

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HATTIN DİĞER UCUNDA

KALP ÇIKMAZI'NA
HOŞ GELDİNİZ,
BALTIMORELULAR.

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

B.K. BORISON

YABANCI

HATTIN DİĞER UCUNDA

Düzenleme
Ny.ozlem

Hattın Diğer Ucunda
Özgün Adı | *First-Time Caller*
B. K. Borison

Yabancı Yayınları | 567

Yayın Yönetmeni | Görkem Kankavi
Redaksiyon | Zeynep Işıklar
Düzelti | Pelin Ökmen
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Haziran 2026, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-86-1

© B^AK. Borison, 2025
© Yabancı Yayınları, 2026
Türkçe Çeviri © Kübra Tekneci, 2026

Sertifika No: 63989

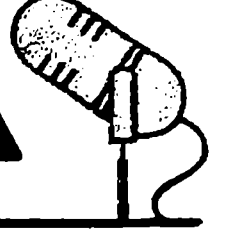
Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı ile yapılan
arlaşma sonucunda satın alınmıştır. #
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Küçükbakkalköy Mah. Kayışdağı Cad. No: 145 A
Ataşehir/ İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayinrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699 #

B.K. BORISON

HATTIN DİĞER UCUNDA

Çeviren
Kübra Tekneci

Ninova

*Umutsuz romantiklere.
Ve aşka mesafeli yaklaşanlara.*

AIDEN

Aşk bir yalandır.

En azından kapının üzerindeki tabelada öyle yazıyordu. Büyük, kıvrımlı harfler kullanılmıştı. Kenarları küçük kalplerle süslenmişti ve sol alt köşesinde bir ruj izi vardı. Bir kafedeki sabah telaşı esnasında insanlığın çöküşünü böylesine cesurca ilan etmek yerine, bir lisenin koridorunda yamuk bir şekilde asılı olması gereken bir tabelaya benziyordu.★

Kâğıt flamalar da vardı. Kırmızı beyazlardı ve pencerenin yanındaki sepetlerden sarkıyorlardı. Caddeden içeri biri her girdiğinde şiddetle ileri geri sallanıyor ve kapı tekrar kapanır kapanmaz hüznü, solgun kıvrımlarına geri dönüyorlardı.

Jackson'ın masamıza gelmesini beklerken, üzerine keçeli kalemle X yazılmış bir balona kaşlarımı çatarak bakıp çenemdeki kirli sakalı kaşdım. Omuz çantası küçük bir ülke boyutunda olan bir kadın başımın arkasına sertçe çarpınca kollarımı göğsümde kavuşturdum ve huzurumu korumak için bacaklarımı koridorun ortasına kadar uzattım. Jackson bir an önce gelmezse, tuzluğu yemeye başlayabilirdim. Oturur oturmaz bir kruvasan, iki çörek ve kafam kadar bir kahve sipariş etmişim. Sabahın bu saatinde beni yatağımdan kaldırmasının bedeli buydu.

Genellikle gece vardiyalarından sonra saat ondan önce yataktan kalkamayacak kadar yorgun olurdum. Ama Jackson ısrar et-

miş, ısrarı işe yaramayınca da tehdide başvurmuştu. Sözleri karşısında o kadar şok olmuşum ki doğru düzgün bir bahane bile bulamamıştım. Evinden iki blok ötedeki küçük kafede onunla buluşmazsam bana fiziksel olarak zarar vereceğini söylemesi bir yana, dört senedir birlikte çalıştığımız radyo istasyonunda, Jackson'ın bir kez bile sesini yükselttiğini duymamıştım.

Saat sekizde Skullduggery'de ol, demişti. Aksi takdirde, peşine düşerim.

Alta yatan tehdit dikkatimi o kadar çekmişti ki ne tür bir kafenin Skullduggery' diye bir ismi olabileceğini sormaya tenezzül etmemiştim. Belki bir korsan gemisi olabilirdi; kafe değil.

Jackson tezgâhın önünde yer kapmaya çalışan küçük kalabalığın arasından dirsekleriyle yol açtı ve bir elinde tepsiyi dengeleyerek karşımdaki sandalyeye oturdu. Ekoseli gömleğinin üzerine gri bir kazak giymiş, kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Bakımlı ve düzgündü, saçının bir teli bile yerinden oynamamıştı. Saat beşte uyanıp altıya kadar egzersizini bitirdiğine ve yedide o entel kahvelerden birini içtiğine bahse girebilirdim. Bense yatağımın kenarından sarkan bir *sweatshirt* giymiştim. Üzerinde makarna sosu lekesi olduğuna emindim.

Buraya gelir gelmez kendimize özel bir oturma alanı bulmayı başarmıştık ama ikinci kattaki, yerden tavana kadar ikinci el kitaplarla dolu raflarla çevrili pofuduk koltuklar da çok çekici görünüyordu. Skullduggery sadece aşkın çöküşünü kutlamakla kalmıyordu, aynı zamanda sağlam bir edebiyat koleksiyonuna ve şehirdeki en iyi *cruffin'e* sahipti. *Cruffin* her neyse.

Jackson, yüzünde hevesli bir ifadeyle kahveyi bana uzattı. "Tabelayı gördün mü?"

"Görmemek mümkün değil." Gözlerimi tekrar kapının üzerindeki tabelaya ve etrafında uçuşan süslere diktim. "Başsız aşk tanrıları güzel bir dokunuş olmuş."

* (İng.) Utanç, hile, entrika. -çn

** Kruvasan hamurunun *muffin* kaplarında pişirilmesiyle elde edilen hamurışıdır. -çn

Tepsinin geri kalanını da masaya boşalttı. "Her sene Sevgililer Günü karşıtlığını kutluyorlar. Hoşuna gideceğini düşündüm."

Hoşlanmak tavandan sarkan şeytani aşk tanrıları için abartılı bir kelimeydi. Bize en yakın olandan gözlerimi alamıyordum. Katliam esnasında bir şekilde başını korumuştı ve gözleri beni takip edip duruyordu. "İnsanlar... bu her neyse... Bundan hoşlanıyorlar mı?"

"Ruh hâline uygun olduğunu düşünmüştüm." Kaşlarını kaldırıp parmak eklemleriyle gözlüğünü burnunda yukarı doğru itti. "Bilirsin. Boktan ruh hâline."

Jackson 101.6 LITE FM'de çalışmaya başladığında, *boktan* kelimesini gelişigüzel bir şekilde sohbet esnasında kullanmazdı. Sanırım son üç senedir her geceyi birlikte geçirmemizin onda kalıcı bir etkisi olmuştu.

"Zekice," diye homurdandım. Çöreğe uzandım, sonra fikrimi değiştirip kruvasanı aldım. "Bu yüzden mi buradayım? Tavırlarım hakkında konuşmak mı istiyorsun?"

"Bu sohbet başka ne hakkında olabilir?"

"Bilmiyorum." Kruvasanımı kurcaladım. "Kahvaltı etmek istediğini sanıyordum. Arayı kapatmak. Arkadaşların yaptığı türden şeyler yapmak."

"Kıvranarak bir şeyden sıyrılmaya çalışırken arkadaş olduğumuzu hatırlaman ne kadar manidar!"

"Kıvranmıyorum," diye alıngan bir şekilde homurdandım.

"Kesinlikle kıvranıyorsun. Tek isteğim *cruffin*di ama bir saat önce hepsi tükenmiş."

Ağır bir sessizlik oldu. Jackson'ın önerdiği gibi yedi buçukta buluşsaydık, seve seve tercih ettiği hamurşını yiyebileceğini ima ediyordu. Boğazımı temizleyip kruvasanımı ikiye böldüm. "*Cruffin* yeme şansını kaçırdığın için özür dilerim."

"Özrünü kabul ediyorum." Jackson kruvasanımın yarısını kaptı. "Şimdi neden her akşam altıdan gece yarısına kadar aşk konusunda tavsiye vermen gerekirken, ruhun bedeninden çekiliyormuş gibi konuştuğundan bahsedelim. Senin yüzünden hava durumu raporlarım bile acı çekiyor."

“Hava durumu raporların gayet iyi gidiyor,” diye mırıldandım. Jackson’ın sunduğu saatlik trafik ve hava durumu gelişmelerinin programımızın en popüler kısmı olduğundan emindim. “Sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Tavsiyelerim tükendi.” Ben sadece abartılmış bir telesekreterdim. İnsanların içlerini dökmesini dinleyen duyarlı bir budalaydım. Altı sene boyunca Baltimore’un aşk hattı *Kalp Çıkmazı*’nı sunduktan sonra, insanların hayatlarını nasıl düzelteceklerini ya da sorumluluk almaları gerektiğini duymaktan hoşlanmadıklarını keşfetmiştim. Sadece konuşmak ve kendi narsisizmlerinin tasdik edilmesini istiyorlardı.

Ayrıca kocalarının bulaşık makinesini doğru doldurmamaları hakkında yirmi altı dakika otuz iki saniye boyunca şikâyet etmek istiyorlardı.

İç çektim. “Tavırlarımın programı etkilemesinden endişe ediyorsun.”

Jackson kaşlarını çatı. Ağzının iki yanında yepyeni çizgiler belirdi. Tek bir sohbetle onu on sene yaşlandırmıştım.

“Ah, bunu çoktan geçtik, dostum. Programı etkilediğini biliyorum. Bu sohbet seninle ilgili, Aiden. İma etmekten hoşlandığın ama nadiren pratiğe döktüğün o arkadaşlığın temeli olarak buradayız.” Duraksayıp çenesini kaşıdı. “Üstelik Maggie, herkes sen ve hassas duygularının etrafında ayaklarının ucuna basarak yürümeye devam ederse, gelip kışını bizzat tekmeleyeceğini söyledi.”

Radyo istasyonundaki patronumuz Maggie asla lafı ağzında gevelemezdi. “Gerçek ortaya çıktı,” diyerek iç çektim.

“Aiden.” Öne doğru eğilirken çatık kaşları tüm yüzünü aşağı çekti. “Canlı yayının ortasında birine ‘pislik herif’ dedin.”

“Çünkü adam pisliğin tekiydi.” Kruvasanımı kahveme batırdım. Bir kısmı kenarı yontulmuş kupamdan masanın üstüne döküldü. O dökülen kahveyle aramda son üç ayda radyo istasyonunu arayan insanların hepsinden daha fazla duygusal bağlılık hissettim. “Kadınları sığırlara benzetti, Jack.”

Jackson irkildi. “Biliyorum. Ama daha önce de böyle arayan-

lar oldu." Yüzümü ekşitince Jackson ellerini havaya kaldırarak o evrensel *Sakin ol*, jestini yaptı. "Adamın haklı olduğunu söylemiyorum. Şerefsiz olduğu aşikârdı ama daha önce bu tür insanların üstesinden gelebiliyordun, tutup da—" Jackson biraz daha yaklaştı ve gözleri omuzlarımin üzerinden etrafımızı saran insanlara kaydı. Sesini alçalttı. "Tutup da fikirleriyle ne yapmaları gerektiğine dair son derece yaratıcı ve ayrıntılı bir hakaret yağmuruna başlamazdm. Maggie, Federal İletişim Komisyonu'ndan bir telefon bekliyor. Bundan paçayı kurtarabileceğimizi düşünmesinin tek sebebi de saat ondan sonra olmasıydı. Bir de benim, tam ortasında acil durum hava raporuyla araya girmem."

Araya girmekten kastı yayın kabinine dalıp önümdeki mikrofonu kapması ve alçak basınç sistemlerinden bahsetmeye başlaması anlamına geliyordu.

Çenemi ovuşturdum. "Fırtınanın yaklaştığını söylemiştin. Ama fırtına çıkmadı."

"Çünkü yalan söyledim," diye fısıldayarak çıkıştı. "Beni *hava* konusunda yalan söylemek zorunda bıraktın, Aiden."

Gülmemeye çalıştım. Jackson'ın işini ne kadar ciddiye aldığını biliyordum. Ulusal Meteoroloji Dairesi'nde çalışmak istiyordu ancak annesi seyahat eden bir armonika grubuna katılmaya karar verince, küçük kız kardeşlerinin tam velayetlerini üzerine alabilmek için okuldan ayrılmak zorunda kalmıştı. Kızlar için buraya çakılıp kalmıştı. Hayatlarında kalıcı bir şeye sahip olmayı hak ettiklerini söylüyordu.

Jackson gözlerini bana dikti. "Sorun ne?"

Kruvasanımı kahveme batırmaya devam ettim. Nasıl duracağımı bilmiyordum. "Bilmiyorum."

"Çabuk öfkeleniyorsun."

"Evet."

"Asabisin."

"Hı-hı."

"Ters cevaplar veriyor ve mesafeli davranıyorsun."

"Biraz abarttın gibi ama neyse, öyle olsun."

Jackson, *Birine pislik dedikten sonra bir Olimpiyat oyunundaymış gibi kahve kupanı odanın öteki tarafına fırlattın*, der gibi kaşlarını kaldırdı. "Ailende bir sorun mu var?" diye sordu dikkatle. "Yoksa annen--"

"O iyi," diye araya girdim. "Çok iyi. Kanser gerilemedi. Herkes iyi." Altı ay önce *iyi* kelimesi imkânsız görünüyordu. *İyi*, annemi bir kez daha kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı her düşündüğümde göğüskafesimin altında uçuşan rahatlık balonunu betimlemek için çok yetersiz bir kelime gibi geliyordu.

Parmaklarımı şakaklarıma bastırarak annemin, kollarına kab-lolar bağlı ve yüzünde titrek bir gülümsemeyle hastane yatağın-daki küçük bedeninin görüntüsünü zihnimden silmeye çalıştım.

Her şey yolunda, canım Aiden. Ben iyiyim.

Başımı iki yana salladım. Kanser gitmişti. Doktorlar umut-luydu. Kanser *gitmişti*. Boğazımı temizleyip Jackson'a baktım. "Annem ve babam kutlamak için seyahate çıktılar. Kıyı şeridi boyunca. Bunu annemin tedavisi esnasında planlamışlardı ve şimdi gerçekleştiriyorlar."

Bana farklı eyalet tabelalarının önünde çekilmiş resimlerini gönderip duruyorlardı. Parkalara sarılı bir şekilde Delaware'de-ki bir sahilde gülümsüyorlardı. New York'ta birbirleriyle uyumlu incecik beyzbol şapkaları takmışlardı. New Jersey'de, annem bü-külmüş bir tabelanın önünde bir paket solucan jelibonu göğsüne bastırırken, yeni uzamaya başlayan saçlarını örgü bir bereyle ört-müştü. Yüzlerinde mutlulukla dolu kırılganlıklar vardı.

"Eğlenceyi kaçırdığın için mi üzülüyorsun? Bu yüzden mi ahmaklık yapıyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Onlar adına seviniyorum."

"O hâlde sorun ne?" diye sordu. "Neyin var?"

Kahve kupamı tam bir tur döndürdüm. Berbat hâldeydim. Jackson'ın düşündüğü kadar dik kafalıydım. Radyo istasyo-nundaki yayın kabinine her oturduğumda hissettiğim kaygıyı nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Dinleyicilerle konuşmama izin veren o yanıp sönen kırmızı düğmeye her bastığımda, içime

taş gibi çöken o yoğun, ağır his... Bu bir sızıydı. Bir eksiklikti. Bilemiyordum. Eğer ailem mutluluğun tablosuysa, o hâlde ben varoluşsal sancının portresiydim. Eskiden insanlarla konuşmaktan keyif alırdım. Hikâyelerini dinlemekten ve kendi hikâyemi onlarla paylaşmaktan. Bu bana bağ kurmuş gibi hissettirirdi.

Ama artık... tükenmiştim.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Bir süredir-" *Zorlanıyorum*, diye düşündüm kelimeyi yüksek sesle söylemekten çekinerek. Gerçek olmasından korkuyordum. Bir süredir zorlanıyordum ve bunu nasıl düzelteceğime dair bir fikrim yoktu. Düzeltilebilir olduğundan bile emin değildim. Sanırım ben... sanırım aşka âşık olmayı bırakmış, çok sayıda donuk telefon görüşmesinden yorgun düşmüştüm. Ailemin payına düşen berbat şartlar beni kötü etkilemişti. Ne zaman iyi bir şey için umutlansam gerçeklik elini kolunu sallayarak karşıma çıkıyordu. Artık nasıl umut dolu bir insan olunacağını bilmiyordum.

Umut etmemek daha kolaydı.

Kruvasanımdan bir parça kopardım. "Belki de başka bir şey yapmayı düşünmeliyim."

Jackson'ın kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Buna inanıyor olamazsın."

Omuz silktim. "Bilmiyorum, dostum. Biraz inanıyorum sanırım." Dirseklerimi masaya yasladım. "Maggie'yi personel toplantısında duydun. Eskiye kıyasla arayanların sayısı yarı yarıya düştü ve her biri-"

"Zorlayıcı mı?" diye önerdi.

"Perişan," dedim onun yerine. "Biz, içinde en ufak bir romantizm barındırmayan bir aşk hattıyız."

Jackson sandalyesinde arkasına yaslandı. "Biliyorum ama... Maggie'nin fikirleri var. Umut vadeden bir sürü yeni bölümden bahsetti. Ayrıca programı *podcast* olarak yayınlamaya başladı, böylece insanlar onu diledikleri zaman dinleyebilecekler."

"*Podcast*in on dört üyesi var," dedim ona. "Onlardan biri anem."

Jackson alaycı bir kahkaha attı. "Üçü de kız kardeşlerim."

Kalp Çıkmazı aylardır kayda değer sayıda dinleyici çekememişti. Zar zor dayanıyorduk.

Kafenin kapısı ardına kadar açılınca, masaların arasından sert bir rüzgâr esti. Limana çok yakın olduğumuz için kutup girdabının ortasında oturmaktan farksızdı. Kapıya en yakın insanlar aynı anda şikâyet etmeye başladı ve kapı zillerinin protestosu eşliğinde tekrar sertçe kapandı. Şeytani gözlü aşk tanrısı çılgınca ileri geri sallanırken bana dik dik baktı. Yayı ve oku kaşlarımın tam ortasını hedef almıştı.

Şiirseldi.

"Radyo hiçbir zaman uzun vadeli bir plan olmadı," dedim yavaşça. "Belki de bu, evrenin bana yoluma devam etmemi söyleme biçimidir."

Jackson masanın karşısından uzanıp kruvasanımın kalanını kaptı. Ona izin verdim. "Şimdi de evrenin işaretlerine mi inanıyorsun? Maggie burçlara yer vermeni önerdiğinde, alaycı bir şekilde gülen adam böyle mi söylüyor?"

"Burç yorumları saçmalıktır."

Jackson gözlerini devirdi. "Tipik bir Boğa gibi konuştun."

Ona aldırmadım. "Bir şeylerin değişmesi gerekiyor."

Sanırım o bendim.

Arkamda birisi tezgâhta yer kapmak için itekleyince, dirseği kürekkemiklerimin arasına çarptı. Homurdanarak oturduğum yerde aşağı kaydım. "Maggie için tüm sorgu gereksinimlerini yerine getirdiysen, şimdi bir kruvasan daha alabilir miyim?"

Jackson'ın dudakları düz bir çizgi oluşturdu. "Elbette. Ona neler olduğunu, programa devam edip etmeyeceğini ve Baltimore'un en popüler gece radyo programını sunmana rağmen artık insanlardan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını bilmediğini söyleyeceğim."

"Bir zamanlar en popüler," diye homurdanıp yarı boş kahve kupamı sihirli bir şekilde yeniden dolmasını umarak öne ve geriye eğdim. "Sanırım artık sıralamada resmi yayın kuruluşunun programından sonra yer alıyoruz. Hani şu kedilerle ilgili olan."

"Gece Kedicikleri mi?"

"O program."

Jackson şaşırmış görünüyordu. "Gerçekten kediler hakkında mı?"

Ona ters bir bakış attım. "Başka ne hakkında olabilir, Jack?"

"Kedicik tuhaf bir kelime," dedi savunmacı bir şekilde. "Ayrıca geç saatte yayınlanıyor. Bana öyle bakmayı kes."

Kahvemin son yudumunu içerken kıs kıs güldüm. *Gece Kedicikleri* programında özellikle kedi kelimesi geçen şarkılar çalıyordu. Yayının geri kalanı kedi kumu kıyaslamaları ve Baltimore bölgesinde en iyi kedi nanesinin nerede bulunabileceğine adanmıştı. Tuhaf bir şekilde yatıştırıcıydı.

Dinlenme oranlarını görmüştüm. Sayıları bizimkinin üç katıydı.

İç çekip sandalyeme yaslanırken, başımın arkasına çarpmak üzere olan bir el çantasından son anda kaçındım. Geldiğimizden beri bu küçük dükkân pek tenhalaşmamıştı; denizin üzerinde koyu bulutlar dolaştıkça tezgâhta daha fazla insan toplanıyordu. Merdivenin tepesindeki asma kat da kalabalıktı, insanlar kucaklarında kitaplarla yere oturmuşlardı.

"Sorumluluklarını yerine getirdiğini farz et," diye homurdanırken, gökyüzünün koyu griye dönüşmesini izledim. Şubat, Baltimore'da kasvetli bir aydı ve tavandan sarkan başsız aşk tanelerinin da kimseye herhangi bir faydası olduğunu sanmıyordum. "Doğru düzgün bir azar işittim. Vesaire, vesaire."

"Bu sohbetin amacı bu değildi."

Öyle olmadığını biliyordum ama öyleymiş gibi biraz utanç duydum. Başkalarının da hevesimin kaçtığını fark ettiklerini anlamamıştım, gerçi şiddetli bir bıkkınlıkla kahve kupasını odanın öteki tarafına fırlatmak pek üstü kapalı bir davranış değildi.

"Biliyorum," dedim. Jackson arkadaşımı ve muhtemelen beni önemseddiği için nasıl olduğumu sormaya gönüllü olmuştu. Deddiği gibi, bu bir *arkadaşlık meselesiydi*. "Daha iyi olmaya çalışırım. Haklısın. Belki de *podcastin* bize bir faydası olur. Be-

yin fırtınası yapacağım. Yeni konseptler bulup bulamayacağıma bakarım.”

“Belki meditasyon yapmayı da deneyebilirsin,” diye önerdi. “Deneyebileceğin bir uygulama biliyorum.”

Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ancak bir sis düdüğü-nün ani ve sarsıcı sesi sayesinde meditasyon rutininin detayla-rını dinlemekten kurtuldum. Kafedeki insanların yarısı yüzünü ekşitti; diğer yarısı ise sevinçle bağırdı. Masamız ortadan eşit bir şekilde bölünmüştü.

“Bu da neydi böyle?” Gürültüde kendimi duyurmak için ba-ğırırken ellerimle kulaklarımı kapattım.

“Kahvesini alması için birine iki kereden fazla seslenmeleri gerektiğinde, düdüğü ortaya çıkarıyorlar.” Jackson sıradışı bir şey olmamış gibi çayını karıştırmaya devam etti. Sanki çirkin düdüğü sesi her gün rastlanan bir şeydi. Belki de öyleydi. “Artık ortalık sessizleştiğine göre, baristanın tekrar o kişiye seslenece-ğine eminim.”

Tezgâhın öteki tarafında bir sanşın belirdi. Yüzü abartılı bir bı-kınlıkla çarpılmıştı ve sağ elinde ekstra büyük bir buzlu kahve tu-tuyordu. Kahveyi başının tepesine kaldırırken, burnunu gazeteye gömmüş kelleşen bir adama çarpmaktan kıl payı kurtuldu.

“Brooks Robinson,” diye bağırdı barista, sesi neredeyse sis düdüğü kadar yüksekti. “Brooks Robinson için bir sütlü kahve var.”

Kalabalık ayrıldı, kıpırdandı, hareketlendi. Asma kattaki ka-labalığın arasında saklı kalan insanlar kenardan aşağı baktılar. Merak dolu bir mırıldanma oldu. Brooks Robinson, Baltimore’da önemli bir isimdi.

“Sence gerçekten o mu?” diye sordu Jackson. Daha iyi göre-bilmek için yerinde arkasına döndü.

“Gelmiş geçmiş en iyi üçüncü saha oyuncusunun Sevgililer Günü karşıtlığını kutlayan bir kitap kafede salı sabahı sütlü kah-ve içeceğini pek sanmıyorum.”

Jackson omuzlarını silkti. “Asla bilemezsin.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Eğer öyleyse, ona Baltimore'un bir zamanların en popüler gece radyosu programına katılmak isteyip istemediğini soralım."

Jackson gülümseyerek bana doğru döndü. "İşte bu. Biraz pozitif düşünerek bu gemiyi tekrar doğru yola koyabiliriz."

Karşılık vermedim. Bildiğim kadarıyla, bu gemi çoktan okyanusun dibini boylamıştı.

AIDEN VALENTINE: Hiç hayatın anlamını düşündünüz mü?

ARAYAN:...Ne?

AIDEN VALENTINE: Tüm bunların anlamı ne? Ne yapıyoruz?

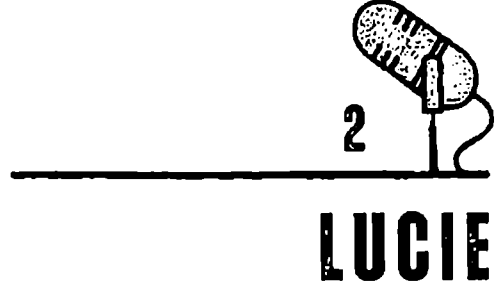
Ortalıkta arı gibi vızıldayıp durarak her şeyin en iyi şekilde sonuçlanmasını mı umuyoruz?

[duraksama]

ARAYAN: Kız arkadaşıma daha sık çiçek vermeli miyim diye sormuştum.

AIDEN VALENTINE: Çiçekler solar. Her şeyin bir sonu vardır.

ARAYAN: Bunun bir aşk hattı olduğunu sanıyordum.

Koridorda bir şey vardı.

Bir ses duyuyordum; tırmalama, fısıltı ya da... Maya'nın her zaman açıklanamaz bir şekilde ceplerinde bıraktığı bir avuç bozuk parayla birlikte kurutucuda dönüp duran giysilerin çıkardığı sese benziyordu. Alçak bir tırmalama ve ardından boğuk bir gümbürtü.

Bunun ne bok olduğunu bilmiyordum.

Kitabımın göğsüme düşmesine izin verip yatakta doğruldum. Bunu her hayal ettiğimi sandığımda, sesi tekrar duyuyordum. Ama Maya'nın odası karanlıktı ve koridorun öteki tarafında beş santimetreden daha fazla açmayı beceremediğim çamaşır dolabı vardı. Orada el havlularını saklıyorduk. Asla çıkaramadığımız mendil kutuları ve dar aralıktan zar zor içeri soktuğumuz diğer küçük nesneler vardı.

Aman Tanrım. Yoksa çamaşır dolabımız lanetli miydi? Lastikli çarşafı katlama becerime kızan kötü niyetli bir ruh mu vardı? Eğer bu ev lanetliyse, onu yakıp kül ederdim. Maya ile yolun karşısındaki kafeye taşınırdık. Giysilerimiz çörek ve sert kahve gibi kokardı ama kötü ruhlardan arınmış olurduk.

Yataktan kalkıp boş çay kupamı aldım ve onu bir silah gibi havaya kaldırdım. Koridorumda süzülen bir Viktorya dönemi kadınının hayaletiyle karşılaşırsam ne yapacağıma dair en ufak

bir fikrim yoktu ama elimdeki kupa bana kontrolün bende olduğunu hissettirdi. Birazcık.

Kapıdan dışarı eğildim ve hâlâ kilitli olduğundan emin olmak için merdivenden aşağı, ön kapıya doğru baktım. Dışarıdaki sokak lambasının altın rengi ışığı kapının her iki yanındaki vitray camlardan içeri süzülerek küçük antremizi soluk renklerden oluşan bir kaleydoskop gibi aydınlatıyordu.

Her şey olması gereken yerdeydi. Ayakkabılarımız duvardaki askılığın altına düzgünce dizilmişti. İş çantam Maya'nın sırt çantasının yanındaydı.

Aşağıda kötü niyetli ya da hayalete benzer bir şey yoktu.

Sesi tekrar duydum, lanetli olabileceğini düşündüğüm çamaşır dolabımızdan daha yakın bir yerden geliyordu. Başımı aniden Maya'nın odasına doğru çevirdim. Zemin ve kapı arasındaki boşluğa bir şey tıkıştırılmıştı. Maya'nın yatağındaki yorgan gibi lacivertti. Kapının ardından bir başka ses geldi. Bu kez kahkahaydı. On iki yaşındaki kızımın kahkahasına çok benziyordu. Biriyle konuşmak yerine yorganının altında, yatağında uyuyor olması gereken on iki yaşındaki kızım.

Parmak uçlarımda odasına doğru gidip kulağımı kapısına yasladım. Sekiz yaşındayken duvarlarını açık pembeye boyayıp ışıltılı yıldızlarla bezemiştik ama on bir yaşına girdiğinde ondan nefret ettiğine karar vermişti. Yıldızları sökmeye çalışmışım ama inatçı olanlar, ikimizin de ulaşamadığı üst kenara yakın bir yere hâlâ tutunuyorlardı ve solgun uçları yukarı doğru kıvrılıyordu.

Kapının öteki tarafından Maya'nın kısık bir sesle, "Bilmiyorum," dediğini duydum. "Annemin bundan hoşlanacağını sanmıyorum." Uzun bir sessizlik oldu. "Evet, öyle. Haklısın. Şu anda burada değil. Zaten çok ileri gittik."

Çoğul mu konuşuyordu? Hangi konuda ileri gitmişlerdi? Hayal kırıklığına uğrarken, panik beni boğazımdan kavradı. Birdenbire internette okuduğum ergenlik öncesi çocuklarla ilgili tüm korku hikâyeleriyle yüzleştim. Korkunun sebep olduğu bir

dizi kimyasal reaksiyona uğrarken kapının koluna uzandım. Bir şişe kolanın içine atılmış, korkunç bir şekilde köpüren *Mentos* gibiydim. Kapıyı ardına kadar açarken bir endişe bulutu gibi bedenimin üzerinde süzülüyordum. Çay kupam her nasılsa Maya'nın kitap okurken oturmaktan hoşlandığı pofuduk koltuğa fırladı. Kalbimin de onunla birlikte oraya gittiğine neredeyse emindim.

Aniden belirlediğim için Maya avazı çıktığı kadar bağırdı ve altına saklandığı battaniye ince vücuduna dolandı. Telefonunu battaniyenin altına saklamaya çalıştı ama battaniyeyi üzerinden sertçe çekip çay kupamın gittiği yöne doğru savurdum. Resmen çamaşır dolabındaki hayaletten daha korkunçtum.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye bağırırken, korkunun keskin kenarlarıyla birlikte kaygı boğazımı kavradı. Maya altı yaşına girdiğinde dürtüsel bir şekilde kütüphanede göz attığım nazik ebeveynlik kitaplarının yaklaşık yüzde sıfırını uyguluyordum ama umurumda değildi.

Kızım gecenin bir yarısı cep telefonunda fısıldayarak konuşuyordu ve bunu benden saklıyordu. Tüm *Dateline** bölümleri böyle başlardı.

Maya benden hiçbir şey saklamazdı. O tatlı küçük kafasından geçen her düşünceden bana bahsederdi. Bunu yapmasını istemediğimde bile. Bana sadece üçüncü sınıftayken tüm öğle yemeği parası gizemli bir şekilde kaybolmaya başladığında yalan söylemişti. Anlaşılan, tüm sınıfa *pretzel* alıyormuş. Her gün. Buna kraker partisi diyordu. Ona buna son vermesi gerektiğini söyleyince iki hafta boyunca akşam yemeklerinde sessizce ağlamıştı.

O iyi bir çocuktur. Yumuşak kalpliydi. Ev ödevlerini yapardı. Evdeki işlere yardım ederdi. Bazen tuhaf saatlerde çalışmama tahammül ederdi ve gecenin bir yarısı yabancılarla gizlice fısıldayarak sohbetler etmezdi.

Telefonuna uzanınca, Maya onu tekrar ulaşamayacağım şe-

* Amerika'da 1992'den beri yayında olan haftalık bir televizyon programı.

kilde göğsüne bastırdı. Benimkilerle tıpatıp aynı olan yosun yeşili gözleri korkudan kocaman oldu.

“Hayır,” diye fısıldadı. “Alamazsın.”

Hattın diğer ucunda birinin kısık sesini duydum; sanki bir soru sormuş gibi cümlelerin sonunda sesi tizleşti. Tok sesli biriydi. Bir erkek sesiydi.

Gecenin bir yarısı reşit olmayan kızımın cep telefonunda konuşan bir erkekti.

“Maya.” Burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye çalıştım. “Bana telefonu ver.”

Maya telefonun kılıfını iyice kavradı. “Sandığın gibi değil,” diye fısıldadı.

“Şu anda ne düşündüğüme dair bir fikrin yok.”

“Evet, var. *Dateline* ifadeni takınmışsın. Muhtemelen internet kullanımımı daha yakından takip etmen gerektiğini düşünüyorsun ama sana sandığın gibi olmadığını söylüyorum.” Benimle göz temasını kesmeden telefonu yavaşça kulağına götürdü. Çocukken babamın sürekli izlediği o son derece vahşi filmlerden birinin doruk noktasında olduğumuz hissine kapıldım. Hani şu kötü karakterin, bir gökdelenin kenarında sevimli, tüylü bir köpeği sallandırırdığı türden. Kötü karakter mi, yoksa köpek mi olduğumu bilmiyordum.

“Bana bir saniye ver,” dedi Maya hattın diğer ucundaki erkeğe.

Gözüm seğirdi. Kötü adamdım. *Kesinlikle* kötü karakterdim ve bu benim başlangıç hikâyemdi.

“Sana bir saniye bile veremem. Bana telefonunu ver,” dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde; Maya’nın irkildiği düşünülürse yeterince sakın değildi.

“Pekâlâ,” diye kendi kendine mırıldanıp başıyla onayladı. “Umduğumdan biraz daha hızlı ilerliyoruz ama bunu halledebilirim.”

“Neyi halletmekten bahsediyorsun?” diye bağırdım.

“Telefon görüşmesini,” dedi Maya, telefonunu kaldırıp sallayarak. Görüşmenin yaklaşık on dakikadır sürdüğünü görünce yeni-

den paniğe kapılan kalbim hızlandı. Yatağında oturmuş çamaşır dolabında hayaletler olup olmadığı ihtimalini düşünürken kızım on dakikadır biriyle telefonda konuşuyordu. "Bu senin için."

"Ne?"

"Bu telefon görüşmesi. Senin için," diye sakın bir şekilde tekrarladı.

Toplasan dört kişiyle konuşurdum ve biri zaten bu odadaydı. "Harika. O hâlde telefonu bana ver."

"Ben sadece—" Maya dudaklarını birbirlerine bastırdı. "Buna bir şans ver, olur mu? Açık fikirli ol."

Başım bu yatak odasının ortasında patlayınca oldukça açık görüşlü olacaktım.

"Telefonu bana ver."

"Pekâlâ." Maya yatağın kenarına doğru kayıp telefonu bana verdi. Bir bomba imha uzmanı gibiydi. "Harika. Teşekkürler, anne. Sen bir tanesin."

"Yağcılığa lüzum yok," dedim dişlerimi sıkarak. Maya titrek bir şekilde başparmaklarını havaya kaldırdı.

Telefonu kulağıma yaklaştırdım. Bir ejderha gibi nefes alıyordum. Ya da bir seri katil gibi. Bir ejderha seri katil. Derin ve kesik bir şekilde solumaya devam ederek kalp atışımı düzene sokmaya çalıştım ama işe yaradığını sanmıyordum.

"Kiminle—" Kuru dudaklarımı ıslatıp çatlak sesimi düzeltmeye çalıştım. Kulağa güçlü gelmek istiyordum. Dehşet verici olmak istiyordum. "Sen de kimsin?"

Hattın diğer ucunda bir duraksama oldu. Boğuk bir ses duydum. Belki de bir öksürüktü. Ya da kahkaha.

Hiddetin vücut bulmuş hâline dönüşene kadar tüm korkum küçük bir top gibi buruştu.

"Komik bir şey mi söyledim?"

"Neden eğlendiğimi bir saniye içinde anlayacağına eminim," dedi hattın diğer ucundaki yabancı. Az önce konuştuğu kızın birdenbire ateş püskürten bir ejderhaya dönüşmesine hic sasırmamış görünüyordu. "Merhaba. Adım Aiden."

“Pekâlâ, Aiden.” Yatağın ucunda denizkızı desenli battaniyesini omuzlarına sarıp bacaklarını altına alarak oturan kızıma baktım. Gözlerimi kırptırınca saçları iki yandan örölü, çıplak ayaklarını yatağın kenarından aşığı sarkıttığı dört yaşındaki hâli gözlerimin önüne geldi. Tekrar gözlerimi kırptırınca temkinli gözlerle bana bakan ergenlik öncesi dönemine döndü. “Neden gece onu kırk iki geçe kıızımla konuşuyorsun?”

Bir duraksama daha oldu. “Berî onun aradığına inanır mısın?”

“Seni arayıp aramaması umurumda değıl.” Kontrolümü kısmen kaybettim. “Kızımlın gizli bir Jack Reacher olması ve bunun bir rehine durumu olması bile umurumda değıl. O on iki yaşında.”

Maya elleriyle gözlerini kapatıp oflayarak kendini sırtüstü yatağı attı.

“İma ettiğın şeyden hoşlanmadım,” dedi Aiden.

“Ben de yaptığım şeyden hoşlanmadım.”

“Bekle bir dakika. Açıklayabilirim–”

“Reşit olmayan kızlarla gece yarısı sohbet etmeyi alışkanlık hâline mi getirdin?”

“Reşit olmayan kızlarla herhangi bir şey yapmak gibi bir alışkanlığım yok,” diye kekeledi.

Sesinin çatladığını duyduğuma çok sevindim. Aiden artık eğlenmiyordu. *Güzel.*

“Ben–” Oflayıp pufladı ve bıkkınlıkla dolu birkaç ses daha çıkardı. “Bence en baştan başlamalıyız.”

“Hayır, teşekkürler. Bu sohbete yeterince karıştım. Şimdi kapatıyorum.”

“Bekle bir saniye.”

“Ne için?”

“Açıklama için.”

“Harika bir açıklaman olduğuna eminim ama ilgilenmiyorum.”

Aiden hattın diğeri ucunda bir gümbürtü daha çıkardı. “O hâlde, Maya’ya sor.”

“Ne?”

“Söyleyeceklerime inanmayacağına göre, saat onu kırk iki geçe neden benimle telefonda konuştuğunu Maya’ya sor.”

Aiden’ın sesi kısıktı. Sertti. Gökyüzü kemiklerinizi titretene kadar bir gök gürültüsünün diğerine karıştığı, limanın üzerinden hızla gelip yerleşen fırtınalar gibiydi. Belki de bu benim öfkemdi. Bilmiyordum. Gözlerimi kısıtım ve telefonu ağzımdan biraz uzaklaştırıp avucumun içiyle mikrofonunu örttüm.

“Bir tarikata mı katıldın?” diye sordum Maya’ya. Adam bir tarikat üyesiymiş gibi konuşuyordu. Ya da en azından bir saadet zincirinin başında gibi.

Maya sessizce başını iki yana salladı.

Dudakları bir gülümsemeyle seğirince mantıklı davranıp onu bastırmayı başardı. “Benim için değil,” diye mırıldandı.

“Bu da ne demek oluyor?”

“Senin için demek istiyor,” diye araya girdi Aiden. O ses uçucu yağ imparatorluğuna çekmeye çalıştığı, her şeyden habersiz olan masum bir ruh üzerinde işe yarayabilirdi ama benim üzerimde etkili olmayacaktı. “Bu bir yardım çağrısı ama senin için. Maya bu yüzden aradı.”

“Hangi konuda yardım etmek için?” diye çıkıştım, bunu duymasına sinirlenerek.

Bu telefonu kapatıp mutfaktaki çöp öğütücüsüne atmama iki saniye kalmıştı. Sabrım taşmıştı. Buharlaşmıştı. Toza dönüşmüştü. El havluları ve Maya’nın altı yaşındayken attığı ve bir daha ortalıkta görülmeyen küçük oyuncak arabalarla birlikte ufak çamaşır dolabına tıklmıştı.

“Bir radyo programı sunuyorum,” dedi Aiden sakince. “Maya flört konusunda tavsiye almak için aradı.”

Telefonu daha sıkı kavradım. “Flört tavsiyeleri mi? O on iki yaşında.”

“Maya kendisi için aramadı. Senin için aradı.” Neşeli bir şekilde hafifçe ofladı. “Adım Aiden Valentine ve şu anda Baltimore’un aşk hattı *Kalp Çıkmazı*’nda canlı yayındasın.”

AIDEN VALENTINE: *Kalp Çıkmazı*'na hoş geldin. Canlı yayındasın.

ARAYAN: Gerçekten mi? Şu anda mı?

AIDEN VALENTINE: Evet. Tam şu anda.

ARAYAN: Harika.

AIDEN VALENTINE: Sesin kulağa... küçük geliyor.

ARAYAN: O kadar küçük değilim.

AIDEN VALENTINE: Bizi genellikle arayanlardan daha gençsin.

ARAYAN: Sizi genellikle bir Çin restoranı olduğunuzu zanneden Charlene adında bir kadının aradığına eminim.

AIDEN VALENTINE: Doğru diyorsun. Adın ne?

ARAYAN: Maya ama kendim için aramıyorum. Annem için arıyorum.

AIDEN

Yayına sessizlik çöktü.

Bu makul bir tepkiydi. Maya'nın annesinin, kızını yatma saatinden sonra bir radyo programının sunucusuyla konuşurken yakalamayı beklemediğine emindim. Maya'nın yakalanmayacağını düşünüp düşünmediğini ya da planın ne olduğunu bilmiyordum ama annesinin karar aşamasına dahil olmadığı aşikârdı.

Kapının üzerindeki büyük saatte saniyelerin ilerlemesini izledim.

On iki saniye tamamen sessizlik içinde geçti ve bunun sene boyunca yaptığımız en merak uyandıran program olduğuna emindim. Görüşmenin sona ermediğinden emin olmak için telefon sistemindeki kırmızı ışığa göz attım. Hafta başında Jackson'a programdan keyif almak için daha fazla çaba göstereceğimi söylemiştim ve işte... çaba gösteriyordum.

Gerçi bu gece hevesimi ya da ilgimi zorlamadığım kesindi. Telefona yanıt verdiğimde Maya'nın ilk söylediği şey, *"Dinle. Annem beni öldürebilir ama olan oldu bir kere,"* demişti. Ardından, annesinin donuk aşk hayatından bol bol bahsetmiş ve bir tarikatla katılmakla suçlanmıştı ve görüşme –saate baktım– tam bir dakikalık sessizlikle geçmişti.

Aylardır yayında hiç bu kadar eğlenmemiştim.

Bu geceki diğer telefon görüşmelerimiz her zamanki gibi iç

karartıcıydı. Kadının biri kocasının pişirdiği patatesli güveçleri takdir etmediğinden yakınmak için aramıştı; bir başka konuk bir kütüphane satışında tesadüfen satın aldığı tarihi aşk kitabında bulduğu tutarsızlıkları listelemişti. Biri taksi şirketi yerine yanlışlıkla bizi aramıştı.

Gerçekten kasvetliydi.

Maya'nın annesine dilediği kadar zaman tanımaktan memnundum. Yapacak daha iyi bir şeyimiz olmadığı kesindi.

"Lucie? Orada mısın?"

Hattın diğer ucundan kadın elini mikrofona bastırmış gibi boğuk bir ses geldi. "Ona adımı mı söyledin?" sorusu kulaklığımı süzüldü.

Maya bana birçok şey söylemişti. Annesinin adını. Annesinin tek başına kanepede oturup *Ölümcül Av*'ın bölümlerini arka arkaya izlerken içmeyi tercih ettiği şarabın markasını. Yengeçlerden bazıları tuzağa sıkıştığında nasıl ağladığını.

Lucie hakkında çok şey biliyordum.

"Evet," diye yanıtladım. "Bana onun hayatı boyunca kimseyle ciddi bir ilişkin olmadığını söyledi. Flört etmeye neden bu kadar karşısın, Lucie?"

Lucie hattın diğer tarafında acı dolu bir ses çıkardı. "Bu canlı bir sohbet mi?"

Başımınla onayladım. "Hı-hı."

"Şu anda mı?"

"Yarup sönen kırmızı ışık bana öyle söylüyor."

"Ah, harika." Lucie'nin sesi yorgun geliyordu. "Ben de utanç verici olacak diye endişelenmişim."

Kontrol paneline doğru sıırtım. "Utanmanı gerektiren bir şey mi var?"

"Haklısın. Kızımın bir radyo istasyonunu arayıp aşk hayatım hakkında konuşmasın utanç verici bir yanı olabilir mi?"

"Aşk hayatının olmaması," diye düzeltti Maya.

Bir duraksama oldu, odanın öteki tarafına bir yastık fırlatılmış gibi hafif bir patırtı duyuldu ve onu bir kahkaha izledi.

İçim evime olan özlemimle sızladı. Solucan şeklindeki jelibonlarla dolu paketi göğsüne bastıran annemi düşündüm. Çocukken beslenme çantama hep onlardan koyar ve kahverengi kesekâğıdının dışına el yazısıyla bir not yazardı.

“Kızın seni çok seviyor,” diye denedim, hattın diğer ucunda sessiz ama yoğun bir sohbetin döndüğünün farkındaydım. Lucie’nin hatta kalmasını istiyordum. Farklı bir şey istiyordum. Güveçler hakkında şikâyet duymaktan bıkmıştım. Uzun zamandır ilk kez merakla ne olacağını görmeyi bekliyordum.

“Ve sevgi böyle bir şey mi, Bay Uzman? Kızımın gizlice bir radyo programını arayıp sırlarımı dışa vurması mı?” diye sordu Lucie sesinde bir kahkahayla. Sesi pürüzsüzdü. Sıcak bir kupa çaya atılmış bal gibiydi. Yarı açık pencereden içeri süzülen temiz havayı andırıyordu. “Çünkü bu daha çok toplumsal bir aşağılanma gibi hissettiriyor.”

“Buna yüzde yetmiş sevgi ve yüzde yirmi ergen isyanı demeye ne dersin?”

Lucie gülerken kahve kupamı kavrayan elim seğirdi. “Peki diğer yüzde on ne?”

“Endişe,” diye yanıtladım. “Maya bana yalnız olmandan endişelendiğini söyledi. Yardımcı olmamı umuyordu.”

Lucie yine sessizleşti. Bu kez daha ağırdı.

“Yalnız olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sorarken sesinde bir yumuşaklık vardı. Kumaş hışırtısının ardından Maya’nın, “Evet, anne,” diye fısıldadığını ve Lucie’nin derin bir nefes verdiğini duydum.

Sessizlik devam etti.

“Ne diyeceğim, biliyor musun?” Kapının üzerindeki saate baktım. “Bir reklam arası verelim, bu arada hatta kalıp benimle konuşmak isteyip istemeyeceğine karar verebilirsin. Tüm sorularına yanıt veririm ve oradan devam ederiz, olur mu?”

Lucie bir an tereddüt etti. “Bir ila on arasında puanlaman gerekirse, bu ne kadar utanç verici olacak?”

“Değişir. Şu anda kaçta olduğunu düşünüyorsun?”

“Yedi olabilir? Belki de sekize yakınum?”

“Yani emin değilsin. Bunu öğrenmek için benimle konuşmaya devam etmen gerekecek.” Sandalyemi geriye ittim ve altı sene-
dir bu işi yapmama rağmen hâlâ berbat olduğum programlama
yazılımını kurcalamak için oturduğum yerde döndüm. “Pekâlâ,
Baltimore. Bizden ayrılmayın. Sponsorlarımızın mesajlarından
sonra hemen yayına döneceğiz.”

“Sponsorlarının mesajlarından sonra *muhtemelen* geri dönece-
ğiz,” diye ekledi Lucie, kulağa aksi ama kabullenmiş geliyordu.

“Sponsorlarımızdan sonra birimiz kesinlikle geri dönecek.”
Birkaç tuşa basıp önceden kaydedilmiş reklamları başlattım.
Arka planda kereste üretim tesisiyle ilgili bir reklam dönerken,
“Merhaba,” dedim, kulaklıklarım hâlâ Lucie ve Maya’ya bağlı-
dı. “Tuzak için özür dilerim.”

“Kulağa gerçekten pişman gibi geliyorsun,” diye homurdan-
dı Lucie. İcini çekerken kulaklığım sesi güçlendirdi. Sesindeki
metanet ve dayanıklılık iki kulaklıktan birden yankılanıyordu.
“Özür dilemesi gereken kişinin sen olduğunu sanmıyorum.”

“Ne olursa olsun.” El yordamıyla arkamdaki kahve demliğini
aradım. Onu bulup kahvemi tazeledim ve fırsatım varken işitile-
bilir şekilde yudumladım. “Ne düşünüyorsun?”

“Hangi konuda? Yabancılar dinlerken, bir yabancıya sırlarımı
açmak konusunda mı? Pek iyi görünmüyor, Aiden Valentine.”

“Hangi sırlar?” dedi Maya arka taraftan. Bu kez daha hafif
olan bir başka patırtı ve yorgun bir kahkaha duyuldu. “Gerçek-
ten, anne. O kadar büyük bir mesele değil.”

“Kirli çamaşırlarımı ortaya dökmek için bir radyo istasyonu-
nu arayan kız, ‘Büyük bir mesele değil,’ diyor.”

“Bir kez daha soruyorum: *Hangi kirli çamaşırlar?*”

“Kendini iyi hissedeceksen,” diye araya girdim, “sadece on
iki dinleyicimiz var.” Arkası gıcırdayana kadar sandalyeme yas-
landım. Bu stüdyodaki her şeyi bantlar sıkı sıkı bir arada tutu-
yordu. “Onlardan biri muhtemelen annem.”

“Bunun durumu iyileştirdiğini sanmıyorum.” Lucie derin bir

nefes verdi. Seçeneklerini değerlendirirken bekledim. "Niteliklerin ne? Psikolog ya da öyle bir şey misin?"

"Hayır."

"Psikiyatrist misin?"

"Hayır."

"O ikisi arasındaki farkı hiçbir zaman aklımda tutamadım," dedi Lucie neşeyle.

"Sanırım ilaç yazmakla bir ilgisi olmalı."

"İlginç." Kulağa bundan daha ilgisiz gelemezdi. "Ee, nesen peki? Bir şaman mı? Aşk uzmanı mı? İnsanların el falına mı bakıyorsun?"

Bu kadın beni deli edecekti. "Hayır. Radyo programı esnasında insanların el falına bakamam. Ayrıca, bir tarikat lideri de değilim."

"Demek onu duydun?"

"Biri hoparlör açıkken bir şey söylediğinde, duyabileceklerin şaşırtıcı olabilir."

Arka planda kumaş hışırdadı, hareket eden battaniyeler ve yastıkların sesiydi. Kahve kupamdan bir yudum daha alıp bekledim.

"Eğer o şeylerden biri değilsen... bana nasıl tavsiye vereceksin?"

Sırıttım. "Ah, işte tavsiye *istiyor*."

"Sadece söylüyorum. Varsayalım. Kabul edersem."

"Oldukça basit. Sen konuşacaksın ve ben dinleyeceğim."

"Ve her şeyi düzelteceksin, öyle mi?" Lucie umursamaz bir ses çıkardı. "Bu kadar basit mi?"

"Düzeltilecek bir şey yok, Lucie." Kahve kupamın kenarındaki yontulmuş noktaya bakarken, yüzümdeki gülümseme düştü. Başparmağımı üzerinde gezdirdim. "Sen bir ekmek kızartma makinesi ya da arızalı bir elektrik tesisatı değilsin. Ben de bir guru, psişik ya da bir profesyonel değilim... hiçbir şekilde. Sadece insanlarla konuşmaktan hoşlanan biriyim. Arada sırada vasat tavsiyeler veriyorum. Benimle ve bizi dinleyen insanlarla birlikte

güvendesin. Söz veriyorum. Sohbet istemediğin bir noktaya giderse, sadece söylemen yeterli. Görüşmeyi sonlandırınız ve yakın gelecekte evinde televizyonu yasaklayabilirsin."

Maya arka planda homurdanarak karşı çıktı. Lucie kıs kıs güldü.

"Ama ben... senin için herhangi bir şeyi düzeltmeye çalışmıyorum, Lucie. Sadece seni dinleyeceğim, tamam mı? Konuşup neler olacağına bakacağız."

"Neler olacağına bakacağız," diye tekrarladı Lucie.

Saati süzdüm. "Evet. Neler olacağına bakacağız. Ama kararını vermek için bir dakikan kaldı."

"Lütfen, anne," diye Maya arka planda fısıldadı. "Bence faydası olur."

Lucie mırıldanarak seçeneklerini tarttı. "Herhalde dilediğim zaman telefonu kapatabilirim."

"Kesinlikle bunu yapabilirsin," dedim ona, gerçi kapatmamasını umuyordum. Vardiyamın birkaç saati kalmıştı ve o süreyi odanın öteki tarafındaki çöp kutusuna tahta kahve karıştırma çubukları atmaya çalışarak geçirmek istemiyordum. Sadece ben olduğumda yayın kabini çok sessiz oluyordu ve sessizlik bana düşünmek için çok fazla fırsat veriyordu.

"Tarikat lideri olmadığına söz verir misin?" diye sordu Lucie.

"Şu anda değilim ama radyoculuk sona ererse, sanırım keşfedebileceğim bir alan olabilir." Bir döşek reklamının her ne anlama geliyorsa, "rahatlığın dalga dalga rüyalara dökülmesiyle" ilgili kulak tırmalayan son melodisi çaldı. "Tercih sana kalmış, Lucie. Nasıl gitmesini istersen öyle olacak. Ama yayına dönmek üzereyiz."

"On iki dinleyiciyle birlikte."

"Saatin geç olmasına bakılırsa, herhalde dokuz civarındır."

"Bu içimi rahatlattı."

Mikrofona doğru sırtıp doğru tuşlara bastım. "Hazır musun?"

Lucie içini çekti. "Sanırım olabileceğim kadar hazırım."

Maya arka planda neşeyle bağırırken ses kontrol tuşunu yukarı itince tuş her zamanki gibi fırladı.

“Selam, Baltimore, tekrar hoş geldiniz. Maya ve Lucie’yle birlikte yayındayız. Maya annesi için ilişki tavsiyesi alma umuduyla bizi aradı.” Yayın kabininin cam penceresinin öteki tarafında, Jackson ofis adını verdiği küçük dolaba doğru ilerledi. Hava durumu için bu saatte burada olması gerektiğine inanmıyordum ama alışkanlıklarını yerine getirmekten hoşlanırdı ve ben de arada bana arkadaşlık edecek birinin olmasından hoşlanırdım. Onu selamlamak için elimi kaldırıncaya el sallayarak karşılık verdi ve tam gidecekken yüzümdeki ifadeyi görüp duraksadı.

Lucie dikkatimi tekrar kendine çekerek, “Benim için aradığını söyleyemem,” dedi. Sesi duman ve tatlılığın tuhaf bir karışımıydı. İyi bir viskinin yakıcılığı gibi. “Maya bana rağmen aradı.”

Kahkaha attım; camın öteki tarafında duran Jackson’ın gözleri kocaman oldu. Yüzünü cama bastırınca burnu pencerede ezildi ve daha iyi görebilmek için ellerini gözlerine siper etti.

Ne? der gibi dudaklarımı oynatırken Maya ve Lucie görüşmenin asıl sebebi hakkında tartışmaya devam ettiler.

Jackson bir gülümseme takırıp kendi ağzını işaret etti. Aklını kaçırmış bir palyaçoya benziyordu. Broadway’in dışındaki bit pazarında artık kullanılmayan ve bozuk, soyulmuş kırmızı boyayla gülümsemeleri sonsuza dek yayılan mekanik palyaçolar gibiydi.

Kes şunu, diye dudaklarımı oynattım.

Jackson pencereden uzaklaşıp her birkaç adımda bir omzunun üzerinden bakarak geri geri koridora çıktı. İçecek makinesine çarpınca kendisini düzeltti, sonra şaşkın bir bakışın ardından ortadan kayboldu.

Kaşlarımı çatıp kulaklığımı düzelttim.

“Annemin neredeyse on senedir bir erkek arkadaşı olmadı,” dedi Maya aceleyle. Sanki annesinin ne kadarını söylemesine izin vereceğini bilmiyormuş gibi her şeyi bir çırpıda anlatmaya çalışıyordu. “İşe gidip eve dönüyor. Bazen Patty’yle şarap içmek için yolun karşısına geçiyor. Patty onun arkadaşı. Tek arkadaşı. Biliyor musun, asla dışarı çıkmıyor. Hep evde.”

"Evimde olduğum için özür dilerim," dedi Lucie. "Kendi evimde."

"Anne."

"Ne?" diye güldü Lucie. "Burada olmamdan hoşlandığını sanıyordum."

"Hoşlanıyorum," dedi Maya savunmaya geçerek. "Burada olman hoşuma gidiyor. Ama bazen arkadaşlarımla dışarı çıktığımda senin evde yalnız kalmaktan hoşlanmıyorum."

Lucie'nin sesindeki gülümseme kayboldu. "Yalnız kalmak hoşuma gidiyor," dedi kısık bir sesle. "Bunu biliyorsun."

"Elbette ama *her zaman* değil."

Avucumu çenemden aşağı indirirken parmaklarım enseme ulaştı. "Bir erkek arkadaşın annenin yalnızlığını çözeceğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Maya. "Bence bu annemi mutlu edebilir."

"Kesinlikle olmaz," dedi Lucie tereddüt etmeden.

Kahkaha attım. "Çok tutkulusun."

"Size bir soru sormama izin verin, Bay Valentine."

"Aiden diye hitap et, lütfen," diye mırıldandım. Kolejdeyken *radıocu sesini* taklit etmeye çalıştığımda yaptığım gibi sesimi alçaltmayı ihmal etmedim.

Lucie hoşuna gitmiş gibi bir ses çıkardı. Kahkaha ve öksürük arası bir şeydi. "Pekâlâ, Aiden. Bekâr mısın?"

Şaşkınlıkla yayın kabininin duvarına baktım. Lucie ben onun sağa gitmesini beklerken sola kırıp duruyordu ve ben ona yetişmeye çalışarak arkasında hızlı adımlar atıyordum. "Bekârım."

"Peki randevulara çıkıyor musun?"

"Arada sırada."

"Randevuya çıkacak birini nereden buluyorsun?"

Çıktığım son randevu muhtemelen dört ay önceydi ve çarşalarının arasında kısa ama tatmin edici bir yuvarlanmayla son bulmuştu. Onun evinden evime dönerken küçük İtalyan pastanesine uğrayıp bir *cannoli* almıştım. O zamandan beri onunla hiç konuşmamıştım.

Randevuya çıkmanın büyük bir vakit kaybı olduğunu düşünüyordum. Ama bu program benimle ilgili değildi.

"Ben daha ziyade senin randevulaşmak hakkındaki düşüncelerini merak ediyorum," diye geçiştirdim.

"Bana kalırsa berbat bir şey."

Kahkaha atıp başımı ovuştururken kulaklığımı yerinden oynattım. Sol kulağım parazitlerle dolunca kulaklığı tekrar düzelterek bandını geriye ittim. "Neden berbat olduğunu düşünüyorsun?"

"Bundan nefret ediyorum. Sanki herkes adımlarını asla öğrenemediğim bir dansla meşgul. Hiçbir fikrim yok ve bunu bir mazeret olarak söylemiyorum. Gerçekten bihaberim. Kendin gibi davranmadan önce elekten geçirilmesi gereken tüm o şeyleri hiç anlamıyorum." Lucie içini çekti. "Bana rüya gibi geliyor. Bilirsin ya? Üzerinde sadece iç çamaşırınla koridorda ilerlediğin türden bir rüya."

"Randevulaşmanın böyle bir his vermesi gerektiğini düşünmüyorum."

"Bu uzman görüşün mü?"

"Evet." Güldüm. "Evet, öyle."

"İki hafta boyunca bir randevu uygulamasını denedim," diye itiraf etti Lucie. "Hayatımın en utanç verici iki haftasıydı."

"Senin için mi? Yoksa müstakbel--"

"Kurbanlar için mi?" diye sordu Lucie.

"'Randevuların' diyecektim ama hangisi seni daha rahat hissettiriyorsa."

Lucie yanıt vermeden önce düşünceli bir ses daha çıkardı. "Çekici olmak için kendini nasıl sunuyorsun?" diye sordu kısıp bir sesle. "Sanırım ilk işaretim bu olmalıydı. Sorularla ve profilimi hazırlamakla çok uğraştım. Arkadaşım bana yardım etmek zorunda kaldı."

"Patty mi?"

"Evet." Lucie güldü. "Anlaşılan, tek arkadaşım."

"Belki de kendini net bir şekilde göremiyorsundur."

"Belki de artık hiçbirimiz birbirimizi net göremiyoruz. O uy-

gulamada kaldığım sürece, kendimin karikatür versiyonu gibi hissettim; kalbi bir oyuna dönüştürmek gibiydi ve bundan hiç hoşlanmadım. Birçok insanın bu sayede kendilerine eş bulmalarından memnunum ama bunu doğru yapıp yapamadığımı asla çözemedim. Bana göre değildi ve keşke bana göre olsaydı. Bu tür şeyler için... doğru kişi olmadığımı hissettim."

"Randevuya çıkmak için mi?"

Bu kez Lucie'nin kahkahası keskindi. Tam anlamıyla bir kahkaha benzemiyordu. "Hiçbiri için. Belki de aşk için. Bilemiyorum."

Dudaklarım düz bir çizgi hâlini aldı. "Hiç biriyle çıktın mı?"

"Hımm," diye mırıldandı Lucie. "Çıktım. Galiba iki kez. Uygulamanın bana göre olmadığına karar verince başka bir şey denedim. Bir arkadaşımın arkadaşı tanıdığı bekâr bir erkekle bana bir buluşma ayarladı. Hepsi -buluşmaları kastediyorum- son derece normaldi. Düzgündü. Ama bilemiyorum. Denemeye devam edebileceğim türden bir şeye benzemiyordu."

"Çekim yoktu." Tahmin yürüttüm. "Senin için büyük bir fark yaratmıyordu."

"Bana kendimi küçük hissettirdi. Bağ kuramadım. Sanki hepimiz bu kocaman, hareketli dünyada birbirimize çarpıp duruyoruz ve tutunmak isteyen birini bulamıyorum. Kendim gibi hissetmedim ve görüştüğüm insanların da kendileri gibi davranmadıklarını hissettim." Lucie kısık ve titrek bir nefes verdi. Hatın diğer ucunda farkındalığını geri kazandığını hissedebiliyordum. "Bilemiyorum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Saçmalıyorum."

"Hayır," dedim, masada bıraktığım halka şeklindeki kahve lekesine bakarak. Dürüst konuşuyordu. Bu programı arayan birçok kişiden daha dürüsttü. "Hayır, bu çok mantıklı."

Ne sıklıkla bir yerden diğerine sürükleniyormuş hissetmiştim? Herhangi bir şey için heyecanlanmak benim için ne kadar zor olmuştu? Bir sisin içinde kalmıştım ve kendimi oradan kurtaramıyordum.

Kendimi küçük ve her şeyden kopuk hissediyordum. Lucie'nin nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum.

“O yüzden randevulara çıkmayı bıraktım. Hayatımda fazlasıyla sevgi var, daha fazlasına ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Sırf sahip olduğumu söylemek için bir şeye razı olmak istemiyorum. En azından kendime böyle söyleyip duruyorum ve işte buradayız.” Kendisiyle alay eder gibi güldü. “Yeni bir acınası seviyeye ulaştım. Kızım kanepede tek başıma oturmamdan endişelendiği için bir radyo istasyonunu aradı.”

“Maya’yı asıl endişelendiren şeyin bu olduğunu sanmıyorum.” Masanın altında bacaklarımı uzattım. “Bir yere mi kayboldu? Sesi çıkmıyor.”

“Uyuyor,” dedi Lucie nazikçe. Gıcırdayan, kırık sandalyemde oturup aradaki sesleri dinledim. Gözlerimin önünde resimler çizen sesleri. Bir battaniyenin üzerine koyulmuş çoraplı ayaklar. Yakından geçen bir araba. Pencerelere vuran rüzgâr ve döşemelerde bir gıcırta.

Bir an için Lucie’nin gülümsemesinin biçimini duyabildim. Karanlıkta bir yarım aydı.

“Artık Maya’nın bunu istediğini bildiğine göre, tekrar randevulara çıkmayı deneyecek misin?”

“Bilmiyorum,” dedi Lucie. “Bu Maya’ya kalmış bir karar değil. İyiliğimi istese de o yanıma tekrar insanlara açmak istediğimden emin değilim.”

“Ne istiyorsun?” diye sordum. “Kusursuz bir dünyada, kanepede oturup *Ölümcül Av*’ı izler miydin?”

“Muhtemelen,” dedi Lucie gülümseyen bir tonla. “Ama belki... belki yanımda biri olurdu.” Duraksayınca nefesimi tuttum. “Belki de gerçekten yalnızım.”

Lucie’nin söylediklerinden ziyade söyleme biçimi beni daha çok etkiledi. Sessizdi. Utangaçtı. Henüz aradığı şeyi bulmamış olması sanki onun suçuymuş gibi konuşuyordu.

Mırıldandım. “Sanırım hepimiz biraz yalnızız.”

“Öyle mişin?” diye sordu hemen. “Yalnız mı?”

Başımı yana eğip sandalyemde ileri geri hareket ettim. Jackson geçen sabah beni kafede bıraktıktan sonra, o masada iki saat

daha oturup insanları izlemiştim. Gitmem gereken bir yer yoktu ve etrafımın sohbet eden insanlarla ve sıcaklıkla çevrili olması hoşuma gitmişti; tezgâhın arkasından bağırان baristanın sesi, kahve ve kitapların kokusunun etrafımı sarması güzeldi.

“Evet,” dedim boğuk bir sesle, kahve kupama gözlerimi dikierek. Parmaklarımı yanağıma bastırdım. “Evet, sanırım bazen ben de yalnız hissediyorum.”

Kalbim kulaklarımda biraz fazla hızlı atıyordu. Başımın arkasını sertçe kaşıyıp boğazımı temizledim. Bu sohbeti başka bir noktaya çekmeliydim. Bir morluğun hassas noktasına bastırılıyorymuş gibi hissetmediğim bir yere.

“Yeniden denemeni ne sağlar? Randevulara çıkmayı kastediyorum.”

Lucie hattın diğer ucunda hafifçe ofladı. “Denemeyi gerçekten istemiyorum.”

Gülümsemem sert bir kahkahaya dönüştü. Yemin ederim, sanki bunu nasıl yapacağımı unutmuştum. “Sorun değil,” dedim ona, hâlâ yayın kabininde bir ahmak gibi tek başıma sırtıyordum. “İstemediğin bir şeyi yapmak zorunda değilsin.”

“Hayır, kastettiğim bu değildi. Denemek istemiyorum. Tek yaptığım denemek. Tüm gün boyunca deniyorum ve çok yorul-dum. Neden bu denemek zorunda olmadığım bir şey olmuyor? Neden kendiliğinden olmuyor? İstemiyorum, ne söylemem ya da nasıl davranmam gerektiğini düşünmek... ya da bayılmadığım bir restorandaki buluşmada kullanmak için telefonumun not defterinde yazan konuşulacak konulara göz atmak istemiyorum. Biriyle bağ kurduğumda bir şeyler hissetmek istiyorum. Kıvılcım istiyorum. İyi anlamda, bilirsin. İçtenlikle kahkaha atmak istiyorum. Tüylerimin diken diken olmasını istiyorum. Çıktığım kişinin ne düşündüğünü merak etmek ve beni düşündüğünü ummak istiyorum. Sihir istiyorum.”

“Sihir mi?” Bu kadının ağzından çıkan her kelimeye bu kadar şaşırmayacak o yanımlı bulmaya çalıştım. “Sen de onlardan birisin, değil mi?”

“Kimlerden?”

“Romantiklerden,” dedim. “Kıvılcım arıyorsun. Ruh eşini. Sonsuza kadar mutlu yaşayabileceğin birini. Işıl ışıl, altın bir iple birbirine bağlı iki kalp peşindesin.”

Lucie alaycı bir şekilde güldü. “Romantizmle ilgili bir program sunuyorsun ve bana romantik olmadığını mı söylüyorsun?”

“Bilemiyorum,” dedim ona dürüstçe. Herhalde eskiden romantiktim ama o yanım kırılmış görünüyordu. Aşktan vazgeçen binlerce radyo konuğu tarafından bozulmuştu. Hiçbir zaman romantizme sahip değillerdi. Aşk ve romantizm artık peri masalı gibi geliyordu; geceleri daha iyi uyumalarına yardım etmek için çocuklara anlattığımız bir şeydi. Kendimize de anlatıp duruyorduk.

“Her neysen, böyle olduğum için bana gülme,” diye homurdandı Lucie.

Oturduğum yerde doğruldum. “Gülmüyorum,” dedim ona. “Söz veriyorum. Gülmem.”

Lucie nefesini verince rahatladım. Bakışlarımın kabinin tepesinde Baltimore’a bakan küçük pencereye kaymasına izin verdim. Bina kuleleri karanlıkta uyuyan devlere benziyordu. Limanda küçük ışıklar dans ediyordu. Şehrin öteki ucunda çatıların üzerinde sıcak, kırmızı bir ışıltı gibi Natty Boh Kulesi yanıp sönüyordu.

Ve orada bir yerde, Lucie kızının yatağında oturmuş benimle sohbet ediyordu.

“Gülünç olduğumu düşünüyorsan sorun değil. Bu yeni bir düşünce sayılmaz,” dedi Lucie yorgun bir sesle. “Tüm dünya sana istediğin şeyler yüzünden aptallık ettiğini söyleyince bir süre sonra onlara inanmaya başlıyorsun. Buna değmeyeceğini düşünmeye başlıyorsun. Beklediğin şeyler gerçekten varsa bile, senin gibi biri için olmadıklarını düşünüyorsun.” Lucie iç çekince kulaklıklarına küçük, ümitsiz bir ses süzüldü. “Peki romantik olmanın nesi kötü? Özgüvenli, bağımsız bir kadın olabilirim ama yine de birinin elimi tutmasını ya da günümün nasıl geçtiğini sormasını isteyebilirim. Tutku, heyecan ve özen istemek güzel

bir şey. İlgi ve şefkat. Bundan daha azıyla yetinmek istemiyorum. Sanırım az önce çözdüm; neden kanepemde oturup durduğumu artık biliyorum. Bu yüzden sürekli evdeyim. Çünkü yorgunum. Herkesin rahatlıkla edindiği bir şeye sahip olmak için bu kadar çok çaba harcamaktan yoruldum. Erkeklerle çıkmayı bıraktım çünkü benim için yürümüyordu ve sanırım başka bir seçeneğin ortaya çıkmasını umdum. Hayatımda hiçbir şey umduğum gibi gelişmedi. Ve bu sorun değil. Ama bir ilişkinin listemde üzerini çizebileceğim ya da mecbur olduğumu hissettiğim için yaptığım bir şey olmasını istemiyorum. Bana sahip olduğum şeyler dışındayken bir şey veremeyecek biriyle birlikte olmak istemiyorum. Kendim için daima hayalini kurduğum şeylerin olmadığı ilişkilerle vaktimi boşa harcamak istemiyorum.”

“Bir garanti istiyorsun.”

“Hayır,” dedi Lucie kısıp bir sesle. “Tüylerimin ürpermesini istiyorum. Arzulamak istiyorum. Bunca zamandır... vazgeçemedim. Sanırım gelip beni bulmasını bekliyorum.”

Yutkunup kahve kupamı kavradım ve onu sıktım. “Belki de benim işimi sen yapmalısın,” dedim en sonunda, boğazımın düğümlendiğini hissederek.

Lucie cesurca ve neşeyle güldü. Kulaklık girişini çıkarıp kabinin o sesle dolmasını istedim.

“Belki de bunu yapmalıyım,” dedi.

Henüz görüşmeyi sonlandırmak istemiyordum. Bir süre daha bu duyguya tutunmak istiyordum. Ama o sırada, Lucie esner gibi boğuk bir ses çıkarınca saate baktım ve ne kadar çok vaktin geçtiğini görünce şaşırdım. Bir saattir tek bir şarkı bile çalmamıştım. Reklamlara da yer vermemiştim.

“Umarım aradığını bulursun, Lucie. Gerçekten, senin için bunu istiyorum.”

“Evet.” Lucie içini çekti. Battaniyeler hışırdadı ve uçsuz bucaksız şehrin bir yerinde Lucie’nin gülümsediğini hayal ettim. En azından bir geceliğine ikimiz de kendimizi daha az yalnız hissettik. “Ben de öyle umuyorum.”

LUCIE STONE: Yine reklamlara mı geçtin?

AIDEN VALENTINE: Evet. Gecenin son reklam kuşağı. Benimle hatta kaldığın için teşekkürler.

LUCIE STONE: Evet, ah. Sorun değil. Umarım çok utanç verici bir şey söylememişimdir.

AIDEN VALENTINE: Söylediğini sanmıyorum.

[duraksama]

LUCIE STONE: Pekâlâ. Artık kapatmalıyım.

AIDEN VALENTINE: Evet, evet. Elbette.

LUCIE STONE: İyi geceler, Aiden Valentine.

AIDEN VALENTINE: İyi geceler, Lucie.

“Bunu daha ne kadar yapacaksın?” diye dikkatle sordum, çenemi elime yaslayarak.

Maya, masanın diğer tarafında kendini benden ayırmak için ördüğü mısır gevreği duvarına, yarısı ezilmiş bir Cinnamon Toast Crunch kutusu ekledi. Sadece dağınık topuzunun tepesini ve bir tek boynuzlu atın boynuzu gibi fırlayan asi buklesini görebiliyordum.

“Gerektiği kadar,” diye karşılık verdi Maya. Cinnamon Toast Crunch kutusunun üzerine bir kutu Frosted Flakes koydu. Kutulardan inşa ettiği duvar tehlikeli bir şekilde sallandı ve ince kolunu peçeteliğe uzatınca her şey sabitlendi. Kaşlarımı çattım. Bu kadar mısır gevreğimiz olduğunun farkında bile değildim.

“Neden her sabah mısır gevreği kalesi yapma ihtiyacı hissediyorsun?”

“Çünkü radyo meselesi hakkında hiçbir şey söylemedin.” Frosted Mini-Wheats’in arkasından açık yeşil gözüyle beni süzdü. “Ve beni korkutuyorsun.”

“Bundan böyle mi bahsedeceğiz? Radyo meselesi olarak mı?”

Maya tek kelime etmeden başını salladı. *Kalp Çıkılmazı*’nı sunan Aiden Valentine’la gecenin bir yarısı ettiğimiz sohbetimizin üzerinden bir hafta geçmişti. Telefonu kapattıktan sonra Maya’yı denizkızı desenli battaniyesiyle birlikte yatağına yatırmış, kitap-

lığının etrafına sarılı yanıp sönen ışıkları açmış ve mutfığa indikten sonra yarı dolu beyaz şarap şişesini elime alıp ağlamıştım. Güçlendirici iki yudum almamın ardından elimin tersiyle ağzımı silmiş ve şişeyi tekrar makarna sosu kavanozunun yanına koymuştum.

Maya radyo istasyonunu arayıp iç karartıcı aşk hayatımı Baltimore'la paylaştığı için kızgın değildim. Sadece *utanıyordum*. Küçük düştüğümü hissediyordum. Biraz yıkılmıştım. Aiden'a umduğumdan daha fazlasını anlatmıştım ve şimdi her şeyi ait olduğu yere geri koymakta zorlamıyordum. Bir haftadır tüm şehir hakkındaki her şeyi biliyormuş gibi hissediyordum.

Bu kadar acınası mıydım? Maya gerçekten de *Kalp Çıkmazı*'nı sunan Aiden Valentine'ın benim için en iyi seçenek olduğunu mu düşünmüştü? İlişkilerimde büyüleyici bir şeyler aradığımı söylediğimde bana gülen, *romantik* kelimesini sanki nadir rastlanan ve tedavisi mümkün olmayan bir mantar enfeksiyonu gibi söyleyen adamın mı? Maya'nın geleneksel olmayan bir aile yapısı içinde büyüdüğünü biliyordum ancak onun için boşlukları doldurmak amacıyla her zaman elimden gelenin en iyisini yapmıştım. Babası ve ben yıllar önce bu konuda hemfikir olmuştuk.

Maya'nın eksikliğini hissettiği bir şey mi vardı? Bizim için kurduğumuz hayattan memnun olmadığımı mı düşünüyordu? Yoksa bizim için kurduğumuz hayattan kendisi mi hoşnutsuzdu?

Kızım için yeterince uğraşmadığımı düşünerek derin bir utanç ve korku arasında gidip gelirken, ikimizin de o telefon görüşmesini unutmamızı umuyordum. Sanırım böyle bir şey olmayacaktı.

Frosted Flakes kutusuna uzanıp kapağını açtım ve paketi açıp içinden bir avuç şekerleme aldım. Masanın üstündeki telefonum bilinmeyen bir numaradan gelen çağrıyla titredi. Onu sessize aldım.

"Sana bir özür borçluyum, Maya."

Mini-Wheats'in öteki tarafı sessizdi. "Ne?" diye fısıldadı.

“Tüm,” –bir nükleer felaketi andıran romantik hayatımı nasıl kategorize edeceğimden emin olmadığım için bir kaşık gevreği ağzıma soktum– “bunlar hakkında bazı düşüncelerin olduğunu fark etmemiştim,” dedim parçacıklar masaya uçuşurken. Kahvemden bir yudum alıp mısır gevreğini yuttuktan sonra tekrar denedim. “Haberim olsaydı, bu konuda konuşabilirdik.”

Cinnamon Toast Crunch yana kaydı. “Randevulaşma hakkında konuşmak isteyebileceğini düşünmemiştim,” dedi kısık bir sesle.

Kaşlarımı çattım. “Bu düşünceye nasıl vardın?”

“Bir keresinde erkeklerle çıkmayı düşünüp düşünmediğini sorduğumda, ‘Bu konuda konuşmak istemiyorum,’ demiştin.” Maya dudaklarını büzüştürdü. Bir başka mısır gevreği kutusu hareket etti. “Seni radyo programına kaydeder ve Aiden Valentine’a durumundan bahsedersen, onunla konuşabileceğini düşündüm. Onun bir uzman olması gerekiyor. Okuldaki ön büroda çalışan kadınlar sürekli sesinin ne kadar çekici olduğundan bahsediyorlar.”

Kızımın, çekici bir sesin içinde bulunduğum durumu düzeltebileceğini düşündüğünü bilmek güzeldi. Bir avuç mısır gevreği daha almak için uzandım.

Maya gözlerini kırpıştırarak bana bakarken genç yüzünde umut dolu bir gülümseme belirdi. “Onunla konuşmanın faydası oldu, değil mi?”

Omuz silktim. Faydası *olmadı denemezdi*. Gecenin bir yarısı bir yabancıyla en derin sırlarımı paylaşmanın belli belirsiz de olsa rahatlatıcı bir yanı vardı. Sanırım bazen bana verilen –anne, çalışan, kız evlat– rollere kendimi o kadar kaptırıyordum ki canımı yakan şeyleri küçültüp kenara koymak bana daha kolay geliyordu. Kimsenin endişelenmesini istemiyordum.

Aiden’la konuştuktan sonraki sabah, günü dalgın bir şekilde geçirdim. Tahriş olana kadar ovulmuş ve en yumuşak yerlerim ortaya çıkmış gibi hissettim. Sanki verandamda durup kalbime kazıdığım tüm sırlarımı bir megafonla haykırmış gibiydim. İn-

sanların acıyan gözlerle bana bakmalarını bekliyordum. *Söylediklerini duydum. Bir felaket olduğunu biliyorum. Doğru kişiyi beklediğini söyledin ama belki de öyle bir şey yoktur. Belki de sorun sensin.* Fısıltılar duymayı bekledim. İnsanların parmaklarıyla beni işaret edeceklerini sandım. Bana güleceklerini, belki de bir bardak kahve fırlatacaklarını düşündüm.

Dünyanın radyodaki sohbetimden habersiz bir şekilde dönmeye devam etmesini beklemiyordum. Tüm hafta boyunca görev bilinciyle gittiğim, meraklılarla dolu iş yeri de dahil, hayatımdaki bir kişi bile yorum yapmadı. Bir tamirci olarak çalışmak doğası gereği dramatik bir iş değildi ama birlikte çalıştığım üç adam, bir grup dedikoducu yaşlı kadından daha kötüydüler. Çekici kamyonun içinde kaybolup bir daha dışarı çıkmamaya hazırdım.

Neyse ki Aiden Valentine romantizm hakkındaki içten eleştirime tanık olan tek kişiydi. Bu tecrübeyi duygusal bir çalkantı olarak sınıflandırıp hayatıma devam etmeye hazırdım.

Tabii Maya mısır gevreği kutularından kale yapmayı bırakırsa.

Cinnamon Toast Crunch'ı kendi tarafıma çekip Tony the Tiger'ın arkasına koydum. "Ne yapmaya çalıştığının farkındayım ve sana minnettarım ama bu kendi başıma çözmem gereken bir şey. Artık radyo istasyonlarını aramak yok. Artık... büyük planlar üretmek yok. Herhangi bir konuda benimle konuşmak istersen, gel ve benimle konuş. Tamam mı?"

Maya istemeye istemeye başıyla onaylarken benimle göz teması kurmaktan kaçındı. Masanın üzerinde sekiz çizdi. "Bu kadar yalnız olmanı istemiyorum, anne."

Kalbimin üzerindeki o bere zonkladı. Masanın öteki tarafına uzanıp elini tuttum ve üç yaşındayken bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığında yaptığım gibi elini sıktım. Hâlâ nasıl yapacağıma dair bir fikrim yoktu ama deniyordum.

"Sana sahipken nasıl yalnız olabilirim?" Kolunu sarstım. "Baban ve Mateo da var. Dükkândaki herkes. Yolun karşısındaki

Patty ve pek de sır olmayan şarap. Yalnız değilim, tatlım. Hayatımızda yalnız hissetmeyeceğim kadar insan var.”

Maya da elimi sıkarak karşılık verdi. “Yalnız hissetmek için tek başına olman gerekmiyor.”

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Gözlerimi kısarak ona baktım. “Yine Mateo’yla *Oprah*’nın tekrar bölümlerini mi izliyorsun?” Eski erkek arkadaşım Grayson ve kocası Mateo doksanlı yılların başında yayınlanmış sohbet programlarına bayılırlardı. Bana genellikle bir Oprah sözüyle tavsiye verirlerdi.

“Hayır,” diye homurdandı.

“Peki ne zaman bu kadar akıllandın?”

“2022 senesinde,” dedi Maya iç çekerek ve doğa belgesellerindeki gibi bir tonla konuştu. “Genç bir kız *internet* adında bir şey keşfetti.”

Gözlerimi devirdim. “Pekâlâ, ukala. Bu karışıklığı topla ve ayak-kabıllarını bul. Babarın seri bugün okula götürmesi gerekiyor.”

Maya aceleyle eşyalarını toplamaya giderken mutfak masasında kaldım ve varoluşsal sancılar çekerken bir yandan da Frosted Flakes kutusundan yemeye devam ettim. *Yalnız hissetmek için tek başına olman gerekmiyor.* Hayatımda her türlü sevgi vardı ama hâlâ daha fazlasını arzuluyordum. Kendimi bunun doğru olmadığına ikna etmek için çok uğraşmışım ama Aiden Valentine ve *Kalp Çıkmazı* o küçük yanılığın koparıp atmıştı.

O çatlağı nasıl dolduracaktım? Nasıl tamir edecektim? Erkeklerle çıkmanın bana hiçbir faydası olmamıştı ama belki de bunu yanlış yapıyordum. Belki yanlış yerlere bakıyordum. Ya da oraya gitmeye çalışırken kendi özgüvensizliklerime takılıyordum. Belki yeniden denemeliydim.

İşe yaramadığı için vazgeçmişim ama yaptığım şeyin de pek faydası yoktu.

Keşke bunun için bir rehber kitabı olsaydı. Kendimi nasıl parçalara ayıracağımı ve sanki hiç bozulmamışım gibi yeniden bir araya getireceğimi bana anlatan bir kullanım kılavuzu. Keşke parçalarımı nasıl anlamlandırabileceğimi bilseydim.

Telefonum çalınca kaşlarımı çatarak numaraya bakıp onu tekrar sessize aldım. Daha öncekiyle aynıydı, Baltimore alanı koduyla arayan tanımadığım bir numaraydı. Bazen patronum Dan dükkânda bir araba üzerinde çalışırken iyi ingilizanahtarlarını nereye koyduğunu unuttuğunda, arka taraftaki eski bir sabit hattan beni arardı. Ama onu sadece iki kez kullanmıştı, o yüzden numarayı telefonuma kaydetmekle uğraşmamıştım.

Maya ayağında çoraplarıyla mutfığa geri dönerken parmaklarından bir çift ayakkabı sallanıyordu. Onları arka kapıya doğru attıktan sonra dişlerinin arasına limon yeşili bir kalem sıkıştırıp mısır gevreği kulesini dağıtmaya başladı.

“Bugün okuldan sonra gazete var mı?”

Maya başıyla onayladı. “Babam bir sanat eserinin ortasında, o yüzden beni okuldan Mateo alacak. Alışverişe gideceğiz. Indiana Jones *cosplay*’im üzerinde çalışmam gerekiyor.”

“Güzel. Nerede–”

Arka kapımın ardına kadar açılmasıyla sorumun geri kalanı yarım kaldı. Kapı sertçe duvara çarptı ve Maya’nın ayakkabıları onunla birlikte uçtu. Uzun boylu bir silüet verandada belirdi.

Maya çığlık atınca, mısır gevreği kâsemi hemen davetsiz misafirin üzerine fırlattım. Adam onu eliyle savuşturdu.

“Bu da ne demek oluyor, Lucie?” diye bağırdı davetsiz misafir, kutunun isabet ettiği bileğini ovuştururken. “Bu elimle resim yapıyorum!”

“Bu da ne demek oluyor, Lucie mi?” Ona bir kutu daha fırlattım. “Asıl sana neler oluyor, Grayson!” Hem kabaca mutfığıma dalacak hem de beni davranışlarım yüzünden eleştirecek miydi? Seramik meyve kâsesini tepesine fırlatmadığım için şanslıydı. Maya bir çiçek gibi sandalyesinde boynunu büküp derin derin nefes alarak alnını masaya yaslarken, elimi göğsüme koydum. “Kapımı çarptın. Bu bir *Law & Order* bölümü değil!”

Çocuğumun babası mutfığa girip yüzünde hiddetli bir ifadeyle, bakışlarını kaçırmadan kapıyı arkasından kapattı. Geniş omuzluydu, içten bakışlıydı. Önünde BERTHA’NIN MİDYELE-

RİNDEN YİYİN yazan, yolun illerindeki pek sevdiği deniz mahsulleri satan barakanın solgun yeşil tişörtünü giymişti. Grayson neredeyse on altı yaşında ve aptal olduğumuz günlerdeki gibi görünüyordu. Ön kollarına sıçrayan boyaya ve tişörtünün yakasındaki lekeye kadar her şey aynıydı.

Hışınla buraya gelmek için çalışmasına ara vermiş olmalıydı.

“Bana söylemek istediğin bir şey var mı?” diye sordu Grayson kaşlarını kaldırarak. Grayson ve Maya’nın saçları aynı şekilde yüzlerine düşüyordu. Ne kadar saç ürünü kullanırsanız kullanın asla zaptedilemeyen asi ve karmakarışık buklelere sahiplerdi. Maya doğduğunda *Orman Çocuğu*’ndaki Mowgli’ye benziyordu. Büyümesine rağmen pek değişmemiştir. Grayson da öyle.

“Hayır. Sana söyleyecek bir şeyim yok.” Ofladıktan sonra kalp atışının normale dönmesini bekledim. Grayson bana bakmaya devam edince ben de kaşlarımı kaldırarak ona karşılık verdim. “Peki ya sen? Bana söylemek istediğin bir şeyin var mı? *Arka kapıyı göçerttiğin için özür dilerim*, gibi bir şey söyleyebilirsin belki?”

Grayson yavaşça başını iki yana salladı. “Hayır, bunun için özür dileyeceğimi sanmıyorum.”

“Ne peki? Yoksa bana bu sabah kalp krizi geçirtmek mi istedin?” Grayson sessiz kaldı. O şekilde içeri girmesine anlam veremedim ancak Gray her zaman biraz dramatik olmaktan hoşlanırdı. Sanırım bunun içindeki sanatçıyla bir ilgisi vardı. Kocasını Mateo bunun çaresizce içindeki çocuğu iyileştirme arzusundan kaynaklandığını söylüyordu. Her neyse, bu sabah onunla uğraşacak kadar sabrım yoktu. Neredeyse on sene önce bu evden çıkıp bitişik eve taşınmıştı ama Tanrı’ya yemin ederim, burası hâlâ kendi evinin bir uzantısıymış gibi davranıyordu.

“Maya’yı almaya hazır mısınız?” Hâlâ sandalyesinde iki büküm oturan gevşek forma işaret ettim. “Ayakkabılarını giymekle meşguldü. Bu arada, onların odanın öteki tarafına fırlamasına sen sebep olduğuna göre, yine sen toplayabilirsin.”

Gray ayakkabıları almak için hareket etmedi. Cehennemden fırlamış gibi neden on dakika erkenden mutfağında olduğuna

dair bir fikrim yoktu. "Yine ketçabımı mı ödünç alman gerekiyor?" diye sordum yavaşça. "Sana tüm şşeyi alabileceğini söyledim."

Grayson başını iki yana sallarken hâlâ temkinli ve tuhaf bir bakışla beni süzüyordu. "Hayır, ketçaba ihtiyacım yok." Ellerini beline koydu. "Bazı yanıtlara ihtiyacım var."

"Ne hakkında?"

"Senin hakkında."

"Ben mi?" Göğsüme işaret ettim.

Grayson başıyla onayladı.

"Ne olmuş bana?"

Hafifçe başını iki yana sallayarak yüzünü ovuşturdu. Boş bir tuvalle ne yapması gerektiğini bilmediğinde de bu ifadeyi takırdı. Bıkkınlık. Şaşkınlık. Bugün nutkunun tutulması için ona farklı şekillerde ilham veriyordum. Derin bir nefes verip yanımdaki sandalyeyi çekti ve ona yığıldıktan sonra kahve kupamın sapını tutan elimin üzerine elini koydu. Elimi çekmeye çalıştım ama daha sıkı tuttu.

"Benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Elimi ondan çekip kahve kupamı göğsüme yaklaştırdım. "Seninle her gün konuşuyorum, Grayson. Beni korkutuyorsun."

Kaygı karın boşluğuma yerleşti. Grayson en son içeri bu şekilde hışımla girdiğinde, Mateo bahçe makasıyla elini kesmişti. Omzunun üzerinden arka pencereye doğru baktım. Bahçelerimizi birbirine bağlayan kapı ardına kadar açıktı ve paslı menteşelerinde ileri geri sallanarak gıcırdıyordu. "Teo iyi mi?"

"Mateo iyi. O da sana kızgın ama iyi."

"Neden bana kızgın?"

"Ah, kahretsin," diye fısıldadı Maya. Hâlâ kenarına sıkıca tutunduğu masaya alnını yaslayarak oturuyordu.

"Sözlerine dikkat et." Grayson ve ben istemeye istemeye onu ikaz ettik. Maya yavaşça doğrulurken suratını ekşitti. Bu kadar şaşkın olmasaydım gülerdim. Mutfak karmakarışık. Maya'nın ayakkabılarından biri fırının altına sıkışmıştı. Mısır gevreği aşırı

işlem görmüş üzgün bir konfeti gibi yere saçılmıştı ve Grayson kurabiyelerini çalmışım ve bütün hayallerini berbat etmişim gibi bana bakıyordu.

Maya gözlerini Grayson'a çevirdi.

"Baba," diye söze başladı. "O kadar önemli bir şey değil."

"Seninle birazdan konuşacağım, küçük Machiavelli." Gözlerini kısarken çenesi kasıldı. "Bunu bensiz yaptığına inanamıyorum," diye homurdandı.

"Ah, kahretsin," diye fısıldadım.

Çünkü Grayson'ın bu kadar sinirlenebileceği tek bir şey vardı. Bu adam dahil olmamaktan nefret ederdi ve Maya'nın, onun yıllardır yapmaya çalıştığı şeyi yapıp onsuz duygusal bir müdahalede bulunduğunu biliyorsa, o hâlde bunun tek bir anlamı olabilirdi...

Grayson biliyordu. Nasıl bildiğini bilmiyordum ama biliyordu.

Radyo sohbetinden haberi vardı.

"Hı-hı." Yavaşça anladığımı görünce başıyla onayladı. "Niha yet anlamaya başlıyorsun." Avuçlarını omuzlarıma koyup beni hafifçe sarstı. "Neden erkeklerle çıkmakla ilgili sorun yaşadığını bana söylemedin? Bana" –beni bir kez daha ileri geri salladı– "hayatının platonik aşkına."

"Gray."

"Üç yaşında *Susam Sokağı* figürlerimi çaldığım günlerden beri seni tanıyorum ama bana *yalan* söyleyip duruyorsun."

"Sana bir tane bile yalan söylemedim. Ben–"

Elini havada sallayarak sözümü kesti. "Yıllardır seninle bu konu hakkında konuşmaya çalışıyorum, Lucie. Yıllardır. Ama sen telefonda bir yabancıya sihirli bir ilişki istediğini söylemeye karar veriyorsun, öyle mi?" Baykuş gibi gözlerini kırpıştırırken sanki Aiden Valentine'a köprü altında yasadışı bir şey satın almak için bir adamla buluşmak istediğimi söylemişim gibi bana bakıyordu. "*Sihirli mi?* Bana erkeklerle çıkmanın sende hazımsızlığa yol açtığını söylemiştin."

Bu... kısmen doğrudu. Ama geri kalanı, kimseyle çıkmama-
nın gerçek sebebi, kendim için kurduğum hayata uygun birinin
olmamasının yarattığı tedirginlikti; kendim için çok fazla şey is-
tiyor olabileceğimi, fazla kaprisli ve saf olduğumu ya da benim
için çok geç olduğunu düşünmemdi. Kimseyle bunu konuşmak
istememiştim. Özellikle de Grayson'la. En eski arkadaşım. Kızımın babasıyla. Ortak ebeveynimle. *Hayatımın platonik aşkıyla*.
Grayson olduğu gibi olmakta hiçbir zaman sorun yaşamamıştı
ve Mateo'yu bulmakta da zorlanmamıştı. Anlayacağını sanmı-
yordum ve ona endişelenmesi için bir sebep vermek istememiş-
tim.

O yüzden her şeyi küçük, güzel bir kutuya sokup battığını
hissetmediğim bir yere gömmüştüm. Ta ki Aiden Valentine ora-
ya bir levye sokup onu zorla açana dek.

Kaşlarımı çatarak Grayson'ın ellerini omuzlarımdan ittim.
Midem Frosted Flakes'le birlikte zeminde bir yerde, yüreğim ağ-
zımdaydı.

"Bunu duydun mu?" diye sordum.

"Duydum."

"Nasıl?"

"Lucie, bunu bilip bilmediğinden emin değilim ama radyoya
konuk olduğunda, insanlar söylediğin şeyleri duyabilirler."

Ona kaşlarımı çattım. "Benimle aptalmışım gibi konuşma.
Radyonun nasıl işlediğini biliyorum. Ama yayından beri bir haf-
ta oldu. Nasıl, ne zaman haberin oldu?"

Grayson bana kaşlarını çatmaya devam ederek sandalyesin-
de yana eğilip arka cebine uzandı. Boya lekeli başparmağıyla
telefonunun kilidini açıp ekranı aşağı kaydırıldı. Bir süre daha
hareketi tekrarladı. Maya'nın sandalyesi altında gıcırdarken, üst
kata fırlayıp battaniyemin altına girme isteğine karşı koydum.

Kurtulduğumuzu sanıyordum. Hayatımıza devam edeceğ-
imizi sanıyordum.

En sonunda, hayatımın en uzun dakikasının ardından, Gray-
son görebileceğim şekilde ekranı bana doğru eğdi.

"Sanırım tüm Doğu Yakası onu dinledi." Başparmağıyla yukarı doğru kaydırınca, *Kalp Çıkmazı*'nın logosunu barındıran meşajlar arka arkaya belirdi. Bunun yayın olduğunu fark ettim. Bir sosyal medya sitesinde tekrar tekrar paylaşılmıştı. "Viral oldun."

Kahve kupamı pat diye yere bıraktım. Çatlamadı ama devrildi ve yerdeki kuru mısır gevreğini çorba gibi bir bulamaca çevirdi.

"Kahretsin," dedik Maya ile ben aynı anda.

* * *

Tamirci dükkânının arka kapısından içeri girdim; başımı kapüşonum, yüzümün alt yarısınıysa atkım örtüyordu. Abartıydı ama şu anda çok katlı giysilerin vereceği rahatlığa ihtiyacım vardı. Yine sokaktaki herkesin beni yargıladığı düşüncesine geri döndüm, gerçi bir hafta öncesine kıyasla artık daha yoğundu.

Radyo sohbeti *birçok* kişiye ulaşmıştı. Üzerinden bir hafta geçmesine rağmen sohbet her yerde paylaşılmıştı. Nasıl? Neden? Kendimden geçmiş hâlde masada otururken Grayson, telefonunu geri kapıp yırtık pırtık kot pantolonunun cebine sokmadan önce yorumları okuyacak kadar cesur değildim. Maya'yı okula bırakmak için kapıdan geçirirken bana *Bu konuyu sonra konuşuruz*, der gibi endişe verici bir bakış atmıştı ve hepsi buydu.

Fena hâlde yanıliyordu. Bu konuyu daha sonra kesinlikle konuşmayacaktık. Bunu bir daha asla tartışmayacaktık çünkü tüm eşyalarımı küçük Subaru'mun arkasına atıp arabamı günbatımına doğru sürmeyi planlıyordum. Maya'yı okuldan alacaktım ve... San Jose'ye gidecektik. San Jose'de tamir edilmesi gereken birçok araba olduğuna emindim.

"Sen iyi misin?"

Kabarık montumla mücadele ederken dirseğimi alet dolabının kenarına çarptım. "İyiyim," diye homurdandım, çoktan iş istasyonunda olan Angelo'ya bakmaya tenezzül etmeden. Montumu itaat etmeye zorladım ve onu sandalyemin üzerine attım. Bir kahveye ve zihnimi boşaltmaya ihtiyacım vardı. Zamanda geriye

dönüp o telefonu kendi elimden kapmaya ihtiyacım vardı. Yerin yarılıp beni bir bütün olarak yutmasına ihtiyacım vardı.

Her şey yolundaymış gibi davranmalıyım.

"Emin misin?" Angelo omzuna yağ lekeli bir havlu atıp gözlüğünün üzerinden bana baktı. Angelo burada çalıştığım son on senede her nasılsa yaşlanmamayı başarmış, altmış beş yaş civarında kalmıştı. Bunu erkek kardeşinin Yunanistan'dan gönderdiği uzoya borçlu olduğunu söylüyordu. Bana kalırsa, başkalarına gülmesinin etkisiydi.

Angelo'nun gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti. "Genelde sabah dokuzdan önce," -elini hızlıca salladı- "bu kadar gergin görünmezsin."

Genellikle aşk hayatımın tüm bölgenin ağzına düşmesi de duyulmuş bir şey değildi ama sanırım bugün hepimiz yeni şeyler deniyorduk. İş tulumumu kancamdan her zamankinden sertçe çekip etiketinin yırtılmasına sebep olduktan sonra bacaklarımı içine soktum. Tulumun kollarını belime dolayıp gevşek bir düğüm attım.

Düşüncelerimden kurtulmak için çalışmaya başlamalıyım. Ellerim meşgul olduğunda, her şey daha idare edilebilir ve düzeltilebilir oluyordu. Beynim arka koltuğa geçiyordu ve adımları izleyip her şeyi doğru yere yerleştiriyordum.

İş istasyonlarımızı ayıran yarım duvarın üzerine eğilip o günkü işlerin olduğu not panosunu aldım. Harvey'nin ön tarafta "*Bye Bye Blackbird*" şarkısının sözlerini yanlış söylediğini duya-biliyordum. Dan ofiste kaşlarını çatarak bilgisayarına bakıyordu ve Angelo karşımda durmuş dikkatimi dağıtıyordu. Her şey tam olarak olması gereken yerdeydi ve ben de doğru yerde olabilirdim. Sakinleşir sakinleşmez.

Angelo elini not panosunun ortasına koyup listeyi kapattı. Eklemlerinde yara izleri vardı. Başparmağı ve işaretparmağı arasına biraz yağ lekesi bulaşmıştı. "Dikkatini bana vermeni istiyorum, lütfen."

"Bunu görebiliyorum," diye homurdandım. Sakinleşmek için derin bir nefes aldıktan sonra ona odaklandım. Gözlüğünün ar-

kasından beni hâlâ dikkatle süzüyordu; gök mavisi gözlerinde sıradışı bir ciddiyet vardı. Angelo her zaman sanki limandan yeni gelmiş gibi görünürdü; beyaz saç dağınık ve karmakarışık olurdu. Paniğimin altında sabrımın bir kısmını bulmaya çalıştım. Soğukkanlılığımı korumak en iyisiydi. "Senin için ne yapabilirim?"

"Annemin söylediği bir laf vardı."

Angelo merakla bana bakıp bu saçma sohbete dahil olmamı bekledi. Sabrım itibarımla birlikte mutfağımdaki kargaşanın içinde bir yerdeydi. "Evet?"

"Hep, 'Doğruluk şarapta ve çocuklarda gizlidir,' derdi. Bunu genellikle aptal erkek kardeşim yemek masasında saçma bir şey söyledikten sonra dile getirirdi ama yine de söylerdi. 'Şaraplar ve çocuklar.'" Angelo parmağını şaklattı. "Günde en az üç kez."

"Biraz..." Aklım karıştığı için suratım ekşidi. "Şaraba mı ihtiyacın var?"

"Hayır," diye yanıtladı Angelo kısaca. "Daha sabahın dokuzu bile olmadı. Saçmalama."

Saçmalama. Pekâlâ. Saçmalayan bendim.

"Dinle. Tuhaf bir sabah geçiriyorum. Neyi kastettiğini açıkça söylersen harika olur."

Angelo kaşlarını çatmaya devam etti; her kelimesine sıkıca sarılmadığıma sinirlendiği belliydi. Harvey dirsekleriyle küçük resepsiyon alanına açılan kapıyı itince dükkânın ön tarafındaki müziğin sesi arttı. İş tulumunun fermuarını göbek deliğine kadar açmıştı ve altında beyaz bir tişört vardı. Gözleri kapalı bir şekilde yalpalayarak çalışma alanına doğru vals yaparken hâlâ olmayan dinleyicisine serenat yapıyordu.

"Bugün müzik sırası onda demek?"

Angelo ofladı. "Ne yazık ki."

"O kadar kötü sayılmaz." Bir süpürge sapıyla dans eden Harvey'den gözlerimi ayırdım. "Her üç haftada bir perşembe günleri çaldığın berbat şarkılardan daha iyi olduğu kesin."

Angelo dikleşti. İçerlemişti. "Amerikan *folk* müziği berbat değildir."

"Tabii."

"Tim McGraw çok yetenekli bir sanatçı."

"Don't Take the Girl'ü bir kez daha dinlersem, yapacaklarımdan sorumlu tutulmayacağım."

Angelo gözlerini devirip kollarını göğsünde birleştirdi. "Ama bir başka hafta onu tekrar dinleyeceksin. Bunu garanti edebilirim," diye çıktı. Kaşlarını çatıp umursamaz bir şekilde elini salladı. "Artık sana hikâyemi anlatmak bile istemiyorum."

"Ah, hayır," dedim ilgisizce, suratıma yerleşmeye başlayan sırtışa engel olmaya çalıştım. "Yine mi?"

Bu güzeldi. İhtiyacım olan şeydi. Diğer her şeyden dikkatimi alacaktı. Angelo'nun hikâyelerine, Harvey'nin şarkı söylemesine ve Dan'in bir şeyi yazıcıdan çıkarmayı unuttuğu için bilgisayarına sertçe vurmasına ihtiyacım vardı.

Elimdeki not panosuna geri dönüp bugün nereden başlayacağımı çözmeye çalıştım. Eski bir Ford Focus'un egzoz susturucusunun tamir edilmesi gerekiyordu. Tüm erkeklerin uğruna benimle dalga geçtiği güzel, pembe bir Volkswagen Beetle'in motor ayarı yapılacaktı. Belki ondan başlayabilirdim.

Angelo'nun eli tekrar listenin üzerinde belirdi.

İçimi çekip homurdanarak başımı geriye attım.

"Ne?"

"Şarap ve çocuklar," dedi tekrar parmaklarını şaklatarak.

"Çocuklar doğruyu söyler. Kızını dinlemene sevindim."

"Maya'yı mı?"

Angelo gözlüğünün tepesinden bana küstahça bakıp o kahrolası havluyu ileri geri salladı. "O senin çocuğun, değil mi? Yıllar içerisinde bir ya da yedi doğum günü partisine katıldığımı hatırlıyorum."

"O kızım. Ama nasıl--"

"LU!" Harvey garajdan bana seslendi. Müzik kesildi ve hızla yürürken ayakkabıları zeminde gıcırdadı. Dan ofisinde durmuş ilgiyle bizi izliyordu.

Harvey aniden durup bana sırttı. "Seninle gurur duyuyorum, evlat. Doğru konuştun."

"Bana evlat demekten vazgeç. Benden yaklaşık sekiz ay büyüsun." Her şeyin farkına varırken iki parmağımı kaşlarımın arasına bastırıp gözlerimi kapattım. "Sen de biliyorsun."

"Evet!" dedi Harvey gururla. "Sheila her tarafta paylaşılan ses kaydını bana yolladı. Söylediklerin hakkında notlar almam gerektiğini ekledi. Ama sonra dinlediğim kişinin gerçekten sen olduğunu anlayınca biramı neredeyse odanın öteki tarafına püskürtüyordum. O kadar çok duygun olduğunu bilmiyordum." Tombul elini omzuma koydu. "Aferin sana."

"Dükkândan biraz bahsetseydin ölür müydün?" diye seslendi Dan ofisinde bir yerden. Gözlerimi açıp bakmayı reddettim. Günün geri kalanı boyunca burada duracaktım. Zaman sonsuza dek akacaktı ve tamirci dükkânının ortasında gözlerim kapalı bir şekilde durmaya devam edecektim.

Sadece Aiden ve tanımadığım bir avuç dinleyici olduğunu sandığımda cesur olmak kolaydı. Ama anlaşılan, tanıdığım insanlar da dinliyorlardı ve şimdi o insanlar hakkımda son derece özel şeyleri biliyorlardı. Kimseyle paylaşmamayı düşündüğüm şeyleri.

Telefonum bir kez daha cebimde titremeye başladı, iç çekerek onu çıkardım. Yine tanımadığım numara arıyordu. Bu sabah dördüncü kez. Merakıma yenik düşmüş ve kendime biraz acır hâlde, istasyonumun kısıtlı mahremiyetine doğru geri çekildim. Telefonuma yanıt vermek, iş arkadaşlarımın bana bakışını görmezden gelmek için yeterince sağlam bir sebepti. Bu kötünün iyisiydi.

"Merhaba?"

"Merhaba," dedi hattın diğer ucundaki kadın, sesi nefes nefese geliyordu. "Lucie'yle mi görüşüyorum? Lucie Stone mu?"

Maalesef. Şu anda herhangi biri olmayı tercih ederdim.

"Benim. Kim arıyor?"

"Adım Maggie ve 101.6 LITE FM'den arıyorum. Size bir teklifim var."

ARAYAN: Peki ya Lucie?

AIDEN VALENTINE: Lucie mi?

ARAYAN: Evet. Kızıyla seni arayan kadın.

ARAYAN: Çıkabileceği birini buldu mu?

AIDEN VALENTINE: Hiçbir fikrim yok.

AIDEN

Kahve kupamla istasyonun önünde durmuş, Jackson'ın arabasının camından çıkmaya çalışmasını izliyordum. Açık pembe bir Volkswagen Beetle, Honda'sına çok yakın park ettiği için kapısını açmasını imkânsız kılıyordu.

Ve sanırım Jackson, camdan çıkmanın yapabileceği en mantıklı şey olduğuna karar vermişti.

"Jackson," diye seslendim. "Sen iyi misin?"

Çantasıyla mücadele edip onu başının üzerinden attı. Pat diye ayaklarımın dibine düştü. Gözlüğü yana kaymış, kaşları hiddetli bir şekilde çatılmıştı. "Arabamdan çıkmaya çalışıyorum."

Kupamdan bir yudum aldım. "Öyle mi?"

"Evet," diye homurdanırken dirseğini yan aynaya çarptı. "Delilah Stewart nasıl park edeceğini bilseydi, çok daha kolay olurdu."

"Delilah Stewart da kim?"

"Haber istasyonunda çalışan kadın."

"Doğru." Parmaklarımı şaklattım. "Hava durumunu sunan kız."

"Yıkıcı kasırga," diye çıkıştı Jackson. Kıvrılarak camdan çıkarken dizi kornaya isabet etti. İkimiz de irkildik. "Kadının hava ya hiç saygısı yok ve hatalı park edip duruyor."

Yere bir göz attım. Pembe Kaplumbağa gerçekten de çizginin üzerine park edilmişti. Çarpık bir şekilde. Üstelik arka pencere-leri hâlâ açıktı.

"Park edecek başka yer mi yok?" Yolun karşısında konumlanmış yerel haber istasyonuyla paylaştığımız otoparka göz gezdirdim. Kapılarını engelleyen pembe arabalar olmayan en az yedi boş park yeri vardı.

Jackson kıpırdanmayı bırakıp gücenmiş gibi bana baktı. Bacaklarından biri hâlâ arabasının camundan fırlarken onu ciddiye almak oldukça zordu.

"Burası benim yerim."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Üzerinde adını göremiyorum."

"Yıllardır her gün buraya park ediyorum," diye kendini savunurken sesi her zamankinden iki oktav daha yüksekti. Oflayarak vücudunun geri kalanını aracından çıkardı.

Jackson araçların arasındaki on beş santimetrelük boşluktan vücudunu kaydırmaya çalışırken, "Arka taraftan çıkabilirdin," dedim başımı yana eğerek. "Ya da yolcu kapısından inebilirdin."

"Amaç bu değil."

"Bir amaç mı var?"

Son bir homurdanmayla nihayet kendini kurtardı, eğilip avuçlarını dizlerine koydu. Hırıltılı, derin bir nefes verdikten sonra doğrulduğunda, koyu sarı saçları karmakarışık.

Eğer bu tür bir eğlenceden mahrum kalıyorsam, sabahları işe daha erken gelmeliydim.

Jackson arkasına işaret etti. "Çizgilere saygı göstermesi gerekiyor. Bu yüzden buraya çizgi çekildi."

"Park çizgilerini mi kastediyorsun?"

"Evet. Park çizgileri." Parmağıyla tekrar arabaların olduğu yere doğru işaret etti. "Biri onu eylemlerinden sorumlu tutmalı. Dilediği yere park ederek oradan oraya gidemez. Çizgiler--"

"Çizgiler var. Anlıyorum, dostum. Sınırlanmeme gerek yok."

Jackson ağzının içinde homurdandı.

"O da neydi?"

Çantasını yerden alıp omzuna attı. "Huysuz olan sen olduğunda daha çok hoşuma gittiğini söyledim."

“Kendini pohpohlama.” Omzuna hafifçe vurup onu radyo istasyonunun girişine doğru yönlendirdim. “Huysuz olan hâlâ benim.”

Özellikle de bugün. Maggie programla ilgili acil bir durumdan bahsetmek için sabah dokuzda, başım hâlâ yastığımın altına gömülüyken beni aramıştı. Winston adında bir adam sürekli sosislerinden bahsedip durduğu için yayından kaldırmak zorunda kaldığımız sosisli sandviç reklamı haricinde, radyo programımız hakkında aklıma acil bir durum oluşturacak hiçbir şey gelmiyordu.

“Son zamanlarda daha iyisin,” dedi Jackson.

“Hangi konuda?”

“Huysuzluk etmek konusunda,” diye yanıtladı ve Volkswagen’in kapısına çarptığı omzunu ovuşturarak beni takip etti. “Hafta başında yayın kulübesinde daha mutlu görünüyordun.”

Kabaca başımın arkasını kaşıdım. “Ne zaman?”

Ne zaman olduğunu çok iyi biliyordum. Bir kadının yayma katlıp sihre inandığını söylediği ve belki benim de buna inanmam gerektiğini düşündüğüm o an.

Jackson tek kaşını kaldırdı. “Bir kız aramıştı. Annesine bir erkek arkadaş bulmanı istemişti? Gülümsüyordun. Beyin kanaması geçirdiğini sandım.”

“Gülümserim ben.”

“Öyle değil, o şekilde gülümsemezsin.”

“Her neyse.” Önemi yoktu. Bir sonraki programda kocasının yeni saç kesimini fark etmemesi hakkında şikâyet etmek için Federal Hill’den Sharon adında bir kadın arayınca o telefon görüşmesinden edindiğim moral hızla kaybolmuştu. Kadına kocasıyla ilgili ne tür şeyleri fark ettiğini sorduğumda, bana maaş çekinin ortak banka hesaplarına yattığını fark ettiğini söylemişti. İçinde bulunduğum mutlu ve iyimser baloncuk patlamış, kendimi tekrar üzücü ve talihsiz aşk hikâyeleriyle dolu denizde bulmuştum.

“Bu toplantının neyle ilgili olduğuna dair bir fikrin var mı?”

Jackson yakasını düzeltti. Kışın her gün taktığı atkısı, kaybe-

dilmiş bir savaşın unutulmuş kalıntısı gibi arabasının açık penceresinden hâlâ sallanıyordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Ama Maggie çok hevesli görünüyordu."

"Hevesli, aşırı istekli." Kahvemden uzun bir yudum aldım. "Beyaz bir çalikuşunun vokal kapasitesini cesurca ortaya koyuyordu."

Jackson gözünün ucuyla bana baktı. "Beyaz çalikuşu da ne?"

"Beyaz çalikuşu kaydedilen en yüksek kuş sesine sahiptir." Koridorun ortasındaki mola odasına girip kupamı tazeledim ve masanın ortasından bir kurabiye aldım. Tamircilerden birinin Berger kurabiye şirketinde çalışan bir çocuğu vardı ve erkekler tuvaletindeki sürekli sızıntı yapan klozeti düzeltmek için oraya her uğradığında mola odasına birkaç kutu kurabiye bırakırdı.

"Bir insan çılgınlığına benziyor," dedim, ağzım yoğun çikolata kremasıyla dolarken. "Kuş sesi. Sabahın dokuzunda telefonla arayan Margaret'tan pek farklı değil."

"Hımm. Haklı olabilirsin," dedi. Bir kurabiye daha alıp kahve me batırdım ve hepsini ağzıma tıktım. Kahretsin, Berger kurabiyelerine bayılıyordum. Çikolatasına. Un kurabiyesine. Elimde bir Berger kurabiyesi varken herhangi bir şeye sinirlenmek zordu.

Jackson bir kurabiye kapmaya çalışınca kutuyu kendime doğru çektim.

"Hey." Kaşlarını çatarak tekrar uzandı. "Kurabiyeleri paylaş."

Ona arkamı döndüm. "Hayır. Onlara senden daha fazla ihtiyacım var."

"Neden onlara benden daha çok ihtiyacın var?" Bıkkınlıkla dolu bir ses çıkardı, hâlâ etrafımdan kutuya ulaşmaya çalışıyordu. "Az önce arabamdan sürünerek çıkmak zorunda kaldığımı görmedin mi?"

"Kimse seni sürünmeye zorlamadı." Ağzıma bir kurabiye daha attım. Bu kurabiyeler şu anda benim için yolunda giden tek şeydi ve onlardan vazgeçmeyecektim. Ne olursa olsun. "Herhangi bir yere park edebilirdin," dedim, ağzımdan *sweatshirt*ümün üzerine kırıntılar saçılırken.

“Ama sürekli oraya park ediyorum.”

“Arada sırada alışkanlıklarını değiştirmenin sana bir zararı olmaz, Jackie.”

“Şimdi de alışkanlıklarımın dışına çıkıp bir kurabiye almak istiyorum.” Jackson yan tarafıma hafif bir yumruk attı ve ben iki büklüm olup kahveyi *sweatshirt*üme dökerken kutuyu elimden kaptı. Aşırı sıcak kumaşı göğsümden uzaklaştırdım; Jackson kahrolası bir barbar gibi kutunun geri kalanını midesine indirdi.

Kaşlarımı kaldırarak şaşkınlıkla onu izledim. “Bu gerekli miydi?”

“Bunu sen istedin.” Kurabiyeler yüzünden yanakları şişmişti. “Paylaşmayı reddettin.”

“Çünkü sen bir pislik–”

“Çocuklar,” dedi bir ses kapının girişinden. İstasyon müdürümüz ve maaşlarımızdan sorumlu kadın Maggie, kusursuzca manikürlü elini kapı çerçevesine koyup koridordan içeri başım uzattı. Ela gözlerini Jackson’ın bitirmekle meşgul olduğu kurabiye kutusundan üçüncü derece yanık edinmemek için elimden geleni yapan bana çevirdi. Gözlerini kıstı. “Küçük atışmanız bitiyse, ikinizi de ofisimde görmek istiyorum.”

Onu takip edeceğimizden emin bir şekilde başka bir şey söylemeden gözden kayboldu. Lavabonun yanındaki eski otomatın birkaç kâğıt mendil alıp göğsümü kuruladım.

“Belki acıma son verip programı iptal eder,” diye homurdandım. Giysilerim bu sabah benden daha fazla kafein tüketmişti.

Jackson boş kurabiye kutusunu çöpe attı. “Ya da asık suratının düzelmesi için seni şu süslü sanatçı inzivalarından birine gönderir. Bilirsin. Aradaki buzları kırma etkinlikleri. Takım çalışmalarları. En sevdiğin şeyler.”

Donup kaldım. “Maggie bunu yapmaz.”

Jackson omuz silkti. “Yapabilir. Ve bunu hak ediyorsun. Yemin ederim, bir liselinin duygusal seviyesine geriledin.”

“Yerinde olsaydım liselileri daha fazla takdir ederdim,” diye homurdandım.

Maggie ellerini masasının üzerinde kavuşturmuştu ve yüzünde beklentili bir ifadeyle sıkış tıkış ama düzenli ofisinde bizi bekliyordu. Ses mühendisimiz Eileen çoktan bir köşeye yerleşip yüzünü tabletine gömmüştü ve kulaklıkları boynuna asılıydı. Mavinin farklı tonlarına boyalı saç örgülerini tepesinde topuz yapmıştı.

“Hughie gelecek mi?” diye sordu Jackson. Eileen’in karşısındaki sandalyeye yerleşip kırmızı kalp şeklinde yastığı göğsüne bastırdı. Küstah herif hâlâ çikolata dolgusunun keyfini sürüyordu.

“Birazdan burada olur,” diye karşılık verdi Maggie, bir şahin gibi beni izleyerek.

Hughie’yi unutmuştum. Hughie’yi hep unutuyordum. Bazen bir programın ortasında bile Hughie’yi unutuyordum, sonra elinde bir sandviçle pencerenin öteki tarafında belirliyordu. Ne zamandır burada stajyer olduğunu ya da resmi sıfatının hâlâ bu olup olmadığını bilmiyordum. Maggie’ye bunu kesinlikle sormayacaktım. En azından bana o şekilde bakarken.

“Otur,” dedi Maggie bana, önündeki sandalyeye işaret ederek. Sandalyenin, Maggie’nin beni boğabileceği bir mesafede olması beni tedirgin etti.

Hemen şüphelenip, “Neden?” diye sordum. Profesyonel gelişim etkinliklerine falan gönderilmek istemiyordum. Buzları kırmak benim şahsi cehennemimdi.

Maggie korkumun kokusunu almış gibi gülümsedi. “Çünkü bu odadaki herkes oturuyor, Aiden. Gülünç olma.”

Sandalyeye oturdum. Maggie gözlerini kırpmadı.

“Beni korkutuyorsun,” diye fısıldadım.

“Nedenini bilmiyorum. Oldukça normal davranıyorum.”

Son derece ürkütücü davranıyordu. Pürüzsüz, parlak saçları vardı. Kurnaz gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. Maggie şık giyimli, ufak tefek bir kadının bedenine hapsolmuş bir doğal afetti. Ve onu kırılma noktasının ötesine itmiş olmam son derece olasıydı.

“Öyle demek istemedim,” diye denedim. “Sesinin beyaz bir çalıkuşuna benzediğini düşünmüyorum.”

Jackson kahkaha attı. Hemen öksürüğüyle onu gizlemeye çalıştı. Köşede, gülümsemesini gizlemeye çalışan Eileen'in dudakları seğirdi.

Maggie şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Ne dedin?"

"Boş ver. Acil durum ne?"

Eileen iç çekerek tabletini çantasına atarken sol gözünün üzerine bebek mavisi saç örgüsü düştü. Eliyle onu geriye itti. "Biri yine sosisli sandviç reklamını mı yayınladı?"

"Hayır. Kimse sosisli sandviç reklamını yayınlamadı. Bu sadece bir kez oldu ve affedilebilir bir hataydı," dedi Maggie istifini bozmadan. Jackson yine kıs kıs güldü. Maggie ona aldırmadı. "Programın sosyal medya hesaplarını bu sabah kontrol ettiniz mi?"

"Kontrol etmemeye çalışıyorum," dedi Eileen. "Herifin teki ayaklarının kırk yedi bin fotoğrafını bize gönderdiğinden beri."

"Tanrım, El." Jackson yastığı odanın öteki tarafından ona fırlattı. "Onu tamamen unutmuştum."

"Onu nasıl unutursun?" Eileen yastığı alıp başının arkasına sıkıştırdı. "Beynime kazındı. Kâbuslarıma giriyor. Bir daha bir ayağa asla bakamayabilirim. Terapi masraflarımı radyo istasyonuna faturalandırmayı düşünüyorum."

Oturduğum yerde ürperdim. O adam çok iğrençti. "Acil durum bu mu? Ayak fotoğrafları mı?"

Maggie parmak uçlarıyla şakaklarına masaj yaptı. "Hayır. Ayak fotoğrafı ya da sosisli sandviç reklamı yok. Siz kaçıklar konuşmama izin verirseniz, anlatacağım. Biz--"

Hughie kapıdan içeri daldı. "Viral olduk, bebeğim!" Kolunu kaldırıp odanın ortasına bir avuç konfeti fırlattı. "101.6 LITE FM geri döndü!"

Küçük, rengârenk kâğıtlar etrafımızda uçuşurken Maggie beşlik çakmak için Hughie'ye doğru eğildi. Şaşkınlıkla etrafına baktım. Jackson'ın gözlüğü simle kaplıydı. Eileen odada kalmakla yerinden fırlamak arasında karar veremiyormuş gibi görünüyordu.

Kolumdaki konfetilerin bir kısmını silkeledim. "Nereden... geri döndü?"

“Bizi sürüklediğin cehennemin eşiğinden,” dedi Maggie dış-
lerinin arasından; tüm iyi niyeti kaybolup altındaki bıkkınlık
yüzeye çıkmıştı. Benden memnun olmadığını biliyordum ama
memnuniyetsizliğini hafife aldığım ortadaydı. “Kıçına neyin gi-
rip orada öldüğünü bilmiyorum ama son zamanlarda yayında
korkunç bir kâbus gibiydin. *Kalp Çıkmazı* ismini *Kırık Kalpler Ote-
li* olarak değiştirmeyi bile düşündüm.”

İki elimi havaya kaldırdım. “Artık daha iyiyim, değil mi?”
Beni desteklemesi için Jackson’a baktım. “Jackson beni cesaret-
lendirmek için bir konuşma yaptı. Daha iyi olmaya çalışıyorum.”

Maggie oflayıp sandalyesine yığıldı ve omuzlarından daha faz-
la konfeti döküldü. Kızgın ve her nasılsa vahşi bir periye benziyor-
du. “Evet, artık daha iyisin,” diye istemeyerek de olsa kabul etti.
Telefonunu alıp kilidini açtı, başparmağını ekranda kaydır-
dı. “Sa-
nırım aldığımız telefonların kalitesi yüzünden seni suçlayamam.”

“Teşekkür ederim. Ben de Jackson’a tam olarak böyle söyle-
dim.”

“Pekâlâ, haklısın. Suçun kimde olduğundan bağımsız ola-
rak,” –Maggie ekranı kaydırmaya devam etti– “ihtiyacımız olan
ilgi tam da buydu.”

Jackson öne doğru eğilip ekranını görmeye çalıştı. “Program
her yerde paylaşıldı mı?”

Maggie bir an için gözlerini bana çevirdikten sonra tekrar tele-
fonuna döndü. “Programın bir kısmı sosyal medyada paylaşıldı.”

Kelimelerini özenle seçmesinden ve yüzündeki ifadeden hoş-
lanmadım. Elimle çenemi kavradım ve duygusal destek almak
için bir kurabiye saklamış olmayı diledim çünkü başım derttey-
miş gibi görünüyordu. Konfetilere rağmen.

“Hangi kısım– Ah.” Jackson öne doğru eğilip gözlüğünü bur-
nunda yukarı doğru itti. Gülümserken ağzının bir köşesi yukarı
kıvrıldı ve bana bakmak için başını kaldırdı.

Keşke duygusal destek almak için iki kurabiyem olsaydı.

“Ah,” dedi Jackson tekrar kaşlarını kaldırarak, bu kez anlamış
görünüyordu.

Yerimde kıpırdandım. Telefonumu arabamda bir yere bırakmıştım ve herkes bana farklı seviyelerde neşeyle bakıyordu. "Kahve kupasını fırlattığın kısım mı? Bu hafta küfretmedim." Kimse bir şey söylemedi. "Biri yine beni Celine Dion şarkısıyla mı *remix*lemiş?" Yanıt vermediler. "Neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Hayır, kahve kupasını fırlattığın kısım değil. Her ne kadar dramatik olsa da." Maggie bana telefonunu verdi. "Geçen hafta o kızla ettiğin sohbet. Kadın ve kızı."

Lucie, diye fısıldadı beynim ânında. *Lucie ve bal gibi tatlı sesi.*

Yedi gün önce telefonu kapattığından beri kahkahası kulaklarımda çınliyordu. Bunu uykusuzluğuma ve hiçbir *Lucie* kadar dürüst ya da merak uyandırıcı olmayan, o zamandan beri gelen saçma telefonlara yoruyordum.

Başparmağımı iki kez kenara kaydırmam viral kelimesinin hafif kaldığını anlamamı sağladı. Arka arkaya bağlantılar paylaşılmıştı; birbirine geçmiş kırmızı bir yazı stiliyle *Kalp Çıkmazı*'nın logosu görölüyordu. Ses kayıtlarından birine tıklayıp kendi sesi mi duyunca suratımı ekşittim.

"Sorun değil. İstemediğin bir şeyi yapmak zorunda değilsin."

Lucie net ve ıslıl ıslıl bir sesle karşılık verdi.

"Hayır, kastettiğim bu değildi. Denemek istemiyorum. Tek yaptığım denemek. Tüm gün boyunca deniyorum ve çok yoruldum. Neden bu denemek zorunda olmadığım bir şey olmuyor? Neden kendiliğinden olmuyor? İstemiyorum, ne söylemem ya da nasıl davranmam gerektiğini düşünmek... ya da bayılmadığım bir restorandaki buluşmada kullanmak için telefonumun not defterinde yazan konuşulacak konulara göz atmak istemiyorum. Biriyle bağ kurduğumda bir şeyler hissetmek istiyorum. Kıvılcım istiyorum. İyi anlamda, bilirsin. İçtenlikle kahkaha atmak istiyorum. Tüylerimin diken diken olmasını istiyorum. Çıktığım kişinin ne düşündüğünü merak etmek ve beni düşündüğünü ummak istiyorum. Sihir istiyorum."

Lucie'nin ses kaydına eşlik eden yazıyı okudum:

Duyduğum en gerçekçi şey.

6.3 milyondan fazla dinlenmişti.

"Vay canına," diye fısıldadım.

"Vay canına," diye Hughie şevkle tekrarladı. Üzerimize bir avuç daha konfeti yağdı. *Sweatshirt*ümün yakasından içeri simler girerken yorumların geri kalanını okudum.

SIHRİ GERİ GETİRİN. Bu kadın ne istediğini biliyor.

ARADIĞI KİŞİYİ bulmalı. Lütfen?? Burada meraktan ölüyorum.

O HER ŞEYİ hak ediyor.

Lucie'nin sesi çok çekici geliyor. Kendisi de çekici mi?

Bu çok romantik.

Başvurumu nereye gönderebilirim? Başvuruları kabul ediyorlar, değil mi?

Aman Tanrım, sanırım yeniden aşka inanmaya başladım.

Bu yorumlardan binlerce olmalıydı. Üstelik sadece Baltimore'daki insanlar değildi. Dünyanın her yerinden yabancılar sohbetimize yorum yapmıştı. Aşk ve aşkın nasıl hissettirmesi gerektiği üzerine yorumlar bırakmışlardı. Buluşmalara dair gerçekler hakkında tartışmalar vardı. Lucie ve kızına iyi dileklerde bulunmuşlardı. İnsanlar Lucie'nin kendine göre birini bulup bulmayacağını merak ediyordu. Çok daha fazla insan onun eşi olmaya gönüllü olduğunu dile getiriyordu.

Güçlkle yutkunup Maggie'ye telefonunu geri verdim. Avuçlarım terliyordu. Kürekkemiklerimin arası kaşınıyordu. Başım dönüyordu. Hiçbir düşünceyi inceleyecek kadar uzun süre zihnimde tutunamıyordum.

"Bu iyi bir şey, değil mi?" Ellerimi bacaklarıma sürttüm. "İstedığımız şey, değil mi?"

Maggie hâlâ hafifçe suçlayıcı bir bakışla başını salladı. "Bu iyi bir şey. Seni altı sene önce bu yüzden işe aldım. *Bunun* daha fazlasına ihtiyacımız var."

"Pekâlâ." Başımınla onayladım. Yüreğim ağzımda bir yerdedi. "Bunu yapabilirim."

Muhtemelen. Belki. Lucie'yle yaptığım telefon görüşmesinin hiçbir ânı programcılık adına bir seçim gibi hissettirmemişti ama belki benzerini yeniden yaratabilirdim. Belki de gelen telefonları elemek konusunda daha iyi bir iş çıkarabilirdik. Belki yeni tartışma konuları üzerinde çalışabilirdim. Yeni edindiğimiz dinleyiciler sayesinde program daha interaktif bir hâle gelebilirdi.

"Kesinlikle yapabilirsin," dedi Maggie. "Yapacaksın."

"Elbette."

"Lucie yayın kabininde sana katıldığında, bunun daha kolay olacağını düşünüyorum."

Donup kaldım. "Ne?"

Herkesin Maggie'den bana döndüğünü ve sonra tekrar ona baktığını gördüm. Şu anda dünyanın en ilginç tenis maçıydık.

Maggie küstah bir ifadeyle sandalyesine yaslandı. "Tahminimce," dedi kelimelerini vurgulayarak, "böylesi daha kolay olur." Bluzunun koluna düşen simlerin bazılarını silkeledi. "Lucie yayın kulübesinde," –gözlerini kocaman açtı– "sana katıldığında."

"Seni duydum, ben sadece–"

"Cümlelerin hangi kısmı senin için bir sorun oluşturuyor?"

Kaşımın üstünü kaşıdım. *Hepsi?* Hepsi benim için bir sorun oluşturabilecek gibi geliyordu. Ve sebebine dair hiçbir fikrim yoktu. "Ben–" Söze başlar başlamaz sustum. İki kez yutkundum. "Nasıl–"

"Onu dün aradım ve programa katılmakla ilgilenip ilgilenmediğini sordum. O telefon görüşmesinden beri dinleyicilerimizin sayısı feci arttı." Maggie telefonunu kaldırdı. "Yorum bırakanların çoğu Lucie'nin mutlu sonuna ulaşmasını istiyor. *Kalp Çıkmazı*'nın ona yardımcı olmasını planlıyorum."

Kaşlarımı çattım. "*Kalp Çıkmazı* ona nasıl yardımcı olabilir?"

Maggie bana aptalmışım gibi baktı. Jackson avucunun içine öksürdü. Eileen herkesi görmezden gelip başını eğerek telefonuna odaklandı, odanın geri kalanının farkında bile değildi. Hughie'nin arkamda ne yaptığının dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Örneğin..." Ellerim yine terlemeye başladı. "Televizyondaki *Bekârlığa Veda* programı gibi bir şey mi?"

"Aynen öyle."

Reddetme arzusu dilimin ucundaydı. Lucie'yi yayında istemediğim için değildi ama bana doğru gelmiyordu. Lucie'nin istediği şey bu değildi. Telefonda sihir peşinde olduğunu söylemişti. Aşkın onu tam olduğu yerde bulmasını istiyordu. Applebee'nin indirimli saatinde sunulan aperitif meze seçenekleri gibi erkeklerin sıraya girdiği bir radyo programına katılmanın sihirli olacağını hayal edemiyordum.

Maggie'yle ince bir buz üzerinde yürüdüğümün ve bu plana karşı çıkarsam onu, ince topuklu ayakkabısını kıcıma sokmaya teşvik edebileceğimin farkında olduğum için boğazımı temizleyip yerimde kıpırdandım. "Bunu kabul etti mi?"

"Kim?"

"Lucie," diye açıkladım, sabrımı korumak için elimden geleni yaparak. "Dinlenme oranımızı artırmak uğruna zorla alıkoymayı planladığın kadın."

Hughie dişlerinin arasından ani bir nefes aldı. Eileen sandalyesine gömüldü. Jackson ofisin diğer ucundaki dar pencereden dışarı çıkmak istiyor gibi görünüyordu.

Ama Maggie beni boğazlamak için masasının üzerinden uzanmadı.

Gözlerini kısarak uzun bir süre beni inceledi. Sonra yüzünde bir gülümseme belirdi.

Bir keresinde tükenmezkalem konusunda berbat bir zevke sahip olduğunu söylediğim için koridorda bana portakal fırlatan kadın bana dişlerini göstererek kocaman sırttırken, sevinçten gözlerinin kenarları kırışıyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadım. "Korkutucusun."

Maggie kıkırdadı. "Biliyorum."

Çaktırmadan sandalyemi masasından uzaklaştırmaya çalıştım. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü kocaman, yumuşacık bir kalbin var, seni huysuz herif."

"Hayır, yok."

"Evet, var."

"Hayır, kocaman, yumuşak bir kalbim yok," dedim tekrar. *Tanrım*. "Ben sadece gönülsüz bir kadını bir tür aşk yarışmasına sürüklemek istemiyorum. Bunun temel bir ahlaki sınır olduğunu düşünüyorum."

Maggie gözlerini devirdi. "Anlaşıldı. Kimseyi zorla sürüklemen gerekmeyecek." Dikkatli gözleriyle sandalyemde kıpırdanmamı izledi. Kendimi bir mikroskoba sıkıştırılmış böcek gibi hissettim. "Bana kalırsa, Lucie'yi kollaman çok hoş."

"Yaptığım şey bu değil."

"Önemsiyorsun."

"Hayır."

"Ondan faydalanmamı istemiyorsun."

"Elbette istemiyorum." Bıkkınlıkla ofladım. "Bir grup köpek yavrusunu ezmeni de istemiyorum. Ama bu gidip bir köpek sahipleneceğim anlamına gelmiyor."

Jackson sandalyesinde dikleşti. "Aslına bakarsan bir köpek sana iyi gelebilir, dostum."

Ona aldırmadım. "Buradaki asıl amaç ne, Maggie?"

"Asıl amaç... Şu söylediklerine bak. Bond filmlerindeki bir tür kötü karaktermişim gibi davranıyorsun."

İmalı bir şekilde ona bakınca, Maggie ellerini havaya kaldırdı. "Edindiğimiz yükselişten yararlanmaya çalışıyorum, seni sersem. Tüm bu ilgiyi programa aktarmaya çalışıyorum. Fark etmediysen, son zamanlarda dinlenme oranımız pek iyi değildi. Orion bu istasyonu satın almak için beni rahatsız edip duruyor ve daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum." Maggie son altı aydır bizi portföyüne katmak için peşini bırakmayan devasa uydu radyo şirketini kastediyordu. Yerel bir radyo istasyonu olarak kalmak konusunda hemfikirdik, gerçi durumumuz hızla kötüye gidiyordu.

"Bu, programı ve istasyonu kurtarmamız için karşımıza çıkan bir fırsat. Bu odadaki herkesin işi de cabası." Parmağıyla havada bir kez daire çizdi. Demek hepimizin burada olmasının sebebi buydu. Kuklacıdan gelen sağlam bir duygusal şantaj gibisi yoktu. "Kimseyi tehdit etmiyorum. Sadece Lucie'ye, sohbetini-

zin yarattığı etkiyi keşfetmek için yayında sana katılmak isteyip istemediğini sordum. İnsanların yayma denk gelmelerini ve onu dinlemelerini umuyorum.”

Bu, Maggie’nin *Bekârlığa Veda*’nın radyo versiyonunu yapmak istediğini söylemesinin oldukça karmaşık bir yoluydu ama neden olmasın?

“Peki Lucie bu konuda ne diyor?”

“Bunu düşüneceğini söyledi.”

Nefesimi verdim. “Güzel.”

Düşünmek tereddütlü olduğunu gösteriyordu. Eğer bu, ben kabul etsem de etmesem de olacak bir şeyse, en azından Lucie’nin bunu dikkatlice düşündükten sonra kabul ettiğini bilmek istiyordum. Maya’nın niyeti ne kadar iyi olursa olsun, ilk görüşmeyi annesinin rızası dışında yapmıştı. Bu işe de onu zorla dahil etmek istemiyordum.

“Ama kabul edeceğinden eminim,” diye ekledi Maggie.

“Nereden biliyorsun?” diye sorarken, bir yandan çoktan yediğim kurabiyelerin ve temiz bir *sweatshirt*’ün hayalini kuruyordum. Konfetisiz saçlar ve yalıtımlı kabinimin huzur veren sessizliği... Bu sabah tam anlamıyla köşeye sıkışmıştım ve henüz öğlen bile olmamıştı.

“Şimdiye kadar bunu anlamış olman gerekirdi, Aideen.” Maggie’nin gülümsemesi kendinden emindi. “Ben her zaman istediğimi elde ederim.”

ARAYAN: Sadece iyi bir aday olduğumu düşündüğümü söylemek istedim.

AIDEN VALENTINE: Ne için?

ARAYAN: Lucie'yle çıkmak için.

AIDEN VALENTINE: [iç çekiyor]

AIDEN VALENTINE: Baltimore'un geri kalanı da seninle aynı şeyi düşünüyor.

ARAYAN: Telefonda sesi çok çekici geliyordu, değil mi?

AIDEN VALENTINE: Bu neden iyi bir aday olduğunu düşündüğünü açıklamıyor.

ARAYAN: Bazı kadınlar benim sihirli bir pe-
[hat kesilir]

LUCIE

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” diye sızlandım boş kafede; kollarımı masanın üzerinde kavuşturmuş, çenemi kollarıma yaslamıştım.

Patty sandalyede ayaklarını altına toplamıştı, dişlerinin arasında şarap şişesinin mantarı vardı; masada önünde iki tane kahve kupası duruyordu. Öğlen gönderdiği mesajında tek bir soru vardı: *Acil durum mu?* Hissettiğim rahatlama yüzünden neredeyse ağlayacaktım.

Şaraba, kurabiyelere ve en yakın arkadaşşıma ihtiyacım vardı. Tam olarak bu sırayla.

“Bilmediğin ne?” diye sordu, şişenin etiketini inceleyerek. Kafede sadece üst kattaki kitaplıkların parlak ışıkları yandığı için her şey rüya gibi puslu görünüyordu. Sevgililer Günü karşıtı kutlamasından sonra henüz kaldırmadığı aşk tanrısı süslemeleri hariç. Onlar küçük, ışıltılı şeytani ruhlar gibi hâlâ asılı duruyordu.

Maya bu gece babasıylaıydı; ben de burada, evimin karşısındaki dükkânda, kendime acıma duygusunun ve en ucuz şarabın içinde yüzüyordum.

Boş bardağımı uzattım. “Radyo programı meselesi. O konuda ne yapacağımı bilmiyorum.”

Patty bardağıma aldırmayıp başını geriye atarak kahkaha attı. O güldükçe, güldükçe ve daha da güldükçe bal rengi saçları

sırtına dökülüyordu. Lisedeyken her nasılsa herkesle arkadaş olmayı başaran o çocuktur. İlkbahar müzikalinde rol alır ve futbol sahasında herkesi fena benzetirdi. Mezuniyet balosunda kraliçe seçilmişti ama taç kulaklarını acıttığı için onu başkasına vermişti. O her zaman karmaşa ve karizmatik enerjinin bir birleşimiydi ve nedense lisedeki ilk senemizde beni sahiplenmeye karar vermişti. O zamandan beri yanımdan ayrılmamıştı.

“Aman Tanrım,” diye nefes alıp gözlerinin kenarlarını sildi. Göz kalemi elbette kusursuzdu. “Bu acil durum toplantısının amacını neredeyse unutuyordum.”

Kontrolünü geri kazandıktan sonra bana bakınca tekrar kaha kaha atmayı başladı.

Şarap şişesini elinden aldım. “Bunun hoşuna gitmesine sevindim.”

“Kesinlikle hoşuma gidiyor,” dedi kahkahalarının arasında, avuçlarını yanaklarına bastırarak. Bardağın ağzına kadar şarap doldurmamı izlerken parmakları gözlerinin altında bir yelpaze gibi açılmıştı. “Sadece sen, Lucie. Sadece sen.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Demek istediğim,” –masanın üzerine eğilip şarap şişesini kaptıktan sonra benimkine kıyasla oldukça az miktarda şarap doldurdu– “bu ancak senin başına gelebilir, Talihsizlik Kraliçesi.”

Patty kupasını kaldırdı ve gönülsüzce de olsa kendi kupamı onunkiyle tokuşturdu. “Talihsizlik Kraliçesi kulağa biraz abartı geliyor.”

Patty içkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra bir parmağını havaya kaldırdı. “İlk seks yaptığında hamile kaldın.” Bir parmağını daha kaldırdı. “Nadiren erkeklerle çıkıyorsun ama bunu yaptığında, her nasılsa evrendeki en kötü erkekleri bulmayı başarıyorsun.” Üçüncü parmağını salladı. “Kızın sana destek olmaya çalıştığında, radyo sohbetin sosyal medyada yayılıyor ve tüm dünya aşk hayatın hakkında yorum yapmaya karar veriyor. Kaçırdığım bir şey var mı?”

“Radyo istasyonunun beni programa çağırıp perişan aşk hayatım hakkında konuşmaya devam etmemi istemesini unutuyorsun.”

Şarabımı höpürdettim. "Maggie –arayan kadın– sonsuza dek mutlu olabileceğim birini bulmama yardım etmek istediğini söyledi."

Patty gözlerini devirdi. "O dinleyici istiyor. İsteddiği bu. Ve bahse girerim sponsor parası. Ah! Acaba bir kayganlaştırıcı markası mı sponsor olacak?"

"Patty."

"Ne? Bu doğal bir bağlantı." Sandalyesinde aşağı kayıp masanın altından ayağının ucuyla beni dürttü. "Bahse girerim bu senin için mutlu bir son olur. Kayganlaştırıcı."

"Bundan şüpheliyim."

"Isıtıcı etkisi olan kayganlaştırıcılar yapıyorlar. Tadı piña colada gibi olanlar da var."

"Kayganlaştırıcı demekten vazgeç."

"Pekâlâ, pekâlâ." Arkasına uzanıp bugün satılmayan kurabiyelerin olduğu tabağı aldıktan sonra onu masanın ortasına bıraktı. Annesi Peabody'de nadir kitaplar uzmanıydı ve babası Cross Street Market'te yiyecek standına sahipti. Patty her zaman kendi kitap kafesini açmanın ikisini de onurlandırmanın harika bir yolu olduğunu söylerdi.

Eski bir aile tarifi olan üzeri çikolata kaplamalı kurabiyeyi bulana kadar tabağı gözden geçirdim. Çikolata kremasının çözemeyeceği çok az problem vardı.

"Bunu konuşalım, olur mu?" Patty beyaz krema kaplı bir kurabiye aldı. "Sana hayır dedirten ne?"

"Tanıdığım ve tanımadığım herkesin en güvensiz hissettiğim konuda konuşmamı dinlemesini mi kastediyorsun?"

Patty başıyla onaylayıp kurabiyesini şarabına batırdı. O hafif bir ısırık alırken ürperdim. İstediginde son derece iğrenç olabiliyordu. "Haklısın. Ama tatlım, birçok insan aşk hayatı hakkında konuşmaktan çekinir. Küçük telefon sohbetinin internette bu kadar popüler olmasının sebebinin bu olduğuna eminim. Özel değilsin."

"Teşekkür ederim."

Patty omuzlarını silktili. "Neyi kastettiğimi biliyorsun. Bu şekilde hisseden tek kişi olmadığını bilmek teselli edici olmalı."

Derin bir nefes verip dirseğimin üzerine yığıldım. "Haklısın. Aslında bu hoş."

"Başka?" diye sordu Patty.

"Başka mı?"

Patty başıyla onayladı. "Bu pozitif tutumu koruyalım. Bu durumla ilgili iyi olan başka ne var?"

"Maya çok sevinçli." Ona söylediğimde olduğu yerde sıçrayıp ellerini çırpı. Bana o kadar sıkı sarıldı ki neredeyse kaburgalarımın birini eziyordu. Mutlu olmamı çok istiyordu ve ben de gurur duyabileceği, endişelenmemesi gereken türden bir anne olmak istiyordum. Şarap şişesindeki yoğuşmanın üzerine gülen bir surat çizdim. "Programa katılırsam, daha mutlu olacağımı düşünüyorum."

"Mutsuz musun?"

"Sanmıyorum?" Omuz silktim. "Mutsuz olduğumu hiç düşünmemiştim ama... ama Maya bu fikre kendiliğinden kapılmadı, değil mi? Bende ona bunu düşündüren bir şey görmüş olmalı."

Patty mırıldandı. "Grayson'ın bir fikri var mı?"

"Grayson'ın her zaman bir fikri var." Kendi kendime gülümsedim. "Kendi fikirlerimin ne tarafa eğildiğine karar verene kadar ondan kaçıyorum." Bitişliğimde oturan ve ortak ebeveynlik yaptığım kişiden ne kadar kaçınabilirsem artık. Grayson lafını sakınmazdı. Bu konuda kararımı etkilemesini istemiyordum.

Patty dikkatli ve sessiz gözlerle beni izledi. "Peki sen ne düşünüyorsun?"

Kahve kupamdaki şarabımı bitirip tazelemesi için masanın üzerinde ona doğru uzattım. Sıvı cesaret işe yarayabilirdi, belki. Ya da kendi kendini tedavi. Henüz karar vermemiştim.

"Keşke bilsem."

* * *

Üç kurabiye ve şarap şişesinin geri kalanını bitirdikten sonra, kafenin ön kapısından dışarı çıkarken omzumun üzerinden Patty'ye

el salladım. Şarap mantarıyla bana el sallayıp sürgülü kilidi yerine oturttu. Arnavutkaldırımın sokağa adımımı atarken evimin bir blok ötede, yürüyüş mesafesinde olmasına minnettardım.

Şehrin bu kısmında gece her zaman bir rüyanın bulanık köşelerine benziyordu. Dört yüz yıl önce boyanmış olabilecek ahşap tabelalar. Botlarımın altında kayganlaşan çarpık, düzensiz taşlar. Eskimiş elektrik direkleri ve yanıp sönen lambalar. Üst üste yığılan binalar, tuhaf açılarla öpüşen arduvaz çatılar.

Her şey son derece sakindi; ben de sessizliğe ayak uydurmak için adımlarımı yavaşlatıp durdum. Soğuk hava burnumu ve yanaklarımı sızlatıyordu, beynim şarap ve çok fazla kurabiye yüzünden bulanmıştı. Oturma odamda açık bıraktığım ışık beni evime, yatağıma ve Home Shopping Network'ten düşünmeden satın aldığım yumuşak yorgana çağırıyordu. Kalın çoraplara ve gürüldeyip inleyen ısıtıcıya.

Bir ayağım pürüzsüz taşta, diğeri kaldırımın üzerinde öylece kaldım; düşüncelerim beynimde yavaşça dönüp duruyordu. Aiden'a, kendim için istediğim hiçbir şeye benzemeyen ilişkilerle vaktimi boşa harcamaktan yorulduğumu söylemiştim ama bunun doğru olduğundan emin değildim. Kendim için ne istediğimi bilmiyordum. Hak ettiğimi sandığım şeylere dolanıp kalmış ve uzanacak kadar cesur olduğum şeylerin altında ezilmişlerdi. Ne istediğimi bilecek kadar uzun bir süre bunları düşündüğümü sanmıyordum.

İç çekerek ön kapıma giden basamakları çıktım. Carlı yayında hislerimden bahsetmek istemiyor olabilirdim ancak belki de ihtiyacım olan buydu. Belki konfor alanımın dışına çıkmalıydım. Belki de yeni bir şeyin vakti gelmişti.

Tereddüde kapılmadan cebimden telefonumu çıkardım ve beceriksiz parmaklarımla e-postamı buldum. Geçen gün telefonda konuştuktan sonra Maggie'den gelen mesajı açıp tek kelimeyle yanıt verdim.

Varım.

ARAYAN: Daha önce programlarını dinlemedim ama o genç kadınla sohbetini dinledim. Lucie. Torunlarımdan biri programı dinliyordu.

AIDEN VALENTINE: Birçok kişi bizi bu sayede keşfetti. Aradığın için teşekkürler.

ARAYAN: Umuyordum ki... pekâlâ. Ona bir şey söyleyebilmek için programı dinlemesini umuyordum.

AIDEN VALENTINE: Elbette.

ARAYAN: Kocamla altmış beş senedir birlikteyim. Her gün peri masalı gibi geçmiyor. İlişkimizi inşa etmek ve korumak için çok çaba harcadık. Kendimin birçok versiyonu oldum, aynı şey kocam için de geçerli ama birçok kez birbirimize âşık olmanın bir yolunu bulduk. Her defasında.

[duraksama]

ARAYAN: Ama sihir de var. Tüm o çabaların arasında her şeyin olması gerektiği gibi gittiği kusursuz anlar var. Eğer bu, evrenin bana tam olarak olmam gereken yerde olduğumu söyleme biçimi değilse, başka ne olabilir? Şu anda onun yanıdayım ve elini tutuyorum.

[kahkaha atıyor]

ARAYAN: Lucie'ye buna inanmakta haklı olduğunu söylemek istedim. Sihre. Umarım aradığını bulur.

AIDEN

“Boston iyi mi? Eğleniyor musun?”

“Ah, burası harika, tatlım.” Annemin gülümsediğini sesinden anlayabiliyordum, arkadan babamın mırıldanması geliyordu. Babam bir şey söyleyince annem gülüp sanırım hafifçe gömleğine vurdu. Gözlerimi kapatırsam onları oldukları gibi görebilirdim. Şöminenin yanındaki bir kanepede yan yana oturuyor olmalıydılar, babam kolunu annemin omzuna atıp onu öpmek için kendisine çekiyordu. “Çok iyi vakit geçiriyorum, Aiden.”

Gülümseyip otoparktaki bir taşla tekme attım. “Eğlenmeyi hak ediyorsun, anne.”

Bundan daha fazlasını hak ediyordu. Yaşadığı şeylerden sonra, daha sonrası için sadece iyi şeyleri hak ediyordu.

“Peki ya sen?” diye sordu annem. “İyi misin?”

“Evet, anne. Her zaman iyiyim,” diye yanıtladım hemen, derin bir nefes verdim ve beyaz bir buhar hâlinde uzaklaşmasını izledim. Yirmi yıl içinde üç kanser teşhisi almanın sonucunda doğan bir alışkanlıktı. Annem iyi olmaktan bu kadar uzakken, kendimi iyiden başka bir şey olma hakkına sahip hissetmemiştim. Ona yük olmamak için duygularımı ondan izole etmek bana artık nefes almak kadar doğal geliyordu. En sevdiğim kazağım gibi üzerime geçirdiğim eski bir alışkanlıktı. Omuzlarımı geriye atıp ona endişelenmesi için bir sebep vermemeye çalıştım. “Bu

akşamki programa hazırlanıyorum. Fırsat varken biraz temiz hava almak istedim.”

Jackson, Eileen ve Maggie’ye –ve koridorda her karşılaştığımızda aşırı hevesli bir şekilde bana başparmaklarını kaldırarak iyi şanslar dileyen Hughie’ye– aldırmandan otoparkta dolaşıyordum. Tüm istasyon bana her yayınla birlikte geleceğimiz tehlikeymiş gibi davranıyordu; bu muhtemelen doğru olsa da daha az baskı varmış gibi davranabilsem harika olurdu. Her on ya da on beş saniyede bir Maggie koridorda ruh eşleri ve gerçek aşk hakkında bağırırken bu neredeyse imkânsızdı. E-postalarında bana *Aşk ve Gurur*’dan alıntılar göndermeye başlamıştı ve ben de istenmeyen e-posta engelleyici kurmak zorunda kalmıştım.

“Seni dinliyorduk,” dedi annem ve göğsümün ortasında kaygıyla dolu bir tel daha gerildi.

Yumruğumu göğsüme bastırdım, parmak boğumlarımı ceketimden aşağı indirdim. Boynumdan hiç çıkarmadığım zincir tenime battı.

“Çok iyi gidiyorsun. Baban bana sosyal medyada viril’ olduğunu söyledi.”

Boğulacak gibi oldum. “Ne olduğumu söyledi?”

“Viril. Bilirsin, tüm internetin seni sevdiğine karar vermesi gibi?”

Başımı arkaya atıp bulutsuz, masmavi gökyüzüne baktım. Annemin bana viril olduğumu söylediğini duymak bugünkü bingo kartımda yoktu. “Ona viral deniyor, anne.”

“Her neyse, seninle gurur duyuyoruz.” Duraksadı ve söylemeden ne söyleyeceğini anladım. “Önümüzdeki hafta Acadia’da olacağız. Bize katılmak ister misin?”

Üç saniye bekleyip önceden hazırladığım reddi ona sunarken ikna edici olmayı umarak yanıt verdim. Ailemle sınırlı vakit geçirmek benim için daha kolaydı. Ne de olsa onlarla birlikteyken tek yaptığım endişelenmektir. Neşelerini bozuyordum.

* (İng.) Virile: Erkeksi, güçlü. –çn

"Gelemem. Programla ilgili birçok gelişme var ve en son izne çıktığımda biri yirmi yedi dakika boyunca sosisli sandviç reklamı yayınladı."

"Ah," dedi annem. İncinmemek için elinden geleni yapıyordu, ben de fark etmemiş gibi yapmak için elimden geleni yapıyordum. "Sorun değil. Sadece sorayım dedim."

"Belki bir dahaki sefere," dedim karşılık olarak.

"Elbette, tatlım. Vakit bulduğunda seni görmenin hoşuma gittiğini biliyorsun."

Bu, son birkaç yıldır aile maceralarına ne kadar az vakit ayırmış olduğuma dair annemin beni suçlamaya en çok yaklaştığı andı ancak yine de içimin suçluluk duygusuyla sızlamasına yetmişti.

"Bu yolculuktan döndüğünüzde sizi ziyarete gelirim," dedim, sesinde duyduğum çatlakları çaresizce bir yara bandıyla kapama arzusuyla. "Şu slayt gösterisi şeyini yapar, fotoğraflara bakarız. Patlamış mısır da getiririm."

Annem güldü. Tıpkı çocukken çenemi omzuna koyup kollarımı gevşek bir şekilde boynuna doladığımda yaptığı gibiydi. Her zaman sabun ve kitap sayfaları gibi kokardı. Kâğıt ve yıpranmış deri. Gecenin bir yarısı okunan hikâyeler.

"On yedinci yaprak fotoğrafına geldiğimizde pişman olabilirsin," dedi annem. "Baban botanik cennetinde."

"Geri döndüğünüzde geleceğim," diye söz verdim.

Biri arkamda stüdyonun penceresini tıklattı. Arkamı dönüp gözlerimi kıstım. Maggie önce saatine, ardından kapıya işaret etti; yayın kabinine geçmem için sessiz ve agresif bir emirdi. Kaşlarımı çattım. "Kapatmalıyım, anne. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, olur mu?"

"Elbette, tatlım. İyi yayınlar."

İyi bir yayın yapmayı çok isterdim. Hatta orta karar bir yayına bile razıydım ama Maggie havai fişekler talep ediyordu. Lucie'yle yaptığım telefon görüşmesi sosyal medyada yayıldıktan sonra programa ilginin artması konusunda söylediklerinde haklıydı. Arayanların sayısı üç kattan fazla artmıştı ve hiçbir

benzin istasyonlarındaki aşırı işlenmiş atıştırmalıklara duydukları sevgiyi dile getiren ve onları parmaklarına bulaşan sosa göre değerlendiren kamyon şoförleri değildi. Programı sunmak kısmen kolaylaşmıştı. Keyifli ve eğlenceliydi. Uzun zamandır bu üç kelimeyi programla bağdaştırmamıştım.

Ön kapıyı açtım ve ceketimin fermuarını indirip botlarımdaki tuzu, rengi solmuş halının üzerine silkeledim. Asansörlerin orada bekleyen bir kadın, bizden önce burada olan diş hekimiyile ilgili bilgilerin hâlâ bulunduğu tabelayı inceliyordu.

Kaşlarını çatarak cam bölmeye doğru eğildi ve içinden okurken dudakları kıpırdadı.

“Dişçiye mi ihtiyacınız var?”

Kadın irkilip bana doğru döndü, kestane rengi saçları omuzlarının etrafında sallandı. Saçları uzundu, sırtının ortasına kadar geliyordu ve kâkülleri yüzüne düşüyordu. Otoparkı ortak kullandığımız için bazen haber istasyonunu arayan insanlar yanlışlıkla buraya girerlerdi ama televizyona çıkmaya hazır gibi bir hâli yoktu. Üzerinde yıpranmış bir kot pantolon ve ayaklarında eskimiş siyah botlar vardı. Ona birkaç beden büyük bir tamirci montunun fermuarını boğazına kadar çekmişti.

“Pek sayılmaz.” Kadın suratını ekşitip tabelaya bakmak için tekrar döndü. “Sanırım yanlış yerdeyim.”

“Ne arıyordunuz?”

“Kanal tedavisi aramadığım kesin,” diye mırıldandı. Kadın iç çekerken omuzları kendine doğru kıvrıldı. “Gerçi bunu tercih ederdim.”

Ellerimi ceplerime sokup ona doğru yaklaştım. Uzun boyuydu. Benden muhtemelen beş altı santimetre kısaydı. Ellerini gevşek bir şekilde önünde kavuşturmuş, yengeç şeklindeki anahtarlıkla gergin bir şekilde oynuyordu. Maggie arka tarafta pencerelere vururken ben koridorda çene çaldığım için beni öldürecekti ancak bu kadın eskiden burada bir ofisi olan diş hekiminin bilgilerini okurken bir ölüm kalım meselesiyle karşı karşıyaymış gibi görünüyordu.

“Acaba—” Boğazımı temizledim. “Size yardımcı olabilir miyim?”

Kelimeler ağzımdan beceriksizce çıkmıştı ama hâlâ tabelaya bakan kadın bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

“Kanal tedavisi konusunda mı?” diye sordu dalgın bir şekilde.

Güldüm. “Beni ağzınızda isteyeceğinizi sanmıyorum.”

Bu cümle tüm dikkatini bana vermesine yol açtı. Koyu renkli kaşlarını kaldırarak yavaşça bana döndü. Kâküllerinin altındaki gözleri açık yeşildi.

“Demek istediğim; dişçilik eğitimi almadım. Ağzınızda çalışabilecek kadar.”

Tanrım. Nasıl bu kadar kötüye gidebilirdi? Her nasılsa... durumu daha berbat bir hâle sokmayı başarmıştım. Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıp ona baktım; o da dudaklarının kenarlarında neşeli bir gülümsemeyle bana baktı.

İçimden sohbete yardımcı olacak bir şey için dua ettim. Tepemdeki eski karolardan birinin yerinden kopup kendisi gibi eski su tesisatının bir kısmını ortaya çıkarmasını ve beni zeminin içinden bodruma kadar sürüklemesini diledim.

“Yardımcı ol,” diye yalvardım.

“Senin bana yardımcı olman gerektiğini sanıyordum.”

Ensemi kaşıdım. “Bu sohbete baştan başlama ihtimalimiz var mı?”

Kadın eliyle bana işaret etti. Aşağı ve yukarı doğru hızlı bir hareketti. “Tüm bunların olmasına engel mi olalım?” Başını iki yana salladı. “Hayır, hiç sanmıyorum.”

Dudakları seğirdi ve tam bir gülümsemeye dönüştü. *Güzel,* diye dalgın bir şekilde içimden geçirdim; beynim toz yumakları ve Eileen’in altı ay önce bıraktığı Slurpee lekesiyle birlikte yerde bir yerdeydi. *Bu kadın gerçekten çok güzel.*

Maggie beni öldürecekti. Bir kucak dolusu portakalla ofisinden fırlayıp meyveleri bana fırlatırken işimi yapmamı söylememesine şaşırdım. Genellikle yayına kısa süre kala kabinde

olurdum ama kendimi olduğum yere çakılmış hâlde buldum. Görünüşe bakılırsa ne kımıldayabiliyor ne de doğru düzgün cümle kurabiliyordum.

“Pekâlâ.” Boğazımı temizleyip koridorda yayın kabinime doğru giden yöne baktım. Orada ses yalıtımlı camlardan oluşan bir sığınak vardı. “Dişçi ihtiyacın konusunda sana iyi şanslar.”

İrkildim. Geçimimi insanlarla konuşarak sağladığıma inanamıyordum.

Kadın gülünce başımı yana eğdim. Sesi tanıdıktı. Nereden tanıdığımı tam olarak çıkaramadım. Belki başka bir hayatta, bir yabancıyla mantıklı şekilde sohbet edebilecek beceriye sahip olabilirdim.

“Teşekkür ederim,” dedi kadın. Neşeli bir şaşkınlıkla alnı hafifçe kırıştı. “Sanırım.”

Başımla onaylayıp ona bir saniye daha baktıktan sonra arkamı dönüp koridora doğru ilerledim. Bu geceki sohbetin konusunu değiştirecektim. *Tanımadığınız insanlarla sohbet başlatma taktikleri nelerdir ve neden oral seksi ima etmekten kaçınmalısınız? En kötü açılış cümleleri ve genelde daha düzgün olduğunuzu ama hayatın sizi ters köşeye yatırdığını ve başınızın doğru yönde takılı olup olmadığına dair bir fikrinizin olmadığını beden dilinizle nasıl anlatabilirsiniz?*

Maggie dinlenme oranımızı artırmaya kararlı küçük bir radyo gremlini gibi kapının arkasında belirdi. Bana dik dik bakıyordu –neden bakmasın ki– ama sonra omzumun üzerinden baktı ve asık suratında bir gülümseme belirdi. Ofisinde bana “*Kalp Çıkmazı’nı Kurtarma*” planını açıklarken de böyle gülümsemişti.

O gülümsemenin benim için iyi bir anlamı yoktu.

“Gelebildin,” diye seslendi, son derece kibarca. Sanırım 1964’ten bir Julie Andrew karakterini oynamaya çalışıyordu. Doğal değildi. Yüzündeki o tuhaf gülümsemeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki lobide bekleyen kadınla konuştuğu gerçeğini gözden kaçırmıştım. İki saniyelik gecikmeyle hareket ediyor ve her şeyin ağır çekimde gerçekleşmesini izliyordum. “Bu kadar kısa sürede gelebildiğin için teşekkürler.”

Kadın gülümsedi ama cinselliği ima eden dışı yorumlarımla kendimi rezil ettiğimde kazandığım gülümsemesine hiç benze-miyordu. Gergin ve biraz telaşlıydı. Ellerini montunun ön kıs-mundan aşağı indirdikten sonra ceplerine soktu. Suratını ekşitip ellerini tekrar çıkardı ve el sıkışmak için birini uzattı.

“Davet ettiğin için teşekkür ederim.”

Maggie hızla kadının yanına gidip ona uzatılan eli görmez-den gelerek kadına sarıldı. Kaşlarımı iyice çattım. Maggie’nin daha önce birine istekle sarıldığını hiç görmemiştim. Yavaşça bo-ğulmadığından ya da yazmayan bir tükenmezkalemin vücudu-na saplanmadığından emin olmak için kadının yüzünü dikkatle izledim.

Maggie geri çekildi. “Zorlama yok. Telefonda söylediğim gibi, tamam mı? Bugün herkesle tanışıp ne yapmak istediğine karar verebileceğini düşündüm.”

Maggie yüzünde neredeyse deli gibi bir gülümsemeyle kadı-nı radyo istasyonumuzun küçük lobisine sürüklerken hâlâ ge-cikmeli hareket ediyordum. İki kalp atışı esnasında üç şeyi fark ettim.

1. Kadının gözleri babamın evlerinin ön bahçesine ektiği sarmaşık *Hedera canariensis*’le aynı yeşil tonun-daydı. Oraya her gittiğimde babam beni yanına alıp sarmaşığı inceletir ve bitkibilimiyle ilgili gerçekleri bir ansiklopedi gibi listelerdi.
2. Ceketinin önüne işlenmiş isim etiketinde düzgün harflerle sadece *Lu* yazıyordu.
3. O kahkahayı daha önce nerede duyduğumu biliyor-dum.

ARAYAN: Lucie neye benziyor?

AIDEN VALENTINE: Hiçbir fikrim yok.

ARAYAN: Hiçbir fikrin yok mu?

AIDEN VALENTINE: Hiçbir fikrim yok. Sadece sesini duydum.

LUCIE

Radyoda çalışan insanların çirkin olmaları gerektiğini sanıyordum.

Öyle derlerdi, değil mi? *Radyo için yaratılmış bir yüz*. Bu söz, kişinin karizmatik ve çekici olmasına rağmen yıldız olmaya uygun bir görüntüsü olmadığını ima ederdi.

Aptalca bir sözdü. Açıkçası, gerçeklere pek dayanmıyordu çünkü...

Çünkü Aiden Valentine'ın radyo için yaratılmış bir yüzü yoktu.

Öğle vakti yayınlanan dizilerin arasında ekranda beliren tıraş kolonyası reklamlarındaki gibi bir yüzü vardı. Adamın birinin agresif bir şekilde bir otelin holünde yürüdüğü reklamları kastediyordum. Ya da bir çölde. Tek eliyle tişörtünü çekip çıkarırken açıklanamayacak bir şekilde yerde yuvarlanan. Etrafta kurtlar olabilirdi. Kasvetli bir müzik. Şimşekler.

Aiden, Carhartt'ın kapüşonlu *sweatshirt*ünü giymiş, derin düşüncelere dalmış bir Disney prensine benziyordu. Belki biraz itilip kakılmış versiyonuna. Burnu düzdü. Koyu renk saçları dağınıktı. Altdudağı dolgundu ve badem gözleri mavi ya da gri olmalıydı. Lobide anlayamamıştım ve anlamak için uğraşmama rağmen şimdi de göremiyordum. Elimi sıktıktan hemen sonra içinde kaybolduğu kabinin duvarını oluşturan camdan ona çaktırmadan bakıp duruyordum.

Onun gibi görünen bir adamın aramızda öylece dolaşması... radyoda program yapması beni hayrete düşürmüştü.

Kesinlikle bir tarikat lideri olabilirdi.

"Ona aldırma," dedi Maggie, bana yer açmak için masasındaki eşyaları kenara çekerken. Oda çok küçüktü. Gerçek bir çalışma alanından ziyade ofise dönüştürülmüş bir dolaba benziyordu. "Biraz dağınıktır."

Aiden camdan beni ona bakarken yakalayınca koyu renk kaşlarını çatı. Sonra onu gülünç göstermesi gereken ama kesinlikle göstermeyen kocaman kulaklıklarını takıp sandalyesinde döndü ve önündeki, karmakarışık görünen sistemin üzerine doğru eğildi.

Telefonda konuştuğum Aiden'ı, yayın kabinindeki Aiden'la bağdaştırmakta zorlandım. Zihnimde bir görüntü belirmişti. Benden daha büyük biri. Akıllı. Sabırlı. Şakaklarına ak düşmüş. Gözlüğünü burnunun ucuna takmış. Dirseğinin dibine ilişki tavsiyeleri içeren kitaplar istiflemiş. Muhtemelen çayını yudumlarken piposunu tüttüren biri...

Saçı yataktan kalkmış gibi görünen, dişçilik iması yapmaya meyilli, boyu muhtemelen bir doksana yakın bir adamla konuştuğumun farkında değildim.

Gözlerimi Maggie'ye çevirdim. "Affedersin." Parmak uçlarımla burun kemiğime bastırıp içimden kendime gelmemi söyledim. "Ne diyordun?"

Maggie kaşlarını çatı. "İstemediğin bir şey yapmak zorunda değilsin. Eğer rahatsız olursan—"

Bu düşünceyi umursamadım. Rahatsızdım ama yerimde kim olsa rahatsız olacağını düşünüyordum. Bazen biraz rahatsızlık iyiydi. Gerekliydi. İnsanı daha iyiye götüren bir şeydi.

Daha doğrusu bir arabanın altında taşıma platformunda ileri geri giderken dinlediğim kişisel gelişim *podcast*lerinden böyle öğrenmiştim.

Maggie kalemiyle masasında ritim tuttu. Hayatı boyunca bir tane bile kişisel gelişim yayını dinlemiş gibi görünmüyordu. Saçı kusursuzdu ve şık bluzunu ütülü, geniş paçalı pantolonuna

düzgünce sokmuştu. Maggie podyumdan fırlamış gibi görünüyordu, bense... bir arabanın altından dışarı yuvarlanmış gibi görünüyordum.

Kişisel gelişim yayınlarımla birlikte.

İç çektim. "Emin değilim—" Şüphemi kenara atıp cesur, kendinden emin ve özgüvenli versiyonumu bulmaya çalıştım. "Dinleyicilerinin aradığı kişi olup olmadığımdan emin değilim. Bu tür şeyler konusunda hiç tecrübem yok."

Maggie beni inceledi. "Dinleyicilerimin ne aradığını düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok ama özgüven sorunu olan yirmi dokuz yaşındaki bir tamirci ve annesinin özel hayatı olmadığını bir çırpıda söylemek için radyo istasyonunu arayan bir ergen olmadığı kesin."

Maggie kaşlarını kaldırdı. Tanrım, kadının kaşları bile kusursuzdu. "Yedi nokta dört milyon insan seninle hemfikir değil."

Yutkundum. "Sayı arttı mı?" diye fısıldadım.

"Sayı arttı," diye doğruladı. "Artmaya devam ediyor, Lucie." Kollarını masaya yaslayana dek öne doğru eğildi. "Aiden'a bu hafta hiç olmadığı kadar çok telefon geldi. İstasyona ilk katıldığındaki altın çağımızda bile bu kadar telefon almamıştı. Bu görülmemiş bir şey ve senin sayende oldu."

"Benim sayemde mi?"

"Evet." Başıyla onayladı. "Senin sayende."

Bir süre altdudağımı ısırdım. "Emin misin?"

Sandalyesine yaslandı. "Asla yanılmam."

Ona inanıyordum. Gerçekten. Bu kadının hayatında bir kere bile yanıldığını sanmıyordum. Kıkırdığımdaki küpelerle oynamaya başladım, gergin olduğumda yaptığım ve bir türlü kurtulamadığım bir alışkanlıktı. "Pekâlâ, ah. Sen ne arıyorsun? Ne yapmamı istiyorsun?"

"Hiçbir şey yapmanı istemiyorum." Maggie değer biçen gözlerle, dikkatle beni süzdü. "Kendin gibi olmam istiyorum."

Ona, *Peki onun kim olduğunu sanıyorsun?* diye sormak ve son-

ra, *Bana da söyler misin?* demek istedim. Çünkü hiçbir fikrim yoktu. Diğer her şeyin beni tanımlamasına o kadar alışmıştım ki yardıma ihtiyacım vardı. *Maya'nın annesi. Bakım garajından Lu. Damian ve Celeste'in asi kızı. Genç yaşta hamile kalan kız. Çok ümit vaat ediyordu, değil mi? Ne oldu ona?*

Ona olan buydu işte. Radyodaki canlı yayında duygusal bir çöküş yaşamıştı ve şimdi burada, şaşırtıcı biçimde rahat bir sandalyede oturmuş, sırada ne olduğunu merak ediyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"O telefon görüşmesinde dürüsttün. Kırıldın. Birçok insanın—" Bir anda durdu. Dudakları gerildi. Yüzündeki katı, buyurgan ifade kayboldu ve altında yumuşak bir pırıltı gördüm.

"Birçok insana hitap eden şeyler söyledin. Birçok insanın söylemeye korktuğu şeyler," diye yavaşça devam etti. "Bu bile başlı başına sihirli, değil mi? Aiden ile aranda güzel bir kimya var ve bana kalırsa birlikte birçok insana yardım edebilirsiniz. İstersen, sana yardım etmek isterim."

"Bana nasıl yardım edeceksin?"

Dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. Narin yüz hatlarıyla birleştiğinde son derece şeytani görünüyordu. O görüntü bir erkeği toza dönüştürebilirdi. Bir imparatorluğu çökertebilirdi. Motorlu Taşıtlar Departmanı'nda ön sıraya geçebilirdi.

"Doğu Yakası'ndaki herkesin ilgisini çektin. Senin için nele-
rin mümkün olduğunu görmek istemiyor musun?"

"Hangi açıdan..." Cümlemi yarım bıraktım.

"Flört açısından," dedi açıkça. Bluzunun önünde olmayan bir tozu silkeledi. "İstediğin kişiyi seçebilirsin."

Seçeneklerin en iyisini seçmek istemiyordum. Açıkçası, seçenekler kulağa korkutucu geliyordu. İki senedir gerçek anlamda biriyle çıkmamıştım ve kulağa acınası gelmeden bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Bir yanımda, çok küçük bir yanımda hâlâ bekliyordu. Yolda biriyle çarpışmayı ya da yanlış kahve siparişini almayı. Doğru kişiyle doğru yerde ve doğru zamanda karşılaşmayı umuyordum. Hiçbir

konuda aşırı çaba harcamamayı istiyordum. Bu, Aiden'ın güldüğü, içimdeki romantikti. Çocukça ya da saf olabilirdi ama *ne olursa olsun* o bendim. Yumuşak ve özel şeyler istemeye hakkım vardı.

Maggie zihnimi okumuş gibiydi.

"Belki de budur," dedi kısık bir sesle. İçtenlikle. "Belki de aşk seni bu şekilde bulur. Bunu dinlenme oranları, seyirciler ya da sponsorluk anlaşması için yaptığımı düşündüğünü biliyorum ve bu kısmen doğru. Bu bir iş. Ama ya...?" Ellerini o kadar sıkı kavuşturdu ki eklemleri bembeyaz oldu ve bunun tartışmasız bir şekilde doğru olduğunu anladım. Bu kısım doğrudu. "Ya beklediğin buysa? Ya her şey seni buraya getiren bir dizi seçim, an, olay ve karardan ibaretse? Ya gerçekleşecek bir sonraki şey iyiye? Beklediğin şeyse?"

Koridorda bir yerde bir atıştırmalık otomatı uğuldadı. Döşemelik muşambanın üzerinde ayakkabılar gıcırdadı. Maggie'nin masasının köşesindeki küçük saatte saniyeler tıkırdıyordu. Kalorifer tıklayıp durdu.

"Vay canına," dedim, oldukça etkilenmişim. "İşinde çok iyisin."

"En iyisiyim," dedi sırtarak. "Ne dersin—"

Ufak tefek bir adam ellerinde bir yığın gazeteyle odaya daldı. Koşarak gelmiş gibi soluyor ve her defasında hırıltıyla sonuçlanan derin nefesler alıyordu.

Maggie kaşlarını çatarak ona baktı. Adamın içeri giriş biçimine pek şaşırmış görünmüyordu. Odaya sık sık kaotik bir şekilde dalan bir adama benziyordu. "Her şey yolunda mı, Hughie?"

Hughie tek kelime etmeden elindeki gazeteleri Maggie'ye verdi. Maggie ilk sayfaya bakınca kaskatı kesildi. Hâlâ iki büküm olan Hughie'ye baktı. Neler olduğuna dair bir fikrim yoktu.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu Maggie.

"Faks makinesi," dedi Hughie, hava kaybeden bir balon gibi hırıldayarak.

"Faks makinesi," diye gözlerini kısarak tekrarladı. "Bunu faksla mı göndermiş?"

Hughie başıyla onayladı.

“Ne zaman?”

“Az önce.”

Maggie sandalyesinden fırladı. Arkasındaki duvarda asılı çerçeveli fotoğraflardan biri yana kaydı. Gözlerinin etrafında gülümseme çizgileri olan yaşlı bir adamın resmiydi. Adam iki kolunu da Maggie’nin daha ufak ve darmadağınık bir versiyonuna benzeyen ufak tefek bir kıza sıkıca dolamıştı. Maggie ona fazla büyük gelen bir kulaklık takmıştı. Mikrofonlu bir masaya doğru çekilmiş deri sandalyede minicik dizleriyle bağdaş kurarak oturuyordu. Dişlek bir şekilde kocaman gülümsüyordu ve ön iki dişi eksikti.

“Lucie, çok üzgünüm. Hemen bir şeyi kontrol etmem gerekiyor.” Maggie hâlâ nefes nefese olan Hughie’yi dirseğinden tutup çekti. “Beni bekle.”

“Elbette. Sorun...” –Maggie koridorda gözden kayboldu– “değil,” diye kendi kendime homurdandım.

Beklerken duvarındaki fotoğrafları inceledim. Masasının köşesindeki mikrofona şeklindeki parlak ödülü düzelttim. Ona kadar saydım, sonra tekrar ona kadar sayıp koridorda biri olup olmadığını dinledim.

Maggie biblolar biriktiren türden bir kadın değildi ama yedi farklı renkte yapışkanlı not kâğıdı, etkileyici bir dizi ataş koleksiyonu ve üzerinde kalın beyaz harflerle KAPAT ÇENENİ yazan kocaman kırmızı bir butonu vardı.

Küçük bir hançer görevi görebilecek bir mektup açacağını incelerken stüdyonun penceresinin tıklatıldığını duydum.

İrkilip omzumun üzerinden bakınca, Aiden’ı masasının arkasından sabırsızlıkla bana bakarken buldum. Orada olduğunu unutmuştum. Oturduğu yerden Maggie’nin ofisini net bir şekilde görebildiğini ve muhtemelen son altı dakikadır özenle raptiyeleri düzenlememi izlediğini de fark etmemiştim.

Rahatsızlık verici birkaç saniye boyunca bakiştık. Camın tıklatıldığını hayal mi etmiştim? Aiden’ın çalışıyor olması gerek-

miyor muydu? Dişçi aletleriyle ilgili üstü kapalı bir ima daha mı yapmak istiyordu? Yoksa dişçi aletleriyle ilgili üstü kapalı imalarda bulunduğu için *özür dilemek* mi istiyordu? Aramızda ses yalıtımlı bir cam ve altı metre mesafe varken bunu anlamak zordu.

Aiden önündeki not defterinden koparttığı bir parça kâğıdı top yapıp pencereye attı. Doğru düzgün ses çıkarmadan çörek şeklindeki bir köpek oyuncağının yanında yere düştü.

Aiden'a baktım. Başını eğmiş, not defterine bir şey yazıyordu. Sonra yüzünü kaldırıp bana yıkıcı bir şekilde gülümsedi ve yazdığı şeyi havaya kaldırdı.

BURAYA GEL, yazıyordu.

Göğsüme işaret ettim.

Aiden'ın gülümsemesi seğirerek genişledi. *Başka kimle konuşuyor olabilirim?* der gibi bir ifade takındı. Not defterine bir şeyler daha karaladı.

BURAYA GEL, LÜTFEN

Lütfen kelimesinin altını iki kez çizmişti. Titreyen bacaklarımla doğruldum ve yayın bölmesine doğru ilerlerken beni izlemiyormuş gibi davrandım. Girişin üzerinde küçük, kırmızı bir ışık parlıyordu. Küçük pencerenin ortasına rengi solmuş bir *Kalp Çıkmazı* çıkartması yapıştırılmıştı. Kapıyı kolunu çevirdim ve kapı ardına kadar açıldı.

Soğuk hava ve bayat kahve kokusuyla karşılaştım. Sıcak pazen. Bir miktar esmer şeker ve çam kokusu. Burada her şey uğulduyordu; makineler, mikrofonlar ve bir dosya dolabının üzerinde dengelenmiş, yan tarafına BERTHA'NIN MİDYELERİNDEN YİYİN tampon çıkartması yapıştırılmış eski kahve demliği. Bunu görünce gülümsedim. Aiden'la aynı şehirde yaşadığıma ve ortak noktalarımız olabileceğine dair bir hatırlatmaydı. Örneğin, yedi buçuk kiloluk tereyağında pişirilmiş kabuklu deniz ürünlerine düşkünlüğümüz gibi.

Aiden ve geniş omuzları oturduğu masayı tamamen kaplıyordu ve uzun bacakları masanın altından fırlıyordu. Aynı anda

bir şeyi yukarı kaldırıp bir başkasını aşağı indirerek önündeki ses kontrol düğmeleriyle uğraşırken bana içeri girmem için işaret etti. Oldukça karmaşık görünüyordu ama sonra ağır makineleri tamir ederek geçimimi sağladığımı hatırlayınca merakıma yenik düşüp yaklaştım.

Bazı şeylerin nasıl çalıştığını öğrenmeyi hep sevmiştim. Yüzeyin altındaki tüm parçaları incelemeye bayılırdım. Çocukken, sırf yeniden birleştirebilmek için her şeyi parçalarına ayırırdım. Televizyonun kumandasını. Ekmek kızartma makinesini. Grayson'ın Ricochet uzaktan kumandalı arabasını. Bazı şeylerin nasıl çalıştığını anlamak beni sakinleştirirdi. Bir şey kırıldığında, kalan parçalara bakarak onu nasıl yeniden bir bütün hâline getireceğimi çözmek hoşuma giderdi.

Ebeveynlerim bu durumdan pek hoşnut olmasalar da.

Ve Grayson.

Özellikle de *Örümcek Adam* koleksiyonunu keşfettikten sonra.

"Çok cesursun," dedi Aiden, kulaklığının diğer ucundaki biriyle konuşurken göz ucuyla beni izleyerek. Sesi burada daha farklıydı. Daha toktu. Daha kendinden emindi. Belki de yayındaki karakterine büründüğü ya da ısınma süresince daha rahat hissettiği içindi. Sebebi her neyse, burada koridorda olduğundan daha rahat görünüyordu.

Aiden bir şeye uzandı ve kapüşonlu *sweatshirt*ünün altındaki kollarının kasılmasını izledim. Ses panosunun kontrol tuşları üzerinde elleri zarif bir şekilde çalışıyordu. Vücudunun hareketlerini izlediğimi fark edince yüzüm kızardı ve loş ortama, sıkışık ve kalabalık odaya minnettar oldum. Aiden bir kulaklık alıp bana doğru uzattı.

Bir kez daha göğsümü işaret ettim. Aiden gözlerini devirip masasının üzerine eğilerek kulaklıkla kolumu dürttü. Kulaklığın bandını tuttum, başparmağı hafifçe eklemlerime değdi. Gözleri karşı duvarda olmayan bir noktaya takılmış, dinlerken başını eğmişti. Gözlerini kırıştırdınca bakışları netleşerek benimkileri buldu. Elimdeki kulaklığa başıyla işaret etti.

Onu tak, diye ağzını oynattı.

Kulaklığı kulaklarıma yerleştirdim ve bir kadının sesini duydum. Onu cümlesinin ortasında yakaladım.

“–ve emin değilim, bilirsin ya?”

Aiden mırıldanıp konuşmanın duyamadığım kısmına katıldı.

“Ben sadece...” Kadının sesi kesildi ve iç çektiğini duydum. Yorgunluk, bıkkınlık ve bitkinlik de vardı. Hepsi küçücük bir seste buluşmuşlardı. O iç çekmeyi iliklerimde hissettim. “Artık böyle hissetmek istemiyorum. Lucie’yle konuşmanı dinleyene kadar böyle hissettiğimin farkında bile değildim. Kendimi mutfakta Lucie’nin söylediği her şeyi başımla onaylarken buldum. Sanırım... kendimi ve ihtiyaçlarımı arka plana atmaya o kadar alıştım ki artık bunu yaptığımın farkında bile değildim.”

Aiden masanın öteki tarafından beni izliyordu. Göz göze geldik. “Bazen böyle olabilir,” dedi.

“Bir başkasının sohbetinden hayatımı değiştiren bir ders çıkarmak çok saçma ama hak ettiğim şeylere sahip olamamaktan bıktım. Razi olmaktan yoruldum. Daha fazlasını istiyorum.”

Göğsüme bir sıcaklık hissi yayıldı. O kadının sesini tutup kalbime yakın bir yere yaklaştıracakmışım gibi avuçlarımı kulaklığıma yerleştirdim.

“Lucie bana bunu isteyecek cesareti verdi,” diye devam etti kadın. “Umarım bunu biliyordur. Lucie. Bunun benim için ne kadar anlamlı olduğunu biliyordur. Her neredeyse. Beni uyardığın için teşekkür ederim. Orada bir yerde benim için daha iyi bir şeyin olduğu umudunu bana verdiğin için teşekkürler. Bunun benim için anlamı çok büyük.”

“Pekâlâ, Lucie.” Aiden gözlerini benden ayırmadan gülümsedi. Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. Gergin, belirsiz ama umutluydu. “Her neredeysen. Teşekkürler.”

Başka bir konuya geçtiler ama dikkatimi veremedim. Göğsümde gümbürdeyen kalbime ve başımın arkasında uğuldayan parazit sesine odaklanmıştım. Biri için bir şey yapmıştım ve bu egzoz susturucusunu tamir etmek ya da yağlarını değiştirmek

değildi. Fıstık ezmeli sandviçin kenarlarını kesmek ya da... aynı kitabı on yedi kez okumak değildi. Sadece kendim gibi olarak birine yardımım dokunmuştu. Korkularımı paylaşarak. Kırılğan olarak. Tıpkı Maggie'nin söylediği gibi.

Aiden kontrol panosunda birkaç tuşa daha bastıktan sonra kulaklığını çıkardı. Saçı sol tarafına doğru dikleşmişti ve kulaklık çenesinin kenarında kırmızı bir iz bırakmıştı. Bana başıyla işaret edince ben de kulaklığı çıkardım.

"Kadının bunu söyleyeceğini nereden biliyordun?" diye sordum.

Aiden beni dikkatle inceledi, mavi ya da gri gözlerine stüdyonun loş ışığı gölge düşürüyordu. "Ona Berger kurabiyeleriyle rüşvet verdim."

Midem altüst oldu. "Öyle mi?"

Aiden başını iki yana sallayıp yumruğunu ağzına götürerek gülümsemesini gizledi. "Hayır. Radyo sunucularının ne kadar kazandığını düşündüğünü bilmiyorum ama birine rüşvet verecek kadar değil."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Eğer bu bir tür şakaysa –iş kabul edip dinlenme oranlarını artırmam için bir taktikse– kapıdan hemen çıkıp yürümeye devam edecektim. Manipüle edilmek istemiyordum. Özellikle de bu şey kaburgalarımı açıp altındaki tüm yumuşak kısımlarımı keşfe çıkıyormuş gibi hissettirirken.

Buna dayanamazdım.

Aiden ne kadar ciddi olduğumu anlamış olmalıydı ki oturduğu yerde dikleşti ve sandalye iri gövdesinin altında gıcırdadı. "Sadece sana takılıyorum. Kadının öyle söyleyeceğini bilmiyordum ama söyleyebileceğini düşündüm."

"Neden?"

"Çünkü son bir haftadır istasyonu arayan herkes aşağı yukarı aynı şeyi söyledi." Aiden çenesini kaşıdıktan sonra esneyip başını avucunun içine yasladı. Arka planda, bir reklam müziğinin hafif sesini duyabiliyordum. Sanırım reklam arasındaydı. "Aşk aradığını biliyorum ve sana bu konuda yardım edecek doğru kişi

olup olmadığımı bilmiyorum. Ama geçen gece istesen de istemesen de bir şeyi başlattın."

Kulaklığı çalışma alanının kenarına bıraktım. "Herhangi bir şey başlatmak gibi bir niyetim yoktu. Sadece seninle konuşuyordum."

"Ben de sadece seninle konuşuyordum." Aiden güzel gözleriyle beni inceledi.

"Peki nasıl olacak?" diye sordum yavaşça.

Omuzlarını silkti. "Nasıl istersen. İstersen, aşk geminde tur rehberin olabilirim."

Dikkatle yüzünü izledim. "Bu fikirden hoşlanmıyorsun."

Aiden başını iki yana sallayıp sandalyesinde ileri geri kıpırdadı. "Ondan değil." Gözlerini bana dikti. "Sana bir şey söyleyeceğim, tamam mı? Ve bu aramızda kalacak?"

Başımınla onayladım. Ona birçok sırrımı verdikten sonra bu adil bir anlaşma gibi görünüyordu.

Aiden derin bir nefes verdi. Kendimi korkunç bir itirafa hazırladım.

"Aşk kavramıyla zorluk yaşıyorum," dedi en sonunda, kelimeleri yavaş ve ölçülüydü.

Ona dik dik baktım. "Bu ne anlama geliyor?"

Uzun parmaklarını açarak elini çenesinde gezdirdi. Bakışlarını gözlerimden masasının kenarına ve bilgisayar ekranına götürdükten sonra tekrar bana döndü. "Gerçek olduğundan emin değilim," dedi sanki bu bir soruymuş gibi. Sanki bu konudaki düşüncelerini hâlâ çözmemiş gibi.

Şüpheliydim. "Aşk hakkında bir program sunuyorsun ve ona inanmıyor musun?"

"Lütfen sesini alçalt." Kaşlarını çatı. "Bundan daha karmaşık. Arayanlar ve bana anlattıkları hikâyelerle sorun yaşıyordum. Geçen gece seninle konuşurken, ilk kez—" Aniden cümlesini yarıda bıraktı ama göz temasını bozmadı. O cümlelerin geri kalanını duymayı çok istiyordum.

O da benim hissettiğim şeyi biraz olsun hissetmiş miydi?

Ama Aiden cümlesini tamamlamadı. Söyleyeceği her neyse,

içinden onu bir kenara kaldırmasını izledim. "Belki birbirimize yardımcı olabiliriz," diye kontrollü bir sesle devam etti. "İşime sahip çıkmama yardımcı olabilirsin ve ben de sana Sihirli Beyaz Atlı Prensi'ni bulmana yardım ederim. Belki birine, âşık olmanı izlemek, soğuk ve ölmüş kalbime biraz umut verir."

"Benimle—" Boğazımın düğümlemesine sebep olan endişeyi yutup kendimi bunu söylemeye zorladım. *Sihirli Beyaz Atlı Prens* deme biçiminden hoşlanmamıştım. "Benimle dalga geçmeyeceksin, değil mi?"

Aiden'in yüzüne gölge düştü. "Seninle dalga geçeceğimi mi sanıyorsun?"

Omuzlarımı silktim. "Programın dinlenme oranlarının yükselmesine ihtiyacın olduğunu biliyorum. Sosyal medyada yayıldığını da biliyorum. Ve bazen oynanması gereken bir rol olur. Az önce aşka inanmadığını söyledin, Aiden. Bir tür şakaya dönüştürülmek ya da utandırılmak istemiyorum."

Çenesini sıktı, keskin çene hattı bir kez seğirdi. "Bu o tür bir program değil ve ben de öyle bir insan değilim. Sadece işimi kurtarmaya çalışmıyorum, tamam mı? Bu kötümserin yanıldığını kanıtlamak için elinde eşsiz bir fırsat var." Başka bir şey söylemek ister gibi bir hâli vardı ama kelimeler boğazına takıldı. Nefesini verip başını eğdi ve bakışlarını üzerimde tutmaya devam etti. "Söz veriyorum, Lucie. Bu benim için bir şaka değil."

Bir kez başımla onayladım. Doğruyu söylüyordu. Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama biliyordum.

"Pekâlâ," dedim ona. "Bunu düşüneceğim."

Aiden avucunu ensesinde gezdirdi. "Harika."

Bilgisayarının ekranına bakıp kulaklıklarını tekrar takarken, başının sol tarafındaki inatçı saç tutamı hâlâ dimdik duruyordu. Kontrol düğmelerini önce yukarı, sonra aşağı itti ve yayına girmek üzere olduğunu anlayıp geri geri kapıya doğru gittim.

Elim kapı kolundayken, çenesini omzuna yaklaştırarak bana seslendi. "Lucie?"

Dönüp ona baktım. "Evet?"

"Düşünürken, biriyle konuşmaya ihtiyacın olursa," –sol ku-

lağına bastırıldığı kulaklığı parmağıyla dokundu- “seni dinliyor olacağım.”

Tereddüdümün bir kısmı çatladı, paramparça oldu ve çöktü. Gülümsememek için yanağımın içini ısırdım. “Ben de dinliyor olacağım,” dedim ona.

Kapıyı ardından kapatmadan önce gördüğüm son şey Aiden’in çoğunlukla gölgede kalan profiliydi. Güçlü ve keskin yüz hatları.

Ama ekranının mavi ışığında gülümsemesini kısmen de olsa yakalamayı başardım.

ARAYAN: Orada bir yerde beni bekleyen bir şeyin –birinin– olduğuna inanmak istiyorum, anlarsın ya. Ama bazen zor olabiliyor. Bazen umudumu yitiriyorum.

[duraksama]

AIDEN VALENTINE: Evet. Ben de.

LUCIE

Eve döndüğümde kapıma yapıştırılmış bir not vardı. Sadece üç kelime yazıyordu.

*Paella
Katılım zorunlu*

Hatırlatılmaya ihtiyacım olmasa da Grayson beni tehdit ettiğinde bunu anladım. Grayson, Mateo, Maya ve ben her çarşamba gecesi akşam yemeği yedik; bu, dağınık ailemizin her hafta bir araya gelme biçimiydi. Akılları karışık ve korku dolu ergenler olarak Maya'ya sahip olduğumuzda, Grayson ve ben hiçbir şeyi tek başımıza yapmayacağımıza dair birbirimize söz vermiştik. Ailemizin farklı görüneceğini ama her zaman en önemli şeye sahip olacağını da biliyorduk.

Sevgiye. Hem de fazlasıyla.

O yüzden her çarşamba Gray özenle bir şey pişirmeye çalışırken Mateo etrafında koşturur, arkasını her döndüğünde baharat ekler ya da tencereyi karıştırırdı. Bu, evlilikleri boyunca her nasılsa işe yarayan bir sistemdi; bu arada Maya ve ben mutfak adasında oturup peynir dilimleri ve taze meyve yedik.

Akşam yemeği ve bir gösteri, derdi Maya her zaman kıs kıs gülererek.

Kanepeye ve Maya'nın bana Anneler Günü hediyesi olarak aldığı elektrikli battaniyeye hüznle baktıktan sonra Grayson'ın isteyeceğini bildiğim yarısı içilmiş beyaz şarap şişesini almak için buzdolabını açtım. Birbirleriyle uyumsuz bir çift terlik bulup arka kapıdan çıktım ve bahçe kapısından geçip Gray ve Mateo'nun evinin veranda basamaklarını tırmandım. Kapıdan sızan müzik ve kahkaha sesleriyle kalbim göğsümden taşacak gibi oldu. Aile. Aidiyet. *Sevgi*. Bildiğim tek sevgi. Kendim için yarattığım türden.

Arka kapıdan içeri önce kolumu uzatıp şarap şişesini havada salladım. Grayson, "*Yaşasın,*" diye bağırınca gülerek kapıyı itip açtım. Maya tezgâhtaki taburesinden aşağı atladı; koşarak bana doğru gelirken gökkuşağı rengindeki çorapları parke zeminde kayd ve kollarını boynuma doladı. Artık boyu neredeyse omuzlarıma varıyordu; henüz tam başlamamış ergenlik büyüme atağı, bebeğimi minik bir yetiştirmeye dönüştürüyordu.

Çoğu günler bu beni paniğe sürüklüyordu. Değişecek, gelişecek ve hayal bile edemediğim yönlerde ulaşacak şeyler hakkında endişeleniyordum. Ama o anda Maya'ya sıkıca sarılıp şampuanının kokusunu içime çektim ve bu hayatta bu noktada olduğuma göre, hayatta en azından bazı şeyleri doğru yaptığımı takdir etmeye çalıştım.

"Tanrı'ya şükür döndün," diye kulağıma homurdandı. "Babam bizi zehirlemeye çalışıyor."

Mateo aramıza girip her iki yanağıma birer öpücük kondurarak beni selamladı. "Paella pişiriyor," dedi kısık bir sesle. "Neden bulabildiği en zor tarifi deneme ihtiyacı hissettiğini anlamıyorum."

"Ne dedin?" diye seslendi Grayson ocağın başından.

"Yok bir şey," diye üçümüz aynı anda seslendik, kulağa son derece şüpheli geliyordu. Mateo şarap şişesini elimden alıp Gray'e uzattı ve o etiketi incelerken, tuz kavanozunu ulaşamayacağı bir yere itti.

"Stresten ağlarken içtiğin şişe bu mu?" diye sordu Grayson.

"Sanat âlemlerinden biri esnasında gelip *senin* içtiğin şişe. Geriye bu kadar kaldı." Maya'nın sırtını sıvazladım. "Bugün okul iyi miydi?"

Maya bana gülümsedi. "Okul harikaydı. Teknoloji Eğitimi dersinde çok iyiydim. Öğretmenimiz test aracında yağı değiştirmeyi beceremeyince tüm sınıfa nasıl yapılması gerektiğini ben gösterdim. Motor tamiri adına bir yer altı hareketine önderlik ediyorum."

Sağını karıştırdım. "Aferin kızıma. Nasıl—"

"İ-h." Grayson kaşığı yüzüme doğru salladıktan sonra Maya'nın kalktığı tabureye işaret etti. Arkasında Mateo, ocaktaki devasa pirinç yemeğine çaktırmadan yeşil bir şey kattı. "Artık okuldan bahsetmek yok. Üzerine alınma, Maya ama daha acil meseleler var." Maya gözlerini devirdi ve kaşık tekrar bana döndü. Kaşıkla birlikte pirinç taneleri de uçtu. "Neredeydin?"

Gözlerimi ona diktim. "Nerede olduğumu biliyorsun."

"Buna rağmen hâlâ yağ değişimi hakkında konuşmaya mı çalışıyorsun? Seninle radyo istasyonu hakkında konuşmak istiyorum."

"Hâlâ kızgınsın." İç çektim.

"Kızgın değilim," diye karşılık verdi Grayson hemen ama sesi kızgın geliyordu. Kaşığıyla işaret ederken bir başka pilav yığını mutfaka doğru süzüldü. "Hayal kırıklığına uğradım."

Maya kısık bir sesle, "Ah," dedi.

"Ebeveyn repliklerini benim üzerimde kullanma, Grayson."

"Benim dışımda kimseyle içtenlikle sohbet etme, Lucille."

Birbirimize baktık. Buzdolabının yanındaki radyoda salsa çalıyordu. Maya görev bilinciyle mutfak adasında ev ödevini yapmaya devam etti. Dikkat dağınıklığını fırsat bilen Mateo tencereye tavuk suyu döktü.

Grayson'la kavga etmek istemiyordum. Grayson'la asla kavga etmek istemezdim. Hayatımda kalıcı olan tek şey oydu. Aşkımızın romantik anlamda yürümemesi, sevginin ortadan kaybolduğu anlamına gelmiyordu. Uzun bir süre, dünyaya karşı

birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Hakkında her şeyi bilme-ye alıştı. Her düşüncemi. Her korkumu.

Ama sonra her şeyi hiç tanımadığım biriyle paylaşmışım.

"Neden kızdığını anlıyorum," dedim yavaşça. Samimiydim. "Ama birine kızacaksan, kızına kız."

"Hey!" diye itiraz etti Maya.

Grayson'ın dudakları seğirdi. "Maya ve ben aşk hayatına yaptığı darbeyi çoktan konuştuk."

Maya ciddiyetle onayladı. "Bundan sonra sadece grup hâlinde bunu yapmaya iznim var. Babamlara danışıp izinlerini aldığım sürece."

"Her iki babana da," dedi Mateo ve Grayson aynı anda. Mateo'ya şaşkınlıkla baktım. Genellikle taraf tutmazdı.

"Hain," diye fısıldadım.

Mateo omuzlarını silkti. "Yıllardır seni biriyle çıkman için teşvik ediyorum."

Maya başparmaklarını havaya kaldırdı. "Her iki babamla da. Anlaştığımız gibi. Sorun değil."

Göz devirdim. "Harika."

"Hiç terslenme," dedi Grayson, hâlâ kaşığı bir silah gibi sallı-yordu. Mateo parmaklarını onun bileğine dolayıp mutfak aletini nazıkçe tencereye yönlendirdi. Ama Grayson yemek pişiriyormuş gibi yapamayacak kadar telaşlıydı. Ocağın başını terk edip mutfak-ta ilerleyerek aramızdaki mesafeyi kapattı. BERTHA'NİN MİDYE-LERİNDEN YİYİN tişörtünün yerine, kollarını dirseklerine kadar sıvadığı kalın bir kazak giymesine sevindim. Bu, yeni projesine baş-lamaya yakın olduğu anlamına geliyordu.

Benden yaklaşık on beş santimetre ötede durup kollarını göğ-sünde kavuşturarak bana dik dik baktı. Göz korkutucu olmaya çalışıyorsa, son derece başarısızdı.

Arkasında Mateo, çaresizce akşam yemeğimizi kurtarmaya çalışıyordu.

"Sana üç ya da altı ay daha kızgın olacağım."

Birdenbire bıkkın hissederek elimi saçlarımın arasında gez-dirdim. "Sorun değil. Nasıl istersen."

Grayson'ın tüm yüzü gerildi. "Sebebini bilmek istemiyor musun?"

El yordamıyla peynir tabağını bulmaya çalıştım. Şu anda beni sadece Manchego kurtarabilirdi. "Sebebini biliyorum. Birine içimi döktüm ve orada olmadığın için buna tanık olamadın. Birine en derin ve karanlık sırlarımı açtım ve o kişi sen değildin."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır," dedi Grayson tekrar. "Zorlanmana rağmen bana söylemediğin için kızgınım. Bu dört ve beş yaşındayken tekerlek salıncağın altında birbirimize verdiğimiz serçeparmak sözüne tamamen ters." Grayson kollarını indirdi ve parmaklarımın arasındaki peyniri alıp ağzına attı. "Kalbinde derin bir üzüntü taşıdığını fark etmedim."

Yumuşadım. "Kalbimdeki derin üzüntünün farkında olduğumu sanmıyorum," dedim ona kısık bir sesle. "Ta ki konuşmaya başlayana kadar."

Grayson bana dikkatle bakarken yüz hatları rahatladı. "Bu şekilde hissetmenden hoşlanmıyorum."

"Ben de hoşlanmıyorum." Gülümsediğimi hissettim. "Ama dâhi kızımız bu yüzden radyo istasyonunu aradı, değil mi?"

"O konuya gelince. Maya programa katılmanı istediklerini söyledi. Bunu yapacak mısın?"

Omuzlarımı silktim. Mutfağın öteki tarafında Mateo ocağı kapattı. Maya taburesinden inip tezgâhın kenarına istiflenmiş tabakları aldı. Bu rutinde iç rahatlatıcı bir şey vardı. Kısık müzikte, birbirlerine çarpan bardakların şingirtisinde ve tüm çatal bıçakların bulunduğu oynak çekmecenin sertçe kapanmasında. Burada, bu evde, yalnızlığım bana çok uzaktı. Burada, iyiymiş gibi yapmak daha kolaydı.

"Sanırım—" Altdudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. Telefonda cesur olmaktan bahseden kadını düşündüm. Aiden'ı, darmadağınık saçlarını ve içten gözlerini düşündüm. O yayın kabininin ortasında dururken avuçlarımın nasıl karıncalandığını

ve göğsümdeki çekimi hatırladım; kulaklıklardan dinlediğim bir dizi yeni olasılığı düşündüm.

Bence geçen gece istesen de istemesen de bir şeyi başlattın.

"Sanırım farklı bir şey denemek istiyorum."

* * *

Akşam yemeğinden sonra mutfaktaki, ayakları birbirine uymayan masadan kalkıp evin ön tarafındaki dünyanın en rahat köşe kol-tuğuna geçtik. Grayson, Mateo ve Maya, aniden gelen şöhretim dışındaki şeylerle dikkatimi dağıtıp zihnimin radyo programları ve romantizmden uzaklaşmasını sağladılar. Grayson'ın üzerinde çalıştığı, ağırdan aldığı yeni bir eser siparişi vardı. Mateo'nun reklamcılık şirketindeki iğrenç patronu ofisin dinlenme odalarındaki tüm buzları ortadan kaldırmaya karar vermişti. Maya tiyatro kulübünün sergileyeceği Indiana Jones kostümlü oyunundan bahsediyordu; kanepeye gömüldüm ve Maya'nun saçını örüp tekrar çözdüm. Çok az şeyin hissettirebileceği kadar güzel bir histi bu; her kahkahayla birlikte içime bir sıcaklık yayılıyordu.

Şarabın geri kalanını içtik ve ailesine karşı o gecelik görevini yerine getiren Maya üst kattaki odasında gözden kaybolurken kafeinsiz kahve demledik. Yarın okuldan önce Skullduggery'de Danimarka çöreği yemek için mırıldanarak söz verip omzunun üzerinden isteksizce el salladı.

Bacaklarımı altına topladım; Mateo da Grayson'a yaslanıp şakağını omzuna koydu. Grayson, Mateo'nun köprücük kemiğini okşayıp başının yan tarafına küçük bir öpücük kondurdu. Bu beni gülümsetti.

"Seni erkeklerle randevulara mı gönderecekler?" diye sordu Grayson. "Çöpçatanlık mı yapacaklar?"

"Bilmiyorum," dedim yavaşça. "Sosyal medyada yayılan küçük bir sohbet yüzünden birçok insanın benimle çıkmak isteyeceğini sanmıyorum."

Grayson tek kaşını kaldırdı. "İnternetin gücünü fazlasıyla hafife alıyorsun."

"Ve Aiden Valentine'in gücünü," dedi Mateo esnerken. Vücutu kasılıp gevşedi, avucuyla simsiyah saçını alnından geriye itti. "İşteki resepsiyon görevlileri arasında oldukça seviliyor."

"Helen mi?" diye sordu Grayson alaycı bir şekilde gülerek. "O... üç yüz yedi yaşında falan değil mi?"

Mateo, Grayson'ın göğsüne hafifçe vurdu.

"Bize ondan bahset," dedi Mateo. "Aiden'dan."

"O..."

Ateşli, diye yardımcı oldu beynim. Ayrıca, bir tür felaket. Yayın kabini dışında insanlarla nasıl konuşacağından emin olduğunu sanmıyorum. Aşk hakkında bir radyo programı sunuyor ama kendisi aşka inanmıyor ve nasıl olduğunu hatırlamasına yardımcı olmamı istiyor. Sanırım. Onunla istemeden bazı şeyleri paylaşıp duruyorum. Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim.

"O hoş biri," demeye karar verdim. Kahvemden büyük bir yudum alıp sıcaklığının boğazımdan aşağı süzülmesini hissettim. Çoraplı ayak parmaklarımı içine gömüldüğüm mindere bastırdım. "O gerçekten..." O küçük kabinde nasıl yer kapladığını hatırladım. Dağınık saçlarını ve kulaklıklar yüzünden yüzünün yan tarafında oluşan çizgiyi düşündüm. "Hoş," diye uzun bir duraksamanın ardından bitirdim.

Grayson ve Mateo birbirlerine baktılar.

"Ne?" diye sordum. "Neden öyle bakıyorsunuz?"

"Hoş." Grayson kıs kıs gülüp sesini tizleştirdi. "O gerçekten hoş biri."

Yastığımı ona doğru fırlattım. "Ne? Öyle. Beklediğim gibi biri değil."

"Ne bekliyordun?"

"Bay Rogers'a benzeyen biri olabilir? Bilemiyorum. Ama... öyle biri değildi."

Grayson ve Mateo tekrar bakiştılar. Bazen çiftlere özgü sessiz sohbetlerine başladıklarında ne kadar sinir bozucu olabildiklerini unutuyordum. Kupamı kenara koyup gözlerimi kapattım ve oflayarak kanepeye yığıldım. Minderler hışırdadı, zemin gıcırdadı ve birdenbire Aiden'in sesi oturma odasında yankılandı.

Tek gözümü açtım. Mateo ıvır zıvır çekmecelerinde bulundukları cep boy acil durum radyosunu çıkarmıştı. Omuzlarını silkti. "Merak ettim."

"Neyi mesela?"

Mateo sinsice gülümsedi. "Ne kadar hoş olduğunu."

Homurdanarak kolumla gözlerimi kapattım. Radyoda Aiden'in kısık sesi uğulduyor, araya parazit giriyordu. Mateo eski radyonun aynı derecede eski düğmesiyle oynadı herhalde çünkü bir parazit patlaması daha oldu ve eski bir Whitney Houston şarkısının notalarının ardından Aiden'in sesi daha net duyuldu. Sert ve cızırtılı bir şekilde oturma odasını doldurdu.

Buzlu kahve gibi. Uzakta gümbürdeyen gök gürültüsü gibi.

"—belki de asıl cevap budur. Bir cevabın olmaması. Hiçbirimizin ne yaptığımızı bildiğini sanmıyorum. Ama deniyoruz, değil mi? Hep birlikte deneyebiliriz. Bu yayının diğer ucunda beni dinlediğinizi bilmek hoşuma gidiyor. Ben de buradayken sizi dinliyorum." Aiden duraksadı ve hoparlörden verdiği nefesi Grayson'ın oturma odasına duman gibi çöktü. "Bu gece istasyonda bir ziyaretçimiz vardı. Henüz onun kim olduğundan bahsetmeme izin yok ama bana kalırsa ondan haber almak ilginizi çekecek. Benim ilgimi çektiği kesin." Kolumun iç kısmına doğru gülümsedim. Aiden bu kez daha uzun bir süreliğine duraksadı. Kanepeye iyice gömüldüm ve onu masasında tek başına hayal ettim. Yüzüne vuran gölgeleri ve ses kontrollerinden süzülen ışıkları, kapı kapanmadan önce nasıl gülümsediğini hatırladım. "Umarım bizi dinlemeye devam edersiniz, Baltimorelular. Neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Düzenleme

Ny.ozlem

AIDEN VALENTINE: İyi geceler, Baltimore.

AIDEN

“Bunu yapacak mı?”

Ayaklarımı hareket ettirip sandalyemi yerine çektim. Sandalye geriye doğru azıcık kayd, ben de gereğinden fazla düzeltmeye çalışıp duvara çarptım. “Bunu yapacak.”

Jackson koridorun diğer ucunda kıpırdandı. Tercih ettiği silah olarak elinde bir süpürge sapı tutuyordu. Benim de elimde faraş vardı.

“Kabul etti mi?” diye sordu tekrar. Dilini dişlerinin arasına sıkıştırmış, tenis topunu benim yanımdan geçirip çöp kutusuna atabilme şansını hesaplıyordu. An itibarıyla koridor hokeyi/futbolu/her ne haltsa; onda yenilmez konumdaydım. Bunun sadece yarısını becerime borçluydum. Diğer yarısı Jackson’ın tam anlamıyla el göz koordinasyonunun eksikliğinin bir sonucuydu.

“Kabul etti,” dedim bıkkınlıkla. Bunu yirmi beş kez yapmıştık. “Aslına bakarsan, her an burada olabilir.”

Jackson tenis topunu yere bırakıp onu süpürge sapıyla kısırdı. “Program için bir planın var mı?”

“Program için her zaman bir planım var.”

“Lucie’yi hesaba katan bir planın var mı?”

İç çektim ve kucağımda faraşla eğildiğim pozisyondan doğruldum. “Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun, yoksa bunlar ciddi sorular mı?”

Jackson tenis topunu koridordan fırlattı. Çöp kutusunun arkasına donuk bir patırtıyla çarptı. Kollarını havaya kaldırıp yavaş ve sarsak bir şekilde kendi etrafında dönerek aldığı sayıyı kutladı.

Faraşı Jackson'ın sandalyesine fırlatıp kendi sandalyemi terk ettim.

"Mızıkçılık etme!" diye seslendi Jackson arkamdan. Bana yetişmeye çalışırken sandalyesinin tekerleri gıcırdıyordu. Çok fazla güldüğü için hız kazanamadığından bu konuda pek iyi iş çıkaramıyordu. "Bir teoriyi test ediyordum."

O teorinin ne olduğunu dinlemekle ilgilenmiyordum. Bir koridora sapıp dinlenme odasından geçtim ve stüdyoya doğru ilerledim. Kilitlenebilen bir kapıya ve kendimle dünya arasında ses geçirmez bir pencereye ihtiyacım vardı.

Ama kabinim boş değildi ve sandalyemde oturan biri vardı.

Lucie bekliyordu; annem beklenmedik bir şekilde hastaneye kaldırıldığında, neredeyse beş Noel önce babamın bana aldığı kar küresiyle oynuyordu. Babam Noel'i hediyeşiz geçirmemizi istememişti, o yüzden Hopkins'ın lobisindeki küçük dükkâna gitmiş ve indirimli hediye dükkânında ne bulduysa almıştı. Kâğıt bardaklara doldurduğumuz buzlu suyla kadeh kaldırmış ve babamın berbat hediye paketleme biçimine gülmüştük. Ortama rağmen güzel bir anıydı. En sevdiklerimden biriydi.

Yıllardır bunu düşünmemiştim.

Lucie kar küresini ellerinde tekrar tekrar çevirdi ve küçük beyaz kar tanelerini sallayıp minyatür Baltimore manzarasına dökülmelerini izledi. Yüzü rahat, gözleri yumuşaktı; açık pembe dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirliyordu.

Kapıyı arkamdan kapattım. "Rahatına mı bakıyorsun?"

İrkildi ve hızla döndü, uzun saçları omzunun üzerinden kaydı. "Ben—" Kar küresini masamın köşesindeki yerine bıraktı. "Sadece—" Kalkıp saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken parmak uçları kulak memesindeki zarif küpelere dokundu. Bu hareketi şimdiye kadar iki kez yaptığını görmüştüm. "İçeri kendim girdim. Affedersin."

“Özür dilemeni gerektiren bir şey yok,” dedim ona. Sırtımı kapıya yaslayıp ellerimi yanlarımda tuttum. Daha önce bu odanın bu kadar küçük olduğunu fark etmemiştim. “Artık burası senin de stüdyon. Maggie’nin söylediklerine göre.”

Lucie bana gergin bir şekilde gülümsedi. “Sadece haftada birkaç geceliğine. Kısa bir süreliğine.”

Başımla onayladım. “Ya da sen benden sıkılana kadar. Hangisi önce olursa.”

Lucie bana bakmaya devam etti.

“Bu bir şakaydı,” dedim. Onu okuyamıyordum.

“Çok komikti.”

“Bu yüzden kahkaha atıyor olmalısın.” Kapıdan uzaklaştım.

Lucie beni gözleriyle takip etti. Gülümsemek ister gibi dudakları hafifçe seğirdi. Ama bununla mücadele etti. Nedense bu ondan daha çok hoşlanmama sebep oldu.

“Beni ağır biçimde eleştireceksin, değil mi?” diye mırıldandım.

“Endişelenme, Aiden.” Gülümsemesi genişledi. Orada bir yerde bir sır vardı. “Benimle güvendesin.”

Bundan şüpheliydim.

Jackson, süpürgesini üç dişli bir mızrak gibi sallayarak tekerlekli sandalyesiyle cama bindirdi ve bakışma yarışmamızı böldü. Ağzının hareket ettiğini görüyordum ama ne söylediğini duymuyordum. Tanrı’ya şükür.

Gözlerini Lucie’ye çevirip hevesle el salladı. Lucie’nin şaşkınlıkla alnı kırışsa da elini kaldırarak karşılık verdi.

“Bir çalışma sandalyesini... tekne olarak mı kullanıyor?”

“Bir tür seyahat mekanizması olarak, evet.” İç çektim. Jackson’ın bana gol attığına inanamıyordum. “Bu tür şeylere alışacağını söylemek isterdim ama burası insanı her zaman şaşırtmayı başarıyor.”

“Hava durumunu sunan o mu?”

“Ve trafik. Ayrıca vitaminlerimi aldığımdan emin olmaktan ve koridorda hokey oynarken berbat atışlar yapmaktan hoşla-

nır.” Kaşlarımı çattım, son cümleyi neden ekleme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum. Geri almak istedim. “Aslına bakarsan, o iyidir. En yakın arkadaşlarımdan biri.”

Lucie bir mırıltı çıkardı ve ben de odada ilerleyip masaya göz attım. Jackson, tekerlekli sandalyesiyle kayarak geldiği yere dönerken hâlâ ona bakıyordu, ben de bunu fark etmemeye çalışıyordum. Program öncesi rutinimle ilgilenerek dikkatimi dağıttım. Eileen her şeyi hazırlamak için çoktan buraya gelmişti; mikrofonumun yanında yepyeni bir mikrofon ve boş bir not defteri vardı. Lucie bana yer açmak için kıpırdanunca burnuma motor yağı kokusu geldi. Ferah sabun ve... papatya. Saçını eliyle toplayıp omzunun üzerine attı, parmaklarını çevikçe hareket ettirerek onu ördü. Zarif ve tecrübeli hareketleri karşısında büyülendim. Bu muhtemelen günde birçok kez yaptığı bir şeydi ama gözlerimi ondan alamadım.

O beklediğim gibi biri değildi; ne iki hafta önce telefonda görüşürken ne bu hafta başında Maggie’yi ziyaret ettiğinde ne de şimdi. Neden burada olduğuna ya da ne yaptığına dair hiçbir fikri yokmuş gibi stüdyomda durmuş bana bakıyordu.

“Yardımcı... olabilir miyim?” diye sordu. Ona bakmak için başımı eğdim. Göz göze gelince ağırlığını diğer ayağına verdi. “Hiçbir şey yapmadan oturmaya alışık değilim.”

Lucie’nin oturup rahatına bakmasını ve belki bana kendisi için neler istediğinden bahsetmesini istiyordum ancak ağırlığını bir ayağından diğerine vererek karşımda durdukça bunun mümkün olmadığını anladım. Ayrıca bu odada saatlerimizi birlikte geçireceğimiz için bunu yapacak yeterince vaktimiz olacaktı.

Arkamdaki boş kahve demliğine doğru başımla işaret ettim. “Bize kahve hazırlar mısın? Dinlenme odasında seçebileceğin birkaç şey var. Ne istersen alabilirsin.”

Lucie cam demliğin sapına uzandı. “Bir süredir kahve hazırlama görevi bana verilmemişti.”

Kahretsin. Bunu düşünmemiştim bile. Elindeki demliğe uzandım ama Lucie onu erişemeyeceğim şekilde çekti ve hafifçe

güldü. Parmak uçlarım üzerindeki kazağın yumuşak kumaşına değdi ve aniden elimi indirip yumruğumu sıktım. Bu odada dokuz santimetre yer vardı ve bir yanım ona değmeden hareket edebileceğim hiçbir yer yoktu.

“Rahatla,” dedi Lucie. “Şaka yapıyordum. Bana yapacak bir iş verdiğin için teşekkür ederim.”

Stüdyonun kapısından dışarı çıktı ve gözden kaybolana kadar onu izledim. Göğsüm rahatsızlık verici bir şekilde sıkıştı, nefesim kesildi. Bu yeni bir his değildi, sadece uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Program öncesi heyecan olmalıydı.

Sosyal medyanın Lucie’ye olan ilgisi henüz dinmemişti ve Maggie gizemli bir konukla ilgili tanıtımlar yaparak ateşi körük-lüyordu. İnternet aşağı yukarı durumu çözmüştü; artık herkes sırada neler olacağını görmeyi bekliyordu.

Ben de neler olacağını görmeyi bekliyordum. Lucie’nin yayına nasıl tepki vereceğine dair bir fikrim yoktu. Hughie’nin önerdiği “Lucie Aşkını Arıyor” programını bu gece resmen yayınlamayı planlıyorduk, oysa ben buna şiddetle karşı çıkmıştım. Ama benim oyum geçmedi ve işte buradaydık. Birdenbire fazla küçük gelen bir kabinin ortasında durmuş, beni bu noktaya getiren tüm hayat seçimlerimi sorguluyordum. Bir kadının inandığımdan bile emin olmadığım bir şeyi bulmasına yardım etmek üzereydim. Benim için hiçbir zaman iyi sonuçlanmamış bir şeyi.

Lucie bir demlik dolusu su ve bir paket öğütülmüş kahveyle geri döndü. Yeşil etikete bakakaldım.

“Onu nereden buldun?”

“Birisi üst dolaplardaki eski bir Noel temalı kurabiye kutusuna saklamış.” Lucie kahve makinesini kurcalamayı bırakıp bana baktı. “Sakıncası var mı?”

“Hayır,” dedim neşeli bir sesle. Onu üst dolaplardan birindeki Noel temalı kurabiye kutusuna saklayan bendim. Radyo istasyonundaki ikinci haftamda herkes kahvemi kendilerininmiş gibi kullanmaya karar verdiğinden beri onu saklamak zorunda

kalmıştım. Yıllardır kimse onu bulamamıştı –denemedikleri için değil– ama Lucie onu altı dakikada bulmuştu. “Neden Noel temalı eski kurabiye kutularına baktın?”

“Çünkü Noel kurabiyelerine bayılırım.” Yarısı katlanmış kahve paketine baktı. “Onu geri koymalı mıyım? Bu konuda tuhaf davranıyorsun.”

Bu konuda biraz tuhaf davranıyordum. “Hayır, sorun değil.” Sadece bir paket kahveydi. Masamda birkaç şeyin daha yerini değiştirdim. Burada her şeyden iki tane olması için oldukça az bir alan vardı. “Bu gece hakkında iyi hissediyor musun?”

Lucie derin bir nefes verdi. “Bu gece hakkında... iyi hissediyorum. Sanırım nasıl gideceğini göreceğiz.”

“Harika olacaksın,” dedim ona, ses kontrollerini kurcalayıp onu her düzeltmem gerektiğinde Lucie’ye dirseğimle çarpma-
mak için yer açmaya çalıştım. “Kendin gibi olman yeterli.”

“Sorun da bu,” diye homurdandı.

Masamı düzenlemeyi bıraktım. Lucie, ellerini kazağının kollarının içine çekmişti; kaşlarını çatmış kahve makinesine bakıyor, fazla kavrulmuş gizli kahvemini yavaşça demlenmesini izliyordu. Tereddütlüydü. *Gergindi.*

“Sana inanmıyorum,” dedim.

“Neye inanmıyorsun?” diye sordu irkilerek. Sanırım Lucie’nin hayatında ona meydan okuyan çok fazla insan yoktu. Belki kızı hariç.

Kahve kupama uzanınca kolum onunkine değdi. Lucie ne irkilip geri çekildi ne de bana sokuldu. Olduğu yerde kaldı. “Aradığın gece sana sorular sordum ve bana yanıtlar verdin. Tereddüt etmedin. Bocalamadın. Benimle kafa buldun ve ülkenin yarısını büyüledin. Bu bana ne anlatıyor, bilmek ister misin?”

“Gecenin bir yarısı yabancılara karşı çok güven dolu olduğumu mu?”

“Tam olarak kim olduğunu ve ne istediğini çok iyi bildiğini anlıyorum. Sadece onu uzun zamandır diğer her şeyin altına gömdüğün için unuttun.”

Lucie'nin yüzü yumuşadı ve gözlerini bana dikti.

"Neden burada olduğunu biliyorsun, Lucie ve ne istediğini de biliyorsun. Aksini iddia etme. Peşinde olduğun sihir her neye benziyorsa, onu bulalım. Burada herkes Lucie'yi destekliyor."

"Sen de mi?"

"Özellikle de ben." Bir başka kahve kupasma uzanıp ona verdim. "Şimdi, kahveni doldur ve kulaklıklarını tak. Birkaç ses testi yapalım."

* * *

"Mikrofonundan çok uzaktasın."

"Ne?"

"Çok uzaktasın," dedim tekrar. "Fısıldayarak konuşuyorsun."

"Fısıldayarak konuşmuyorum." Lucie telafi etmek için bağıınca kulaklığımdaki yankı yüzünden suratımı ekşittim. "Asıl sen fısıldayarak konuşuyorsun," diye bağıarak beni suçladı.

"Pekâlâ, şimdi de bağıyorsun. Sadece—" İç çekip mikrofonunu kavradım. Onu yaklaştırdıktan sonra Lucie'nin sandalyesinin kolçağını tuttum. Omuzlarımızdan bileklerimize kadar birbirimize yapışana dek sandalyesini kendime doğru çektim; bacağının yanı masanın altında benimkine değiyordu. Kâkülleri yüzüne düşmüş bir şekilde şaşkınlıkla bana bakarken çenesini havaya kaldırdı.

"Az önce beni zorla mı çektin?"

"Sandalyeyi çektim," dedim ona. "Böylesi daha iyi."

"Nasıl daha iyi?"

Önündeki mikrofon standına dokundum. "Çünkü şimdi mikrofon sesini daha rahat alacak. Artık bağırma yok."

Lucie'nin kirpikleri yanaklarına doğru titredi. Bu mesafeden burnundaki hafif çilleri görebiliyordum. Gerçekten de papatya gibi kokuyordu; taze çiçeklerin altında keskin bir metal kokusu vardı. Lucie nefesini verince esintisi boynuma çarptı. Masanın altında bacaklarını yerleştirmeye çalışırken dizi dizime çarptı.

"Artık bağırmak yok," dedi dudaklarını oynatarak, sesi kulaklığımda yankılandı. Lucie'yi yüksek kaliteli ses sistemiyle dinliyordum. "Anlaşıldı."

Biri pencereyi tıklattı. Lucie dönüp baktı ama gözlerim ondaydı. Özellikle de kulağının kıvrımı ve arkasına sıkıştırdığı saçındaydı. Kulağındaki üç küçük taşlı küpeye ve parmaklarıyla onlara nasıl dokunduğuna odaklandım. Bir, iki, üç.

Boğazımı temizleyip başımı çevirdim.

Bu odada yeterince yer yoktu.

Maggie tekrar pencereyi tıklatıp iki parmağını havaya kaldırdı. Başımınla onaylayıp ona başparmaklarımı kaldırdım.

"Hazır mısın?" diye sordum ona.

"Muhtemelen değilim."

Gülümsedim. "İşte bu. Eileen duvarın öteki tarafında kendi işini yapıyor. Kulaklıklardan geri sayım yapacak."

Eileen kulaklıklarımıza, "İşte bu," deyince, Lucie yanımda sıçradı. Dizi masaya çarptı ve elim bacağını bulup onu sabitledi. Hafifçe bacağını sıkıp başparmağımı şaşırtıcı derecede yumuşak kumaşta gezdirdim. Lucie titrek bir nefes verdi, ben de aniden elimi çekip avuçlarımı masaya koydum. Birlikte önümüzdeki monitörden boş gözlerle programın akışına baktık.

Harika bir başlangıç yapmak üzereydik.

"Onlara günlerini gösterin, çocuklar," dedi Eileen kulaklarımıza. "Geri sayım başladı; beş, dört, üç, iki, bir."

Giriş müziği çaldı ve tam bir ahmak olmayan yarımı bulmaya çalıştım. Hiçbir zaman gelişigüzel bir şekilde dokunmaya meraklı biri olmamıştım ve Lucie'yle buna başlamayacaktım. Aklımda yer edene kadar bunu tekrarlardım. *Lucie'ye dokunmayacağım. Lucie'ye dokunmayacağım.* Omuzlarım rahatlardı, yerime yerleştim ve sol tarafıma değen sıcaklığa aldırmamak için elimden geleni yaptım. Lucie gergin bir nefes aldığı anda, bunu da görmezden gelmeye çalıştım.

"Merhaba, Baltimore. 101.6 LITE FM'de *Kalp Çıkmazı*'na hoş geldiniz. Ben sunucunuz Aiden Valentine ve bu gece yanımda

çok özel bir konuk var. Bir süre bizimle birlikte olacak, o yüzden onu hoşça karşılayın, tamam mı?"

Başım la Lucie'yi onayladım. Arkasındaki ekranda sosyal medya akışımızın hızlandığını görebiliyordum. Arayan listesi şimdilik karanlıktı ama çok uzun sürmeyeceğini tahmin ediyordum.

Lucie'nin ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Merhaba, *Kalp Çıkmazı*'nın sunucusu, Aiden Valentine." Mikrofona doğru eğildi, sanki arkadaki küçük pencereden başını dışarı uzatıp şehrin üzerine doğru fısıldıyor gibiydi. Fells Point'in yassı taşlarla süslü caddelerinde dizili evlere ve limanın öteki tarafındaki tepede olanlara, Little Italy'deki kırmızı tuğla kiliselere ve Doğu Limanı'ndaki yüksek binalara. Tüm şehir heyecanla ne söyleyeceğini duymayı bekliyordu. Gülümsemesi iyice genişledi. "Merhaba, Baltimore."

Şehrin ismini tüm yerel halkın söylediği gibi telaffuz etti. İki heceli, ağızda yuvarlanan bir ses. *Bawl-mer*.

Gülümsedim. "Arkadaşlarımıza kendini tanıtmak ister misin?"

Lucie derin bir nefes alıp omuz silkti.

"Ben Lucie." Gözlerini bana çevirdi. "Bir konuda bana yardımcı olmanızı umuyorum."

Arayan listesi Noel ağacı gibi aydınlandı.

LUCIE STONE: Onlar arayan insanlar mı?

AIDEN VALENTINE: Evet.

LUCIE STONE: Benimle konuşmak için mi?

AIDEN VALENTINE: Evet.

LUCIE STONE: Ah, vay canına. Hayal kırıklığına uğramaya hazır ol, Baltimore.

AIDEN VALENTINE: Büyülenmeye hazır ol, Baltimore.

PAZARTESİ GECEİ

"Bir erkekte ne tür özellikleri çekici buluyorsun?"

Lucie'nin yüzü monitörlerin ışığında kızardı. Kulağını kaşıdı, kulaklığına çarptı, sonra parmaklarını kucağında kavuşturdu.

"Emin değilim," dedi yavaşça. "Daha önce bunu düşündüğümü sanmıyorum."

"Gerçekten mi?"

Lucie omuz silkti. "Bu... insanların listesini çıkardığı türden bir şey mi?"

"Hayır." Gülümsedim. "Ama insanların genellikle ne aradıklarına dair bir fikirleri olur."

"Aiden. Erkeklerle çıkma konusunda berbat olduğum için buradayım. Koşmadan önce küçük adımlar atmamız gerekecek."

Güldüm. "Pekâlâ, doğru diyorsun. Kolay bir yerden başlayalım. Hoşuna giden bir ünlü var mı?"

Lucie'nin yüzü iyice kızardı. Bu beklenmedik ve feci şekilde sevimli bir görüntüydü.

"Sana söylemek istemiyorum," diye mırıldandı.

"Neden?"

"Çünkü..." İç çekip gözlerini benden kaçırdı. "İstemiyorum. Başka bir yerden başlayalım."

"Kesinlikle olmaz."

"Ne? Neden?"

"Çünkü artık yanıtı duymakta kararlıyım. Yanıtı duyana kadar ilerleyemeyiz."

Lucie dudaklarını birbirine bastırdı. Bacak bacak üstüne attıktan sonra tekrar ayaklarını yere indirdi. Öne doğru eğilip mikrofona bir şey mırıldandı. Ne söylediğini anlayamadım, dinleyicilerimizin de anlamadığından emindim.

"Ne dedin?"

Bana bakıp pes etti. "Alan Alda."

Kahkaha attım. "Ne?"

"Bu yüzden sana söylemek istemedim."

Gülmemi durduramıyordum. Hem yanıtı hem de yüzündeki yenilgiye uğramış ifade gülünçtü. "Kaç yaşında? Seksen mi?"

"Alan Alda seksen sekiz yaşında ve elbette, şu anda ondan hoşlanmıyorum." Lucie duraksadı. "1994'teki Alan Alda'yı kastediyorum. *Şahin Gözlü Pierce* çok çekiciydi."

"M*A*S*H'den mi? Kore Savaşı'yla ilgili eski diziden mi?"

"Tekrarları sürekli televizyonda yayınlanıyor," diye kendini asık bir suratla savundu.

Biraz daha kahkaha attım. O kadar çok gülmüştüm ki karnım ağrıyordu. Bunu uzun zamandır yaşamamıştım.

Lucie bana dik dik bakmaya çalıştı ama dudaklarının kenarında bir gülümseme seğirdi. "Gülmen bitti mi?"

"Hayır. Asla bitmeyecek." Dişlerimi altdudağıma geçirdim. Ağzımdan bir kahkaha daha kaçtı. "Sanırım esprili birini çekici bulduğunu söylemek doğru olur." Bir süre bekledim. "Ve askeri üniformalı yaşlı adamları."

ÇARŞAMBA GECESİ

"Bu gece ne hakkında konuşmak istersin?"

"Hoşlandığım ünlüler olmadığı kesin."

"İdeal randevu mekânlarına ne dersin?"

Lucie neşesizce gözlerini kırıştırdı. "Aiden," diye iç çekti.

"Ne?"

"Ne yaptığıma dair bir fikrimin olmadığını söylediğimi sanıyordum."

"Ve ben de ne yaptığını çözmene yardımcı olmak için burada olduğumu açıkladığımı sanıyordum. Hayalindeki erkekle ne yapmak istediğine dair bir fikrin yoksa onu nasıl bulacaksın, ha?"

Lucie gözlerini kıstı. Bacaklarını sandalyede altına toplamış, iki eliyle kahve kupasını kavramıştı. Farklı bir yere saklamama rağmen yine bulmayı başardığı kahvemden demlemişti. Buhar yüzünün etrafında ince ince kıvrılarak süzülüyor, saçları gevşek bir şekilde yüzünün etrafına dökülüyordu.

"Önemi yok," diye homurdandı.

Hafifçe gülümsedim. "Yine mi?"

"Hayır. Utangaç rolü oynamıyorum," dedi Lucie. "Ne yaptığımızın önemi yok, değil mi? Nereye gittiğimiz ya da ne yaptığımız konusunda seçici değilim, sadece biriyle geçirdiğim zamandan keyif almak istiyorum."

Ona baktım. Lucie de bakışlarına karşılık verdi.

"Pekâlâ... Canton Waterfront Parkı?"

"Yürüyüşe çıkmaktan hoşlanırım."

"Şubat ayındayız."

Omuz silktili. "Mont diye bir şey var, Aiden."

"Peki ya..." En kötü randevu ortamını düşünmeye çalıştım. "Ya biri seni Fort McHenry'de tarihi bir sahnenin yeniden canlandırmasına götürmek isterse?"

Yüzünü ekşitti. "Bunun eğitici olacağından eminim."

"Ya bir başlık ve iç eteklik giymeni isterse?"

Bu sefer tek kaşını kaldırdı. "Bu çok detaylı olmaya başladı."

"Ya bir bayrak sallamanı isterse? 'The Star-Spangled Banner'ı söylemeni isterse?"

"Bu senin hayalin mi, Aiden Valentine?"

"Hayır." Sonra Lucie'yi başlıklı bir şekilde hayal ettim ve

içimden bu sözümü geri aldım. "Peki ya terk edilmiş bir Burger King'in otoparkı? Orada bir randevuya çıkar mısın?"

"Öldürülecek miyim?"

"Ben sadece bir randevuda götürülmeyi tercih edeceğin bir yer olduğunu itiraf etmeni istiyorum. Bir fikir sahibi olmaya hakkın var."

Lucie düşünceli bir şekilde dudaklarını büzüştürürken alnı kırıştı. Başparmağını kahve kupasının kenarında ileri geri gezdirdi. Gözlerini bana çevirip tekrar kaçırdı.

"Ne?" diye sordum.

Lucie kıpırdandı. "Bir şey yok."

"Hayır, yüzündeki ifadeye bakılırsa, bir şey var. Yanıtını biliyorsun."

"Hayır, ben--"

"Söyle bana."

"Verecek bir yanıtlım yok."

"Evet, var. Söyle bana."

Lucie hafifçe başını eğdi. "Benimle dalga geçmeni istemiyorum."

Göğsümde bir şey sızladı. Bunu geride bıraktığımızı sarıyordum ama Lucie istediği şeylerin konuşulmaya değer olmadığına son derece ikna olmuş görünüyordu. Ona kendini bu kadar önemsiz hissettiren kimdi? Kim onu parçalarını gizlemeye zorlamıştı? Maya'nın babası olabilir miydi? Ya da başka biri?

"Dalga geçmeyeceğim. Söz veriyorum."

"Şey çok hoşuma giderdi..." Lucie'nin cesaretini toplamasını izledim. Bu ona dair en inanılmaz şey olabilirdi; denemeye son derece istekliydi. "Sanırım pikniğe gitmek hoş olurdu," dedi en sonunda.

"Bir piknik," diye tekrarladım.

"Evet," dedi yavaşça, hâlâ dikkatini kabindeki gelişigüzel şeylere vermekle meşguldü. "Açık havada olmak zorunda değil. Oturma odasının zemininde olabilir. Aşırı bir şeye gerek yok. Bir

hamburgerciden alınmış yiyecekler ve araflardan yapılmış bir kale. Belki arka planda bir film olabilir. Bilemiyorum. Bu fikir bana hep güzel geliyor.”

“Yerde yemek fikri mi güzel geliyor?”

Gözlerini kıstı. “Benimle dalga geçmeni istemediğimi söyledim.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Dalga gemiyorum. Anlamaya alışıyorum. Bu fikre dair en çok hoşuna giden şey ne?”

Lucie masanın öteki tarafında sessizleşti. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki neredeyse yanıt almak için onu drtecektim. Ama bir şey beni durdurdu. O şey belki de Lucie’nin yüzündeki ifade ya da vücudunun biraz gergin olmasıydı. Sanki daha önce bu tür şeyleri düşünmek ya da istemek için kendine izin vermemiş gibi-di.

“Böyle bir zahmete girmeye değeri olduğumu düşünüyorum,” diye kısık bir sesle itiraf etti. Omzunu silkti. “zel olması için abartı bir buluşma olmasına gerek yok. Belki... büfede satılan gazozları sevdiğimi ya da gller yerine papatyalardan hoşlandığımı hatırlar. Bunlar bana dikkat ettiğini gösteren küçük detaylar olur.” Gözlerini gözlerime çevirdi. Göğsümdeki sızı bu kez daha keskindi. “Bu hoşuma gider. Dikkat edilmeye değeri olduğumu bilmek. Sıradan bir şeyi, paylaştığın kişi sıradışı yapabilir.” Yarısını itiğeri kahve kupasına baktı. “Böyle bir randevu isterim.”

CUMA GEESİ

“şaka yapıyorsun.”

“Yapmıyorum.”

“Yapıyorsun.”

“Gerçekten şaka yapmıyorum.”

“Sarı saçlı değildin.”

“Uçları sarıydı,” diye düzelttim. “Lisede son derece talih-siz bir dönemde.”

Lucie başını geriye atıp kahkaha attı. Sesi odayı yıldırım gibi keserken tırnaklarım avucumun içinde yarım ay şeklinde izler oluşturdu. Bu kabinin içinde, yanımda herhangi birini isteyeceğimi hiç düşünmezdim ama böylesi güzeldi.

Arkadaşlığı hoşuma gidiyordu.

“Fotoğrafların var mı?”

“Ne?”

“Fotoğraflar,” diye sordu Lucie hâlâ gülümseyerek, beni dikkatimi vermem gereken sohbete geri çekti. “Kanut istiyorum.”

“Ah, hayır. Tüm fotoğrafları yaktım.”

PAZARTESİ GECEİ

“Bu gece kendimden bahsetmek istemiyorum,” dedi Lucie, bir dizi ilgisiz yanıtın ardından programın ortasında bir yerde. Bu gece düşünceli bir hâli vardı. Kurabiyelerin faydası yoktu.

“Güzel,” dedim ona rahat bir şekilde, “ne de olsa bu tamamen seninle ilgili bir program.”

“Benimle ilgili değil,” dedi Lucie.

Kaşlarımı kaldırdım.

“Pekâlâ. Biraz benimle ilgili. Ama mola vermeye ihtiyacım var. Bana kendin hakkında bir şey söyle.”

“Ben mi?”

Lucie başıyla onayladı. “Hı-hı. Derin ve karanlık bir sır.”

“Bir anda... oraya atlıyoruz, öyle mi? En derin kısma.” Sandalyemde sağa sola döndüm. Her sola döndüğümde dizim onunkine çarpıyordu. Lucie kenara çekilmedi, ben de çekilmedim. Biraz temasın mahsuru olmayacağına karar vermiştim; onun için sorun olmadığı sürece. “Yanlış hatırlamıyorsam, zor sorulara değinmeden önce sana birkaç kolay soru sormuştum.”

“Hâlâ zor sorulara gelmedin,” dedi ve ona inandım. Söz konusu Lucie olduğunda sadece *iyi şeyler* olduğuna emindim. “Programı sen sunuyorsun, değil mi? Hislerini paylaşman seni dinleyicilerine karşı daha savunmasız ve samimi kılabilir.”

Yüzümü ekşittim. "Öyle şeylerim yok."

"Ne? Dinleyicilerini mi kastettin?"

"Hayır. Hislerim yok."

Lucie hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. "Ah, sen de onlardan birisin demek?" dedi benimle alay ederek.

"Kimlerden biri?"

"*Hislerim yok,*" diye normal ses tonundan birkaç oktav düşük, tok bir sesle homurdandı. Sanırım beni taklit ediyordu. "*Ben koca bir adamım ve hislere ihtiyacım yok.*"

"Taklit konusunda inanılmazsın. Bunu bir kariyer olarak düşünmelisin."

"Aiden..." İsmimi sızlanarak söyledi ve omuriliğimin dibine keskin bir şey yerleşti. Sandalyemde kıpırdandım.

"Şimdi de Arnold Schwarzenegger'i taklit et," diye talepte bulundum kulak tırmalayan bir sesle.

"Hayır. Bana bir sırrını söyle."

"Hayır."

"Evet."

İç çekip gözlerimi tavana diktim. Jackson geçen nisan da doğum günümde stüdyoyu dekore etmişti ve süslemelerden bazıları hâlâ oraya yapışmış duruyordu. Yırtık ve rengi solmuş kâğıtlar çekip çıkardığım yerden sallanıyorlardı. "Şimdi sana bir sır vermemi mi istiyorsun?"

"Evet, lütfen."

"Pekâlâ." Mikrofona doğru eğilip işin dozunu artırarak çene mi göğsüme indirdim. Lucie'nin gülümsemesi giderek genişledi ve tüm yüzü aydınlandı. "Bunu daha önce kimseye söylemedim. Hazır mısın?"

"Burası güvenli bir yer, Aiden."

"Hayalimdeki iş..." Tereddüt ettim. Lucie biraz daha yaklaştı. Söylemek üzere olduğum şey yüzünden kendimi neredeyse kötü hissediyordum. "Hep limandaki o mor ejderha teknelerini kullanmak istemişimdir."

Lucie iç çekip hayal kırıklığıyla sandalyesine yaslandı. "Aiden."

"Ne?" Güldüm. "Sırrım bu!"

"Bu umduğum türden bir sır değil."

"Pekâlâ..." Reklama girmek için kontrol panelindeki uygun tuşlara bastım. "Sırrım bu. Baltimore, sponsorlarımızın mesajlarından sonra geri döneceğiz. Kendi sırlarınızı düşünmeye başlayın."

Reklama girip kulaklığımı çıkardım ve elimin içini kulağıma sürttüm. Genellikle bu süre içinde dinlenme odasına kaçıp lezzetli atıştırmalıklardan kalıp kalmadığına bakar ya da otoparkta dolaşarak bacaklarımı açardım ama bu gece yayın kabininde oturmaktan hoşnuttum.

Lucie beni dürttü. "Biliyor musun, bunu çok sık yapıyorsun."

"Neyi?" Kahve kalıp kalmadığını kontrol etmek için kupamı aldım, sonra onu doldurmak için sandalyemi kenara kaydardım. "Limanın iç kısmında küçük bir su bisikleti gezisine çıkmayı istediğimi itiraf etmeyi mi?"

"Hayır." Gözlerini devirip kahve kupasını uzattı. "Kendin hakkında konuşmayı reddediyorsun."

Kendiminkinden önce onun kupasını doldurdum. "Tüm gece boyunca kendimden bahsediyorum."

"Doğru değil," dedi Lucie. "İnsanlarla konuşuyorsun. Fikirlerin var ama nadiren kendinden bahsediyorsun."

"İyi bir konuşmacı nasıl dinleyeceğini bilen biridir." Fazla sıcak kahvemden bir yudum alıp boynumu esnettim.

Lucie bu yanıttan hoşlanmadı. Dudaklarını büzüştürmesinden bunu anlayabiliyordum. Derin bir nefes alıp kahve kupamı masaya koymak için eğildim. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bana dürüstçe bir şey vermeni istiyorum. Seninle ilgili bir şey."

"Neden?"

"Çünkü bilmek istiyorum," diye yanıtladı.

Parmaklarımla masada ritim tuttum. Lucie ayaklarından birini sandalyeye yaslamış, çenesini dizine koymuştu. O beni izliyordu ve ben de onu izliyordum, pes edip talebini yerine getirmeli miyim yoksa saklanacak dikkat dağıtıcı başka bir yer mi bulmalıyım, karar vermeye çalışıyordum.

Ama yorgundum ve gecenin, sırların artık sır gibi gelmediği ve tüm dünya bu yayın kabininin içine indirgense bile fark etmeyeceğim ânına gelmiştik.

“Bazen bir solucan deliğine düşüyorum ve YouTube’da üzücü film sahneleri izliyorum,” dedim yavaşça. “Ama sadece klipler. Asla tüm filmi izlemiyorum.”

“Sadece klipler mi?” diye sordu.

En son ne zaman bir filmi baştan sona izlediğimi hatırlamıyordum. Bana vakit kaybı gibi geliyordu. Sebebini bilmiyordum. Kahvemden bir yudum daha alıp kupanın kenarında mırıldandım. “Hı-hı.”

Lucie uzun bir süre sessiz kaldı. “Sadece üzücü kısımlarını mı izliyorsun?”

Omuz silktim.

“Ağlıyor musun?”

Düşler Tarlası’nda babanın mısır tarlasında belirlediği sahne beni kesinlikle ağlatmıştı. “Bazen.”

Lucie kaşlarını çatarak bana baktı. Düşünceleri yüzünden okunabiliyordu. Hislerini belli ederek ortalıkta dolaşmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Kendi duygularım göğsümün öylesine derinliklerine gömülmüştü ki istesem bile bulabileceğimi sanmıyordum.

“Bu üzücü, Aiden.”

“Öyle mi?”

“Evet,” dedi bana bakmaya devam ederek. “Bu gerçekten üzücü. Tuhaf bir sır.”

“Bu yüzden bir sır, Lucie. Tuhaf olması gerekiyor.”

Lucie’nin ifadesi düşünceli bir hâl aldı. “Başka sırların var mı?”

“Bu yeterli değil miydi?”

Başını iki yana salladı.

“Pekâlâ. Adım aslında Aiden Valentine değil.”

Lucie gözlerini devirdi. “Çok komik.”

“Ciddiyim.”

"Adın James Bond mu? Perd Hapley mi?"

"Keşke Perd Hapley kadar havalı bir ismim olsaydı."

"Pekâlâ, adı Aiden olmayan Aiden."

"İlk ismim Aiden." Kahvemden büyük bir yudum daha aldım. "Ama soyadım Valen. Valentine* romantizmle bağlantısından ötürü radyoda kullandığım ismim."

İlk başladığımda bu farklılık hoşuma gitti. Aiden Valen iyi şeylere inanmakta zorlanabilirdi ama Aiden Valentine asla zorlanmazdı. Dünya onun içindeki iyimserliği tüketene kadar.

Lucie gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ciddisin."

Başımla onayladım. "Sana ciddi olduğumu söylemiştim."

Sandalyemi monitörüne çevirdim. Lucie boş gözlerle kahve makinesine baktı. Geri sayımı kontrol edip kulaklığımı taktım.

"Düşünüp tartıyor musun?"

"Bu gece bana çok şey verdin."

"Anlıyorum." Kulaklığına işaret ettim. "Aynı anda hem tartıp hem de dinleyebilir misin? Yayına dönmek üzereyiz."

Lucie başıyla onayladı ama kulaklığını takmak için harekete geçmedi. Eileen'in geri sayım yaptığını duyabiliyordum ama Lucie duyamıyordu. Çünkü henüz kulaklığını takmamıştı.

Uzanıp ellerimi saçının altına sokunca parmaklarım boynuna değdi. Ürperip gözlerini gözlerime çevirdiğine göre ellerim soğuk olmalıydı. Gözleri gerçekten de yeşilin en güzel tonuydu. Ortası açık zümrüt rengiydi ve kenarlarında koyu bir halka vardı. Durgun suların altındaki hazine gibiydi. Kulaklığını boynundan çıkarıp kulağından sallanan parlak gümüş halkalara takılmamasına özen göstererek dikkatle kulaklarının üzerine yerleştirdim. Saçını kulaklığın bandının altına ittim ve elim bir süre oyalandı.

"Böyle iyi mi?" diye sordum. Başparmağım kulağının altındaki boşlukta kaldı. İstikrarlı ve kendinden emin bir şekilde atan nabzını hissedebiliyordum. Bana nasıl çözeceğini bilmediği bir bilmeceymişim gibi bakıyordu.

* (İng.) Sevgili, Sevgililer Günü. -çn

O hissi biliyordum.

“Evet,” dedi Lucie. Temkinli bir şekilde hafifçe gülümsedi. Belki de bir güvenceydi. Ya da onun için bir tür sırdı, bilemiyordum. Tek bildiğim farklı ve narin bir şey olduğuydu. Ürkek bir şey. Gecenin bir yarısı paylaşılan sırlar. Pencereleere çöken karanlık. Ayaklarımızın dibinde dönüp duran koca bir şehir.

Lucie elini uzatıp kulaklığını düzelitti. “Evet. Böyle iyi, Aiden.”

Elimi indirip geri sayımı dinledim ve tekrar başladık.

LUCIE STONE: Millet, Aiden bana YouTube’da videolar izlerken ağladığını söyledi.

AIDEN VALENTINE: [iç çekiyor]

LUCIE STONE: Kocaman, tombul gözyaşları döküyormuş.

AIDEN VALENTINE: Tüm dünyayla paylaşacaksan sana sırrımı vermenin anlamı ne?

LUCIE STONE: [kahkaha atıyor]

AIDEN VALENTINE: Komik değil.

LUCIE STONE: O hâlde neden gülümsüyorsun?

AIDEN

Lucie doğuştan yetenekliydi. Özgüvenli, eğlenceli ve alaycıydı. Çok zekiydi ve hızlı düşünüyordu. Telefon görüşmelerine gidecek daha fazla vakit ayırmaya başlamıştık ve Lucie, her arayanı büyülüyordu.

Tuhaf olanları bile.

"Boyun kaç?" diye sordu o an hattaki, kaba sesli ve kesinlikle nezaketten yoksun olan bir adam. Lucie'nin ayak numarasını sorar sormaz onu hattan almak istedim ama Maggie kulaklıklarıyla camın öteki tarafında belirdi ve sohbete devam etmemiz için çılgınca işaret etti. Canlı yayında kafamın patlamasını istemiyorsa, bunu neden yaptığını bilmiyordum.

"Hımm." Lucie bana yan gözle bakınca omuzlarımı silktim. Bana kalırsa patron oydu. Nasıl isterse öyle devam edebilirdi. Gerçi bu telefon görüşmesini sonlandırıp bir sonrakine geçmesine kesinlikle karşı çıkmazdım. Adam Lucie'ye akvaryumdaki bir balık gibi muamele gösteriyordu. Ya da et reyonundaki bir filetoymuş gibi. "Bir metre yetmiş dokuz santimetre?"

"Bu uzun," dedi adam.

"Öyle mi?" diye sordu Lucie. "Hep sanmıştım ki--"

"Yüzün neye benziyor?" diye sözünü kesti adam.

Lucie duraksayıp şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Bilemiyorum," dedi yavaşça. "Yüz işte."

Gülümsememi avucumla gizledim. Lucie, kendisine bir ilişki bulmaya odaklanan bir radyo programında olduğunu unuttuğunda harikaydı ama kendisiyle ilgili direkt bir soruya maruz kaldığı anda tutuk ve beceriksizce konuşmaya başlıyordu.

Bir de kendisi hakkında konuşmakta zorlananın ben olduğumu söylüyordu.

Sandalyesinde hafifçe döndü ve dizi bacağıma çarpınca ifadem fark etti. "Ne?" diye sordu. "Neye gülüyorsun?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Yok bir şey. Gülmüyorum." Sırıtmama engel olamadan mikrofonumu yaklaştırdım. "Endişelenmeyin, Baltimorelular. Lucie'nin gerçekten bir yüzü var."

Lucie kollarını göğsünde kavuşturdu. "Pekâlâ. Ona yüzünün neye benzediğini sen söyle."

"Eh, bir burnun var."

Lucie ofladı.

"Ve iki kulağın. Onlar güzel."

"İşte duydun," dedi hattın diğer ucundaki adama. Varlığını bile unutmuştum. "Güzel kulaklarım varmış."

"Uzun saçlısın," diye devam ettim. Ona sırtıttım. "Beni boğmak için daha kullanışlı." Lucie kaşlarını iyice çatı. "Bana dik dik bakarken çenesinde bir gamze oluşuyor." Güldüm.

Koluma hafifçe vurmasından kaçınmak için kenara çekildim ve diğer detayları kendime sakladım. Gözlerinin, yeşilin gördüğüm en güzel tonu olduğunu. Burnunun üzerindeki çillerin, kazağının yakası her kaydığında gözüme ilişen omuzlarındaki çillerle eşleştiğini. Boğuk ve içten kahkahasının tüm vücudunu nasıl canlandırdığını. O kahkahanın karnında bir yerde başlayıp etrafında şeritler gibi dolandığını ve resmen ısıldamasını sağladığını.

Fark etmemem gereken şeyleri fark ediyordum ve buna olması gerektiği kadar kızmıyordum.

"Bunların hiçbirinin faydası yok," dedi hattın diğer ucundaki adam.

"O hâlde aradığı kişi sen değilsin." Gözlerimi devirip görüş-

meyi sonlandırdım. "Bir müzik arası vereceğiz. Lucie, ne dinlemek istersin?"

Lucie uzun bacaklarını masanın altına uzatarak yanımdaki sandalyede rahatladı. Bana gülümseyince ona gülümsemeden duramadım. "Louis Armstrong'un 'A Kiss to Build a Dream On' adlı şarkısı, lütfen."

Yüzümdeki gülümseme yavaşça kayboldu ve göğsümün ortasında sert bir çatırtı koptu. O şarkıyı birçok hastane odasında, birçok kez dinlemiştim. Kemoterapiler, emar çekimleri ve doktor ziyaretleri esnasında. Annem bir yere gitmesi gerektiğinde o şarkıyı seçerdi. Her defasında.

Bu şarkı, saklaması her zaman başa çıkmasından daha kolay olmuş hatıraların acı dolu bir hatırlatıcısıydı. Dezenfektan, sterilize edici maddeler ve hastanelerin kimyasal kokusu...

"Maya yeni doğduğunda gece boyunca ağlardı," diye açıkladı Lucie, içinden geçirdiğim düşüncelerin farkında olmadan. "Onu yatıştırmak için bu şarkıyı söylemeye çalışırdım ama o kadar yorgun olurdum ki sözlerini hatırlayamazdım. Sonuçta n karatı tekrar tekrar söyleyip dururdum." Lucie durgunlaştığımı fark edince gülümseme soldu. "Sorun ne?"

Başımı iki yana salladım ve kendimi hâlâ fazla keskin gelen anılardan uzaklaştırdım; kenarları, nasıl iyileştireceğimi bilmediğim yaralara batıyordu. "Yok bir şey," dedim. Boğazımı temizleyip müzik k t phaneme göz atmak için hızla sandalyemde döndüm. Kas hafızam sayesinde şarkıyı buldum. "Gerçekten romantiksin, değil mi?"

Birlikte geçirdiğimiz ilk geceden beri ona karşı kullanmadığım iğneli bir laftı. Lucie çenesini kaldırıp kaşlarını çatarak bana baktı. "Bundan kötü bir şeymiş gibi söz etmene gerek yok."

" yle söylemiyorum," dedim, bunu kastettiğimi bilmeme rağmen. Nazik davranmıyordum ama kendime engel olabileceğim bir ruh hâlinde de değildim. Her zaman güçlü duyguların etrafında bir tampon olduğunda daha iyi iş  ıkartıyordum. Böyle hayatta kalmıştım. Lucie'yle bunun izini kaybetmiştim.

Çıkabileceği bir erkek bulmak için buradaydı. Bunu unutmalıydım.

"Louis Armstrong." Geçiş tuşuna olması gerekenden daha sert bastım. "İstediğin gibi."

Dinleyicilerimize geri döneceğimizi söylemeye gerek duymadım. Şarkıyı başlattıktan sonra açılış notalarını duymamak için kulaklığımı çıkardım. Kulaklık sertçe masaya düştü.

Sırf ellerimi meşgul etmek için kahve demliğine uzandım. "Tazelememi ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," dedi yavaşça, tereddütlüydü; muhtemelen bir şarkı ister istemez keyfimin neden kaçtığını anlamaya çalışıyordu. Lucie kıpırdarken deri sandalyesi gıcırdadı. "Geç saatte kahve içersem uyuyamam ve yarın erken işbaşı yapacağım."

Sohbetteki değişime sıkıca sarıldım. Pislik gibi davranmadığım tarafsız zemine dönmeliydim. "Sabaha iyi olacak mısın? Çok yorulmadın, değil mi?"

Lucie omuzlarını silkti. "İdare ederim. Çocuk sahibi olmak ve uykusuzluk ayrılmaz bir ikilidir. Ayrıca dükkândaki iş arkadaşlarım bunu yaptığımı biliyorlar, o yüzden..." Tekrar omuzlarını silkti. "Şu âna kadar her şey yolundaydı."

"Dükkân mı?" İki haftadır her gece burada birlikte oturamıza rağmen işini bilmediğime inanamıyordum.

"Hı-hı. Bir oto tamircisiyim. Yağ lekesi bu yüzden." Lucie parmaklarını kıpırdatınca eklemlerinde bir leke gördüm. "İşin bir getirisi. Sanırım sürekli yağ lekesi içindeyim. Bir keresinde adamın biri bana kaba bir işimin olmasının hiç çekici olmadığını söyledi."

"Kaba mı?"

"Sanırım masküleni demeye çalışıyordu."

Ne aptalmış. "Umarım hayalarını tekmelemişsindir."

Lucie iç çekip omuzlarını silkti. O kabullenmiş ifade tekrar yüzünde belirdi. Farklı bir şey denediği için aptallık ediyormuş gibi. O ifadeden hoşlanmıyordum.

"Bunu yapmayı istedim," dedi kısık bir sesle. "Keşke bunu yapacak kadar cesur olsaydım."

Kahve kupamı doldurdum, hâlâ dengesiz ve tedirgin hissediyordum. "Çalıştığın dükkân kasabada bir yerde mi?" diye sordum, pek de dikkatimi veremeyerek.

Lucie başıyla onayladı. "Evet. Fells'de. Mavi çatılı yeri biliyor musun?"

Orayı biliyordum. Sürekli önünden geçiyordum. "Sanırım bir keresinde Jackson yağını orada değiştirtti."

"Gerçekten mi?" Lucie gülümseyip başım eğdi. "Ne tür bir arabası var?"

"Bir Honda Civic," diye Jackson kapıdan yanıtladı. Kahvemini bir kısmını kupamın kenarından döktüm. İçeri girdiğini duymamıştım bile. "Otoyol Güvenliği Sigorta Enstitüsü'nün 2022'deki seçimi oydu. Önden çarpmayı önleme testlerinde üstün not almış."

"Bu harika," dedi Lucie neşeye.

"Öyle, değil mi?" Jackson kapıyı arkasından kapatıp beni tamamen görmezden geldi. Not panosunun üzerinde bir kutu Berger kurabiyesi vardı. Kutuyu Lucie'ye uzattı. "Kurabiye ister misin?"

Keyifsizliğim ikiye katlandı.

Jackson bunu yapıp duruyordu. Kendi programına aldırma-dan ben Lucie'yle birlikte stüdyodayken birdenbire ortaya çıkıyor ve bana imalı bakışlar atıyordu. Beni sinirlendirmeye çalışıyordu ve sebebini bilmiyordum.

Ama işe yarıyordu.

"Şu anda kabinde üçüncü bir kişiye yetecek kadar yer yok," dedim tersçe; şarkıya, Jackson'a ve gerildiğim için kendime sinirlendim. Lucie kurabiye kutusuna doğru kolunu uzatırken dönüp kaldı ve ikisi de dönüp bana baktılar. Gözlerimi anlamlı bir şekilde Jackson'a diktim. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Jackson kaşlarını kaldırdı. "Trafik ve hava durumu, dostum. Rutin bu, biliyorsun."

Saate baktım. "On dakikan daha var."

Aptal ve küstah dudaklarında neşeli bir gülümseme belirdi.

Lucie'ye tüm kurabiye kutusunu verdi. "Bunu genelde müzik arandan sonra yaparım."

"Hayır, yapmazsın."

"Evet, yaparım."

"Hayır, yapmazsın."

"Evet, yaparım."

"Gitmemi ister misiniz yoksa," –Lucie kurabiyesini kemirirken tartışmamızı izliyordu– "bu konuyu çözmek için yalnız kalmak ister misiniz?"

"Hayır, ben giderim. Zaten bir şeyler yemeliyim." Sandalyemi geriye ittim. Asıl ihtiyacım olan yalnız kalmaktı ve üç kişinin sıkıştıkış olduğu bu küçücük odada aradığımı bulamayacaktım. Keyifsizdim, o şarkı beni etkilemişti ve acı veren tüm anılarım yüzeye çıkmıştı. Kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı, o zaman düzelirdim. Jackson'a kulaklığımı verdim. "Senin."

Jackson bana şaşkın bir bakış attı. "Teşekkür ederim," dedi. "İşimi yapmama izin verdiğin için."

Koluna elimden geldiğince sert bir yumruk indirmemek için kendimi zor tuttum. Ama bu oda pahalı ekipmanlarla doluydu ve hiçbirinin yerine yenisini koyacak kadar param yoktu, o yüzden sakın bir şekilde geri geri odadan çıkıp dinlenme odasına doğru ilerledim.

Jackson'ın el koyduğu kurabiyeler yerine bir tane Little Debbie yulaflı tarta alıp onu küçük parçalara böldüm ve agresif bir şekilde çiğnerken kabinde baş başa veren Jackson'la Lucie'yi izledim. Honda istatistikleri hakkında mı konuşuyorlardı? Jackson'ın kullanım kılavuzunu ezbere bilen türden bir adama benzediğini düşündüm. Lucie bir otomobil tamircisiydi. Bu tür şeylere ilgi duyuyor olmalıydı.

"Berbat bir ekürisin," dedi Maggie, birden ortaya çıkarak. İrkildim, neredeyse küçük yulaflı turtayla boğuluyordum. Maggie yumruğunu sırtımın ortasına geçirdi ama pek düşünceli bir hareket gibi gelmedi. "Ona bir erkek arkadaş bulman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

“Yaptığım bu değil mi?”

Maggie bana dikkatle baktı. “Sence öyle mi? Kimseyle üç dakikadan fazla konuşmasına izin vermiyorsun.”

“Telefon görüşmelerimizin ortalaması üç dakika.”

“İki haftadır birlikte yayın yapıyorsunuz, Aiden.”

“Roma bir günde inşa edilmedi.”

“Arayanların sözlerini kesiyorsun.”

“Lucie’nin farklı insanlarla konuşmasına izin veriyorum. Bu tür şeyler vakit alır, Maggie. Hemen birine âşık olmayacak. Bu gerçekçi değil.”

“Gerçekçi değil mi? Yoksa gerçekçi olmamasını mı istiyorsun?” Maggie ellerini beline koydu. Bana sert bir bakış attı. “Bu senin için bir sorun mu olacak?”

“Ne?”

“Ne olduğunu biliyorsun.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ne olduğunu bilmiyorum.”

Maggie cebinden istasyona ait cep telefonunu çıkardı. Onu mesaj promosyonları ve gece vakti yemek sipariş etmek için kullanıyorduk.

“Aptal değilim, Aiden. Bunun aptalca bir fikir olduğunu düşündüğünü biliyorum. Kendine yakıştıramıyorsun.” Karşılık vermek için ağzımı açtım ama Maggie stüdyoya doğru işaret edip cümle mi kesti. Kesinlikle böyle düşünmüyordum. “Orada ona sonsuza kadar mutlu yaşayacağı bir ilişki bulman gerekiyor. Senin ve diğer herkesin işinin buna bağlı olduğunu sana hatırlatmama gerek var mı?” Telefonu göğsüne bastırdı. “O yüzden suratını asmayı bırak ve o kadın için sihirli bir şeyler yap. Bunu hak ediyor.”

Lucie bunu hak ediyordu. Ama şu anki adayları pek cazip değillerdi. Maggie telefonla bana tekrar vurunca irkildim. “Neden telefonu göğüs boşluğuma sokmaya çalışıyorsun?” diye sordum.

“Bunu Lucie’ye vermeni istiyorum.”

“Neden?”

Maggie ellerini havaya kaldırdı. “Yaptığım her küçük şeyi sorgulayacak mısın?”

Muhtemelen. "Neden telefona ihtiyacı var?"

"Böylece kişisel numarasını kulakları olup olmadığını bilmek isteyen bir grup kaçığa vermeden ona gönderilen mesajları okuyabilir," dedi Maggie. "Onunla ilgilenen adamları tanuması için ona bir şans vermek istiyorum. Kendi tercihlerine göre." Gözlerini bana dikip ona karşı çıkmamı bekledi. Akıllılık edip çenemi kapalı tuttum. "İyi haberim var. Büyük bir sponsor bulduk. Şu andan itibaren programın adı *Bay Lastik'in sponsorluğunda Lucie'nin Aşk Yolculuğu* olacak."

Maggie'ye baktım. "Şaka mı yapıyorsun?"

Maggie gülümsemedi bile. "Ne?"

"Bu gerçek mi? Sen ciddi misin?"

"Bir kalp krizi kadar. Neden suratını asıyorsun?"

"*Lucie'nin Aşk Yolculuğu mu? Bay Lastik mi?* Neden altına bir tane Royal Farms etiketi yapıştırıp paydos etmiyoruz? Aradığı aşkı bulursa, Baltimore'daki herkes ücretsiz bir tavuk sepeti almaya hak kazanır."

Maggie bunu komik bulmadı. "Söyleyeceklerin bitti mi?"

"Lucie'yi en yüksek teklifi verene satarken orada durup bana *sihri* hak ettiğini söyleme."

Maggie'nin gözlerinde bir şey parladı. Sağlıklı dozda, vahşi bir şevkle karışık hiddet. Serçeparmağıyla beni öldürebilecek ve bunun her saniyesinden keyif alacakmış gibi görünüyordu. "Lucie'yi açık artırmaya çıkarmadım, seni ahmak. Berbat durumumuzu avantaja çevirmeye çalışıyorum. Yapmak zorunda olduğum şeyi yapıyorum çünkü biri bizi neşeyle yerin dibine soktu." Maggie telefonu son kez göğsüme yapıştırdı. "Kendine gel ve birdenbire ortaya çıkan bu üstünlük kompleksine bir son ver. Telefonu Lucie'ye ver. İnsanlarla konuşmasına izin ver. Onlardan birini tanımak istiyorsa buna kendisi karar verebilir. Artık bekçilik yapmak yok."

Ben istemeyerek telefonu alana kadar onu göğsümün üzerinde tuttu. "O kadın kendisine uygun birini bulacak, Aiden. Sen desteklesen de desteklemesen de."

AIDEN VALENTINE: Bay Lastik'in sponsor olduğu Lucie'nin Aşk Yolculuğu için mesaj hatları artık açık.

LUCIE STONE: [gülüyor]

AIDEN VALENTINE: Bu kadarı yeter.

LUCIE STONE: Affedersin, sadece–

AIDEN VALENTINE: Biliyorum.

LUCIE STONE: Hoşuma gitmesi tuhaf mı? Kendimi F1 pilotu gibi hissediyorum. Bay Lastik bana sponsor oldu.

AIDEN VALENTINE: Bay Lastik *aşk yolculuğuna* sponsor oldu.

LUCIE STONE: Öyle söyleme.

AIDEN VALENTINE: Nasıl?

LUCIE STONE: İğrenç bir şeymiş gibi.

LUCIE STONE: Bu oldukça saf. Neredeyse şiirsel.

LUCIE STONE: Gelin ve aşk yolculuğuma katılın.

AIDEN VALENTINE: Artık bunu iğrençleştiren sensin.

AIDEN VALENTINE: [iç çekiyor]

AIDEN VALENTINE: Hatırlatmak amacıyla söylüyorum Baltimore, telefona tuhaf şeyler göndermeyin. Tuhaf bir şey yollarsanız, yanıt veren ben olacağım ve hoşunuza gitmeyeceğini garanti ederim.

Telefon takip ediliyor. Sakın– ne? O bakış da ne?

LUCIE STONE: Az önce kendini çok kaptırdın.

AIDEN VALENTINE: Unutturma, sana ayak fotoğraflarını anlatacağım.

LUCIE

Telefon titreyip duruyordu.

Aiden, dün gece stüdyoya döner dönmez ifadesiz bir suratla onu elime tutuşturmuştu. Bana dostça davranırken birdenbire bu kadar içine kapanmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordum ama şarkının bununla bir ilgisi olduğundan emindim.

Belki de cazdan hoşlanmıyordu? Ya da yanlış bir şey söylemiştim? Yanlış ateşleyen bir motor gibi bunu zihnimde kurcalayıp durdum ama hatanın nerede olduğunu bulamadım. Ayarı bozulmuş o parçayı bulamıyordum.

Dikkatimi dağıtacak yaklaşık yedi milyon mesajın olması iyi bir şeydi. Aşk yolculuğum artık cehenneme giden bir otobana dönmüştü.

“Onlara yanıt verecek misin yoksa telefonun titreyerek tezgâhuma delik açmasına göz mü yumacaksın?”

“Kararımı vermedim,” dedim Patty’ye, el yordamıyla Maya’nın tabağından bir kurabiye daha aldım. Avokadolu tostunu yerken, en sevdiğim reçelli kurabiyelere ulaşabilmem için tabağı hafifçe çevirdi. Kusursuz bir sistemdi. “Mesajlar kontrolden çıktı.”

“Hiç kontrol altında oldukları oldu mu?”

“O konuda da kararsızım.”

Maya tezgâhın altındaki demirde ayaklarıyla ritim tutuyor-

du. Bazen dükkânda geç saatlere kadar çalıştığım da ve Grayson ders verdiğinde, okuldan sonra kafede vakit geçirirdi. Patty ona göz kulak olur, matematik ödevine yardım eder, sonra onu üst kattaki bilimkurgu bölümünde rahat bırakırdı.

Eskiden etrafımdaki insanlara bel bağlamak bana kendimi kötü hissettirirdi ama Patty, Maya'yla vakit geçirmekten benimle olduğundan daha çok keyif aldığı konusunda ısrarcı davranmıştı, o yüzden onunla tartışmayı bıraktım.

"Okuldaki herkes çok iyi gittiğini söylüyor," dedi Maya, kazağına kocaman bir avokado parçası düşürürken.

Hormonlarının etkisinde olan bir grup gençten onay almayı beklemiyordum, yine de övgü içimi ısıttı. "Öyle mi?"

Maya başıyla onayladı. "Bayan Parker, Aiden'la aranda çok iyi bir uyum olduğunu söyledi."

Patty sütlü kahvemle tezgâhın öteki tarafında belirdi. "Bayan Parker'a katılıyorum. O adamın sesi çok çekici."

"Patty."

"Sadece doğruları söylüyorum." Maya'ya baktı. "Çekici bulduğun biri var mı, yoksa bu on üç yaşındakilere özgü bir şey mi?"

"Patty," dedim tekrar, uyarıcı bir tonla.

Maya omuzlarını silkip kazağına düşen avokado parçasını aldı. "Bence kitaplar çekici," dedi oldukça ciddi bir şekilde. "Şimdilik okulda Aragorn'la kıyaslanabilecek biri yok."

Tanrım, bu çocuğa bayılıyordum. Eğilip şakağına bir öpücük kondurdum. "Sana bunu söylemekten hiç hoşlanmıyorum ama Aragorn'la kıyaslanabilecek biri olmayacak, evlat."

Patty kahve makinesinin başına dönerken bizimle hemfikir olduğunu belirtmek için yumruğunu havaya kaldırdı. "Doğru," diye omzunun üzerinden seslendi.

Maya'nın omuzları düştü. "Çok yazık."

Telefon tezgâhta yine dans etti. Maya doğruldu. "Bakabilir miyim?"

Kahvemden bir yudum aldım. Maggie bana dün gece radyo

istasyonundan çıkmadan önce çirkin mesajları işaretleyeceğini söylemişti. Sanırım mesajlaşma becerimin, canlı yayın performansından daha iyi olmasını umuyordu. Şimdilik gerçekten berbat tavlama mesajlarıyla dolu bir dizi mesaj ve geçen gece yüzüm hakkında bir şeyler bilmek isteyen adamdan bazı sorular almıştım.

Bu sabah on dakika mesajlara bakmış, bunalınca telefonu çantamın dibine atmıştım.

"Elbette," dedim ona. "Ama tuhaf bir şey görürsen, seni arka tarafa götürüp genç ve masum beynini çamaşır suyuyla arındırırım."

"Anlaşıldı," dedi Maya, hevesle telefonu eline alıp ekranı açtı. "Ah, vay canına. Bin tane falan mesaj gelmiş."

Patty tekrar tezgâhın öteki tarafında belirdi. "İyi olanları yüksek sesle oku."

Tek kaşımı kaldırdım. Tezgâhta sabırsızca içeceklerini bekleyen iki kişi vardı. "Yapman gereken bir işin yok mu?"

"Bu daha önemli."

"Öyle mi?" diye sordum.

"Ölüm kalım meselesi, bebeğim," dedi Patty. "Bekleyebilirler."

Maya ve Patty baş başa verip telefondaki mesajlara göz atmaya başladılar. Kurabiyelerle dikkatimi dağıttım ama aklım geçen geceye ve Aiden'ı üzecek ne halt etmiş olabileceğime kayıp duryordu.

İyi gittiğimizi sanıyordum. İlk gece programda gergin olduğumu biliyordum ama rahatlıkla uyum sağladığımı düşünüyordum. Belki de alanını paylaşmaya alışık değildi. Ya da yine mikrofona bağırmıştım. Jackson'ın hava durumundan sonra stüdyoya döndüğünde farklı biri gibiydi. Soğuk. Kaba. Yayının son saatini fazla uzun süren telefon görüşmeleri yaparak geçirdik. Sanırım benimle konuşmaktan kaçınıyordu ve onu üzecek ne yaptığuma dair hiçbir fikrim yoktu.

"İyy," dedi Patty. "Bu bir kertenkele resmi mi?"

Telefonun ekranına bakmaya çalıştım. "Kertenkele resmi olsa iyi olur," diye mırıldandım.

"Anlaşılan, adı Bartholomew'muş." Maya burnunu telefona yapıştırdı. "Anne, bu adamlar berbat."

"Sana söylemiştim."

Bu benim için vakit kaybıydı. Bir mesajla şansını deneyen, yüzünü bile görmediğim bir grup amaçsız insanla çarkı döndürüyordum ve hiçbir yere varamayacaktım. Bunlardan herhangi birinin benim için herhangi bir şey ifade etme ihtimali neydi? Sıfıra yakındı, özellikle de kertenkele adamdan yola çıkarsak.

"Bu adam ayaklarının neye benzediğini bilmek istiyor."

İğrenç. "Onu silebilirsin."

"Elbette." Maya biraz daha aşağı indi. "Ve bu adam dilediğin zaman *snowball*" standına uğrayabileceğini yazmış. Ücretsiz yumurtalı krema da var. Şu striptiz kulübünün otoparkında. Hamburger standının hemen yanında."

"Aslına bakarsan, bu ümit vaat ediyor. Onu işaretleyebilirsin. Mavi frambuaza bayılıyorum."

"Aiden da burada. Sana bu sabah mesaj atmış."

Telefonu Maya'nın elinden kaptım. "Ne?"

Patty kıs kıs güldü. "Ah, bak. İşte şimdi ilgileniyor."

Patty'nin ekranı göremeyeceği şekilde telefonu göğsüme yaklaştırdım. "Git ve içecekleri hazırla. Müşteriler darbe yapmak üzereler."

"Denemelerini görmek isterim," dedi Patty havlusunu omzuna atarken. Ama pes edip ön tezgâhtaki *espresso* makinesine gitti ve isteksizce siparişleri hazırladı. "Seksi Sesli'ye benden selam söyle," diye seslendi.

Maya yanımda sandalyesinde sıçradı. "Ne diyor?"

Telefonu göğsümden uzaklaştırıp ekrana baktım.

* (İng.) İçi kremayla dolu ve üzeri marşmelov ve hindistanceviziyle süslenmiş çikolatalı kekler. -çn

AIDEN: Bilmen için söylüyorum, bu benim fikrim değildi.

AIDEN: Umarım mesaj bombardımanına tutulmamışsındır.

O mesajları okurken geçen süre içinde telefonum iki kez titre-di. *Bombardımana tutulmak* hafif kalırdı.

“Ona mesaj atacak mısın?” diye sordu Maya, yanağını koluna yaslayarak.

“Bilmiyorum. Benimle ilgilenen erkeklerle mesajlaşmam gerekiyor, değil mi?”

“Seninle konuşmak istemeseydi, mesaj atmazdı.”

Ah, on iki yaşındaki bir kızın iyimserliğine sahip olmak vardı! Başparmağımla ekranı yukarı kaydırıp bildirimleri sessize aldıktan sonra ekranı kararttım. Bununla daha sonra ilgilenecektim; Patty gözünün ucuyla beni izlemiyorken ve Maya sandalyesinde zıplamıyorken.

“Akşam yemeğinde pizza yiyelim mi?” diye sordum, dikkatini dağıtmayı umarak. Beni de göğsümdeki baskıyı düşünmekten kurtarmasını umuyordum. Zihnimdeki pustan ve omuriliğimin dibindeki rahatsız edici kaşıntı hissinden... Yörüngeden çıkmıştım ve her şeyin yeniden istikrarlı bir hâl alması için neyin yerine oturması gerektiğini bilmiyordum. Kullanma kılavuzumun sayfaları solmuştu ve okunaksızdı.

Maya bana sırtıttı, sadece güzel şeyler yansıtan bir aynaya bakmak gibiydi. Kalbim göğsümde üç kat büyüdü ve bir kez daha bunun belki de ihtiyacım olan tek sevgi olduğunu düşündüm. En iyisiydi. Zamanla zayıflayıp kaybolmayacak ya da tükenmeyecek türden bir sevgiydi. Kalıcıydı.

“Pizzaya asla hayır demem,” dedi Maya, kolunu koluma dolayıp beni çekti. “Özelikle de *cannoli*yle anlaşmayı tatlandırırsan.”

* * *

Kalp Çıkmazı’nın bana verdiği telefonu tekrar ortaya çıkarmak için evdeki ışıkların sönmelerini, Maya’nın odasında uyumasını

bekledim; kapısının altına bir battaniye sıkıştırıp gizli kapaklı iş-
ler çeviren radyo sunucularıyla çaktırmadan sohbetler etmesini
değil, gerçekten uyumasını kastediyordum. Yaklaşık üç yüz me-
saj vardı. Birkaçını okudum.

BİLİNMEYEN NUMARA: Kısa boylu erkeklerden hoşlanır mısın?

BİLİNMEYEN NUMARA: Orioles'in maçında buluşalım.

Turunculu adamım. İki ay önceden randevu planlamak
konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum.

BİLİNMEYEN NUMARA: Bir şeyi bulmama yardımcı olmanı
umuyorum.

BİLİNMEYEN NUMARA: Kalbini açan anahtarı.

Buna kahkaha atıp yatağıma iyice gömüldüm. En azından ol-
dukça eğleniyordum.

BİLİNMEYEN NUMARA: Selam, Lucie. Bu sana muhtemelen
tuhaf gelecek ama seni radyoda dinledim ve... benimle
konuşuyormuşsun gibi hissettim. Ben de felaket randevulara
çıktım. Belki beraber randevuya çıkmayı deneyebiliriz?

BİLİNMEYEN NUMARA: İsmimin faydası olabilir. Adım Elliott.
Umarım bana ulaşırsın.

Elliott. İlginç. Bu aslında... fena bir mesaj sayılmazdı. İki kez
parmağımı dokundurup küçük kırmızı bir bayrak koydum ve
biraz daha okumaya devam ettim.

Daha fazla tavlama cümlesi vardı. Kendi hikâyelerini payla-
şan dinleyicilerden de birkaç mesaj vardı. Aiden'la ilk görüşmem-
den sonra tekrar randevulara çıkmaya başlayan Tennessee'den
bir kadın içimi ısıtan bir mesaj yazmıştı. Eşleri, ilişkilerinde bir-
denbire daha fazlasını talep ettiği için benden pek hoşnut olma-
yan birkaç adamın mesajı da vardı. Federal Hill diye bir yerden
Çin yemeği siparişi ve birinin kurulama bezi koleksiyonunun
fotoğrafı da vardı.

Bu güzel, bunaltıcı, korkutucu ve asla yapacağımı düşünmediğim bir şeydi. Tüm bu insanların benimle neden konuşmak istediklerini hâlâ anlamıyordum.

Ekranı aşağı doğru kaydırırken Aiden'in mesajı tekrar belirdi. İstasyondan biri Aiden'in numarasını telefona kaydetmiş olmalıydı çünkü ismi yazan tek kişi oydu ve yanında küçük, kırmızı bir kalp vardı.

AIDEN: Umarım mesaj bombardımanına tutulmamışsındır.

Bu mesajı sabah saatlerinde telefonumun varlığını inkâr ettiğim sırada yollamıştı. Başparmağımın tırnağını ısırıp düşündüm.

Değişir, diye karşılık verdim. Bartholomew adında bir kertenkelenin kaç fotoğrafı bombardıman sayılır?

Program için kayıt yaptığını bilmeme rağmen hemen yanıt verdi. Acaba stüdyoda mı, yoksa küçük dinlenme odasında pek sevdiği kurabiyelerden almakla mı meşguldü?

AIDEN: Umarım gerçekten bir kertenkeledir.

LUCIE: Ne yazık ki kertenkele buzdağının görünen kısmı, dostum.

AIDEN: Demek dostuz. İlginç.

Karanlıkta telefonuma sııttım.

LUCIE: Öyle mi? Neden?

AIDEN: Hâlâ vakitsiz bir şekilde beni ortadan kaldırmayı planlıyor olabileceğini düşünüyorum.

LUCIE: Bu pek dostça olmaz.

AIDEN: Hayır. Hayır, olmaz.

LUCIE: Farklı bir terim mi tercih edersin? İş arkadaşı? Kanka?

AIDEN: Aslına bakarsan "aşk gurusu" lakabından oldukça hoşlanıyorum.

Kahkaha attım. Son mesajının altında üç nokta belirdi. Masanın altında sakladığı telefonuna başını eğmiş, monitörden yansıyan ışıktaki gülümsemesinin ışıldadığını hayal ettim. Mavi ve gri gölgeler.

Penceremin altındaki sokakta bir grup insan köşedeki bardan çıktı. Geçen bir arabada gümbür gümbür müzik çalıyordu, sonra yavaşça hafifledi. Denizin ötesindeki bir gemi, kornasını çaldı ve bir diğeri yanıt verdi.

Dünya dönmeye devam ediyordu ve ben yatağında oturmuş, mesaj bekliyordum.

AIDEN: "Birinin kandırılarak, radyoda Bay Lastik sponsorluğunda bir randevu programına katılmasıyla sonuçlanan sahtekârlığın farkında olmadan bir parçası oldum," cümlesinin resmi versiyonu nedir?

O kadar güldüm ki karnum ağrıdı.

LUCIE: Sana söyledim, Bay Lastik hoşuma gitti.

AIDEN: Katılmıyorum.

Tekrar kahkaha attım ve bu kez bir esnemeye dönüştü. Geçen hafta, hayatım boyunca olmadığı kadar sosyal medyada vakit geçirmiştım. Gözlerim kapanıyordu ama göğsümde bir sıcaklık hissi vardı; iyice battaniyelerime gömölüp uykunun beni çekiştirmesine izin verdim. Telefonum elimde titredi.

AIDEN: Umarım güzel bir gece geçiriyorsundur, Lucie.

Telefonuma sııttıktan sonra mesajımı yazdım.

LUCIE: Sen de, Aiden.

* * *

"Bence bunu bir denemelisin," diye bağırdı Harvey, radyonun gürültüsünde sesini duyurabilmek için. Bugünkü müziği seçme sırası Dan'deydi ve neredeyse her defasında Celine

Dion'u tercih ederdi. Kanadalı sanatçıları takdir ettiğini söylerdi ama Drake'i *takdir ettiğini* bir kez bile görmemiştim.

Üzerinde çalıştığım Range Rover'ın altından kayarak çıktım ve kaşlarımı çatarak Harvey'ye baktım. *Kalp Çıkmazı*'nın bana verdiği telefonu sessizce elinde tutuyordu. "Patrick denen şu he-rif," dedi. "Bence ilk randevun onunla olmalı."

Patrick'in kim olduğuna dair bir fikrim yoktu. Bu sabah birinin çiğnenmiş sakızının resmini gördüğüm ilk mesajdan beri telefonu görmezden gelmeye geri dönmüştüm. Sakız öylece duruyordu. Bir yemek masasının üzerinde. Başlık yoktu. Bir mesaj yoktu. Sadece sakız vardı.

İnsanlar beni şaşırtmaya devam ediyordu.

"Neden telefonumu karıştırıyorsun?"

"Onu çalışma istasyonunda bırakmışsın. Fikrimi isteyebile-ceğini sandım."

"Fikrini istemiyorum." Tekrar arabanın altına girdim. Göz-lerim kapalı bir şekilde orada uzanıp ona kadar sayarken arka planda "It's All Coming Back To Me Now"m nakaratı çalıyordu. Her nasılsa, sınırlarıma saygı duymayan insanlarla etrafımı sar-mayı başarmıştım.

"Samimi birine benziyor," diye devam etti Harvey. "Şuna bak. İkiniz de aynı tür müzikten hoşlanıyorsunuz!"

Ona aldırmadım.

"Seni Captain James'e götürmek istediğini yazmış. Orası çok şık bir restoran, Lu."

Orası karaya vurmuş bir gemi şeklinde tasarlanmış bir yen-geç barakasıydı. Maya dört yaşındayken yan tarafına kusmuştu ve Grayson iki sene boyunca onu deniz tuttuğunu söyleyerek şakalar yapmıştı.

Bir kez daha arabanın altından kayarak çıktım. "Telefonu bı-rak, Harvey."

"Endişelenme. Beni rahatsız etmiyor."

"Seni rahatsız etmemesine sevindim." Elimi uzattım. "Tele-fonu bana ver."

Kaşlarını çatarak onu sertçe elime bıraktı. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Çok eğlenceliyim." Telefonumu tulumumun ön cebine koyup arabanın altına girdim. Bu aracın süspansiyonu bana zorluk çıkarıyordu. Elektrik tesisatını inceledim. Arabanın dışında Harvey boğazını temizledi, botları onu bıraktığım yerdeydi. İç çektim. "Başka bir şeye mi ihtiyacın var, Harvey?"

"İlk randevun ne zaman?"

"Henüz bilmiyorum."

Yıpranmış ikinci bir çift bot onunkilere katıldı. "Amaç bu değil mi?" diye ekledi Dan. "Aşk bulman gerekiyor. Randevuya çıkmazsan aşkı bulamazsın."

"Sadece birkaç programa katıldım."

"Aşk kimseyi beklemez."

Aşk bana karşı kesirlikle sabırlı davranmıştı. Yirmi dokuz senelik hayatımda romantik aşka en yaklaştığım an, Patty'nin dükkânındaki romantizm bölümünde bulunan koltuğa karşı hissettiklerimdi. "Görüşün için çok teşekkür ederim, üç kez boşanmış adam."

Kısa bir oflama duyuldu. "Pekâlâ, buna değinmene gerek yoktu." Dan duraksadı. "Hâlâ aşka inandığım için üç kez boşandım, Bayan Romantizm."

Aynı zamanda, Horseshoe kumarhanesindeki makinelerin kadınlarla tanışmak için harika bir yer olduğuna inanıyordu.

Yine de bıkkınlık hissetmem, bir pislik olmam gerektiği anlamına gelmiyordu. "Haklısın, Dan. Özür dilerim. Böyle söylemem gerekiyordu."

"Özrünü kabul ediyorum," diye rahatlıkla karşılık verdi. "Sadece sana yardımcı olmaya çalışıyoruz. Senin için heyecanlanmaya hakkımız yok mu?"

Sorun da buydu. Herkes yardımcı olmaya çalışıyordu. Etrafımda uçuşan on bin fikir vardı ve onca gürültü kendi düşüncelerimi duymamı imkânsızlaştırıyordu. Neyin doğru ve gerçek olduğuna dair bir fikrim yoktu. Tüm parçalarım yere saçılmış-

tı ve hangisinin en uygun olduğunu çözecek kadar uzun süre odaklanamıyordum.

Arabanın altından kendimi dışarı itip tepetaklak bir şekilde onlara baktım. Baş başa verip kollarını göğüslerinde kavuşturmuşlardı.

“Bu konuda fikirleriniz olduğunu düşünmemiştim.”

Dan’ın koyu kaşları çatılarak sert bir çizgi oluşturmuştu. “Elbette fikrimiz var, Lu. Seni seviyoruz. Mutlu olmanı istiyoruz.”

Harvey fıçı gibi göğsünün önünde ellerini birbirine kenetledi. “Âşık olmanı istiyoruz.” Radyoda çalan Celine Dion şarkısıyla uyumlu olması için kelimeyi uzatarak söyledi. “Her gece programını dinliyoruz. Hatta bu konuda bir sohbet grubumuz bile var.”

Bu önemli bir şeydi. Grup mesajlarını nasıl kullanacaklarını öğrenmeleri aşağı yukarı üç sene sürmüştü.

Angelo yanında belirdi ve omzunda bulundurduğu eski havluya ellerini sildi. “Umursamadığımızı mı sanıyordun?”

Neredeyse on sene önce iş bulmak için Dan’e ilk geldiğimde, hareketli bir çocuğun yorgun annesiydim. Lise diplomam vardı ve resmi bir iş referansım yoktu; bir arabanın yağının nasıl değiştirileceği konusunda sınırlı bilgiye sahiptim. Grayson tam burslu olarak Maryland Enstitüsü Sanat Koleji’ne yeni başlamıştı ve ben de çalışmak için Maryland Üniversitesi’ne kabulümü ertelemeye karar vermiştim. Paraya ihtiyacımız vardı ve Grayson tam burs konusunda ikinci bir şans edinmeyecekti. Garajın vitrininde YARDIMCIYA İHTİYAÇ VAR yazısını görünce, birdenbire içimden uğramak gelmişti.

Dan, tişörtümde kurumuş sebze püresiyle masasının karşısında oturan hâlime şöyle bir bakış atmış ve bana şans vermişti. Arabalar hakkmda bildiğim her şeyi bana o öğretmişti ve hayatımın en zor döneminde beni sabırla desteklemişti. Bana öz babamdan daha çok babalık yapmıştı. Angelo için de aynı şey geçerliydi.

“Hayır. Önemsemediğinizi biliyorum. Sadece bu kadar ciddiye aldığınızı bilmiyordum.”

Üçü de kaşlarını çatdılar. Harvey ellerini beline koydu.

“Bize hakaret ediyorsun, Lu. Hakarete uğramış gibi hissediyorum.”

“Ben de hakarete uğramış gibi hissediyorum,” diye ekledi Dan.

Angelo gözlerini kıstı. “Üçümüzün de hakarete uğramış gibi hissettiğini düşün.”

Gülümsememek için yanağımın içini ısırdım. “Affedersiniz. Bir daha sizi hafife almayacağım.”

“Hafife almazsan iyi edersin. Sonuna kadar yanındayız.” Biri resepsiyonda zili çaldığı anda Harvey bana sağ elini uzattı. Başıyla yarım kapıya işaret etti. “Ben telefonuna göz gezdirirken git ve müşteriyle ilgilen. En beğendiğim üç seçeneği sana söylerim.”

“Bu hiç adil görünmüyor.” İstemeye istemeye ona telefonu verdim.

“Oldukça adil,” dedi Harvey, şimdiden burnunu ekrana yapıştırmıştı. Bir sene önce okuma gözlüğü almıştı ama onu takmayı reddediyordu. Ayrıca şaşırtıcı bir hızla mesajları aşağı kaydırıyordu. “Bu zor bir iş, Lu. Anlaşmadan kârlı çıkan sensin.”

Anlaşmadan kârlı çıkmış gibi hissetmiyordum. Özellikle de kaşlarını çatmış ve kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş bir şekilde resepsiyonda bekleyen adamı görünce. Bir defans oyuncusuna benziyordu. Ya da oldukça keyifsiz bir oduncuya.

“Burada klasik arabalarla ilgileniyor musunuz?” diye sordu, kapı arkamdan kapanır kapanmaz. *Merhaba*, demedi. *Nasılsınız?* diye sormadı.

“Bazen,” diye yanıt verdim, bir anda canlanan bıkkınlık yerine sabrıma tutundum. İnsanların nazik olmaya tenezzül etmelerinden nefret ediyordum. Tezgâhın altından bir giriş formu alıp onu not panosuna sertçe koydum. “Ne için gelmiştin?”

Genç bir adamdı. Dükkâna gelen müşterilerin çoğundan gençti. Dan müşterilerinin çoğunun bu hayatında ve geçmiş hayatlarında burada yaşamış insanlardan oluştuğunu söyleyerek dalga geçerdi. Ama bu adamı tanıımıyordum. Uzun boyluydu. Kısa sarı saçları ensesine doğru koyulaşarak bal rengine dönü-

şüyordu. Sert ifadesinde en ufak bir neşe yoktu. Kare, köşeli bir çenesi ve açık mavi gözleri vardı. Boş zamanında insanları ince dallar gibi ortadan ikiye ayıran birine benziyordu. Belki de yer altı kulüplerinde dövüşen biriydi.

"1958 model Chevy'min altına ışık taktırmak istiyorum," dedi.

Nefesimi tutmadım ama neredeyse tutmuş kadar oldum. Formun tepesine bir şeyler karalamayı bıraktım ve ona dik dik baktım. "Eski Chevy'nin altına ışık mı taktırmak istiyorsun?"

Adamın ağzı seğirmede bile. "Öyle söyledim."

"Pekâlâ." Kalemimi bardağa geri koydum. "Olmaz."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Olmaz mı?"

Dan beni muhtemelen öldürecekti ama bunu kabul edemedim. Yapamazdım. Eski model bir Chevy'nin altına ışık taktırmak gibi kaba bir şeyi yapmayı reddediyordum. Bunu yapmayacaktım.

"Hangi rengi düşünüyordun?"

"Mavi," diye hiç tereddüt etmeden yanıtladı.

"Araban ne renk?"

"Kırmızı."

Hoşnutsuz bir ses çıkardım. Tanrım, ne büyük bir vahşetti. Not panosundan giriş formunu koparıp top hâline getirdim.

"Arabanı burada kabul edemeyiz. Şehirde başka bir dükkân önerebilirim ama bilmen için söylüyorum, yaptığın şey klasik arabalara karşı bir hakarettir ve kendinden utanmalısın."

Adam kollarını çözüp avucunu ön masaya koydu. "Öyle mi?"

"Evet." Kendi kendime uzatmamamı söyledim ama yapamadım. Belki de Aiden'in keyifsizliği bana da bulaşmıştı ya da bugünlük kırılma noktama ulaşmıştım. Bilemiyordum. "Klasik bir Chevy," diye devam ettim. "Alt ışıklandırmayla ona saygısızlık edeceksen, neden klasik araçları kabul edip etmediğimizi soruyorsun? Kırmızı bir Chevy'nin altına mavi bir ışık taktırmak... Klasik araba polisine ihbar edilmelisin. Ne? Neye gülüyorsun? Bu sana komik mi geliyor?"

"Hayır." Eliyle sırtmasını gizlemeye çalıştı ama iyice yayıldı.

Gülümseyince tüm yüzü değişti. Daha yumuşak görünüyordu. Daha genç. Hatta yakışıklı. "Kahretsin, sanırım az önce âşık oldum."

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. "Neye?"

"Haftalardır arabamı –Rosie’ mi– götürebileceğim bir yer arıyordum. Şehirde yeniyim ve sen arabanın altına ışık taktırmayı reddeden ilk kişi oldun. Bu arada, teşekkürler."

Bir süre daha gözlerimi kırıştırdım. "Ah, rica ederim?"

Masanın öteki tarafına attığım not panosuna başıyla işaret etti. "Sakıncası yoksa, kızım ile ilgilenmeni istiyorum." Boş gözlerle baktığımı görünce sözlerine devam etti. "Arabamla. Rutin bakıma ihtiyacı var ve birkaç ağrısı, sızısı daha var. Müsaitsen onunla senin ilgilenmeni istiyorum."

Not panosuna uzandım, afallamıştım. Daha önce bağırdığım birinin bundan keyif aldığını hatırlamıyordum. Daha önce kimse özellikle arabasıyla ilgilenmemi de istememişti. "Hımm, haftanın geri kalanı ve önümüzdeki haftanın büyük bir bölümü boyunca doluyum ama araya sıkıştırabileceğimizden eminim."

"Beklerim," dedi rahatlıkla. "Buna değersin."

Bana göz kırptı ve göğsümde bir şey pır pır etti. Tam anlamıyla kelebekler değildi ama yakındı. Bir şey... Bir parıltı vardı.

"Açıklığa kavuşturmak için soruyorum, alttan ışıklandırma istemiyorsun, değil mi?"

Adam güldü. "Hayır. Klasik araba polisi tarafından tutuklanmak istemiyorum."

Bir kalem ve bir başka form alıp gülümsememek için altdudacağımı ısırdım. Beni test ettiği için sinirlenmem gerekirdi ama biraz olsun... hoşuma gitmişti. Tekrar formu doldurmaya başladım. "Pekâlâ. Kızını ne zaman araya sıkıştırabileceğimize bir bakalım."

* * *

Harvey, Angelo ve Dan yedek parçalar için kullanılan yağ lekesi içindeki bir envanter listesinin arkasına tercihlerini kararlarken, ben Chevy Adam'ın kaydını bitirdim. Eve gider gitmez Maya düşüncelerini ekledi ve Mateo, tüm aileyle paylaştığı bir

Excel tablosu hazırladı; mesajları üç kritere göre puanlayıp ortalamasını çıkardı. Patty bana penis boylarını sormaya başlamamı söyledi, sonra erkeklerin çoğunun o konuda muhtemelen yalan söyleyeceklerini düşünüp vazgeçti. Grayson bunun sadece benim seçimim olduğunu söyleyip fikrini belirtmeyi reddetti. Böyle söylediği için yanağına bir öpücük kondururken Maya ve Matteo mutfak tezgâhından patlamış mısır atarak bizi yuhaladılar.

Demlikte kaliteli kahve demlenirken ve kulaklarımın arkasına bir kulaklık sıkıştırmış bir şekilde kendimi tekrar Aiden'in yanında otururken bulduğumda, bir karar vermekten çok uzaktım. Aiden akustikle ilgili bir şeyler mırıldanarak programa hazırlanırken gözlerimi masanın üzerine diktim. Geçen sefer ayrılmadan önce aramızda beliren tuhaflıktan eser yoktu, gece vakti mesajlaşmamızdan da bahsetmedik.

"Sanırım randevuya çıkacak birini seçeceğim," dedim ona birden. Sesim odada fazla yüksek çıktı. Neyse ki henüz kulaklığı takmamıştım. Aiden duraksayıp omzunun üzerinden bana baktı. Kulaklığı boynunda asılıydı, profiline gölge düşüyordu.

"Bir randevu," diye tekrarladı.

"Evet."

"Ne için bir randevu?"

Bir randevuyla ne yapabilirdim ki? "Biriyle çıkmak için," dedim. Gözlerini kıstı, şaşkın görünüyordu.

"Bana öyle bakmayı bırak. Bu yüzden burada değil miyim?" Stüdyoyu işaret ettim. Duvardaki rengi solmuş posterler ve saatin yanında elle yazılmış BENİMLE KONUŞURKEN LÜTFEN ÇENENİZİ KAPATIN yazısına göz gezdirdim. Onu kimin astığına dair üç tahminim vardı.

"Ah. Kararını verdin," diye açıklık getirdi Aiden. "Bay Lastik kararın."

"Evet. Kararımı verdim," dedim yavaşça. "Sanırım."

Koyu kaşlarından birini kaldırdı. Bu gece başka bir *sweatshirt* giymişti. Yakası aşınmış, bisiklet yakalı bir şeydi. Boynundaki altın kolyenin ışıltısını görebiliyordum ama büyük bir bölümü tişörtünün altındaydı.

“Öyle mi?” diye sordu.

Başımla onayladım. “Evet?”

“İkna olmuş gibisin.”

Omuzlarımı dikleştirip avuçlarımı bacaklarımın üst kısmına koydum. Özgüven ya da ona en yakın şeye sarıldım. “Kararımı verdim. Bu gece randevuya çıkacak birini seçmek istiyorum.”

“O hâlde henüz birini seçmedin. Bu sadece senin planın.”

“Birini seçeceğim. Bu gece.”

Aiden beni izledi, mavi gözleri ağırlaşmıştı. Yüzümde gezindiler. Gözlerimde. Yanaklarımda. Dudaklarımda. Bakışları uzun bir süre dudaklarımda oyalandıktan sonra, gözlerini kaçırdı. Ne düşündüğüne dair bir fikrim yoktu. “İstediğin bu mu?”

Başımla onaylarken kulaklığın kayışı alnıma doğru kaydı. Onu geriye ittim ve Aiden’in dudakları sağa doğru kıvrıldı. Yarım bir gülümsemeydi.

Göğsümde kelekler uçtu ama onları acımasızca bastırdım.

“Evet,” dedim. “İstediğim bu.”

Randevuya çıkacak birini bulmak istiyordum. Göğsümde baskı yapan yalnızlığı dindirmek için birini istiyordum. Biriyle gerçek bir bağ kurmak istiyordum ve Aiden’la birlikte yayın kabininde oturup insanlarla telefonda konuşarak bunu yapamayacaktım. Her şey cesur olup riske girmekle ilgiliydi. Aiden’in yanında rahat hissediyordum. Dışarı çıkmalıydım.

Aiden’in çenesi kasıldı, sonra gevşedi. Hâlâ beni izliyordu.

“Ne var?” diye sordum.

Aiden başını iki yana sallayıp kontrol panosuna döndü. Ensesine, sol kulağının arkasında kıvrılmaya başlayan koyu saçına baktım. Kulaklığını takınca aramıza bir set çekmiş gibi oldu.

“Yok bir şey,” dedi, sonra tuşlara basmaya başladı. Kontrol panosundaki kolları yukarı itti. Her ne yapıyorsa, onu yaptı. “Haklısın. Bu yüzden buradasın. Sana çıkabileceğin birini bulalım.”

AIDEN VALENTINE: *Kalp Çıkmazı* dinleyicileri için büyük bir haberimiz var. Lucie randevuya çıkacağı ilk erkeği seçti.

LUCIE STONE: Büyük bir mesele değil.

AIDEN VALENTINE: Haklısın. Programda olma sebebinin yarısı.
[duraksama]

LUCIE STONE: Diğer yarısı ne?

AIDEN VALENTINE: Hımm?

LUCIE STONE: Programda olma sebebimin yarısının kendime çıkacak birini bulmam olduğunu söyledin. Diğer yarısı ne?

AIDEN VALENTINE: Beni tetikte tutmak.

AIDEN

Lucie, Everett adında birini seçmişti. Ya da Elliott. Bana adamın adını bir kez söyledi ama onu aklımda tutmak için bir sebep göremedim.

Deniz kenarında kocaman, şık ofisleri olan finans şirketlerinden birinde çalışan bir yatırım bankacısıydı. Lucie'nin radyo istasyonundaki vardiyalarından biri esnasında, geç bir akşam yemeği için buluşma planı yaptılar ve böylece bir cuma gecesi kendimi stüdyoda yalnız buldum. Bu... iyiydi. Sorun değildi. Lucie'nin devasa randevu dünyasına attığı ilk adımdı.

Tüm sistemler çalışıyordu.

Muhteşemdi.

İki başparmağımı kaldırarak onayladım.

Jackson yanımdaki sandalyesinde yana doğru döndü. "Konuşmak ister misin, dostum?"

"Ne hakkında?"

Ağızına yengeçli bir cips atıp sesli bir şekilde çiğnedi. Jackson iyi olup olmadığımı kontrol etmeye karar verene kadar yalnızdım. Yirmi dakikadır Lucie'nin sandalyesinde oturuyordu ve ben de programa devam ediyordum. Bana hava durumunu sunmayı beklediğini söylemişti ama gerçeği biliyordum.

"Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi yapman çok sevimli." Son cipsi de yedi ve paketi buruşturup çöpe fırlattı. Paket çöp

kutusunda doğru yolu yarılardı ve sonra süzülerek yere düştü. Daha sonra onu yerden almam gerekecekti ve bu, hüsrarla dolu Jenga kulemde gevşeyen bir başka taşı. "Lucie. Randevusu. Bu konuda konuşmak ister misin?"

"Bir süredir bu konuda konuşuyorum." Tüm gece. Dinleyiciler sadece bundan bahsetmek istiyorlardı. Nereye gittiğini, ne giydiğini, ikisinin ne zamandır mesajlaştıklarını bilmek istiyorlardı. Sohbeti elimden geldiğince idare ediyordum ama sabrım tükenmeye başlamıştı. Bir kez daha *aşk yolculuğu* dersem, kusa-bilirdim.

Lucie'nin, tüm dünyanın bu gece biriyle öpüşüp öpüşmeyeceği hakkında tahmin yürütmesini istemeyeceğinden emindim. Benim bunu düşünmek istemediğim kesindi.

Jackson baharat lekeli parmaklarını ön cebinde bulundurduğu ıslak mendillerden biriyle sildi. "Bu konuda nasıl hissediyorsun?"

"Hangi konuda? Lucie'nin biriyle çıkması mı?"

Jackson başıyla onayladı.

"O konuda hiçbir şey hissetmiyorum. Maggie bir çöpçatanlık programı olmamızı istedi ve Lucie biriyle çıkıyor. Her şey olması gerektiği gibi ilerliyor."

Belki biraz hızlı ilerliyordu ama her neyse. Onun tercihiydi. Tüm bunlar Lucie'nin tercihiydi. Hiç kimsenin Lucie'yi istemediği bir şeye zorlamasına izin vermeyecektim.

"Elliott denen o adam hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Jackson.

"Hiçbir şey," dedim ona. Bu şarkının üç dakikası kalmıştı, sonra dört dakikalık bir reklam arası verecektik. Yedi dakikalık bir rahatlama. Bu süreyi boşluğa bakarak geçirmek istiyordum ama Jackson sohbet etmeye kararlı görünüyordu.

"Lucie ondan bahsetmedi mi?"

"Hayır." Adamdan hiç bahsetmemesi canımı sıkıyordu ama hayatının detaylarını bilmeye hakkım yoktu. Kontrol panelindeki bir tuşa olması gerekenden daha sert bastım. Tuş basılı kaldı

ve birinin çöreğinden kalan plastik bıçakla onu kaldırmak zorunda kaldım. "Lucie mesajlaştıklarını ve adamın yeterince normal görüldüğünü söyledi. Başlangıç için iyi olduğunu düşünmüş."

Jackson kaşlarını çatı. "Yeterince normal güçlü bir referans değil."

"Bu konuda ne yapmamı isterdin?"

Lucie kendisine birini bulmak için buradaydı. Elliott'la çıkıyordu.

Jackson kaşlarını çatarak sandalyesinde sağa sola döndü. "Bundan hoşlanmadım."

"Hoşlanmak zorunda değiliz," diye homurdandım.

Ama konu hakkında hiçbir şey hissetmemek için uğraşma rağmen ben de hoşlanmamıştım. Jackson'a beni rahat bırakıp dinlenme odasına gitmesini önermek için ağzımı açtığım anda, Hughie birdenbire kabinin dışındaki cam bölmenin önünde belirdi. Gömleği pantolonundan çıkmış, saçları fırlamıştı ve yuvarlak yüzünde panik dolu bir ifade vardı.

"Neden Hughie bir korku filminde ölecek ilk kişi gibi görünüyor?" diye sordu Jackson.

"O her zaman öyle görünür." Hughie'nin çılgınca hareket etmesini ve cama doğru ağzını oynatmasını izledim. "Ne diyor?"

"Bilmiyorum. Sence—"

Başımı yana eğdim. "Bekleyelim."

İkimiz de kıpırdamadık. Hughie yumruğunu cama indirdikten sonra lobiye işaret etti.

"Aciliyeti var gibi," diye homurdandı Jackson.

Bizim yoktu. Sandalyelerimizde kalıp ses geçirmez odanın uzunluğu boyunca çileden çıkmasını izledik. Açmak için kendisine doğru çekmesi gereken kapıyı, otuz saniye ittikten sonra nihayet çözdü.

Adam perişan hâldeydi.

Nefes nefese odaya daldı.

Olduğum yerde kaldım. Molamın sadece üç dakikası kalmıştı. "Ne var, Hughie? Her şey yolunda mı?"

"Ah, hayır. Hiçbir şey yolunda değil." Başparmağıyla omzunun üzerinden işaret etti. "Ön tarafta seni soran kızgın bir adam var."

Jackson homurdanarak sandalyesinden kalktı. "Kar yüzünden kızgın olan adam mı? Ona bu konuda bir şey yapamayacağımı söyledim. Kuru bir kış geçirmemiz benim suçum değil. Ne kadar istesem de kar yağdıramam."

Hughie sabırsızca ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Maskeli bir adam bifttek bıçağıyla malzeme odasından fırlayacakmış gibi görünüyordu. "Hayır, kar yağışını dert eden adam değil." Gergin bir şekilde bana baktı. "Seni arayan biri. Seninle konuşmazsa kendisini bir radyatöre kelepçelemekle tehdit ediyor."

"Benimle mi?"

Hughie başıyla onayladı.

"Ne hakkında konuşmak istiyor?"

"Lucie'yle ilgili olduğunu söyledi."

O kadar hızlı ayağa kalktım ki sandalyem kayıp kahve makinesinin olduğu masaya çarptı. Koca masa titredi. "Lucie mi? Lucie'ye ne olmuş?"

"Bilmiyorum ama oraya gidip bu işi çözmelisin."

Eileen gerçek zamanlı ses kontrolü yaptığı koridorun ilerisindeki ofisinden başını uzattı. "Birinin o kabinde kalması gerekiyor," diye tehdit etti. "Yayına dönmemize bir dakikadan az kaldı."

Jackson'ı sandalyeye ittim. "Havadan bahset," diye emrettim. "Hemen döneceğim."

Yanıt vermesini beklemedim. Yüreğim ağzımda istasyonun ön kısmına gittim. Elliott muydu? Akşam yemeği esnasında Lucie'nin başına bir şey mi gelmişti? İstasyonu arayanlardan bazılarının Lucie'nin yayında romantik bir çılgınlığa yol açmasından ve onları eşlerinden daha fazlasını talep etmeleri için teşvik etmesinden hoşlanmadıklarını biliyordum... ama kimse ona bir şey yapmazdı, değil mi?

Maggie'nin onunla çıkacak erkekleri onaylaması gerekiyordu. Normal ve güvenilir tipler olmaları gerekiyordu.

Avucumu cam kapıya sertçe koyup onu iterek açtım. Lobinin ortasında hiddetli bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturmuş, uzun boylu bir adam duruyordu. Beni görür görmez hareket etmeye başladı; darmadağınık, kıvrırcık saçları alına düşmüştü. Yumruğunu yüzüme geçirmek ister gibi bir hâli vardı. Belki de beni radyatöre kelepçeleyecekti.

"Sen," diye köpürdü yabancı, benimle göğüs göğüse gelinceye kadar adımlarıma karşılık verdi. Hughie etrafımızda gezinip dururken adam, parmağını *sweatshirt*ümün ortasına bastırdı. Ondan üç-beş santimetre daha uzun olabilirdim ama irade gücüyle bunu telafi edebilirmiş gibi görünüyordu. Daha sert bir şekilde beni tekrar dürttü. "Bu işi ciddiye alacağma dair sana güvenmiştim. Onunla dalga geçmeyeceğini söylemiştin."

Adamın elini ittim. Neden bahsettiğine dair bir fikrim yoktu. Onunla dalga geçmek mi? Kiminle? Lucie'yle mi? "Sen neden bahsediyor—"

"Bunun gerçek bir randevu olduğunu sandı, seni pislik. Bunu sen mi ayarladın? Onu utandırmayı mı umuyordun?" Adam *sweatshirt*ümün ön kısmını kavrarken yüzü bir fırtına bulutu gibiydi. "Ona bunun onun için iyi olacağını söyledim ama bunca zamandır onunla oyun oynuyordun."

Lucie'yle ne yaptığımı bilmiyordum ama onunla *oyun oynamadığım* kesindi. Niyetim konusunda dürüsttüm ve ona yardımcı olmak için elimden geleni yapmışım. Belki bir ilişkiden beklentileri konusunda biraz alaycı davranmış olabilirdim ancak onu incitecek hiçbir şey yapmazdım.

Bunu söylemek üzereydim ki adamın arkasındaki kapı ardına kadar açıldı ve Lucie otoparktan içeri daldı. Dizlerinin altına kadar uzanan koyu renk bir yün paltoya dört elle sarılmıştı, saçları rüzgârdan dağılmış ve yanakları kızarmıştı. Kesik kesik nefes alıyor, ayağındaki topuklu ayakkabılar yüzünden kayıp duruyordu. Ayak bileğinde küçük, zarif kayışları olan topuklu

ayakkabılar. Kopçalarında küçük kurdeleler vardı. Gözlerim bu önemsiz detaya takılırken gizemli adam beni bir bez bebek gibi savurmak için elinden geleni yapıyordu.

"Grayson, Tanrı'ya yemin ederim ki omuriliğini gövdenden ayıracağım." Lucie adamın ceketinin arkasından tutup onu ben-den uzaklaştırmaya çalıştı. Grayson istemeye istemeye geri çekildi ama *sweatshirt*ümü bırakmadı. Üçümüz, tersine halat çekme yarışı yapar gibi birlikte hareket ediyorduk. Lucie adamın bileğine vurdu. "*Kendine gel,*" diye fısıldar gibi bağırdı.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Bana mı kızgınsın?"

"Elbette sana kızgınım," dedi Lucie dişlerini sıkarak. Bir kez daha adamın bileğine vurdu ve adam nihayet beni bıraktı. Kırışan kumaşı elimle düzelterip boğazımı temizledim. İki de bana dikkat etmiyorlardı. "Evden dışarı çıkmadan önce açıklamama bile izin vermedin."

"Ağlıyordun, Lu," dedi adam kısık bir sesle. "Ne yapmamı bekliyordun?"

"Rambo gibi dışarı fırlamak yerine beni dinleyebilirdin," diye karşılık verdi Lucie. "Açıklamak için bana bir fırsat vermedin."

Bir süre daha tartıştılar ama dinlemedim. Lucie'ye bakıyordum. Gözlerinin etrafındaki şiş kızarıklık ve dudaklarının aşağı doğru bükülmesi yeterli kanıtı sunuyordu. Yanaklarının dışarıdaki rüzgârdan kızardığını sanmıştım ama dikkatle bakınca avuçlarıyla yanaklarını silmiş gibi görünüyordu.

Vücudumdan bir ateş yükseldi. Kulaklarımın arkasında kısık bir uğultu belirdi.

Aralarına girip Lucie'ye doğru döndüm. "Ağlıyor muydun?"

Lucie şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak bana bakarken koyu kirpikleri yanaklarında uçtu. Beni geçiştirmeye çalıştı ama ona doğru yaklaşıp yüzüne daha iyi bakabilmek için eklemelerimle çenesini kaldırdım.

Yanakları ıslaktı ve burnu kızarmıştı. İyice hiddetlendim.

"Kim ağlattı seni?" diye çıktım.

Taşlar yerlerine oturmaya başladı. Lucie'nin bu geceki rande-

vusu, bu yabancınn radyo programının bununla bir ilgisi olduğu konusundaki ısrarı, her şeyin onu utandırmak için kurulmuş bir tezgâh olduğu düşüncesi...

"Elliott muydu?" diye sordum. "Çıktığın adam mıydı? Bir şey mi yaptı?"

Lucie titrek bir nefes verdi. "Önemi yok."

"Önemi var. Ağlıyorsan, olmalı."

Lucie nazikçe elimden kurtulup aramıza mesafe koydu. Elini sol kulağındaki küpelere götürüp onu ovuşturduğunu gördüğümde göğsüm sıkıştı.

Bu hareketi sadece gergin olduğunda yapıyordu.

"Ben iyiyim," dedi. "Hayal kırıklığına uğradığımda ya da sinirlendiğimde ağlarım." Gözlerini soluma çevirip kısıtı. "Bu Grayson'ın bildiği ama buraya dalarken göz ardı ettiği bir şey."

Adam tasasız bir şekilde omuzlarını silkti. "Özür dilemeyeceğim."

"Özür dilemelisin," dedi Lucie.

"Onurunu savunuyordum. Bu herifin," –başparmağıyla beni işaret etti– "o meseleyle bir ilgisi olduğunu sandım."

"Yoktu," dedi Lucie. Gözlerini bana çevirip derin bir nefes aldı. Nefesini verirken tüm vücudu söner gibi oldu. "O böyle bir şey yapmaz," diye kısık bir sesle ekledi.

"Pekâlâ." Adam göz ucuyla bana bakıp yeniden düşündü. "Pekâlâ. Seni *sweatshirt*ünden tutup lobide sürüklediğim için biraz üzgün olabilirim."

"Sorun değil." Gözlerimi Lucie'den alamadım. *Sweatshirt*üm umurumda değildi. "Biri lütfen neler olduğunu açıklayabilir mi?"

Lucie, küçük sandaletleriyle limanın iç kısmına dalmayı tercih edermiş gibi görünüyordu. İç çekti. "Bu gece Elliott'la buluştum. Umduğum gibi... gitmedi."

Ellerini önünde birleştirip başka bir şey söylemedi.

"Bu ne anlama geliyor?" Sesim bir plağın üzerindeki iğne gibi cızırtılıydı.

Lucie'nin bakışları isteksizce benimkilerle buluştu. Yorgun ve tükenmiş görünüyordu, sanki üzerinde taşıdığı ağırlık birdenbire katlanamayacağı boyuta ulaşmıştı. Onu bir battaniyeye sarıp gizli kahvemden ona biraz demlemek istedim. Elliott'un kahrolası suratının ortasına bir yumruk indirmek istedim.

"Neler oluyor?" Maggie, Hughie'nin arkasında durup onu kenara itti. Hughie ıslak bir kesekâğıdı gibi katlandı. "Jackson neden kar tipisinden ve yağışla birlikte ayazdan bahsediyor? Ya-yında olman gerekiyor, Aiden."

Ön lobideki kargaşaya baktı. Lucie sık giysiler içindeydi ama gözleri kıpkırmızıydı. Ben muhtemelen birini öldürmek üzereymiş gibi görünüyordum. Ve beni zorla radyatöre kelepçelemeye çalışan dağınık saçlı bir adam vardı.

"Kimsin?" diye sordu Maggie, çenesiyle adını çoktan unuttuğum adama işaret ederek.

"Lucie'nin kızının babasıyım," diye hiç vakit kaybetmeden karşılık verip Maggie'yle tokalaşmak için elini uzattı. Lucie homurdandı. "Grayson Harris."

Maggie adamın elini sıkarken suratını asarak dikkatini verdi. "Bu isim bana neden tanıdık geliyor?"

"O bir ressam," diye Lucie kaderine boyun eğerek karşılık verdi. "Ayrıca büyük bir baş belası."

"İşte bu!" Maggie'nin yüzü aydınlandı. "Tablolarından birini almıştım!"

"Hangisi?"

"Küçük bir şey. Filizlenen yabancıçekleri. Onu bir açık artır-mada satın aldım--"

"Canlı Sınıflar bağış etkinliği, evet. Bir sene önceydi." Lucie'yi dirseğiyle dürttü. Lucie yerin dibine girmek ister gibi görünüyordu. "Dünya çok küçük, değil mi Lu?"

"Mikroskobik," diye tekdüze bir sesle karşılık verdi. "Artık gidebilir miyiz, yoksa haneye tecavüze bir de özel mülkü tahrip etme suçu mu eklemek istiyorsun?"

Grayson rencide olmuş gibi görünüyordu. "İçeri zorla girmedim. Elimi kolumu sallayarak girdim. Kapı açıktı."

“Öyleyse baskın yaptın.”

Grayson omzuma hafifçe vurup beni bir kez sarstı. “O iyi durumda.”

Lucie kaşlarını çatarak bana baktı. “Tüm bunlar için üzgünüm.”

Başımı iki yana salladım. “Endişelenme.” Tablolar, Hughie’nin hâlâ kapının girişinde beceriksizce ağırlığını bir ayağından diğerine vermesi ya da Lucie’nin kızının babasının gecenin bir yarısı onurunu savunmak için aceleyle neden buraya geldiği umurumda değildi. Sadece Lucie’nin yüzündeki ifadeyi ve neler olduğunu umursuyordum. “Neden içeri gelmiyorsun? Bir kahve iç.”

Lucie başını iki yana salladı. “Yayında olmak istemiyorum.”

Program umurumda değildi. “Yayında olmana gerek yok,” diye mırıldanıp yarım adım yaklaştım. Parmak uçlarım dirseğinde gezindi. “Donmuşsun. Birkaç dakikalığına ısın.”

Çaresizce onu burada tutmaya çalışıyordum. Tenimin altındaki uğultuyu hissedebiliyordum, telaşla *bunu düzeltmek* istiyordum. Sorun her neyse.

“Onun kabinde olmasına gerek yok ama sen olmalısın,” diye araya girdi Maggie. “Jackson uzun süredir orada. Huzursuz olduğunda ne olduğunu biliyorsun.”

Jackson gergin bir şekilde hava terimlerinden bahsetmeye başlar ve kimse ne söylediğini anlamazdı. Sınırle iç çektim. Maggie anlamış olmalıydı ki avucunu omzuma bastırıp beni itti. “Kabine dön, Aiden,” dedi tekrar. “Lucie. Grayson. Neden ikiniz ofisime gelmiyorsunuz? Bu işi çözüp çözemeyeceğimizi görelim.”

“Kesinlikle olmaz,” diye araya girdim.

Maggie tek kaşını kaldırdı. “Anlayamadım?”

“Beni zorla yayma sokamazsın,” dedim, aklımı kaybetmek üzereydim. Tekrar Lucie’ye baktım. Kollarını etrafına dolamış yere bakıyordu, gözleri şişti. Bu hâli kalbimi kırıyordu. Çenemi kasarak Maggie’ye baktım. “Lucie’nin iyi olduğunu bilene kadar yayına çıkamam.”

Grayson solumda bir yerde düşünceli bir ses çıkardı. “Bu ho-

şuma gitti,” diye Lucie’ye mırıldandı. “Yüzüne yumruk atmak üzere olduğum için özür dilerim,” dedi bana dönüp.

Elimi salladım. Lucie’yi ağlattığımı düşünseydim ben de yüzüme bir yumruk atardım. “Endişelenme.”

Dördümüz –Hughie dahil beşimiz– tuhaf bir çıkmaz içinde lobide durduk. Maggie’nin yanımda sabırsızlandığını hissedebiliyordum ama Lucie’yi açıklama yapmaya zorlamadı.

“Aşırı tepki gösteriyorsun,” diye söze başladı Lucie.

“Elimde değil,” dedi Grayson ellerini ceplerine sokarak. “Ağzındaki baklayı çıkarsan iyi olur, Lu.”

Lucie isteksizce ona dik dik baktıktan sonra kaşının üstünü kaşıdı. İçini çekerek elini yanına indirdi.

“Ben iyiyim,” dedi ve odadaki herkes bundan şüpheliymiş gibi sesler çıkardı. “Elliott arkadaşlarıyla aptalca bir bahse girmiş, tamam mı? Sanırım beni... kandırabileceğini sandı. Doğru şeyleri söyleyerek. Romantizm peşindeki kadınların aptal ya da öyle bir şey olduklarını kanıtlamak istemiş. Çok gülünçtü. Onu restoranda bırakıp eve döndüm. Bir şey yapmadı. Bana kendimi aptal hissettirdi. Hepsi bu.”

O pisliği öldürecektim.

“Maggie,” dedim yavaşça, içimde dolaşan öfkeye rağmen sesim sakindi. “O telefona mesaj atan insanlar için bir tür veritabanının yok mu?”

Grayson da benim hissettiğim gibi görünüyordu, omuzlarını silkip dudaklarını büktü. “Belki bir adres vardır?”

“Arabamda bir buz kıracağı var,” diye ekledi Hughie, kapının yanında durduğu yerden.

Maggie elini göğsüne götürdü. “Tanrı aşkına, Hughie.”

“Hayır,” dedi Lucie, gülümsemesi her zamanki gibiydi. Hughie’ye, sonra Grayson’a ve ardından bana baktı. “Hayır,” dedi daha yumuşak bir şekilde. “Sorun değil. Bitti. Üzerine işlemiş gibi görünmesi için pahalı bir kadeh beyaz şarabı kucağına döktüm. Hayatıma devam edip bir daha bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Nasıl yoluna devam etmelisin, biliyor musun?” diye sordu Grayson, hâlâ suç işlemek üzereymiş gibi görünüyordu ama aynı zamanda en sevdiği şey ona hediye edilmiş gibi bir hâli vardı. Lucie yine kaderine boyun eğmiş gibi görünüyordu.

“Bana söyleyeceğinden eminim, Gray.”

Grayson cümlesini bile bitirmesini beklemedi. “Bir randevuya daha çıkmalısın.”

“Bunun nasıl yardımcı olacağından emin değil–”

“Dış dünyaya geri dönmelisin. On sene daha kimseyle çıkmamak için bunu bahane olarak kullanmana izin vermeyeceğim. O adam pisliğin tekiydi ama bir süredir kendine uygun birini seçme becerinin vasat olduğunu biliyoruz.”

Lucie ona boş gözlerle baktı. “Teşekkür ederim,” dedi ifade-sizce. “Bu fırsatı değerlendirip bir zamanlar seninle çıkmayı seçtiğimi sana hatırlatmalı mıyım?”

“Elbette, ben istisnayım.”

“Elbette.”

“Ama güzel kafanı buna yorma. Bir çözüm buldum.”

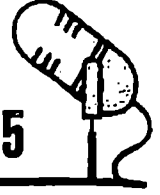
Maggie gözlerini kısarak sohbeti dikkatle izliyordu. Bir sonraki adımını planlıyordu; şimdiden dört karar önde olmalıydı. “Neymiş?” diye sordu.

Grayson derin bir nefes verip Lucie’ye kocaman sırttı.

“Çıkacağın bir sonraki erkeği ben seçeceğim.”

JACKSON CLARK: Dondurucu yağmur, donma seviyesindeki hava tabakasının çok ince olduğu ve yağmur damlalarının yere ulaşmadan önce donacak kadar vakit bulamadığı durumlarda oluşur. Bunun yerine, su zeminle temas eder etmez donar ve yağmur damlalarının temas ettiği her şeyin üzerinde bir buz katmanı meydana gelir. Yollarda. Kaldırımlarda. Tehlikelidir- yani, gerçekten zor, çok zor bir durumdur. Bu konuda dikkatli olmalısınız çünkü çok... zordur. Gerçi bu gece böyle bir şey olmayacak. Hayır. Bu gece dondurucu yağmur falan yok. Gökyüzü açık ve... [gergin bir şekilde gülüyor] ...Aiden hemen geri dönecek. Bir dakikalığına dışarı çıktı. Size kar tipisinden bahsetmeme ne dersiniz?

LUCIE

Gün tam anlamıyla deliliğe dönüşmüştü.

Bir ay önce bana, romantik fikirlerim yüzünden bir adamın beni aşağılamaya çalıştığı bir akşam yemeğinden sonra, çocuğumun babası bana yeni bir randevu bulmaya çalışırken bir radyonun yayın kabininin köşesinde oturacağımı söyleseydiniz, muhtemelen kibarca gülümser ve sizi en yakın kliniğe yönlendirirdim.

Bu gecenin böyle geçmesini beklememiştim.

İçten içe umutluydum. Biraz gergindim. Heyecanlıydım.

Olayların bu şekilde gelişeceğini kesinlikle beklemiyordum. Ama sanırım aşk hayatım özetle bundan ibaretti. *Beklentimin altında ve tatminsiz*. Mezar taşıma böyle yazabilirdiniz.

Hughie'nin kabine kimbilir nereden sürüklediği armut koltuğa iyice gömüldüm; kulağında kulaklıklar, ellerimde bir kupa sıcak çikolata vardı. Çikolatanın içinde yüzen küçük marshmelovlara bakıp hayatımın tam olarak nerede raydan çıktığını anlamaya çalıştım.

Görüş alanımda biraz yıpranmış ve bağcıkları gevşek bir çift kahverengi bot belirdi.

"İyi misin?" diye sordu Aiden. Karşılık vermedim. Hiçbir şey yolunda değildi. Kasvetli denebilirdi. Acınacak derecede üzücüydü. Çöpçatanlık uygulamalarının bana göre olmadığını

düşündüğüme inanamıyordum. Bana kalırsa, *erkeklerle çıkmak* benim için komple yanlıştı.

"Sence Bay Lastik kızgın mıdır?" diye sordum birdenbire. Marşmelovlarımdan birini dürttüm.

Aiden iç çekip karşımda çömeldi. "Hayır. Bay Lastik'in kızgın olduğunu sanmıyorum."

Ellerinin tersi kavalkemiklerime değince bacaklarıma doğru bir kıvılcım yayıldı. Grayson adaleti sağlamaya karar vermeden önce keşke üstümü değiştirecek vaktim olsaydı. Bu elbiseyle ve ayakkabılarla kendimi aptal gibi hissediyordum. Sanki oynamayı kabul etmediğim bir karakterin giysileriydi.

"Lucie." İç çekti. İşaretparmağıyla ayak bileğime hafifçe dokunduktan sonra nazikçe dairesel hareketlerle ovdu. Sıktı. "Seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum."

Üzgün *olmaktan* hoşlanmıyordum. Üzgün olmaktan hiç hoşlanmamıştım. Bardağın dolu tarafını görmek konusunda her zaman elimden geleni yapmıştım. Her işte bir hayır olduğuna inanmıştım. En kötü anlarımda bile bunu yapabilmıştım.

Ama şu anda, bu stüdyonun köşesinde otururken sadece ağlamak istiyordum. Sanırım bu işe kendimi çok kaptırmuş, genelde saklı tuttuğum birçok şeyi paylaşmıştım. Umutlanmıştım. Tüm bunlar kısa kesimli kumaş pantolon ve çorapsız yelken ayakkabısı giymiş bir erkek uğrunaydı.

Restorana girer girmez bunu anlamam gerekirdi.

Tanrı aşkına, herif sarışındı.

"Lucie," dedi Aiden tekrar kısık bir sesle. Yalvarır gibi bir hâli vardı. Orada sadece ikimiz varmışız gibi başını bana iyice yaklaştırdı. *Sweatshirt*ündeki kahvenin kokusunu alabiliyordum. Jackson'la uğruna sürekli tartıştığı kurabiyelerin de. Yüzümü kokusunun en güçlü olduğu boynuna gömüp dünyanın geri kalanından saklanmak istedim. Kalbim yıpranmış ve ezilmişti, bir süreliğine her şeyden uzak durmak istiyordum.

Ama bunların hiçbirini yapmadım. Sıcak çikolatamı elimde tutarak armut minderimde oturmaya devam ettim.

“Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu Aiden, vücudu neredeyse benimkini saracak şekilde kıvrılmıştı. Koruyucu bir tavırla.

“Ben iyiyim,” dedim. Ne yazık ki sesim titremişti. Boğazımı temizleyip yeniden denedim. “Gerçekten. Ben iyiyim.”

Başparmağını bacağımanın arkasında yukarı doğru kaydırды. Aşağı indirdi ve tekrar yukarı çıkardı. Daha fazla kıvılcım hissettim. Soğuk tenime parmak uçlarıyla ısıltılı bir sıcaklık yayıyordu. “Yalan söyleme,” diye fısıldadı. Güçlkle yutkundu, bakışları yüzümde gezindi. Son derece içten görünüyordu, tüm keskin hatları yumuşamıştı. “Daha fazla marşmelov ister misin?”

Gülümsediğimi hissettim. “Böyle iyiyim, teşekkürler.” Omzunun üzerinden, Grayson’ın her zamanki sandalyeme tahtına oturan bir kral gibi yerleştiğini gördüm. İç çektim. “Bu ya çok iyi ya da çok kötü olacak.”

Aiden kaşlarını çatarak bakışlarımı takip etti. “Kötü olmasına izin vermeyeceğim.” Tekrar bana baktı. “Bunu yapmaya devam etmek istediğinden emin misin? Mecbur değilsin, biliyorsun.”

“Bu mu?” diye sordum.

“Programı kastediyorum,” diye açıkladı. Gelişigüzel bir şekilde tepesine işaret etti. “Randevular. Hepsi.”

“Eğer bu, *Sana söylemiştim*, diyeceğin ansa, zamanlanan gerçekten berbat.”

Aiden kaşlarını iyice çatı. “Öyle değil.”

“Bunu aptalca bulduğunu biliyorum,” diye fısıldadım. “Hoşlanmadığını biliyorum.”

Çenesi kasılıp gevşedi. Boğazı bir kez yükselip alçaldı. “Bu da değil.”

“Bunu programının kontrolünü geri almak için bir fırsat olarak değerlendirmeyecek misin?”

“Programımın kontrolünü mü kaybettim?”

“Belki. Bu beni kovman için iyi bir fırsat gibi görünüyor.” Niyetim ona takılmaktı ama ses tonum umduğum kadar şakacı çıkmadı.

Aiden başını iki yana salladı. "Hayır, seni kovacağımı sanmıyorum," demekle yetindi.

"Pekâlâ," dedim.

Güzel, diye içimden geçirdim.

Bu gece tam anlamıyla bir felaketti ama bir başka reddedilmeyi kaldırabileceğimi sanmıyordum. Aiden aşka ve romantizme inanmıyor olabilirdi ama bana kendimi küçük hissettirmemişti. Bağ kurmak ve ait olmak için can atan yanımı senelerdir saklıyordum ve şimdi durursam, her şeyin eski hâline dönmenden korkuyordum. Bir daha bu kadar cesur olabileceğimden emin değildim.

Bu program hâlâ benim en iyi şansım gibi görünüyordu.

Mutlu sonumu istiyordum. Bunu hak ediyordum. Bunu istemek beni zayıf, aptal ya da Elliott'un pahalı bir İtalyan sandviçinin üzerinden kıs kıs gülerek dalga geçtiği diğer o şeylerden biri yapmazdı.

Belki de yeniden denemeye istekli olmam, başlı başına bir cesaret göstergesiydi.

Sadece bu gece değil.

Aiden'ı dürttüm. "Fazla heyecanlanmadan önce o mikrofonu Grayson'dan almak isteyebilirsin."

Kıpırdamadı. "Bu gece yayma çıkmak zorunda değil. Patron hâlâ sensin."

Başımınla onaylayıp gergin bir şekilde gülümsedim. "Bu gece zaten 'kendini bir şey sanan sürtük' ilan edildim. Bundan daha kötüye gidebileceğini sanmıyorum."

Aiden'ın güzel gözlerine gölge düştü ve yüzüne taştan bir maske indi. Çenesi bir kez tıkırdadı. "Sana böyle mi söyledi?"

Başımınla onayladım. Elliott birçok şey söylemişti.

Her şey iyi başlamıştı. Mateo'nun, dolabımdan dibinden çıkarıldığı şık kırmızı elbiseyi ve gitmediğimden emin olduğum bir bekârlığa veda partisinde giymek için aldığım sandaletleri giymiştim. Saçımı düzleştirmiştim. Maya'nın makyajını yapmasına izin vermiştim. Restorana gittiğimde Elliott beni büyük pen-

cerenin kenarındaki bir masada bekliyordu. Beni yanağımdan öpmüş, oturmam için sandalyemi çekmişti. İçkilerimizi içerken rahatça sohbet etmiştik. Her şeyin iyi gittiğini sanıyordum.

Ama mezeler ve başlangıç yemeği arasında bir yerde, benimle birlikte değil, bana güldüğünü fark etmiştim. Gözleri fazla sinisi, gülümsemesi fazla küstahtı. Beni doğru cümlelerle beslerse yemeğe çıkmaya ikna edebileceğini bildiğini söylemişti. Benim gibi kadınların öngörülebilir olduklarını. Kendimi fazla beğendiğimi ve gerçekçi olmadığımı. Çocuk sahibi olan bir kadının ilgi çektiği için bile minnettar olması gerektiğini. Herhangi bir şeyin parametresini belirlemeye kalkmamam gerektiğini ve hasarlı mal olduğumu söylemişti.

Elbette Elliott pisliğin tekiydi ama sözleri eve dönene kadar diken gibi içime battı. *Kalp Çıkmazı*'na mesaj atan onca insan arasından nasıl olmuştu da en kötüsünü seçmeyi başarabilmişim?

Patty haklıydı. Gerçekten de şanssızdım.

Grayson beni sınırdan ağlayarak bir şişe şarap açmaya çalışırken bulmuştu ve şimdi de buradaydık.

"Aiden," dedi Maggie masadan, kulaklığını elinde tutarak. Onu Aiden'a salladı. "Hazır mısınız?"

Aiden bana bakmaya devam ediyordu. Bana hep attığı o istikrarlı ve inceleyen bakıştı. Sanki çözemediği bir denklemdim. Ya da yönünü bulmaya çalışırken anlamlandırmaya uğraştığı ilginç bir takımyıldızı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, dizlerimiz yapboz parçaları gibi iç içe geçmişti. "Hazır mısınız? İyi misin?"

Bunu her zaman yapıyordu. Bana soruyordu. Kontrol ediyordu.

"Evet. İyiyim."

Koyu kaşlarından birini kaldırdı.

"Hazırım," dedim ona tekrar. Kimse Aiden kadar üzerime titrememişti. "Söz veriyorum."

Aiden başıyla onayladı. "Pekâlâ." Bir süre daha bana dikkatle baktı ve uzaklaşmadan önce vücudu bana doğru biraz daha

yaklaştı ve ardından geri çekildi. Kulaklık için arkasına uzanıp onu bana verdi.

“Dinleyebilmen için,” diye açıkladı, onu kulaklarıma yerleştirirken. Başparmakları boynumun yan taraflarına değdi.

“Pekâlâ,” diye tekrarlayıp yavaşça yutkunduktan sonra odanın karşısındaki sandalyesinde döndü, kendi kulaklığını takıp programa başladı.

Gözlerimi kapatıp kulaklarımdaki sesini dinledim. Sesi kaniime karıştı, vücudumda sinsice dolaştı, omuzlarımı gevşetti ve birkaç dakika önce elinin olduğu ayak bileğimin etrafına dölandı. Sesli ve sessiz harflerinin ritmini ve bazı kelimeleri çok hızlı, bazılarını yavaş söylemesini dinlerken kendimi beklenti ve duygularımın cam bir balon kadar hassas olmadığı bir yere bıraktım.

* * *

Bir saat sonra o geceki program sona ermişti. Radyo istasyonunun dışında gökyüzüne doğru uzanan, yanıp sönen kırmızı bir kulenin önündeki dengesiz bir bankta oturuyordum. Grayson’a onunla evde görüşeceğimi söyledim ama ayaklarım arabam yerine beni buraya getirmişti.

Banka oturup bacaklarımı ileri geri salladım ve aşağıda sere serpe uzanan şehri izledim. Bulunduğum yükseklikten limandaki ışıkları görebiliyordum. Devasa yük gemileri köprüünün altından yavaşça ilerliyorlardı, gemiler ve kıyı arasında rıhtımda nöbet tutan vinçler hareket ediyordu.

Aiden iç çekerek yanıma oturunca kalçası benimkine baskı yaptı. Bank gıcırdadı ve omuzlarıma ağır bir şey çöktü. Sanırım ceketimi içeride, armut minderin arkasında unutmuştum.

“Soğuk,” diye homurdandı Aiden, sessizce omuzlarıma bıraktığı *sweatshirt*ün kenarlarma dokunduğumda. Ayışığında parlayan çıplak bacaklarıma göz gezdirdikten sonra manzaraya döndü. Çenesi kasılıp gevşedi. “Üşümeni istemedim.”

“Teşekkür ederim.”

Aiden alçak bir ses çıkardı ve sessizce oturduk. Nefesim yüzümün önünde küçük beyaz bulutlar oluştururken Aiden'in *sweatshirt*'üne iyice sarındım. Daha önce giydiği, sol göğsünde *Kalp Çıkmazı*'nın logosunun işlenmiş olduğu lacivert *sweatshirt*tü bu.

"Grayson ilginç biri," dedi en sonunda. "Maya'nın... kime çektiğini görebiliyorum."

Aiden tereddüt edince ona yardımcı oldum. "Kurnazlığının mı?"

Çenesini kaşıdı. "*Şovmenlik* diyecektim ama evet. Bu da uygun."

Güldüm. Grayson'ın *Kalp Çıkmazı*'na konuk olması beklediğim kadar renkli geçti. Vaktini eşit bir şekilde beni savunmaya ve arayacak kadar cesur olan bazı adayların tam anlamıyla içini dışına çıkarmaya ayırdı.

"Sence Maggie pişman mıdır?"

Başını iki yana sallayıp öne doğru eğildi ve kollarını dizlerine yasladı. "Bu geceki dinleyici sayımıza bakılırsa, hayır. O iyi olacaktır." Ağzını açıp kapattı ve başını iki yana salladı.

"Ne?" diye sordum nazikçe.

Omzunun üzerinden bana baktı. Ayışığı yüzünün hatlarına gölgeler düşürüyordu. "Programa ilk başladığında erkeklerle çıkmaktan çekinmenin Maya'nın babasıyla ilgili çirkin bir hikâyeden kaynaklandığını düşünmüştüm."

Güldüm. "Ah, hayır. Öyle bir şey değil. Grayson benim en iyi arkadaşım."

"O hâlde neden ikiniz..." Cümlesini tamamlamadı.

"Birlikte değil miyiz?" diye sordum. Aiden başıyla onayladı. "Hamile kaldığımı anlayınca bana evlenme teklif etti. Ailelerimiz böyle istedi ama kabul etmedim."

"Neden?"

Hafifçe gülümsedim. "Çünkü Grayson'ın hak ettiği aşk hikâyesi değildim. Gray ve ben tüm hayatımızı birlikte geçirdik ama asla âşık olmadık. Hamile kaldığımda ikimiz de çocuktuk. Büyük aşkını bulma şansını berbat etmek istemedim."

Aiden anlaşılmaz bir ifadeyle beni izliyordu.

"Ben de o fırsata sahip olmak istedim." Ellerime baktım. "Ama bana pek faydası olmadı."

Aiden bana bakmaya devam ederken çenesini sıvazladı. "Senin için zor oldu mu?"

"Ne? Grayson ve Mateo mu?" Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bazen sahip oldukları şeyi kıskanıyorum ama hayır. Kurduğumuz aileyi seviyorum. Maya'nın iki harika babası var ve benim de asla yalnız olmadığımından emin olan iki iyi arkadaşım var."

"Aileleriniz evlenmediğiniz için sinirlendiler mi?"

Başımla onayladım. "Deliye döndüler. Bu yüzden neredeyse on iki senedir onlarla konuşmadım."

Aiden hafif bir ses çıkardı. "Maya'yı tanımıyorlar mı?" diye sordu.

Göğsümde bir şey sızladı. "Hayır," derken sesim titredi. Aiden'in omuzlarıma doladığı *sweatshirt*ün manşetiyle oynadım. "Grayson'la evlenmeyi ya da Maya'yı evlatlık vermeyi reddettiğimde beni reddettiler. Genç olduğumuzu biliyordum ama yine de Maya'yı istedim. O planlanmış bir çocuk değildi ama bana bir hata gibi gelmedi. İnsanların yaptığı seçimlere içerlemiyorum ama benim seçimim buydu." Derin bir nefes verip çıkan buharın gökyüzüne yükselmesini izledim. O ilk aylarda çok korkmuştum. Ne yapacağımızı düşünmek beni dehşete düşürüyordu.

"Ailem bu kararı bana bırakmak yerine, bunu kendilerine karşı bir hakaret olarak algıladılar. Gray'in ailesi de benzer bir tepki gösterdi. Seçkin ailelerden oluşan aynı ortamlarda dolaşıyorlardı. Taleplerine uymayı reddedince, ailelerimiz," -parmaklarımı şaklattım- "bir anda biz yokmuşuz gibi davrandılar. Bir not bile yazmadan eşyalarımızı verandalarımıza bıraktılar." Maya'nın yüzünü, aynı şeyi ona yaptığımı düşününce vücudum kaskatı kesildi. *Asla*, diye içimden geçirdim, yumuşak ve kıpır kıpır vücudunu ellerimde tuttuğum ilk andan beri kendi kendime tekrarladığım bir sözdü. *Ona bunu asla yapmayacağım.* "Her

neyse. Grayson'ın büyük halası Tabitha, ailesine karşı direndiği için şanslıyız. Her şeyi bir araya getirene kadar bize maddi açıdan destek oldu."

Ailemin beni, bizi, büyümesini kaçırdıkları küçük kızı hiç düşünüp düşünmediklerini merak ettim. Bazen geç saatlerde Maya, Grayson'ın evindeyken kitaplar, renkler, peluş oyuncaklar ve kâğıt parçalarına yazılmış notlarla dolup taşan odasının girişinde durup ailemin eski odama ne yaptığını düşünüyordum. Acaba onu annem için bir pilates stüdyosuna ya da babam için bir başka ofise mi dönüştürmüşlerdi? Belki de boş tutuyorlardı. Birbirlerinin yanından hayaletler gibi süzülen güzel nesnelerle dolu bir evde boş bir oda.

"Kulağa berbat insanlar gibi geliyorlar," dedi sert bir sesle.

Kahkaha attım. "Evet. Öyleler. Grayson'ın ailesi daha kötü. Ama yıllar içinde iki kardeşiyle barıştı ve Maya'nın etrafı sevgiyle dolu. Şu anda benim için önemi olan tek şey bu."

"Sence seni dinlemiş olabilirler mi?"

Gözlerimi şehirden ayırıp Aiden'la göz göze geldim. Burada saç, dökülmüş mürekkep gibiydi ve yıldızlar tepesinde bir hale oluşturuyorlardı. "Ne?"

"Radyoda," diye açıkladı. "Sence seni ve Maya'yı dinlemiş olabilirler mi?"

"Ah." Bunu düşünmemiştim. Kocaman esneyip ürperdim ve *sweatshirt* battaniyemi iyice omuzlarıma doladım. Ailem o kadar uzun zamandır hayatımda yoktu ki bazı şeylere nasıl tepki vereceklerini düşünmeyi bırakmıştım. İlk başta geride bırakması zor bir alışkanlıktı ancak zamanla oldukça kolaylaşmıştı. "Duyduğuma göre hâlâ burada yaşıyorlar. O yüzden duymuş olabilirler."

Aiden mırıldandı. "Bu durum yayındayken pek de nazik olma isteği uyandırmıyor," dedi.

"Sanki en başından beri nazikmişsin gibi konuşuyorsun," diye ona takıldım. Yanına sokulup omzumla dürttüm. Sonra orada, ona yaslı bir şekilde kaldım çünkü hava çok soğuktu ve

Aiden'in vücudu sıcaktı, ayrıca bu, hayatımın en uzun gecelerinden biri olmuştu.

Şakağımı kolunun kıvrımına yasladım. Aiden bana biraz daha yaklaştı. Yavaşça gözlerimi kırparken ışıkların suyun üzerinde batıp çıkmasını izledim. Pencereye vuran yağmur damlaları gibiydiler. Parlayıp sönen küçücük renk noktacıkları.

"Aiden?" diye sordum bir süre sonra, vücudum hoş bir şekilde ağırlaşmıştı.

"Evet?"

"Sence birini bulacak mıyım?" On senedir kalbimde dolaşıp duran soruyu yüksek sesle dile getirdim. "Sence aradığım sihri bulacak mıyım?"

Yanıt vermesi zaman aldı. Öylesine uzun sürdü ki etrafımdaki her şey bulanıklaşıp ağırlaşırken gözlerim kapandı. Kapalı gözkapaklarımın ardında mor ve maviler dans ediyordu; yıldızlarla birlikte süzüldüğümü hayal ettim, parmaklarım dalga dalga dökülen altın rengi ışıklarına uzandı. Aradaki bulanıklıkta bir yerde, bir el saçımın altına girip enseme nazikçe sıktı. Başparmağı omuriliğimin çıkıntılarını takip etti ve tüm vücudum daha da ağırlaştı.

"Hayır, Lucie." Rüyamda Aiden alnıma bir öpücük kondurdu. "Bence sen sihrin ta kendisisin."

AIDEN VALENTINE: Pekâlâ, Baltimore. Bu gece stüdyoda bir konuğumuz var, adı–

GRAYSON HARRIS: Beni dinleyin, kertenkeleler. Kasabada yeni bir baba var.

AIDEN VALENTINE: Ah, başlıyoruz.

GRAYSON HARRIS: Doğru duydunuz. Lu hak ettiği saygıyı ya da ilgiyi görmüyor, o yüzden Bay Doğru'yu bulma arayışını ben devralıyorum.

AIDEN VALENTINE: Geçici bir süreliğine.

GRAYSON HARRIS: Göreceğiz. Kemerlerinizi bağlamanızı öneririm, millet çünkü oldukça seçiciyim.

AIDEN VALENTINE: Ağırdan alalım.

GRAYSON HARRIS: Bu ağırdan alan hâlim.

AIDEN VALENTINE: Anlaşıldı.

AIDEN VALENTINE: Dinleyicilerimiz için Lucie'yle ilişkini anlatmak ister misin?

GRAYSON HARRIS: O hayatımın platonik aşkı. Güzel ve zeki bir kızımız var. Lu'yu üç yaşından beri tanıyorum. Birlikte okuduğumuz şık anaokulunda bana peynir çubukları getirirdi.

[duraksama]

GRAYSON HARRIS: O, hayatımdaki en önemli insan. Tartışmaya açık bir müzik zevki var, kurabiye pişirmeyi beceremiyor ama en cömert, nazik ve güzel ruha sahip. Onun uğruna korkunç ve vahşi suçlar işleyebilirim.

AIDEN VALENTINE: Detaylara girmene gerek olduğunu sanmıyorum–

GRAYSON HARRIS: Ama hak ettiği adamı bulmakla yetineceğim.

AIDEN VALENTINE: Birçok insanın eski sevgiliyle böylesine olumlu bir ilişkisi yok.

GRAYSON HARRIS: Birçok insan Lucie gibi değil.

LUCIE

Peçetemi düzelttim. Çatal bıçakları yeniden dizdim. Şık ve kullanışsız kadehteki suyumdan bir yudum daha aldıktan sonra onu aynı yere bıraktım. Garsonum karşılamadaki kadınla birlikte köşede fısıldaşıyordu ama gözlerimi masanın beyaz örtüsünden ayırmadım.

Saat yedide William'la buluşmam gerekiyordu. Maggie'nin bana gönderdiği takvim davetinde öyle yazıyordu. Adamı Grayson seçmişti ve tüm buluşmayı Maggie ayarlamıştı ama kırk beş dakikadır burada oturuyordum ve kimse gelmemişti.

Küçük ve işe yaramaz el çantamdan *Kalp Çıkmazı*'nın bana verdiği telefonu çıkarıp ekranda parmağımı kaydurdım.

Duck Duck Goose, yazıyordu takvimde, akşam yedide.

Saate baktım: 7.48'i gösteriyordu.

Masanın kenarında bir ekmek sepeti daha belirdi, bu kez kaliteli bir parça tereyağı da vardı. Karışık kuruyemişlerden oluşan küçük bir kâse de getirmişlerdi.

Harika. Acıma çerezlerini bile hak etmiştim.

"Size mutfaktan bir şey getirmemi istemediğinizden emin misiniz?" diye sordu garsonum; yüzünde endişeyle karışık acıma ya dair bir ifade vardı. Restoranda sadece altı masa bulunuyordu ve benim masamın üzerinde bir spot ışığı varmış gibi hissediyordum. "Fransız usulü soğan çorbamız gerçekten çok lezzetlidir."

Öyle olduğuna emindim. Ama yirmi dakika geçtiğinde, boş bir masada oturup muhtemelen gelmeyecek birini beklemenin, boş bir masada çorba içerek muhtemelen gelmeyecek birini beklemek kadar acınası olmadığıma karar vermiştim.

“Birkaç dakika daha bekleyebilir miyiz? Belki de trafiğe takılmıştır.”

“Elbette,” dedi garson başıyla onaylayarak. Arkasında ağzını şapırdatıp gözlerini bana dikerek çorbasını içen bir kadın vardı. Bana odaklanma biçimi sinir bozucuydu. “Bahse girerim, yolda bir kaza olmuştur,” diye devam etti garsonum, küçük restoranda gördüğüm ilginin farkında olmadan. “Bekleyebiliriz. Size bir kadeh daha şarap getireceğim, olur mu?”

Adam masadan uzaklaşırken yavaşça çorbasını içen kadınla tuhaf bir göz teması kurdum. Üzerinde kedi desenleri olan bir tişört giymişti ve saçını sıkı bir topuz yapmıştı.

Telefonuma baktım.

Grayson’a mesaj atabilirdim ama radyo istasyonuna tek kişilik bir saldırı daha düzenlemesine ihtiyacım yoktu. Bu gece için çok heyecanlıydı, benim için doğru kişiyi seçtiğinden emindi. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum ama ekildiğimi de açıklamak istemiyordum.

Ekranı biraz daha aşağı kaydırdım. Başparmağım telefona kaydedilen birkaç isimden birinin üzerinde dolaştı.

Bu gece program yoktu. Aiden’in işine engel olmazdım. Ona kısa bir mesaj atabilirdim. Doğru yerde olduğumu teyit etmek için.

Selam, yazdım. Umarım seni rahatsız etmiyorumdur.

Mesajıma hemen yanıt verdi.

AIDEN: Arayıp acil bir durum çıktığını uydurmamı ister misin?

Alaycı bir şekilde güldüm. Çorba içen kadın ağzını iyice şapırdattı.

LUCIE: Henüz değil. Olmam gereken yerde olduğumu

doğrulayabilir misin? Restoranları karıştırmış olmam mümkün.
Üç nokta belirip kayboldu. Ekmek parçamı kemirdim.

AIDEN: Duck Duck Goose, değil mi? Fells'deki Fransız
restoranı. Çorbaları iyidir.

AIDEN: Neredesin?

İç çektim: Duck Duck Goose'dayım.

AIDEN: Yalnız mı?

Acıyarak bana bakan bir salon dolusu insanı sayarsak, yalnız değilim, diye yanıtladım mesajını.

Nokta belirmedi. Uzun bir süre telefonuma bakıp ekran her karardığında başparmağımın ona dokundum ama Aiden yanıt vermedi. Bunun karşımdaki boş sandalyeden neden daha fazla hayal kırıklığına sebep olduğunu bilmiyordum.

Şarabımı bitirip tüm kajularımı yedim, sonra geceyi burada sonlandırmaya karar verdim. Maya bu gece Grayson'da kalacaktı, iki haftada bir uyguladığımız değişimin bir parçasıydı ama sarı-
rım onlara gidebilirdim. Belki yatakta Maya'nın yanına kıvrılıp kollarımı cılız bedenine dolar ve nefes alışını dinlerdim. Kalbimin onunkine uyum sağlaması için yavaşlamasına izin verirdim.

"İhtiyacın olan tüm sevgiye sahipsin," diye fısıldayarak kendime hatırlattım. Peçeteyi kucağımdan alıp düzgün bir şekilde katladım. "İyisin."

Garsonum masanın kenarında belirdi. "Hesap için endişelenmeyin," dedi.

"Hayır, hayır." Çantamı karıştırdım. "Şarap içtim. Ve... kuruyemiş de var."

Garson başımın iki yana salladı. Genç bir çocuktu. Kızıl saçlıydı. Çıkık elmacıkkemiklerine çiller saçılmıştı. "Hayır," dedi tekrar. "Lütfen. Ben... kim olduğunuzu biliyorum. Hesabınızı ben hallederim."

Suratımı ekşittim. "O kadar kötü durumdayım demek?"

"Hayır. Ah, evet. Sanırım. Ekilmeniz berbat bir şey. Ama hesabınızı ödemek istememin sebebi size acımam değil. Sebebi... ben... bu çok rahatsızlık verici. Genellikle—" Garson derin bir nefes verip beline düzgünce dolanmış yarı önlüğün bağcığıyla oynadı.

"Kötü bir ilişkim vardı," dedi kısık bir sesle. Yüzüm endişe verici bir hâl almış olmalıydı ki başını iki yana sallayıp masaya yaklaştı ve biraz eğildi. "Hayır, hayır. Sorun değil, ben... çoğunlukla iyiyim. Çözmeye çalışıyorum. Ama size söylemek istediğim şeydu..." Sanki düşünceleri cümle oluşturmamaya kadar hızla ağzından dökülüyordu; söylemek istediği şeyleri söyleyemedi. Cesaretinin tükeneneğinden korkar gibiydi. "Radyoda bir ilişkiden beklentilerinizi söylemenizi dinlemeden önce kötü bir ilişkim olduğunu fark etmemiştim. Sanırım bazı şeylerin karşılığını göremediğimin farkında değildim ve—" Bir kez başını iki yana sallayıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Teşekkür ederim," dedi kısık bir sesle. "Sadece, teşekkür ederim."

Gözlerimin arkasındaki ve burnumun kemiğindeki baskı arttı. Cesur olmayı seçtiğim için başka insanların da cesur olmaya karar verebileceklerini fark ettiğimi sanmıyordum.

"Rica ederim," dedim gergin bir sesle. "İyi şeyleri hak ediyorsun."

"Evet. O yolda ilerliyorum." Başıyla onayladı. "Pekâlâ. Gidebilirsiniz." Gülümseyip ellerini çırpı. "Ve o adamın canı cehennem."

"Evet." Burnumu çekerek güldüm. "O adamın canı cehennem."

* * *

Kaldırımında gevşek taşlardan kaçınarak dikkatle yürürken sorunun topuklu ayakkabılarda olduğuna karar verdim. Uğursuz olan onlardı. Onları sadece iki kez giymiştim ve ikisi de hüsrarla sonuçlanmıştı. Bir dahaki sefere düz tabanlı ayakkabılar giyecektim.

Kâkülümü alnımda kenara ittim. Bir dahaki sefere. Bir randevuya daha çıkmak istiyor muydum? Emin değildim. Uzun zamandır içimde gömülü olan romantik, *Evet!* diye haykırırken, mantıklı yanım, *Belki biraz ara vermelisin,* diye fısıldıyordu.

Grayson'ın bundan sonra kiminle çıkacağını seçemeyeceğini biliyordum. Orası kesindi.

"Lucie!"

Biri yolun ilerisinden bana seslenince neredeyse çöp kutusuna tepetaklak düşecektim. Çorba içen kadın mıydı? Duck Duck Goose'dan biri hesabı ödememi mi istiyordu? Belki de beklediğim adam bir açıklama ve bir kucak dolusu papatyayla gelmişti. Bir ördek ailesini kurtardığı ya da ekşi hamur mayasını kusursuzlaştırmaya çalıştığı için geç kalmıştı.

Anlaşılan, içimdeki umutsuz romantik acımasızdı.

Ama gelen beklediğim adam, restoran sahibi ya da orada olmasını umduğum biri değildi.

Aiden'dı; şaşkınlıkla ışığın altında durduğum sokak lambasına ulaşana kadar koştu. Üzerinde koyu renk kot pantolonu, ayaklarında yıpranmış botları vardı. Daha önce görmediğim bir yün paltonun yakasını yukarı kaldırmıştı. Altındaki beyaz tişörtü vücuduna yapışmıştı.

Aiden bana bir adım kala durdu, göğsü hızla yükselip alçalıyordu. "Selam," dedi nefes nefese. "Seni yakalamayı umuyordum." Gözleri hızla vücudumdan aşağı indikten sonra tekrar yukarı çıktı. Boğazı sert bir yutkunmayla hareket etti. "Güzel görünüyorsun."

Önce çıplak bacaklarıma ve bana şanssızlık getiren ayakkabılarıma, sonra şaşkınlıkla ona baktım. Aiden... buradaydı. Görünüşe bakılırsa koşmuştu. Üstelik, saçları... ıslakken.

Belki de şık ayakkabılarımla merdivenden aşağı yuvarlanmışım?

"Saçın ıslak," diye bariz bir gerçeğe aptalca dikkat çektim.

Sol elini başına götürüp kulağının hemen üzerine dokundu.

"Ah," dedi. "Evet. Duş aldım. Makarnamın yanında ılık bira

içerken bir kaza oldu ve... Ne diyeceğim biliyor musun? Önemi yok."

Boynundan bir damla su süzülüyordu. Ona uzun bir süre baktım.

"Buradasın."

Aiden başıyla onayladı, alnı kırıışmıştı. "Evet."

"Restorana mı geldin?"

"Evet."

"Neden?"

Şimdi eğlenmiş gibi görünüyordu. "Çorbaları gerçekten lezzetli."

"Ah." Kaşlarımı çattım, sonra sokakta restorana doğru baktım. "İçeri dönmek ister misin? Çorba içersin?"

Aiden başını iki yana salladı. "Hayır, Lucie. Çorba için içeri dönmek istemiyorum." Aramızdaki mesafeyi yarıya indirdi. Midem altüst oldu; muhtemelen şarabın etkisiydi. Sadece pahalı ekmeklerle pahalı tereyağı ve kaju yemiştim... ve Aiden buradaydı. Açıklanamaz bir şekilde. "Sana bir bira ısmarlamayı düşünüyordum. Bir bira içmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyor."

Gözlerimi kısıtım. "Perişan göründüğümü mü ima etmeye çalışıyorsun, Aiden?"

Gözlerini kırıştıtararak bana baktı. Soruma yanıt vermedi.

"Sana bir biraya ihtiyacım olduğunu düşündüren tam olarak ne?"

Aiden derin bir nefes alıp başını geriye eğdi ve bıkkınlıkla karanlık gökyüzüne baktı. Açığa çıkan boğazma, köprücük kemiklerinin arasındaki oyuklara ve boynundaki altın zincire baktım.

"Bunun için beni uğraştıracaksın, değil mi?" diye mırıldandı.

"Seni uğraştırmam hoşuna gidiyor," diye karşılık verdim. Sıcak sıvıyı andıran bir şey karnımda kasıldı. "Bu gece yapacak pek bir şeyim yok."

Aiden iç çekerek başını tekrar geriye attıktan sonra bir adım yaklaştı. "O küçük, üzgün yüzün, bir biraya ihtiyacın varmış gibi görünmene sebep oluyor. Mutlu musun?"

Suratımı astım. "Üzgün bir ifadem yok."

"Bu yüzden mi kaşlarını çatıyorsun?"

"Kaşlarımı çatmıyorum," dedim ona, kaşlarımı çatmaya devam ederek.

"Öyleyse, üzgün yürüyüşün," dedi Aiden. Beni kendi etrafında döndürdükten sonra avucunu sırtıma koydu. "Sokakta sana doğru gelirken darağacına doğru yürüyor gibiydin."

"Ben olduğumu nasıl anladın?" diye sordum, beni köşedeki bara doğru yönlendirmesine izin vererek. Girişte alevlerin aydınlattığı fenerler titriyordu. "Baltimore'da bir sürü üzgün kadın var."

"Ah, Lucie." Aiden gülümsedi, parmakları sırtımda iyice açıldı. "Seni nerede olsan tanırım."

CELIA BLYTHE: Baltimore'un kedilere odaklanan tek programı *Gece Kedicikleri*'ne hoş geldiniz. Moladan önce Genevieve ve ben Baltimore'dan yayın yapan bir başka radyo programı hakkında konuşuyorduk.

GENEVIEVE POWERS: Bağımlısı olduk.

CELIA BLYTHE: Bağımlısıyız.

GENEVIEVE POWERS: Aiden ve Lucie arasında kesinlikle bir şeyler dönüyor.

CELIA BLYTHE: Öyle mi düşünüyorsun?

GENEVIEVE POWERS: Öyle düşünüyorum.

CELIA BLYTHE: Fıstık Ezmesi'ne soralım mı? Fıstık Ezmesi, sence Aiden ve Lucie'nin arasında bir şey var mı?

FISTIK EZMESİ: [hafif bir miyavlama duyuluyor]

GENEVIEVE POWERS: Sana söylemiştim.

CELIA BLYTHE: Evet. Bana söylemiştin.

GENEVIEVE POWERS: Fıstık Ezmesi asla yanılmaz.

CELIA BLYTHE: Asla.

AIDEN

Onu rıhtımın yakınlarında ön basamakları yamulmuş ve arka köşesinde sadece tek şarkı çalan bir müzik kutusu olan küçük bir bara götürdüm. Bar doluydu ama arka tarafta, buğulu pencereyle hırpalanmış müzik kutusunun arasına sıkışmış bir masa müsaitti. Lucie barın üzerindeki neon ışıkların yaydığı mavi ve pembe yansımaların altında müzik seçeneklerine göz atarken iki bira ve bir sepet patates kızartması aldım.

“İlginç bir seçim,” dedi Lucie, birasını ona verirken. “Sadece ‘Thong Song’ un olması.”

Bardağından uzun bir yudum alıp mutlulukla içini çekti. Alt dudağına biraz köpük bulaştı. Onu silmek gibi aptalca bir şey yapmadan yerime oturdum.

“O şarkı bir klasik,” dedim masaya.

“Doğru.”

“Eskiden ‘Hairspray’ i de çalardı. Ama sanırım sayısız ‘Günaydın, Baltimore’ un ardından biri bardağını ona fırlattı. O zamandan beri Sisqó çalıyor.”

Lucie alaycı bir anlayışla mırıldandı. “Kötü bir talih.”

“Bilemiyorum. Çağımızın Çaykovski’ si olarak biliniyor.”

Lucie başını geriye atıp güldü. Yayın kabininin dışında kahkahası kulağa farklı geliyordu. Daha rahattı. Sertti ve bu yüzden daha iyiydi. Sandalyesine yerleşirken bacağı benimkine baskı

yaptı. Bu gece kabinin kısıtlı alanı gibi bir mazeretimiz olmadığı için bunu bilerek yapıp yapmadığını merak ettim. Uzaklaşmadım.

“Bunun için teşekkür ederim,” dedi, kâkülünü alnından itip sandalyesinde kıpırdanarak. Bu gece her zamankinden daha makyajlıydı. Gözleri parlıyordu. “Bu civarda mıydın?”

Paltosunu çıkarmasını izlemekle o kadar meşguldüm ki sorusuna yanıt veremedim; altına omuzlarından dökümlü, yumuşak görünen zümrüt yeşili bir elbise giymişti. Daha önce görmediğim çillerini görebiliyordum. Köprücük kemiğinin hemen altında ve boğazının oyuğunda. Biramdan uzun bir yudum daha aldım.

“Ne?” diye sordum hırıltılı bir sesle, şişeyi ağzımdan uzaklaştırırken.

“Mesaj attığımda civarda olmalıydın,” dedi Lucie.

“Ah, hayır. Demek istediğim, evet. Burada yaşıyorum. Fleet üzerinde.” Lucie bana restoranda beklediğine dair mesaj atar atmaz kendimi duşa atmıştım ve başıma geçirmeden önce şifoniyerden çekip çıkardığım tişörte bakmaya bile tenezzül etmemiştim.

“Pek uzak sayılmaz,” diye ekledim, telaşla buraya geldiğim için bir anda mahcup olarak. Lucie yetişkin bir kadındı ve kendi başının çaresine bakabilirdi. Ama tek düşünebildiğim, o piknik masasında ikimiz baş başa otururken bana birini bulup bulamayacağını sorduğunda umutla titreyen sesiydi. Boğazımı temizledim. “Yalnız olmanı istemedim.”

Birasını ağzına götürürken duraksayıp bana bakmaya devam etti.

“Amacın ne?” diye sordu birdenbire, sessizlik boğulacakmışım gibi hissettirecek kadar uzadıktan sonra.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Amacım mı?”

“Evet.” Lucie birasından kocaman bir yudum aldı. Bu kez köpüğü başparmağıyla sildi. “Senin olayın ne?”

“Neden bu soru kulağa *sorunumun* ne olduğunu bilmek istiyormuşsun gibi geliyor?”

“Sen bir radyo sunucususun,” dedi bana aldırmadan, açıklamak için tek parmağını kaldırarak. “Geç saatte yayınlanan bir romantizm programını sunuyorsun.” İkinci parmağını kaldırdı. “Bana aşka inanmadığını söyledin ama buradasın. Bana uygun birini bulmam için yardım ediyorsun. Bu ne demek oluyor?”

“Uygun birini bulmana yardım ettiğimi söyleyemem. Sadece bir bira ısmarladım.” Patates kızartmalarım ona doğru ittim. “Ve patates. Akşam yemeği yedin mi?”

Lucie kızarmış patateslerden bir tane alıp ağzına attı. Tadını alınca inledi ve hemen iki tane daha aldı. “Ee?” diye sordu, arkamızdaki masadan ketçabı almak için uzanırken.

Ben de bir patates aldım. “Ne eesi?”

“Çelişkilerle dolu bir adamsın, Aiden Valen.”

Omuz silktim. “Bana para kazandıran bir işim olması hoşuma gidiyor.”

Lucie gözlerini devirdi. Güldüm.

“Ne? Bu doğru. Radyo işine girdim çünkü üniversitedeyken acilen paraya ihtiyacım vardı. Aptal bir çocuktum ve kampüs kafeteryasında çalışmaktan daha iyi olacağını sandım. Arkadaşımın bir vardiyada yerini alacak birine ihtiyacı vardı ve programı sunarsam bana iki kat para vereceğini söyledi.”

“Ve buna bayıldın, öyle mi? O ilk programa?”

“İçindeki iyimseri ezmek istemiyorum ama hayır. Hızlı para kazanmak ve birkaç kızın telefon numarasını almak hoşuma gitti.” Ağzıma bir patates daha atıp kaşlarımı oynattım. “Anlaşılan, sesim güzelmiş.”

Lucie bana ters bir bakış attı.

“Bana öyle bakma. Üniversitedeydim.”

“Bu hafifmeşrep olmak için bahane değil.”

Bir kahkaha daha attım. Bardaki iki adam dönüp omuzlarının üzerinden bana baktılar. Gülümsememi dizginlemeye çalıştım. “Ayrıca... başka biri olmak hoşuma gitti. Sorunlarımı kenara atıp yeni biri olarak var olmaktan hoşlandım.”

“Aiden Valen olmak yerine Aiden Valentine oldun.”

"Kesinlikle. Aiden Valentine'ın en büyük problemi çalacağı bir sonraki şarkıydı. Mutlu olmak, sohbet etmek ve çekici olmak onun için kolaydı." Annesi hasta değildi, not ortalaması yavaşça kötüye gitmiyordu ve insanlarla sorunu yoktu. "İnsanlarla konuşmak hoşuma gidiyordu. Romantizmle ilgili bir programda kendimi bulmam tamamen tesadüftü. Aşktan bahsetmek hoşuma gitti... ta ki, bıkana dek."

"Neden?"

Loş ışığın ya da midemi yakan alkolün etkisi olabilirdi, belki de Lucie'ydi ama gerçek birden ağzımdan dökülüverdi. "Ara-yanlar arasında benzerlikler görmeye başladım. Aşkın onları nasıl perişan ve paramparça ettiğini gördüm. Bunu bir kez fark edince bir daha görmezden gelemedim. Sanırım bunu bekleme-ye başladım. Kendimi ona hazırladım. Böylesi daha kolaydı."

"Neden?" diye sordu tekrar, vücudu benimkine sokuldu.

"Çünkü aynı şeyi kendi hayatımda da görebiliyordum. Babamla olan ilişkimde. Annem hastalandı," dedim boğuk bir sesle, avuçlarımı şişenin soğuk camına bastırdım. "O hastalandıkça bu babamı mahvetti. Sanırım o zaman iyi şeylere inanmayı bıraktım."

Lucie keskin bir nefes alıp bana doğru eğildi. "O--"

"Şimdi iyi ama--" Başparmağımı camın üzerindeki buğunun üzerinde gezdirip oraya odaklandım. Kendimi anılarımda değil, burada tutmaya çalıştım. "İlk teşhisi aldığımda çocuktum. Sekizinci doğum günümden üç gün önceydi." Mutfak masasında balonlar varken ailemin bana oturmamı söylediğini hatırlıyordum. Dolaptaki pasta hiç yenmemişti. "Hepimiz kabullenmekte zorlandık ama babam--" Sesim çatallandı, yutkundum. "Bu babamı kahretti. Yatak odam onların banyosuna bitişikti ve bazı geceler annem uykuya daldıktan sonra babamı duvarın ardından duyardım. Sesi bastırmak için suyu açardı ama ağladığını duyabiliyordum." Sabah kızarmış gözlerinden ve asık suratından bunu anlayabiliyordum. Kimse ona bakmadığını sandığında anneme bakma biçiminden belli olurdu. Sanki kalbi yerinden sökülüyor-

muş gibiydi. Annem hastalıktan kurtulamazsa, o da hayatta kalamayacakmış gibiydi.

Sohbeti ilerletmeye kararlı bir şekilde konuşmaya devam ettim. Kara mayınlarıyla dolu bir alanda koşuyor, parti hediyeleri gibi hayatımın en yıkıcı anlarını ortaya saçıyordum. "Babam onu çok severdi ve kanserin onu öldürmesi babamı da aynı şekilde öldürüyordu. Buna tanık olduktan sonra âşık olmazsam hayatımın daha kolay olacağına karar verdim."

Lucie hafif bir ses çıkardı. Parmakları koluma değdi. "Aiden."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, yapma bunu. Acıman gereken kişi ben değilim." Şişemden bir yudum daha alıp sesime neşe katmaya çalıştım. "Her neyse, çok uzun zamandır radyoda çalışıyorum ve önceleri iyiydi. Sonra iyi olmamaya başladı." Kasvetli havayı dağıtmaya çalıştım. "Sanırım vasat yıldönümü hediyeleri hakkında çok fazla şikâyet duydum. Benim için romantizmin ışıltısını yok etti."

Lucie çenesini eline yaslayıp dikkatle beni izledi. Ailem hakkında daha fazla soru sormasını bekledim ama yüzümdeki endişeyi görmüş olmalıydı. Onlar hakkında konuşmazdım. Asla. Bu sayede dağılmıyordum. Bu sayede yoluma devam edebiliyordum.

Bakışları yumuşadı.

"Bana yardımcı oluyorsun," diye dikkatimi çekti. "Bana yardım etmeye istekli olduğuna göre, romantizme biraz olsun inandığını düşünmek istiyorum."

"Maggie fiziksel olarak zarar vermekle tehdit etti beni."

"Bu yüzden mi bu gece buradasm? Maggie seni tehdit ettiği için mi?"

"Hayır. Hayır, bu benim kendi yersiz centilmenliğim." Zoraki bir şekilde avucumun içine öksürdüm. "Sanırım hastalanıyorum."

"Yalancı." İşaretparmağını suçlarcasına burnuma doğrulttu. Onu tutup ellerimizi masaya doğru indirdim. Elini geri çekmeyince mantıksızca sevindim. "Bence sen gizli bir romantiksin," dedi bana.

"Düzgün bir insanım," diye onu düzelttim.

"Gizliden gizliye romantik bir çocuksun," diye devam etti.

Kahkaha attım. Lucie elini elimin altında çevirdi ve avuçlarımız birbirlerine değdi. Başparmağımı eklemlerinin üzerindeki yağ lekesinde gezdirdim. "Beni buna inandırabilecek biri varsa, o sen olurdun, Lucie."

Birasının üzerinden sıırttı, yanakları kızarmıştı. "Saf irade gücü sayesinde."

Elini sıktım. "Öyle bir şey."

* * *

İki biranın ardından Lucie, ketçap ya da bir bar kavgasının kalıntılarıyla lekelenmiş olabilecek bir lamine menüyü aldı. Yaklaşık bir saat önce, söz konusu biralardan önce elini geri çekmişti ve masanın öteki tarafında sessizce elini geri almanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum.

Bu pek de kurcalamak istemediğim bir dürtüydü.

Lucie bir NASA fizikçisinin dikkatiyle menüyü inceledi. "Neye ihtiyacım var, biliyor musun?"

Biramdan büyük bir yudum aldım ve kolumu sandalyesinin arkasına atarsam fark edip etmeyeceğini merak ettim. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirirsem acaba ne yapardı? Biranın, ona olan yakınlığının, şampuanının kokusunun ve o kahrolası yeşil elbisesinin etkisiyle hoş bir çakırkeyiflik içindeydim. "Bir cin tonik ve iki tabak daha patates kızartması mı?"

"Evet," dedi kelimeyi uzatarak. Yan masadaki içkileri ancak arzu olarak sınıflandırabileceğim bir ifadeyle süzüyordu. Gözlerini kıstı. "Ama aynı zamanda, hayır."

"Hayır mı?"

"Eğlenmeye ihtiyacım var, Aiden. Hiç eğlenmiyorum. Ben her zaman odadaki en sıkıcı insanım."

"Bu doğru değil," dedim ona. "Haftanın üç gecesi aynı odadayız ve seni temin ederim ki senden daha az eğlenceliyim."

Benimle tartışmayacak kadar akıllı başındaydı. "İnsanlar eğlenmek için ne yapıyorlar?"

“Televizyon diye bir şey duydum.”

Lucie kaşlarını çatı. “Aiden. Ben ciddiym.”

“Ben de.”

Lucie yerinde kıpırdandı, dizleri masanın altında benimkile-re çarptı; ifadesi açık ve hevesliydi. “İlk konuşmamızı hatırlıyor musun? Sana denemek istemediğimi söylediğimi?”

Başım la onayladım. Bazen sesinin rüyalarım a karıştığını düşünüyordum. Bazen sabahları uyandığımda yanımda olması gerekiyormuş, kahkahası kulaklarımda çınlamalıymış gibi hissediyordum. “Hatırlıyorum.”

“Bu gece denemek istemiyorum. Hayal kırıklığıyla sonuçlanan randevular, radyo programı ya da bu gece beni eken sersemi düşünmek istemiyorum.”

Sersem diye dudaklarımı oynatırken gülümsedim.

“O müzik kutusuna para atıp ‘Thong Song’u dinlemek istiyorum. Patates kızartması yemek, bir bira daha içmek ve belki bir *shot* atmak istiyorum. Bir *shot*, Aiden! Daha önce bir *shot* attığımı sanmıyorum.”

Giderek hızlanıyordu, ağzından çıkan her kelimeyle gözleri biraz daha parlıyordu. Endişe neşemle çatışmaya başladı. Lucie ağlamak üzereymiş gibi histerik bir sınırda dolaşıyordu.

“Lucie, sen–”

“İyiyim,” dedi. Birasından gürültülü bir yudum daha aldı. “Sadece... herkes eğlenirken ben biberonda bebek maması hazırlıyordum ve aç tırtılla ilgili hikâyeler okurken uykuya dalıyordum. Hayatın, sonuçları olmadan aptallık yapılan kısmını kaçırdım. Sanırım geçmişe özlem duyuyorum. Ya da onu romantize ediyorum. Romantize etmekte çok iyiyim.” İki parmağını kaşlarının arasına bastırıp ovdu, sonra gözlerini 90’lı yıllardan eski bir Orioles maçı yayınlayan barın üzerindeki televizyona çevirdi. Cal Ripken şapkasını kaldırarak yedek kulübesinden çıkarken kalabalık deliye döndü.

Lucie içini çekti. “Beni görmezden gelemezsin.”

“Seni görmezden gelmek imkânsız,” diye mırıldandım.

“Ne dedin?”

Başımı iki yana salladım. “Yok bir şey.” Dudaklarının kenarları hâlâ aşağı kıvrılmış ve omuzları içeri çökmüştü. “Eğlence arıyorsan,” –pes edip kolumu sandalyesinin arkasına attım ve parmak uçlarım çıplak omzuna dokudu– “arka tarafta Skee-Ball makineleri var.”

Lucie göz ucuyla bana baktı. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”
Yavaşça başımı iki yana salladım.

Lucie’nin yüzüne bir gülümseme yayıldı, bir prize takılmışım gibi hissettim. Sanki güneş bana doğru dönmüştü.

“Nerede?” diye sordu, şimdiden bakmak için koltuğundan yarı yarıya eğilmişti.

“Önce yemek.” Oturduğu yerde dimdik olana dek iki parmağım la onu geri ittim. “Sonra Skee-Ball.”

* * *

“Aiden?”

“Ne?” diye homurdandım.

“Skee-Ball’da hep bu kadar kötü müydün?”

“Hayır.” Makinenin tepesinde yanıp sönen kocaman sıfıra dik dik baktım. Attığım son top tamamen farklı bir kulvara girmişti. Ondan önceki top ise şu anda benimle dalga geçen skor tahtasında bir oyuk bırakmıştı. “Bu yeni bir gelişme.”

Aslında bu, alkolün ve Lucie’nin bacaklarını makinenin yan tarafına dayamasının bir karışımıydı; uzun bacakları, elbisesinin eteğine kadar pürüzsüz bir çizgi oluşturuyordu. Metal kapıdan tek bir top bile geçirebildiğimi sanmıyordum.

“Pek iyi değilsin,” dedi dudakları pipetin etrafındayken.

Lucie bacak bacak üstüne atıp vazgeçerken, toplardan biri rampadan yere düştü. Onu almak için makinenin yanında tündüğü yerden kalktı ve topu yerden almak için eğilirken elbisesinin kumaşının uyluklarında gerilmesine takılıp kaldım.

Güçlkle yutkunup içkimi iki koca yudumda bitirdim ve

gözlerimi Skee-Ball makinesinin tepesindeki palyaço yüzüne çevirdim. Kırpmadığı gözleriyle beni sessizce yargılıyordu.

Palyaço bendim. Lucie benim için yasak bölgeydi. O romantizm arıyordu. Sonsuza dek mutlu yaşayabileceği birini istiyordu.

Davranış problemleri olan sorunlu bir radyo sunucusu değil.

"İşte," dedi Lucie, yanıma gelip bana bir başka top verdi. Boş bardağını benimkinin yanına koydu ve arkama geçene kadar kıpırdadı. Kolunu gövdeme doladı ve parmaklarımızı birbirine kenetledi.

Midem altüst oldu.

"Hımm," dedim şaşkınlıkla, sırtıma baskı yapan vücudunun fazlasıyla farkındaydım. "Şu anda ne oluyor?"

Lucie oflayıp arkamdan kaskatı kolumu farklı bir pozisyona almaya çalıştı. "Duruşunu düzeltmeye çalışıyorum."

"Duruşum mu?"

"Evet," dedi bıkkınlıkla. Arkamda ipteki bir kuklayı andıran vücudumu düzeltmeye çalıştığı için onu göremiyordum. "Duruşun kötü."

"Skee-Ball duruşu hakkında ne biliyorsun?"

Lucie omzumun üzerinden ileriye baktı. Topuklu ayakkabı giydiği için şakağı neredeyse benimkine değiyordu. Öne doğru eğilirsem dudaklarım burnunun kemiğine değebilirdi.

Genellikle fazlasıyla kontrollü olsam da bu gece kontrol mekanizmam gevşemişti; yarım düzine içki ve Lucie tarafından paramparça edilmişti. Gözlerimi ondan alamıyordum. Çok fazla şey düşünüyordum. Çok fazla bahane üretiyordum.

"Skee-Ball duruşu hakkında çok şey biliyorum, merak etme." Avucuyla yan tarafıma vurunca, inlememek için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım. "İşin sırrı kalçalarda gizli."

Tanrım. "Öyle mi?"

"Evet." Avuçlarım yan tarafımdan belime indirdi. Tişörtümün ince kumaşından sıcaklığını hissedebiliyordum. Göğsünü sırtıma bastırıp beni öne doğru eğilmeye teşvik ettikten sonra kolunu gövdeme doladı. Şampuanının kokusunu alabiliyor-

dum. Üzerinden hiç eksik olmayan keskin metal kokusunu da. Keskin bir nefes aldım.

Yüzü tekrar omzumun üzerinde belirdi. "Seni çimdikledim mi?"

"Hayır." Kürekkemiklerimin arasmda baskısını hissedebiliyordum. Bel çukurumda da. İçimden elimi arkama götürüp onu kendime iyice bastırmak geldi. Parmak uçlarımı çıplak bacağımda gezdirmek istedim. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim ve Lucie'nin eli tişörtümün ön kısmında yumruk oldu. Gözlerimi sımsıkı kapattım. "İyiyim."

"İyi görünüyorsun."

"İyiyim," dedim tekrar. "Ne diyordun? Kalçalar hakkında."

"Ah." Elini karnıma koydu ve sadece dokunarak vücudumdaki tüm girinti ve çıkıntıların haritasını çıkarmaya çalışıyormuş gibi tırnakları dolambaçlı, dikkat dağıtan bir yol izledi. Avucunun değdiği her yeri ateş sardı. Serçeparmağı kot pantolonumun düğmesine değince elini tuttum.

"Lucie?"

"Hımm?"

"Ne yapıyorsun?"

"Ah," dedi tekrar, alnını omzuma yasladı. Titreyerek iç çekti. "Ne diyeceğimi unuttum."

Kelimelerinin bir kısmını yuvarlarken, terk ettiğimiz masamıza baktım. İki patates sepeti boştu ve bir dizi bardak duruyordu. Silip süpürdüğü hamburgerin tabağı da boştu. Beynimin puslu ve dalgın bir yanı çok fazla içtiğimizi söylüyordu ama vücudumu onunkinden uzaklaştıramadım.

"Sanırım Skee-Ball oynamanın düzgün formunu bana göstermeye çalışıyordun," dedim yavaşça.

"Doğru." Lucie mırıldandı. Kürekkemiklerimin arasındaki alana sokulup keyifli bir ses çıkardı. "Güzel kokuyorsun."

"Teşekkür ederim." Elini sıktım. "Sen de güzel kokuyorsun."

Omzumun üzerinde iki yeşil göz belirdi. "Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

“Evet.”

“Harika.” Lucie iç çekti. Avucuyla hafifçe karnuma vurdu. “Pekâlâ. Hadi birkaç top atalım.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Evet. Hadi bunu yapalım.”

“Olgun ol, lütfen. Bu çok ciddi bir mesele.”

“Elbette.”

Lucie toplardan birini dikkatle avucuma koyup parmaklarımı etrafına doladı, başparmağımın duruşuna özellikle özen gösterdi. Parmak savaşıma girmek için çocukça bir çabayla parmağımı onunkine tutturmayı denedim ama beceriksiz manevramdan kaçınıp hoşnutsuzca dilini damağında şaklattı.

“Odaklan,” dedi ve yemin ederim odaklanabilseydim bunu yapardım. O hâldeyken, sadece bana dokunan yerlerine ve ayaklarımın arasındaki topuklu ayakkabısına odaklanabiliyordum. Hayal gücüm çok eğleniyordu.

“Pekâlâ, topu attığında kolunu uzatmıyorsun.” Kolumu geriye çekti, sonra geniş bir kavisle öne doğru itti. Birlikte öne doğru hareket ettiğimizde, tüm vücudu sırtıma sürtündü. Ön kollarımdaki tüylerim diken diken oldu. “Böyle. Gördün mü?”

Kollarımızı birlikte hareket ettirdim. “Böyle mi?”

Başını salladı ve saçları pazuma değdi. “Aynen öyle,” diye kulağıma fısıldadı. “Sen de dene.”

Lucie uzaklaştı. Topu attım. Metal ızgaraya çarpıp rampadan sekti ve pencerenin yanındaki oturma bölümlerinden birinin altına yuvarlandı.

“Sanırım Skee-Ball’da kötüyüm,” diye mırıldandım.

“Evet, bu oyunda oldukça kötüsün,” diyerek bana katıldı. Tek kaşımı kaldırarak ona doğru döndüm; Lucie bana sırıtıyordu, öylesine kocaman gülümsüyordu ki gözleri her zamankinden biraz daha büyüktü. Ben ciddi görünmeye çalıştıkça Lucie kahkaha attı ve içimde bir şey çatladı.

“Ah!” dedi Lucie, yüzünde hevesli bir ifade belirdi. Onun bu hâli hoşuma gitmişti. Omuzlarında taşımaya kararlı olduğu ağırlıktan eser yoktu. Yumuşaktı. Şakacıydı. “Şimdi ne yapmalıyız biliyor musun?”

"Biraz su içip sana bir hamburger daha mı sipariş etmeliyiz?"

"Dans etmek istiyorum!" dedi beni tamamen görmezden gelerek. Arkasını dönüp topuklu ayakkabıları tıkırdayarak müzik kutusuna doğru ilerledi. Sadece bir şarkı olmasına rağmen seçenekleri inceler gibi yaptıktan sonra avucu açık bir şekilde elini bana uzattı.

Avucumu onunkine koyup elini tuttum.

Lucie dik dik baktı.

"Ne?" diye sordum, yanındaki makineye ağırlığımı vererek. Su altındaymış gibi hissediyordum. Her şey yoğun ve ağır hareket ediyordu. Sanki bir şuruba karışmıştım ya da Lucie'nin yürünmesine yakalanmıştım. Müzik kutusundan yayılan turuncu ışık, onun parlıyormuş gibi görünmesine yol açıyordu.

"Bozukluğa* ihtiyacım var," dedi.

"Biliyorum. Bu yüzden programa katılıyorsun."

"Hayır." Lucie içini çekti. "Bozuk parayı kastediyorum. Makineye atmak için. Müzik çalmak için."

"Ah." Ceplerimi yoklayıp ona iki çeyreklik verdim.

"Teşekkür ederim," dedi düzgün bir şekilde.

Lucie bozuk paraları küçük boşluğa atıp dilini dişlerinin arasına sıkıştırarak uygun tuşlara bastı. Keman introsu başlayınca barda bir tezahürat yayıldı. Bana tekrar elini uzattı.

"Sana tüm çeyrekliklerimi verdim," dedim ona.

"Senden çeyreklik istemiyorum."

Tekrar elimi eline yapıştırdım.

"Bana beşlik çakmayı bırak."

"Kendime engel olamıyorum," diye mırıldandım. Lucie parmaklarını kıpırdattınca ona baktım. "Ne? Ne istiyorsun?"

""Thong Song' eşliğinde tek başıma dans edemem, Aiden."

"Bahse girerim edebilirsin."

Lucie ayağını sertçe yere vurunca güldüm. Yanımızda, Sisqó "dumps like a truck, truck, truck," diye şarkıyı söylüyordu. Ye-

* İngilizce'de "change" hem bozuk para hem de değişiklik anlamına gelir.

rin içinden geçip farklı bir evrene girmiş gibi hissettim. Ya çok içmiştim ya da yeterince içmemiştim.

"Aiden," dedi Lucie tekrar bana yaklaşarak. "Benimle dans et. Lütfen."

"Lucie," diye fısıldayarak karşılık verdim. "Beni insan içinde 'Thong Song' eşliğinde dans etmeye zorlama."

Lucie altdudağını büküp müziğin ritmine uygun bir şekilde kalçalarını salladı. Bunu bu kadar çekici bulmamam gerekirdi.

"Pekâlâ," diye homurdandım; Lucie ayaklarıyla olduğu yerde ritim tutup kollarını başının üzerine kaldırmış hâlde sevinçle bağırınca gülümsememeye çalıştım. Eteğinin ucu beş santim yukarı sıyrıldı. Onu aşağı çektikten sonra ellerimi arkamda kenetledim. "Sadece sağa sola sallanacağım," diye onu uyardım.

"Sağa sola sallanmanın mahsuru yok," diye hemen kabul etti. Tişörtümü önünden kavrayıp beni küçük, yapışkan parke zeminin ortasına çekti. Daha önce barda oturan sakallı iki adam artık yüksek bir masaya geçmişlerdi ve maskaralıklarımız karşısında onlar da bizim kadar şaşkınlardı.

Lucie kollarını boynuma dolayıp yanağını omzuma yasladı. Üç saniyelik tereddüdün ardından, başının arkasından tutup parmaklarımı saçlarının arasına soktum. Yavaşça sağa sola sallandık, şarkının ritmini kesinlikle takip etmiyorduk. Geçici dans pistimizin diğer ucunda, şekerleme rengi polo yakalı tişört giymiş iki üniversiteli sarhoş bir şekilde sıra hâlinde dans ediyorlardı.

"Biliyor musun, ekilmiş birine göre bu gece çok iyi geçiyor." Yüzünü bana doğru kaldırdı ve tek görebildiğim yemyeşil gözleriydi. *Hedera canariensis*, diye dalgın bir şekilde içimden geçirdim, *ama daha güzeli. Gördüğüm en güzel gözler.*

"Bence içtiğin üçüncü cin toniğin etkisi."

Lucie ofladı. "Seninle iyi vakit geçirdiğimi düşünmek imkânsız mı?"

"Çok az insan benimle iyi vakit geçirdiğini düşünür."

"Buna inanmakta zorlanıyorum." Tembel tembel gözlerini yüzümde gezdirdi.

Kalp atışlarımı avuçlarımda, dizlerimin arkasında ve boğazımın oyuğunda hissedebiliyordum. Lucie'nin parmak uçları enseme değdiği yerde, kuştüyü gibi bir etki bırakıyordu. Oraya ne yazdığını çözmeye çalıştım ama sonra bunu yapmaya devam ettiği sürece umursamadığıma karar verdim.

Avucumu sırtına yerleştirip onu kendime yaklaştırdım. Şefkatin kaygan zemininden aşağı süzülmememe izin veriyordum; bu anları alıp aşırı sarhoş olmayacağımız ve odaya her girdiğinde gözlerim Lucie'ye takılmıyormuş gibi yapmam gerekecek diğer zamanlar için biriktirmekten memnundum.

Sanırım ondan hoşlanıyordum ve bu ihtiyacım olan en son şeydi.

"İyi bir dansçısın," diye şakağına doğru mırıldandım.

"Bu dans etmek değil," diye uykulu bir şekilde karşılık verdi.

"Öyleyse sallanmak. Olduğun yerde sallanmakta çok iyisin." Lucie belirsiz bir şey mırıldanırken onu daha sıkı tuttum. "Seni eve bırakmalıyım." İçimi çektim.

"Ne?" Lucie geriye çekilip kollarımın oluşturduğu çembere yaslanıp dudaklarını büktü. Yüzündeki ifadeyi görünce sırtıttım. Çok sevimliydi.

"Hayır," diye sızlandı.

Saçlarını omzunun üzerine ittim. "Evet. Ne yazık ki 'Thong Song' bitti."

Şarkı yaklaşık bir dakika önce bitmişti ama Lucie farkında değildi ve buna dikkatini çekmek istememiştim.

"Başka çeyrekliğin var mı?" diye sordu. Başımı iki yana salladım, Lucie'nin omuzları yenilgiye uğramış gibi çöktü. "Kahretsin."

"Bir dahaki sefere," dedim ve elimi beline koyup onu masaya doğru yönlendirdim. İkimiz de ayakta durmakta zorlanıyorduk ama Lucie'nin ayaklarında ölüm tehlikesi oluşturan topuklu ayakkabıları vardı. Eşyalarım toplarken yalpaladı ve sadece bir kolunu montuna sokmayı başardı. Kocaman esnerken geri kalanının omzunun üzerine düşmesine izin verdi. Yumruğu yanağının kıvrımına battı.

Çok sevimli görünüyordu. Hoş bir şekilde darmadağınaktı. Barın ortasında durup ona baktım ve tam o anda başımın dertte olduğunu fark ettim. Çünkü eteğinin ince kumaşının altında uzayıp giden bacakları ya da gülerken burnunun buruşması ya da her şeye bitmek tükenmek bilmeyen bir iyimserlikle bakması yüzünden, Lucie'yle sadece vakit geçirmekten keyif almayı anlayabilirdim. Ama tüm bunların yanı sıra başka şeyler de vardı. Akıllı ve hazırcevap olması. Cömert, açık kalpli, sevimli ve nazik olması. Tüm bunlara bayılıyordum ve hiçbir yanı bir diğerinden daha fazla öne çıkmıyor ya da geri planda kalmıyordu.

Ceketini giymesine yardım ettim ve küçücük deliklerle uğraşarak üst iki düğmesini ilikledim. Eklemlerim göğsünün kıvrımına çarptığında aniden nefesini içine çekti.

"Seni evine bırakacağım," dedim ona, elim yavaşça diğer düğmelerin üzerinde ilerlerken. Bu küçük ve etkisiz plastik parçalarının en sonuncusuna ulaştığımda, aklımı başıma toplamış olmayı umuyordum.

"Pekâlâ," dedi Lucie yerinden kımıldamadan. Yüzünü yukarı çevirince burnu burnumu dürttü.

Bir balon gibi tüm mantığımı serbest bıraktım ve neşeyle süzülüp gitmesini izledim.

"Lucie," diye nefesimi verdim, mantığım çekip gittiyse kendimi dizginlemeye çalışacaktım. İçki içmişti. Ben de içmiştim. Omzumdaki kötü melek bana edepsiz fikirler verip dudaklarımı onunkilere yapıştırmam ve tadının da sesi kadar hoş olup olmadığına bakmam için bana meydan okusa da onu öpemezdim. Parmaklarım seğirdi ve montunu bıraktım. Ne yazık ki Lucie ön tarafıma yapışmış bir şekilde kaldı.

"Seni evine bırakacağım," diye tekrarladım, ikimizden birini ikna etmeyi umarak.

Gözleri kapandı, kirpikleri yanaklarının üzerine yayıldı. Burnu bir kez daha burnuma değdi ve omuzlarıma doğru bir ürperti yayıldı, vücudum titredi. İçtiği cinin ve sıkığı parfümün hafif kokusunu alabiliyordum.

"Lucie," diye fısıldadım. Sanırım yalvarıyordum ama ne için olduğuna dair bir fikrim yoktu. Beni bırakması ya da beni kendisine çekmesi için. Emin değildim.

Biri arkadan ona çarpınca yalpalayıp tişörtümün önünü sıkıca kavradı. Elimi sırtına koyarak onu dengelerken, başparmağım kalçasının kıvrımının üst kısmına değdi.

"Önüne bak," diye Lucie'nin arkasındaki serseme bağırdım. Lucie alnını göğsüme koyup ağırlığını bana verdi. İç çekip ceke-timi aldım ve onu kolumun üzerine atıp Lucie'yi nazikçe ilerle-mesi için yönlendirdim. Kalabalığın içinde ilerlerken Lucie sen-deledi ve barın ön tarafındaki mermer basamaklara çıktığımız anda onu durdurdum. Lucie uykulu gözlerle bana baktı; başını eğme biçiminde bir soru gizliydi.

Lucie'nin önündeki basamağa inip omzumun üzerinden ona baktım. "Atla."

Gözlerini bana dikti. "Ne?"

"O ayakkabılarla kaldırımda yürüyemezsin." Biraz daha eğil-dim. "Atla."

"Sırtına mı?"

"Evet."

"Düşersin."

"Düşmem."

Lucie dudağını ısırды ve içimde yükselen iniltiyi yutkunarak bastırmak zorunda kaldım. "Lucie. Seni düşürmeyeceğim," diye söz verdim. "Hadi, seni evine götürelim."

"Yalınayak yürüyebilirim," diye önerdi.

"Evet. Lütfen mart ayında Baltimore sokaklarında yalınayak dolaş." Başımla ileri doğru işaret ettim. "Hadi. Gidelim."

"Patronluk taslıyorsun."

"İstediğimde patronluk taslayabilirim," dedim ona.

Lucie gözlerini kırpıştırarak bana bakarken yanakları kızardı. Ağırlığını bir ayağından diğerine vermesi dikkatimden kaçmadı.

"Pekâlâ," dedi en sonunda. Öne doğru bir adım atıp kolları-m omuzlarıma doladı. Karnını sırtımın ortasına yasladı ve dizi-

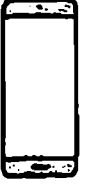
ni kalçama koydu. Bu aklıma gelen en iyi ya da en kötü fikirdi. Çünkü doğrulduğumda, pürüzsüz ve güçlü bacaklarını sıkıca tutmak zorunda kaldım ve attığım her adımda bana sürtünüyordu.

Lucie hâlinden memnun bir şekilde iç çekerek çenesini omzuma koyup kollarını göğsümde birleştirirken ayışığının aydınlattığı sokakta ilerlemeye başladım. Çılgınca bir şekilde elini tişörtümden içeri yönlendirip kendi tenimle onu ısıtmak istedim.

“Bu güzel,” dedi Lucie.

Bir kadının bacaklarını hissetmekten ölmek mümkün müydü? Belki de. Şu anda bir olasılık olarak görüldüğü kesindi.

“Evet,” diye ona katıldım. “Güzel.”

BALTIMORON78'İN YORUMU:

*Kalp Çıkmazı'*nın cumartesileri yayınlanmasını talep ediyorum.

Neler olduğunu bilmeliyim.

LUCIE

Kanepemde yüzüstü, ağzım korkunç derecede kurumuş ve küçük bir Avrupa ülkesi boyutunda bir baş ağrısıyla uyandım. Omuzlarıma bir battaniye örtülmüştü, ayaklarımda çoraplarım vardı; oturma odasında sızmadan önce rahat etmeyi düşünecek kadar öngörülü davrandığım için sarhoş hâlimi takdir ettim.

Dün gece parçalar hâlinde geri döndü. Restoranda tek başıma oturduğumu hatırladım. Karşımda çorbasını içen kadını. Sarı sokak lambaları üzerine vururken, kaldırımında bana doğru koşan Aiden'ı. Yerleri yapış yapış ve bir köşesinde müzik kutusu olan küçük barı. Skee-Ball'u. Kollarımı Aiden'ın boynuna doladığımı. Aiden'ın yüzüne yavaş yavaş yayılan gülümsemeyi. Çıplak bacağıma sıkıca tutan kocaman avucunu.

İrkilip gözlerimi kırpıştırarak açtım. Altımdaki yastık inleyip kırıldadı. Tiz bir ses çıkardım ve dengemi yitirip yere düştüm.

Kanepenin öteki tarafında Aiden'ın yüzü belirdi, saçları hoş bir şekilde dağılmıştı ve gözlerini kısarak bana bakıyordu. Yüzünde kanepemin minderlerinin izi çıkmıştı, uyku sersemliğiyle birbirimize baktık.

"Lucie?" diye sorup başının arkasını kabaca kaşıdı. Saçları iyice sağa sola fırladı ve hâlâ belimin etrafındaki battaniyeye dolanmış bacaklarına baktı. "Sen iyi misin?"

Hayatımın aşkını bulmam için yardım etmesi gereken ada-

mın üzerinde sere serpe uyandığımda ne kadar iyi olabilirim o kadar iyiydim.

“İyiyim,” dedim tiz bir sesle, kendimi battaniyeden ayırmaya çalışarak. Gecenin, Aiden’ı yastık olarak kullanmaya karar verdiğim kısmını hatırlamıyordum.

Aiden gözlerini kısıp bir süre daha kırıştırdı. Uykuluyken adil olmayacak derecede sevimliydi.

“Kalmamı istedin,” diye açıkladı, sesi her zamankinden daha boğuktu. Elini uzattı ve karnımdaki polar düğümünü çözmeme yardım etmeye çalıştı. Uykumda kendimi Aiden’a mı bağlamıştım? Neden bu kadar darmadağınaktım? *Tanrım*. “Sonra beni zorla kanepeye yatırdın. Ürkütücü bir şekilde... güçlüsün.”

Utanç vücuduma hücum etti, asabi ve gergin hissettim. Çok mahcup oldum. Mahcup olmaktan daha kötü olan neyse öyle hissediyordum. Sarhoşken fazla sevgi dolu olduğumu biliyordum. Grayson bana *kucaklama canavarı* derdi. Sanırım bu, bedenimin içten içe arzuladığım fiziksel temas eksikliğini telafi etme biçimiydi. Ama şimdiye kadar hiç sorun olmamıştı... bir midye gibi Aiden’a yapışana kadar, üstelik onca insan dururken.

En sonunda battaniyeyi etrafımdan çıkarıp kucağına atmayı başardım ve oturma odasının öteki tarafına çekildim.

Alana ihtiyacım vardı. Ayrıca dün gece ne olduğuna dair detaylı bir rapor fena olmazdı. Başka ne yapmıştım? Ne söylemişim? Zihnimde sadece geçici ve bulanık düşünceler vardı. Karanlıkta yavaşça dans ediyor gibiydik. Ellerim saçlarının arasındaydı. Dudaklarının tadının nasıl olduğunu merak ettiğimi hatırlıyordum. Vücudumla onu kanepeye bastırıştım. Dudaklarımı boğazma yaklaştırıp fısıldamıştım, *Kal, lütfen, iyi bir yastıksın*.

Elleri saçımın arasındaydı ve sesi kısık bir gümbürtüydü. *Pekâlâ*.

“Seni öptüm mü?” diye sordum. Yüzümün onunkine yakınlığını ve burunlarımızın birbirlerine değdiğini hayal meyal de olsa hatırlıyordum. Onu öpmek istediğimi hatırlıyordum ama sonrası... yoktu. Başka bir şey hatırlamıyordum.

Aiden uykulu, darmadağınık ve şaşkın bir şekilde gözlerini kırıpıştırarak bana bakmaya devam etti. Daha önce onu tişört-lü gördüğümü sanmıyordum ve ince, beyaz kumaşın omzunu sarma biçimi dikkatimi dağıtıyordu. Avucunu boynundaki altın zincire sürttü, kollarındaki kaslar kasılıp gevşedi.

“Ne?” diye sordu.

“Seni öptüm mü?” diye sordum daha yavaşça. Belki sakinmiş gibi davranırsam öyle hissetmeye başlardım. Başarana kadar öyleymiş gibi yapmak gerekirdi.

Aiden’in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme dolaştı. İçimden başına bir yastık fırlatmak geldi.

“Hayır.” Kanepeme yığılırken dizleri açıldı. Bir kolunu yan tarafına uzatarak esnedi, o esnada endişeli bir ses çıkardığımdan emindim. Tüm o *ten*. Tüm o *kaslar*. Genellikle bu tür şeyleri fark etmemek için başvurduğum kararlılığımdan eser yoktu. “Ama bunu düşündüğünü bilmek güzel,” dedi elini ensesine koyarak.

“Aiden,” diye onu uyardım. Onu neden uyardığımı bilmiyordum. Çünkü haklıydı. Bunu düşünmüştüm.

Arada sırada. Bir ya da iki kez.

En fazla yedi kez.

“Lucie,” dedi gözlerinin ardında bir kahkahayla.

“Benimle flört etme,” dedim ona.

Aiden’in genelde etrafında tuttuğu koruyucu kalkan, her nedense evimin ön tarafındaki vitray pencerelerden içeri süzülen sabahın ilk ışıklarında yumuşamıştı. Beni keyifle izliyordu. “Seninle bir süredir flört ediyorum.”

“Ne zamandan beri?”

“Oral ameliyatla ilgili üstü kapalı bir imada bulunduğumdan beri, buna aşağı yukarı birkaç saat ekleyebilirsin.”

“Ah,” dedim. Sonra, “Gerçekten mi?” diye sordum.

Aiden başıyla onayladı ve kocaman esnemesini elinin tersiyle kapattı. Vücudu kanepemde gerilip esnedi. Aiden’a baktığıma inanamıyordum. Kanepemdeydi. “Seninle flört etmeme karşılık veriyordun,” dedi.

Alnım kırıştı. "Öyle mi?" diye sorarken onunla kabine her girdiğimde kapıldığım hafif, ısıltılı hissi düşündüm. Her zaman gözlerim onu arıyordu. *Sweatshirt* ve koyu renk kot pantolondan oluşan gayriresmi üniforması, yapışkan notları ya da berbat müzik zevkinden ötürü ona takılmaktan nasıl heyecan duyduğumu düşündüm. Hoobastank'i *iki kez* çalmıştı. Bunun bir hata olduğuna inanmayı reddediyordum.

Sanırım onunla flört ediyordum.

"Sence buna son vermeli miyiz?"

Anlaşılmaz bir ifadeyle bana baktı. "Evet," dedi yavaşça. "Muhtemelen son vermeliyiz."

"Çünkü uyumsuzuz," diye açıkladım lafı dolandırmadan. "Çünkü ben bir ilişki istiyorum ve sen--"

"İlişkiye uygun biri değilim," diye kısık bir sesle tamamladı. Görünüşe bakılırsa Aiden ilişkiye uygun olmamaktan ziyade, ilişkiye yatırım yapmaya daha karşı görünüyordu ama sorun değildi. Eski yaralarını iyileştirmekle meşguldü. Bu yüzden onu yargılayamazdım.

Aiden yüzünü ovuşturdu. "Bu sadece hoşlanma. Çünkü birlikte çok fazla vakit geçiriyoruz." Elini kucığına indirdi. "Geçip gider."

"Evet," diye ona katıldım, yanaklarımın kızarmasına sebep olan ani hayal kırıklığını göz ardı ederek. Gözlerimi ayaklarıma diktim. "Evet," dedim tekrar.

"Sen flört etmeye son verirsen ben de son veririm."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Bu işler öyle yürümez."

Aiden tek kaşını kaldırdı. Vahşi bir kediye benziyordu. Kocaman bir yırtıcı gibiydi. "Kesinlikle öyle yürür. Kabinde saçını parmağına dolamayı bırakırsan, ben de--"

"Saçımı parmağıma dolamak mı?" diye sözünü kestim. "Saçımı örmemi mi kastediyorsun?"

Başıyla onayladı. "Evet. Kabinde saçını örmeyi bırakırsan, seninle flört etmeyi bırakırım."

"Aiden, bu--" Bir süre duraksayıp kendimi toparladım. "Bu flört etmek değil. Ben sadece saçımı topluyorum."

Aiden'in eli kanepemin minderinde esnedi. "Kabinde saçını örmeyi bırakırsan seninle flört etmeyi bırakırım," dedi tekrar talepkâr bir tonla. Yutkunup kıpırdandım.

Aramızda geçen bir diyalog aklıma geldi.

Patronluk taslıyorsun.

İstediğimde patronluk taslayabilirim.

Göğsüm sıkıştı. Bu elbisenin örtmediği her yanımin farkına vardım. Ayak bileklerim, dizlerim, bacaklarım. Makyajımı çıkarmadan kanepede uyuduktan sonra bir dilim pizza için sokak savaşı yapmış bir rakuna benzediğimin farkındaydım ama Aiden bana bir kurabiye kutusuna saklanmış kaçak bir paket kahveymişim gibi bakıyordu.

"Lucie," diye söze başladı. "Ben—"

"Merhaba, Gecenin Kraliçesi," diye bir ses mutfağımdan bağırdı. Bikkınlıkla iç çekip gözlerimi kapattım. Grayson. "Senden tüm bilgileri almak için buradayım. Hiçbir detayı atlama!"

Arka kapıma sürgü kilit takmalıydım. Kilidi kurcalayıp içeri girmemesi için belki kapının kolunun altına çocuk emniyet kilidi olan şeylerden bir tane taktırabilirdim. Porto Riko'ya taşınmayı hayal ettim. Zihnimde, elimde soğuk bir içecek ve bir deniz yıldızı gibi şezlonga sere serpe uzanmıştım. Başımı çevirince yanımda uzanmış bronz bir erkek vardı. Koyu saçlıydı. Kirli sakallıydı. Boynunda altın bir zincir vardı.

Dün gece o kadar içmemeliydim.

"Bağırmana gerek yok, baba." Maya'nın sesi kapıdan içeri süzülünce, kızımın önünde utançtan ölmeyi kabullendim.

"Neler olduğunu duymak için can attığını biliyorum, Maya. Biz bizyken soğukkanlı davranmana gerek yok. Henüz bir ergen değilsin. Heyecanını gösterebilirsin. Merak etme— *vay canına.*"

Grayson elinde meyve sepetimden aldığı bir elmayı tutarak oturma odamda aniden durdu. Gözleri kısa yeşil elbisem ve kanepede sere serpe uzanan Aiden arasında gidip geldi. Aiden'in kucağında biriken battaniyeye odaklanınca aptal yüzünde bir sırıtiş belirdi.

"Vay canuna," diye fısıldadı.

Maya, Grayson'ın kolunun altından belirdi. Ön kısmı büzgü-lü bir fötr şapka takmıştı ve çenesine... sanırım rimelle sakal çizilmişti. Muhtemelen benim rimelimdi. Kıvrıcık saçını şapkanın altında sıkı bir topuz yapmıştı. Belinde bir kırbaç vardı. Anlaşılan, kostüm partisi gününü unutmuştum.

Grayson beni kanepede Aiden'in üzerinde bulmuş gibi hemen Maya'nın gözlerini kapattı.

"Baba." Maya iç çekti. "Makyajımı berbat edeceksin."

"Grayson," diye ekledim. "Saçmalama."

Aiden battaniye kucağında toplanmış hâlde ayağa kalktı, gözlerinin etrafındaki çizgilerde bir soru gizliydi. "Hımm," dedi. "Merhaba?"

Aiden yüzünü buruşturunca gülümsememi yumruğuma gizlemek zorunda kaldım. En azından tek başıma acı çekmiyordum. Maya, Grayson'ın parmaklarının tepesinden bakana dek elini itti. Aiden gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Fötr şapkaya, sakala ve Maya'nın kemerine takılı kırbaça anlam vermeye çalışmasını izledim. Yakışıklı ve uyuklu yüzünde hoş bir gülümseme belirdi.

"Dr. Jones." Başıyla selamladı.

Maya ona gülümsedi. Kalbim göğsümde aptalca bir şey yaptı.

"Annem dün gece seninle mi çıktı? William sen misin?" diye sordu Maya. Hiç vakit kaybetmeden ekledi, "Geceyi birlikte mi geçirdiniz?"

"O William değil ama geceyi birlikte geçirmişler gibi görünüyor, değil mi?" Grayson bundan çok keyif alıyordu. Aiden, içinde bulunduğumuz duruma rağmen oldukça rahat görünüyordu. On iki yaşındaki bir çocuğun onu sorguya çekmesiyle kurdeşen dökeceğini sanıyordum ama öylece durmuş Maya'yı dinliyordu. Üzerinde kollarını gözler önüne seren... tişörtüyle. Kaslı... çıplak kollarını. Ayakkabılarını dün gece onu kanepeye zorla yatırmadan önce çıkarmış olmalıydı çünkü ayaklarında birbirleriyle uyumsuz çoraplar vardı. Biri mavi, diğeri açık kırmızıydı.

Sevimli görünüyordu.

“Kimsin öyleyse?” diye sordu Maya, nezaketini babasının evinde bırakmış olmalıydı.

“Ben Aiden,” diye basitçe yanıtladı. Bana anlaşılmaz bir bakış attıktan sonra battaniyeyi kanepeye atıp iki adım öne çıktı. “Nihayet tanışabilmemize sevindim. Annen sürekli senden bahsediyor.”

“Sesini tanıdım,” dedi Maya yavaşça. Maya şapkasını alnında yukarı itip gözlerini kısarak ona baktı. “Sen Aiden Valentine’sın.”

Aiden başıyla onayladı. “Sen de büyük entrikaların planlayıcısı Maya’sın. Radyoda bir kariyer düşündün mü?”

“Aslında arkeoloji okumayı düşünüyorum.”

Aiden güldü. Sesi içten ve toktu. Uykuluydu. “Bunu görebiliyorum.”

“Evet,” diye Maya hemen ona katılıp ayak parmaklarının ucunda yükselip alçaldı. On yıllık planını açıklamasına iki saniye vardı. Ağzı açılır açılmaz kapandı. Gözlerini kısarak bana çevirdi. Sahte sakalıyla Grayson’a o kadar benziyordu ki kahkahamı yutmak zorunda kaldım.

“Bir dakika,” dedi Maya. “Aiden Valentine oturma odasında ne arıyor?”

“Evet,” dedi Grayson. “Harika bir soru. Aiden Valentine oturma odasında ne arıyor?”

Aiden tereddütle bana baktı. Omuzlarımı silktim. Madem iş bu noktaya gelmişti, tadını çıkarabilirdik.

“Kahvaltıya kalmak ister misin?” diye sordum ona.

* * *

Ayaklarımı sürterek üst kata çıkıp eski bir *sweatshirt* ve rengi solmuş bir eşofman altı giydikten sonra yeniden mutfakta belirdim, elimdeki bir kutu ibuprofeni Aiden’a doğru uzattığımda gözleri üzerimdeki giysilere takıldı.

“Ne?” diye sordum ve yüzüne yavaşça bir gülümsemenin yayılmasını izledim. Aiden’ın gülümsemeleri neredeyse her zaman

çarpıktı, altdudağı sertçe sola kayardı. Sanki yüzü bu ifadeye alışık değildi, yaptıkça buna alışıyordu.

Plastik kutuyu kavradığında parmak uçları benimkilere değdi. Yanmış gibi elimi geri çekip parmaklarımı *sweatshirt*ümün koluna doğru kıvırdım. "Ne?" diye sordum tekrar.

"Yok bir şey," dedi Aiden başını iki yana sallayarak. Avucuna iki hap alıp onları ağzına attı. Yutkunurken boğazının aldığı şekil beni afallattı. "Rahat görünüyorsun. Sevimli."

' Kaşlarımı çattım. "Sevimli değilim."

"Çok sevimlisin."

Gözlerimi devirip buzdolabına gittim.

Sen de benimle flört ediyorsun.

Sanırım bu doğrudu.

Aiden, Maya ve Grayson'la birlikte masaya otururken mutfakta boş boş dolandım; akşamdan kalmışlığım, çaresizce yağlı bir yemek ihtiyacına ve kafatasımın arkasında donuk bir sızıya dönüşmüştü. Küçük bir orduyu doyuracak kadar krep, yumurta ve domuz pastırması pişirdim ve bir demlik kahve hazırladım. Kısık sesleri etrafımda dolaşıyordu ve dün gece hiç gelmeyecek birini restoranda beklerken rotasyondan çıkan parçalarım yavaşça yerlerine oturuyordu. Aiden dün gece boş sokakta bana seslenirken bunu başlatmıştı ve mutfak masasındaki kısık sesli sohbet buna iyice rehberlik ediyordu. Burası evimdi. Bunlar benim insanlarımdı. Benim için en önemli şeyler bunlardı.

İhtiyacım olan tüm sevgiye sahiptim.

"Gelmedi mi?" diye sordu Grayson öfkeyle, Aiden dün gece olanların oldukça hafifletilmiş bir versiyonunu anlatarak onu bilgilendirirken. Masanın ortasına bir tabak domuz pastırması koymak için omzunun üzerinden eğildikten sonra yanındaki sandalyeye oturdum.

"Gelmedi," diye doğruladım. "Affedersin, Grayson ama hayallerimdeki erkeği seçmek konusunda benden daha iyi değilsin."

"Ben deneyebilir miyim?" diye sordu Maya, kızarmış ekmek

tabağını ona uzatması için Aiden'in koluna dokundu. Aiden isteğini kelimelere dökmesini beklemeden yerine getirdi ve göğüs-kafesimin altında bir şey titredi. "Çıkacağın bir sonraki erkeği ben seçebilir miyim, anne?"

Bir parça domuz pastırması çiğnerken düşündüm. "Sanmıyorum, evlat."

"Ne? Neden?"

"Bence yeterince şey yaptın."

Maya ağzının içinde *inatçı* ve *haksız* kelimelerinden oluşan bir şey homurdandı. "Kim seçecek peki?" Sesi alaycılıkla doluydu. "Sen mi?"

Grayson reçe le uzandı. "Bana kalırsa annen, çıkabileceği bir erkek seçmek konusunda berbat olduğunu kanıtladı."

İç çektim. "Belki de aile üzerindeki bir lanettir. Yanlış muhakeme."

Maya düşünceli bir şekilde portakal suyunu yudumladı. "Peki ya Aiden? Bir sonraki erkeği o seçebilir."

Kahvemi içerken boğulacaktım. Bu istediğim en son şeydi. Akşamdan kalmış beynimde *bu sadece bir hoşlanma* sözcükleri tur atıp duruyordu.

Aiden masanın öteki ucunda durgunlaştı. "Bunun için gereken özelliklere sahip olduğumu sanmıyorum," dedi yavaşça.

Maya ona kaşlarını çatı. "Programın sunucusu değil misin?" Aiden yavaşça başıyla onayladı. "O hâlde annemin çıkacağı bir sonraki erkeği sen seçmelisin. Bu en mantıklı seçenek gibi görünüyor."

Grayson'm gözleri ilgiyle ikimizin arasında gidip geldi. Masanın altından çatalımı bacağına batırmak istedim. "Evet," diye katıldı. "Bu mantıklı görünüyor."

"Artık kimseyle çıkmak istemiyor olabilirim," dedim. "Ya da programla işim bitmiş olabilir."

Masa sallandı. Aiden yüzünü buruşturdu. "Affedersiniz. Öksürük... tuttu." Boş gözlerle ona baktım. Aiden sonradan aklına gelmiş gibi elini kaldırıp yumruğunun içine öksürdü. Sol tarafımda Grayson hırıltılı bir ses çıkardı. Aiden elini indirip tekrar çatalını tuttu. "Programla işin bitti mi?"

Programla işimin bitmesini istemiyordum. En azından bir randevunun doğru düzgün gitmesini istiyordum. Ama Aiden'in onu organize etme fikrinden hoşlanmadım. Bu düşünce biraz midemi bulandırdı, özellikle de yüzüm tişörtünün ortasında uyandığım için. Göğüs kemiğinde muhtemelen hâlâ burnumun izini taşıyordu.

"Hayır," diye iç çektim. "Programla işim bitmedi. Bay Lastik'i hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Aiden yavaşça gözlerini kırptırdı. Krep parçasına olması gerekenden daha sert bir şekilde çatalını batırdı. "Çıkacağın bir sonraki erkeği seçebilirim."

Midem düğümlendi. "Bunu yapmana gerek yok. Baltimore'da doğru düzgün birini bulabileceğime eminim--"

"Sersem olmayan birini mi?" diye önerdi.

Çatalımı tabağımın etrafında gezdirdim. "Evet. Sersem olmayan biri. Sersemlerin niteliklerine sahip olmayan birini bulabileceğimi sanıyorum."

"Bunu yapabileceğime inanmıyor musun?"

Neden bu kadar içerlediğini bilmiyordum.

"Bence yapabilirsin. Bu *Amerikan Gladyatörleri* değil, Aiden. Bana çıkabileceğim bir erkek bulmak o kadar zor olmamalı."

Mevcut rekorum aksine işaret ettiğinden değildi elbette.

"Pekâlâ. Çıkacağın bir sonraki erkeği ben seçeceğim." Bunu bir tehdit gibi söylerken çenesi kasıldı ve gözleri parladı. Bir krep parçası daha yok oldu. "*Amerikan Gladyatörleri*'nde çok iyiyim. Bilmen için söylüyorum."

Kollarını görmüştüm. Bunu yapabileceğine emindim.

"Anlaşıldı," diye karşılık verdim, ne hakkında tartıştığımızdan emin değildim.

Grayson ellerini çırpı. "Anlaşıldı öyleyse. Lucie'nin Mutluluğa Yolculuğu--"

"Aşka Yolculuğu," diye yorgun bir şekilde düzelttim.

"--istikrarlı bir hızla ilerliyor." Grayson saçımı karıştırdı. "Seninle son derece gurur duyuyorum, Benim Becerikli Küçük Lokomotifim."

“Harika.” Aiden dişlerini domuz pastırmasına geçirip dirseğini masaya yasladı. Vücudu sabahın ilk ışıklarında iki büklüm olmuş, tembel bir kavis almıştı.

“Harika,” diye karşılık verdim, nedense sinirliydim. Maya ve Grayson hâllerinden oldukça memnun görünüyorlardı. “İkinizin kostümlü oyuna gitmesi gerekmiyor muydu?”

“Ah, kahretsin.” Grayson masadan kalkıp Maya’nın çıkardığı şapkasını almak için mutfak adasının üzerine eğildi. “Hadi gidelim, Mayacığım. Kurtarman gereken kristal bir kafatası olduğuna eminim.”

“*Kristal Kafatası* en kötüsü,” diye sızlandı Maya. Geçerken başımın üzerine hafifçe okşadı. “Güle güle, anne.” Aiden’a utangaç bir şekilde el salladı. “Güle güle, Aiden Valentine.”

Aiden neşeyle gülümsedi. İnatçı gerginliği kayboldu. Artık sadece yorgun görünüyordu. Sabahları huysuz olduğunu söylediğini hatırlıyordum.

Maya’ya el salladı. “Sonra görüşürüz, Indy.”

Maya sırtıp kapıdan dışarı çıktı. Grayson onun peşinden gözden kayboldu. Mutfak sessizliğe gömüldü.

“Ben de çıksam iyi olur,” dedi Aiden yavaşça, tabağının kenarına bakarak. Uyandığımızda iyiydim ama parça parça, bulanık anılar hâlinde dün gece verdiğim tüm yanlış kararları hatırlamaya başlıyordum. Ona “Thong Song” eşliğinde benimle dans etmesi için yalvardığımı hatırladım. Skee-Ball rampasında vücudumu ona dolamıştım. Beni sırtında eve taşıırken topuklu ayak-kabırlarımla yan tarafını tekmelemiştim.

Utançla büzüldüm.

Tüm bunlarla daha sonra uğraşmak için her şeyi zihnime gömmeye karar verip yerimden kalktım. Aiden da masadan kalktı ve kirli tabaklardan birkaçını üst üste koyup lavaboya götürdü.

“Seni iteklediğim için üzgünüm,” dedim kısık bir sesle, Aiden çatal bıçaklardaki şurubu akıtıp onları düzgün bir şekilde bulaşık makinesine dizerken. Çatalların dişlerini dik yerleştirdi-

ğini fark ettim, Tanrı'nın istediğı gibi. Talihsiz hoşlanmam hız kazandı. "Dün gece bana eşlik ettiğın için teşekkürler."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," dedi Aiden. Bulaşık makinesinin kapağını kapatıp ellerini havluyla kuruladı. Üzerinde çırpma teli resmi olan ve İYİCE ÇIRP yazan havluyla. "Özür dilemene de gerek yok."

"Seni iteklediğim için mi?"

Yine o yarım gülümseme belirdi. "Beni oradan oraya savuran kadınlardan hoşlanırım."

Sırtıtmamak için yanağımın içini ısırdım. "Flört etmemeye karar verdiğimizizi sanıyorum."

"Evet, evet, biliyorum." Aiden bulaşık havlumu düzgün bir şekilde katladıktan sonra bulaşık makinesinin sapına astı. "Bundan sonra uslu olacağım."

Mutfağın farklı uçlarında durup birbirimize baktık. Dün gecenin bulanık bir anı zihnime süzüldü. Aiden ceketimin düğmelerini iliklerken eklemleri, kalın kumaşın üzerinden göğsümün kıvrımına değmişti. Yüzünde saf bir açlıkla dudakları aralanmıştı.

Uslu durmasını istediğimi sanmıyordum.

Aiden'ın sandalyede elleriyle ritim tuttuğunu duyup dalgınlığımdan sıyrıldım. "Pazartesi günü radyo istasyonunda görüşürüz," derken sesindeki isteksizliği hayal etmediğimi düşünmek istedim. "Sana çıkabileceğın bir erkek bulmak için uğraşacağım."

Başımınla onayladım. Plan buydu. Her zaman bu olmuştu. Hayal kırıklığına uğramak için hiçbir sebebim yoktu ama bir şeyin elimde kaçıp gitmesine izin veriyormuş gibi hissetmekten kendimi alamadım. Dün gece gerçek Aiden'ın tadına bakmıştım ve şimdi daha fazlasını istiyordum.

Ama bunu yapamazdım. Yapmamalıydım.

"Evet," dedim, birdenbire boğazımın ortasında beliren ağırlığı yutmaya çalışırken. "Elbette. Orada olacağım."

"Pekâlâ." Aiden yerinden kıınıldamadı. "Görüşürüz o hâlde."

Tekrar başımınla onayladım. Başımın omuzlarımla arasından yuvarlanıp gitmemesi bir mucizeydi. "Evet."

"Pazartesi."

"Hı-hu."

"Güle güle." Aiden ellerini saçının arasında gezdirdi.

"Görüşürüz."

Mutfak masamın öteki tarafında durduğu yerden kımıldamadı. Kaşları çatık, katı bir konsantrasyonla beni dikkatle izliyordu. Radyo istasyonunda bir sorunu çözmeye çalıştığında yaptığı gibi ensesini sıktı. Derin bir nefes verip geri çekildi ve aramızdaki ip iyice gerildi.

"Gidiyorum."

"Bu konuda bazı söylentiler duydum," diye ona takılıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Aiden hafifçe gülümsedi. Gülümsediğinde tüm yüzü değişiyordu. Tüm o sert çizgiler pürüzsüzleşti ve yumuşayıp cana yakın bir şeye dönüştü. Gözünün ucuyla bana baktı, mutfağımdan oturma odama geçerken evimde hareket etmesini izledim.

"Kahvaltı için teşekkürler," dedi botlarını giyerken.

"Sorun değil."

"Pazartesi... görüşürüz," dedi tekrar.

"Evimden çık artık," diye gülererek karşılık verdim, Aiden ceketini alırken.

Aiden bana gözlerini devirdikten sonra dışarı çıkıp gözden kayboldu ve kapı arkasından kapandığında sandalyeme yığıldım. Dudaklarımın kenarlarına iki parmağımı bastırdım, gülümsememin baskısı altında yanaklarım geriliyordu.

Masanın ortasında unutulmuş *Kalp Çıkmazı*'nın telefonu bir mesajla titredi.

Aiden: Güle güle.

Kahkaha attım.

AIDEN VALENTINE: *Kalp Çıkmazı*'na hoş geldiniz, Baltimorelular.

Hafta sonu sizi özledik.

LUCIE STONE: Gerçekten özledik. Hayatı daha ilginç kılıyorsunuz.

LUCIE STONE: Bu hafta sonu ne yaptın, Aiden?

AIDEN VALENTINE: Ah, bilirsin. Biraz şundan, biraz bundan.

LUCIE STONE: Eğlenceli miydi?

AIDEN VALENTINE: Çok eğlendim. Peki ya sen?

LUCIE STONE: Ne diyeceğim, biliyor musun? Ben de eğlendim.

Bu iyiydi.

İhtiyacım olan hatırlatma buydu.

Bunu siyah ve beyaz olarak tüm açıklığıyla görmeye ihtiyacım vardı. Lucie randevulaşabileceği bir erkek bulmak için buradaydı. Ona hak ettiği her şeyi verebilecek birini arıyordu. Gecenin bir yarısı birinin sırtında sokakta taşınmak, barlarda dans etmek ya da duygusal olarak müsait olmayan erkeklerle Skee-Ball dersleri için burada değildi. Kendi kendime aşkın beni incitmesine izin vermeyeceğime söz vermiştim ve bu konuda ciddiydim. Aşk olmadan da çok iyi idare edebiliyordum.

Ama Lucie'nin bir randevu bulması gerekiyordu.

O yüzden ona bir tane bulacaktım.

"Bana telefonunu ver," dedim Lucie'ye, ilk reklam arasma girer girmez. Bu gece keyifsizdim ve bundan bir dizi ilginç olmayan adayı sorumlu tutuyordum. Lucie'nin görüşeceği bir sonraki erkeği seçmem gerekiyordu ama arayan herkes ya saçmalayan bir sersem ya da bencil pisliklerdi. Hedef tahtasına bir ok fırlatıp en iyisini ummak dışında birini nasıl seçeceğimi bilmiyordum. Bu insanların hiçbiri yeterince iyi değildi.

Çenesini dizlerine yaslamış, kollarını onlara dolamış hâlde gözlerini kırıpıştırarak bana baktı. "Ne diyordun?"

"Telefonuna ihtiyacım var," dedim tekrar.

"Seni duydum ama neden o tonu takınıyorsun?"

"Belirli bir ton takındığım yok," diye homurdandım.

"On iki yaşında bir kızım var. Birinin ses tonu değiştiğinde bunu anlayabilirim." Lucie bacaklarını altında topladı. Bu gece kot pantolon giymişti. Bacaklarının üst kısmında yırtıkları olan bol bir pantolundu. Üzerinde ellerimi altına sokmak istediğim eskimiş bir tişört vardı.

Bu sabah uyandığımda hâlâ rüyalarımın etkisindeydim ve tek hatırlayabildiğim arzuyla kavrayan eller, kesik kesik nefesler ve Lucie'nin omzundaki çillerdi. Kahkahası bir duman gibi etrafıma dolanıyordu ve dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Duşta oldukça uzun vakit geçirmiştım.

"Aiden," diye çıkıştı. "Neden telefonumu istiyorsun?"

Boğazımı temizleyip yüzüme, *Az önce seni çıplak hayal ettim,* demeyen bir ifade takınmaya çalıştım. "Önemi var mı?"

"Kısmen var."

Ben homurdanırken Lucie sırttı. Çenesini kaldırdı. "Güzelce istersen onu sana veririm."

Beynim tamamen farklı bir şey duydu. Ya da cümlelerin son üç kelimesi tekrarlayıp duruyordu. Yeni koyduğumuz flört etme kuralına uymak sandığımdan daha zordu. Başımı yana eğip boynumu kıtırdattım ve tekrar denedim. "Lütfen telefonuna bakabilir miyim?"

Lucie bana kendi telefonunu uzattı. Ona boş gözlerle baktım. Duvar kâğıdında, Maya ile bir Orioles maçında kocaman bir pembe pamuk şeker paylaşırlarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Şapkası tersti ve gülmekten gözleri kapanmıştı. Burnuna pamuk şeker bulaşmıştı.

"Bu değil." Telefonu kenara koydum. Ekran kararır karar-maz fotoğrafı tekrar görebilmek için ona dokundum. "*Kalp Çıkmazı*'nın verdiği telefon."

Lucie gözlerini kıstı. "Neden?"

"Mesajları görmek istiyorum," diye açıkladım, bıkınlığımı göstermemeye çalışarak. "Orada sana uygun biri olabilir."

"Ah." Lucie'nin yüzü gerildi. "Hayır."

"Hayır mı?"

Lucie saçını düzgünce kulağının arkasına soktu. Bu gece saçını açık bırakmıştı. Görünürde tek bir örgü yoktu.

"Hayır, mesajlarda ilgimi çeken kimse yok. Onları okumayı bıraktım."

"Öyle mi?"

Lucie başıyla onayladı. "Artık o telefonu açmıyorum bile."

Bu bir yalandı. Bu geceki program boyunca telefonun ara ara titrediğini duymuştum. Yüzünü inceledim. İfadesini özenle koruması dikkatimden kaçmadı. Gözleri hafifçe sol tarafıma kayıp duruyordu. Baltimore'da yalan söylemek konusunda Lucie'den daha kötü olan biri olduğunu sanmıyordum.

"Ne saklıyorsun?"

"Ben mi? Hiçbir şey saklamıyorum." Parmakları, kıkırdağındaki ingilizanahtarı şeklindeki küçük küpeyi ovuşturmak istermiş gibi kulağına doğru ilerledi ama kendine hâkim olup elini kucağına koydu. "Sadece söylemek istedim. Mesajların arasında iyi bir aday yok. Vaktini boşa harcamış olursun."

Bunun üzerine telefona bakmayı daha çok istedim. "Lucie."

"Evet, Aiden?"

"Bana telefonu ver, lütfen."

"Hayır."

"Evet." Yemin ederim bu kadın beni en inatçı hâlime dönüştürüyordu. Sandalyesinin kolçağını tutup dizleri dizlerime kenetlenecek şekilde onu çevirdim. "Telefonu ver."

Lucie kollarını göğsünde kavuşturup kıpırdamadı.

"Bunu ya güzelce ya da zorla yapabiliriz."

Lucie gözlerini devirdi. "Pekâlâ, John Wayne. Ne yapacaksın--"

Kolumu Lucie'nin beline dolayıp dengesini yitirene kadar onu öne doğru çektikten sonra yerinden kaldırıp omzuma attım. Sandalyem altımızda kaygı verici bir şekilde gıcırdadı ve Lucie kulağının dibinde çığlık attı. Radyo istasyonunun ona verdiği telefonu ağaçtan elma koparır gibi arka cebinden çıkarıp aldım.

"Aiden," dedi nefes nefese.

"Ne?"

Kıpırdanıp duran vücudunu kucağımda tutarken, dizini karnıma geçirdi. İnleyip tutuşumu değiştirdim ve parmağımı ekranda kaydırarak telefonu açtım.

İlk üç mesaj gözlerimi devirmeme sebep oldu.

"Bu adam ciddi mi? 'Yara bandın var mı? Az önce başımı döndürdüğün için düşüp dizlerimi çizdim.'" Bu mesajı hemen sildim. "Gülünç."

Lucie yenilgiye uğramış gibi nefes verip kollarımda gevşedi, vücudu üzerime yığıldı.

"Bu arada, telefonunun kapalı olduğu yalanına inandığımı sanma."

Lucie ağzının içinde bir şeyler homurdandı.

Mesajlar da programı arayanlar kadar sönüktü. Ucuz tavlama replikleri ve tuhaf talepler vardı. Dinleyicilerin birkaçı nazik mesajlar bırakmışlardı. Ama aşağı indikçe gördüğüm mesajlar beni çileden çıkardı.

"Bu da ne?" diye çıkıştım. Lucie kurtulmak için gönülsüz bir çabada bulundu ama kolumu içgüdüsel bir şekilde beline doladım. Çenesi başımın üzerinde, kolları omuzlarıma gevşek bir şekilde dolanmış hâliyle öylece kaldı.

"Neden bahsediyorsun?" diye sakın bir şekilde sordu.

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun." Biraz daha aşağı indim ve mesajlar iyice berbatlaştı. "Bu da ne, Lucie? İnsanlar seni tehdit mi ediyorlar?"

"Hayır, onlar sadece—"

"Çeneni kapatsan iyi olur," diye telefonun ekranından okurken sesim titredi, "yoksa onu ben kapatacağım."

"Pekâlâ. Belki biraz tehditkâr. Ama artık o telefona bakmıyorum. Gerçekten. Çoğu sadece yayında kulağa ne kadar aptalca geldiğimle ilgili yorumlar." Lucie güldü ama kulağa neşeli gelmedi. Çok tizdi. Zorakiydi. "Sanırım Elliott'un çok arkadaşı var."

Stüdyonun kapısı ardına kadar açıldı ve Maggie asık suratını içeri soktu. Lucie hâlâ omzumdaydı.

“Reklam arasını ilginç bir şekilde değerlendiriyorsunuz.”

Lucie göğsümden güç alarak kendini geri itti, onu bıraktım ama telefona göz gezdirmeye devam ettim. Gelen kutusunda yüzlerce mesaj vardı ve yarısı kabul edilemezdi. En önemlisi de hepsini okumuş olmasıydı. Bu iğrenç mesajlara göz gezdirmişti.

“Aiden,” diye devam etti Maggie. “Bu gece işe dönmeyi planlıyor musun?”

Alaycı tavrını görmezden gelip telefonu yüzüne yaklaştırdım. “Bu şeyi filtrelediğini sanıyordum.”

Lucie ofladı. “Önemli bir mesele değil, Aiden.”

“Bu önemli bir mesele,” diye çıkıştım. Lucie irkilince derin bir nefes verdim. “Affedersin, ben sadece... böyle bir şeyin olmaması gerekirdi.”

Maggie telefonu elimden kaptı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Mesajlardan,” diye açıkladım. “Lucie taciz ediliyor.”

Maggie’nin gözlerinin mesajlara bakarken ileri geri gitmesini izledim. “Bir şarkı falan çal,” diye homurdandı bir dakika sonra. “Şu anda yayında hiçbir şey yok.”

Homurdanıp elimi kontrol paneline indirdim. Shania Twain’in tiz sesi kulaklığımdan süzüldü.

“Bu ne zamandır devam ediyor?” diye sordu Maggie, Lucie’ye.

Lucie kulağını ovuşturdu. “Birkaç gündür,” diye mırıldandı.

“Birkaç gündür mü?” Bir kez daha bağırdığımda Lucie irkil-di. Avucumun sert kısmıyla göğsümü öylesine güçlü ovuştur-dum ki boynumdaki altın zincirin tenimi aşındırdığını hissettim. “Günlerdir bu tür mesajlar mı alıyorsun?”

Barda da böyle bir şey olmuş muydu? O restoranda bekler-ken? Orada tek başına oturup o mesajları mı okumuştı? Lucie bir anlığına benimle göz göze geldikten sonra bakışlarını kaçırıp o gece yanında getirdiği naneli çikolata paketine odaklandı. Bir tane aldı. “Sanırım romantik partnerlerden beklediğim temel çabalar hakkında yaptığım yorumlar bazı insanları kışkırttı.”

“Aiden daha kışkırtıcı şeyler söyledi,” dedi Maggie gergin bir

sesle. Telefonda bir mesaj daha okurken kaşları çatıldı. "Örneğin, yayında adamın birine 'pislik herif' demişti."

"O bir kere oldu," diye mırıldandım ama Maggie haklıydı. Yayında birçok aptalca şey söylemiştim ama kimse beni çenemi kapatmam için tehdit etmemişti.

Maggie içini çekip hızlı bir hareketle telefonun ekranını kararttı. "Pekâlâ, dersimi aldım. Artık mesajlaşmak yok. Bu tür insanlarla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm, Lucie."

Lucie omuzlarını silktilti. "Erkeklerin kırılgan egoları beni ilgilendirmiyor." Gözlerini bana çevirdi. "Üzerine alınma."

"Alınmadım." Ucuz bir içki gibi kanımda dolaşan öfkenin üstesinden gelmekte hâlâ zorlanıyordum. Sersemlemiştim. "Onları bir yere şikâyet edemez miyiz? Onlara sim bombası ya da o tür bir şey gönderemez miyiz?" Lucie'nin dudakları bir gülümsemeyle seğirince öfkem kısmen hafifledi. "İnsanların sana o tür mesajlar göndermemeleri gerekiyor."

"Ben hallederim," dedi Maggie.

"Ama ben--"

"Sana bununla ilgileneceğimi söyledim," diye sözümü kesti Maggie, sert bir sesle. "Bunu yapmaktan büyük bir zevk duyacağım. Bununla ilgilenmek tüm ayımı şenlendirecek, çok teşekkür ederim." Alnıma hafifçe vurdu. "Şimdi radyo programına geri dön, lütfen. Eğer daha sonra hâlâ kızgınsan, birinin arka otoparka bıraktığı kanepeye beyzbol sopasıyla saldırmana izin verebilirim."

"Hâlâ orada mı?"

"Evet. Rakunlar ona bayılıyor."

Maggie ipek kıyafetler ve dümdüz saçlardan oluşan bir bulanıklık hâlinde kapıdan çıkarken topuklu ayakkabıları zeminde tıkrıdadı. Gözlerimin önünde bir çikolata belirdi.

"Çikolata ister misin?" diye sordu Lucie.

Onu alıp ağzıma attım. Bana bir tane daha uzattı.

Onu da aldım.

"Neden bir şey söylemedin?" diye sordum, üç çikolata yedik-

ten ve içimi kemiren öfke idare edilebilir bir seviyeye indikten sonra.

Omuz silkti. "Çünkü önemli bir şey değildi." Ona *evet, aslında, bu çok önemli bir şey*, demeye hazırlanırken Lucie eliyle ağzını kapattı. Hemen kaşlarımı kaldırdım.

"Benim için önemli bir şey değildi," dedi Lucie. "Hayatımda erkeklerden ilk kez istenmeyen yorumlar almıyorum, Aiden. Kadın araba tamircisi olarak gerçekten de bunun aşına olmadığım bir şey olduğunu mu sanıyorsun?" Elini indirdi. "Birçok erkek bir kadının, arabalarının üzerinde çalışmasından hoşlanmıyor. Ama neyse ki başka insanların hakkımda ne düşündüklerinden kendimi sorumlu tutmuyorum. Ben iyiyim."

"Emin misin?"

"Evet." Lucie ağzına naneli çikolata atıp bana gülümsedi. Yüzünde tereddüde benzer bir işaret aradım ama yoktu. Işıl ışıl gözleri, pembe yanakları ve beni aptallaştıran bir ağzı vardı. Kulaklığına uzandı. "Shania Twain çalmaya belki de son vermeliyiz."

"Shania Twain'i herkes sever."

"Aynı şarkıyı üst üste dinlemekten hoşlanacaklarını sanmıyorum," diye mantık yürüttü.

"Bu tartışmaya açık."

İstemesem de dinleyicilerden telefon almaya geri döndük. Yayına başladığımızda arayanlardan daha iyilerdi ama pek fark etmiyordu. Herkes Lucie'ye ya neden yanıldığını söylemek ya da kendi acıklı hikâyesini anlatmak istiyordu. Sanırım bu gece yayındaki en iç karartıcı programdık ve felaketle sonuçlanan ilk iki randevusu da düşünülünce... Lucie'nin bu işten vazgeçip vazgeçmeyeceğini merak ettim.

Bu kabinde tek başıma oturup Çin restoranı olmadığımızı hâlâ anlayamayan Charlene'in altı çinböreği sipariş ettiğini dinleme düşüncesi beni bir naneli çikolata daha almaya itti. Artık Lucie ya da naneli çikolata olmayacaktı. Not defterinin kenarına not karalamayacak ve bana YÜZÜNÜ DÜZELT demeyecekti.

Kulağımda bal gibi sesini işitmeyecektim. Papatya ve motor yağı karışımı kokusunu almayacaktım.

Yanlışlıkla olmuş gibi yaptığım yarı dokunuşlar olmayacaktı.

Lucie tüm bu saçmalıklarla işinin bittiğine karar verdiği anda, muhtemelen onu bir daha görmeyecektim.

"Aiden nerede olduğunu ve ne yaptığını unutmuş görünüyor, o yüzden ben söyleyeceğim." Lucie üzerinde *Kalp Çıkmazı* yazan bir tükenmezkalemle beni dürttü ve bu yayının yüzde yetmiş beşi boyunca dalıp gittiğimi fark ettim. "*Kalp Çıkmazı*'na hoş geldiniz. Aradığınız için teşekkürler."

Lucie gözlerini kocaman açarak bana baktı. Ben de gözlerimi kocaman açarak ona baktım. *Ne var?*

Lucie başını yana eğdi. *İyi misin?*

Başımınla onayladım. Evet, iyiydim. Hissetmemem gereken duygular, kurmamam gereken hayaller ve uydurmamam gereken bahaneler haricinde iyiydim. Lucie'den hoşlanıyordum. On-
dan o kadar hoşlanıyordum ki göğsümü sıkıştıran bir kayış vardı ve Lucie yanımda olmadığında nefesimi kesiyordu. Olasılıkları göz önünde bulunduruyordum ve bu... Bunu yapmamalıydım.

Lucie kahakaha atıp beni düşüncelerimden kopardı. Telefondaki adam aptalca bir şaka yaptı ve Lucie'nin yüzü aydınlandı.

"Bu duyduğum en kötü şaka," dedi Lucie ama gülümsüyordu. Gözünün ucuyla bana baktığında gülümsemesi bocaladı. Bunu hep yapıyordum. Gülümsemesinin kaybolmasına sebep oluyordum. Kaşlarımı çattım. "Ve bunun anlamı büyük çünkü Aiden'in şaka yapmayı bildiğini sanmıyorum."

"Ben de şaka yapıyorum," dedim. Sık sık şaka yapmıyordum ama arada şaka yaptığım oluyordu. Telefondaki adam –Owen, Oliver, ismi O harfiyle başlayan bir şeydi– Lucie'ye kahkahasının güzel olduğunu söyledi ve yanaklarının kızardığını gördüm.

Suratsız bir çocuk gibi davranıyordum. Sınıfın köşesinde en sevdiğim oyuncağımı herkesten saklıyordum.

"Bu gece aramanın bir sebebi var mı, Otis?" diye bağırdım. Lucie bana meraklı bir bakış attı ama onu görmemiş gibi yaptım.

"Ah, aslına bakarsan, adım Oliver." Tuhaf bir duraksama oldu ve onu doldurmak için hiç acele etmedim. "Bilemiyorum. İşten eve dönerken arabada sizi dinliyordum ve sanırım aramam gerektiğini düşündüm. Lucie'yle konuşmak istedim."

Lucie'nin gözlerinin etrafındaki çizgiler gülümsemesiyle derinleşti. "Shania Twain yüzündendi, değil mi?"

Oliver güldü. "Evet, haklısın. 'Man! I Feel Like a Woman!' şarkısını dört kez dinleyince, 'Tanrım. O kadınla bu tür bir özgüvenle konuşmalıyım,' diye içimden geçirdim."

Lucie tekrar güldü ve kararımı verdim. Bu adamla bir yemeğe çıkacaktı. Saçma sapan şakalar yapan, Shania Twain'i seven ve O harfiyle başlayan ismini çoktan unuttuğum bu adamla çıkacaktı. Bir aptal olabilirdi ama Lucie'yi gülümsetiyordu. Lucie onu gülümseten birini hak ediyordu. Gülümsemesini yok eden suratsız bir pisliği değil.

Ona bir sonraki randevusunu bulacağımı söylemiştim.

Bu adamla görüşecekti.

"Oswald," dedim, "bu haftaki programın nasıl?"

Düzenleme

Ny.ozlem

AIDEN VALENTINE: Tık tık.

LUCIE STONE: Ne?

AIDEN VALENTINE: Öyle yanıt vermemen gerekiyor.

LUCIE STONE: Neye yanıt vereceğim?

AIDEN VALENTINE: "Tık tık'a."

AIDEN VALENTINE: Tık tık.

[duraksama]

LUCIE STONE: Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?

AIDEN VALENTINE: Tık. Tık. Lucie.

AIDEN VALENTINE: Biri kapıyı tıklatıyor.

LUCIE STONE: Neler oluyor?

AIDEN VALENTINE: Bir şaka yapmaya çalışıyorum.

LUCIE STONE: Öyle mi?

AIDEN VALENTINE: Evet!

LUCIE STONE: Bir tık tık şakası mı?

AIDEN VALENTINE: Aynen.

LUCIE STONE: Affedersin! Hazırlıklı değildim. Tekrar dene.

AIDEN VALENTINE: Hayır.

LUCIE STONE: Hadi. Utanma. Sadece şaşırdım.

AIDEN VALENTINE: Hayır.

LUCIE STONE: Öyle söylediğim için mi böyle davranıyorsun—

AIDEN VALENTINE: Hayır. Boş ver. Unut gitsin.

LUCIE

“Randevu nerede demiştin?”

“Tagliata’da,” dedim Patty’ye hoparlörden, direksiyonu sağa çevirirken. “Deniz kenarındaki İtalyan restoranı.”

Havanın açık olduğu bir günde limanın doğusunda arabayı park etmek zordu ama yağmurlu bir günde büyük bir sıkıntıydı. Saate tekrar baktım ve beş dakika geciktiğimi fark ederek küfrettim. Aiden bana Oliver’in numarasını verme zahmetinde bulunmamıştı. Sadece restoranın konumunu, saat kaçta burada olmam gerektiğini ve rezervasyonun kimin adına olduğunu söylemişti. Başka bir şey söylememişti. *İyi şanslar* bile dememişti. Pek sevdiği suratsız emojilerden bile göndermemişti.

Bu hafta Aiden’ı neyin rahatsız ettiğini bilmiyordum ama *Kalp Çıkmazı*’nın bana verdiği telefondaki mesajları gördüğünden beri benimle doğru düzgün konuşmamıştı. Birkaç kez onunla bu konuda konuşmaya çalışmışım ama ya beni geçiştirmiş ya konuyu değiştirmiş ya da beni tamamen görmezden gelmişti.

Bu yüzden tam bir yetişkin gibi davranıp ben de onu görmezden gelmeye başlamıştım.

Aiden bana randevuyla ilgili bilgileri gönderdiğinde, ona anlaşıldı anlamına gelen başparmak emojisi bile atmamıştım.

Birbirimizden hoşlanmamız buraya kadarmış. Aiden haklı çıkmıştı. İlgimiz çok geçmeden sönüp gitmişti.

"Ooo," dedi Patty ahenkli bir sesle. "O restoran çok şık."

"*Rigatoni* sipariş et!" diye bağırdı Maya arkadan bir yerden. İkisini bıraktığımda kanepeye gömülmüşlerdi ve sadece gözleri görünüyordu. Televizyonda Harrison Ford durdurulmuştu ve Patty'nin çantasında küçük bir koalisyonu harekete geçirecek kadar çikolata vardı. Maya'nın bir daha ne zaman uyuyacağından emin değildim.

"Park edecek bir yer bulursam *rigatoni* yiyeceğim." Binanın etrafında bir tur daha attım. Küçük İtalya'dan oraya yürümek zorunda kalırsam, restorana vardığımda boğulmak üzere olan bir fare gibi görüneceğimden emindim. "Maya, bu arabada farkında olmadığım bir şemsiye var mı?"

"Fen dersinden kalma üç boyutlu maket hâlâ bagajda duruyor. Ulusal parkalar birimi için hazırladığımız şeyi kastediyorum."

"Saçımı kuru tutmak için Minyatür Yosemite'i mahvedemem. Half Dome'u yapmak için bir anne olarak jelibon ayıcıkları kullanmak benim en büyük başarımdı."

Maya kıs kıs güldü. "Babam bu konuda hâlâ sızlanıyor. Bir daha herhangi bir sanat projesinde sana danışmamam için bana bir kontrat imzalattı."

"Arka koltuktaki kapüşonlu *sweatshirt*ü kullan," diye araya girdi Patty, sesi özellikle sakindi.

Kaşlarımı çatarak ön camdan dışarı baktım. "Hangi kapüşonlu?"

"Geçen hafta orada gördüğüm büyük beden kapüşonlu." Duraksadı. "Bilirsin. Önünde *Kalp Çıkmazı*'nın logosu olan."

Gözlerimi devirdim. "Artık telefonu kapatıyorum."

Patty ormanda yaşayan çatlak bir yaratık gibi kıkırdadı. "Ne? Bu güzel bir öneriydi. Sen sadece—"

"Güle güle, Maya. Bu gece çok eğlen. Seni çok seviyorum." Patty başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattım. Aiden'in *sweatshirt*ü, onu omuzlarıma doladığı geceden beri hâlâ arabamın arka koltuğundaysa ne olmuş? Onu geri vermek gibi bir ni-

yetim yoksa ne olmuş? Rahattı ve güzel kokuyordu. Onu geri istememişti ve bildiğim kadarıyla birçok *sweatshirt*ü vardı. Onun yokluğunu fark ettiğini bile sanmıyordum. Artık benimdi.

Bir park yeri bulduktan sonra kaldırımda hızlı adımlarla ilerleyip restorana girdiğimde on iki dakika gecimiştim ve elbisemin ön kısmında yağmur damlalarının izleri vardı. Arabam olmadan araba yıkama yerine girmiş gibi görünüyordum. *Baltimore Sun* gazetesinin bir kopyasını tepemde katlayarak kendimi yağmurdan olabildiğince korumaya çalışmışım ama anlaşılan... işe yaramamıştı.

"Yıllardır o gazete hiç bu kadar işe yaramamıştı," dedi tok bir ses sol tarafımdan. Başımı çevirdim ve girişte kapıya yaslanmış bir adam gördüm. Ütülü, lacivert bir takım elbise giymişti. Altında kolalanmış beyaz bir gömlek vardı. Yaka düğmesi açıktı. Yakışıklıydı. Kusursuz olana dek parlatılmış bir madeni para ya da bir rafta duran hoş bir cam vazo gibiydi.

Adam bana tereddütle gülümsediğinde sol yanağında bir gamze belirdi ve iyice aptallaştım.

"Lucie?" diye sordu.

Islak elbisem, kabarık saçlarım ve elimde iki hafta öncesinin gazetesıyla karşısında ağzım açık bir şekilde duruyordum. "Oliver?"

Adam duvardan ayrılıp ceketini düzeltti ve olmayan çizgileri düzleştirdi. "Benim," dedi utangaç bir tavırla. "Gelmeyeceğini düşünmeye başlamışım."

"Yağmur." Başparmağımla omzumun üzerinden işaret ettim. Yüzüne bakmaktan kendimi alamıyordum. Çok *güzeldi*. "Arabam."

Oliver bana doğru yaklaştı. "Gazete," diye ekledi.

Elimdeki kırışık gazeteye baktım. "O da."

Şık restoranın küçük resepsiyonunda birbirimize bakakaldık.

Oliver boğazım temizleyip omzunun üzerinden yemek salonunun geri kalanına baktı. "Sence—"

"Ah! Evet. Evet. Oturmaliyiz." Gazeteyi karşılamada duran kadına beceriksizce verdim. "Bununla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

Kadın gazeteyi başparmağıyla işaretparmağının arasına sıkıştırıp bana gergin bir şekilde gülümsedi. "Garsonunuz şimdi sizi masanıza götürecekt."

Mumların aydınlattığı samimi restoranda masaların arasında ilerlerken Oliver elini sırtımın alt kısmına koydu. Garson bizi köşedeki küçük bir masaya yerleştirdi ve Oliver oturmam için sandalyemi çekti. Farklı bir dönemde gibiydim. Daha önce hiçbir erkek oturmam için sandalyemi çekmemişti.

Oliver karşıma yerleşirken ona böyle söyledim.

"Öyleyse yanlış insanlarla çıkmışsın." Kucağına keten bir peçete örterken duraksadı. "Ben de... antrenmansızım. Ne yazık ki flört tavsiyelerim Gregory Peck filmlerinden geliyor."

Gülerken omuzlarım gevşedi. Ekmek tabağının üzerinden beni eleştiren ve restorana gelmeye bile tenezzül etmeyen adamlardan sonra hoş bir değişiklikti. Ya da *Kalp Çıkmazı*'nın verdiği telefona mesaj atıp ayakkabı numaramı soran adamdan. Erkeklerle çıkmaya gelince mükemmel bir temelim yoktu.

Karanlıktaki yarı gülümsemeyi düşündüm. Keskin çene hattını ve boynuma değen kirli sakalları. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve menüye uzanıp onu yüzümün önünde tuttum.

"*Rigatoninin* çok lezzetli olduğunu duydum."

"Evet," diye bana katıldı Oliver. "Bir süredir bu restorana denemek istiyordum."

İçki siparişimizi verip mezeler hakkında konuştuk ve Oliver o kadar sert güldü ki bir an burnundan ses geldi ve pahalı şarabının bir kısmı şık gömleğine döküldü; o an gerginliğim hafifledi. Biraz utandı ama bu tür şeylerde yalnız olmadığımı bilmek güzeldi. Beceriksiz, aptal ya da ortama uygun değilmiş gibi olan tek kişi ben değildim.

Eğlenceliydi, sözleşmeli öğretmenlik yaptığı okuldan bayat şakalar ve hikâyeler anlatıyordu. Ortaokul öğrencilerine tarih dersleri veriyordu ve anlaşılan sosyal medyaya başı dertteydi.

"Birdenbire dünyanın düz olduğuna inanmaya başlayan öğrenci sayısı endişe verici."

“Ortaokulda okuyan kızım dünyanın düz olduğuna inanmıyor ama arkadaşlık bilekliklerini Taylor Swift’in icat ettiğini sanıyor.”

Oliver anlayışlı bir ses çıkardı. “İnsana kendini nasıl yaşlı hissettireceklerini biliyorlar, değil mi?”

Güzel bir buluşmaydı –aslında harikaydı– ama aklım başka yerlere gidip duruyordu. Bacaklarımı her hareket ettirdiğimde gıcırdayan bir sandalyenin olduğu küçük yayın kabinine ve iki gündür beni görmezden gelen suratsız ve huysuz radyo sunucusuna.

Acaba şu anda stüdyoda ne yapıyordu? Beni düşünüyor muydu? Orada olmadığım için daha mutlu muydu? Benim müdahalem olmadan programını sunabilmesi için bu küçük randevu deneylerinin bitmesini iple çekiyor muydu?

Üçüncü kez söylediğini tekrar etmesini isteyince, “Dalgın görünüyorsun,” dedi Oliver, tepeleme dolu iki tabak makarnanın üzerinden.

Yanaklarım kızardı. “Affedersin. Ben sadece–”

“Başka biriyle ilgileniyorsun,” diye benim yerime cümlemi tamamlayıp şarap menüsüne uzandı. “Bir kadeh daha kırmızı ya da beyaz şarap ister misin?”

Telaşa kapıldım. “Ben... demek istediğim... hayır...” Yutkundum. “Ne?”

Oliver hafifçe gülümsedi. “Sorun değil, Lucie. Alınmadım.”

“Başka biriyle ilgilenmiyorum. Bunu yapmam, asla.”

Oliver şarap menüsünü bıraktı. “Aiden’dan en az altı kez bahsettin.”

“Öyle mi?”

Oliver başıyla onayladı. “Üstelik henüz tatlılarımızı bile sipariş etmedik.”

İyice telaşlanıp şık masa örtüsünün kenarına tutundum. “Bu... ben...” Kendimi derin bir nefes alıp parmaklarımı masanın kenarından ayırmaya zorladım. Ellerimle ne yapacağımı bilmediğim için onları kucağıma koymakla yetindim. “Bunu yaptığımın farkında değildim.”

Oliver suyunu yudumladı, sabırlı ve neşeli bir ifade takınırken masamızın ortasındaki mumun ışığı yüzünde titreyip duruyordu. "Ondan bahsettiğinin mi, yoksa ondan hoşlandığının mı farkında değilsin?"

İçimden masanın altına girip dünyanın merkezine doğru bir tünel kazmak geldi. Duvarları aşmak ve havalandırma boşluklarında emeklemek istedim. "Ondan bu kadar çok bahsettiğim farkında değildim," demeyi başardım ama ağzım uyuşmuş gibiydi ve kelimeler tuhaf çıkıyordu. "Aiden'a karşı duygular beslemiyorum."

Oliver tek kaşını kaldırdı.

"Gerçekten," dedim tekrar.

"Elbette," diye karşılık verdi.

"Birlikte çalışıyoruz," dedim savunmacı bir şekilde. İki gündür benimle neden konuşmadığını düşünüp duruyordum. Pazar günü oturma odamda benimle flört ediyordu ama şimdi mesajlarıma bile yanıt vermiyordu. Ayrıca görünüşe göre, ondan bahsedip duruyordum.

Şarap kadehime uzanıp boş olduğunu keşfettim ve onu tekrar masaya bıraktım. "Şu anda bu konuşmayı gerçekten yapacak mıyız?"

Oliver kıpırdandı ve yüzünde içten bir ifade belirdi. "Affeder-sin. Amacım seni rahatsız etmek değildi. Sadece—" Başparmağıyla altdudağını ovuşturmasını zar zor fark ettim. Aiden olsaydı muhtemelen fark ederdim. "Dinle. Sana karşı dürüst olmalıyım."

Onu temkinli bir şekilde süzdüm. "Pekâlâ."

Kendimi dehşet verici bir şey duymaya hazırladım. Firari bir katildi. *Zor Ölüm*'ün bir Noel filmi olduğunu düşünmüyordu. Çıtır tavuklarını sossuz yiyordu.

"Antrenmansız olmamın bir sebebi var," dedi yavaşça. O da kendisini bir şeye hazırlıyormuş gibi beni dikkatle izliyordu. Tavandan oksijen maskeleri düştü. "Ben de başka birine karşı duygular besliyorum. Bu yüzden bunu çok rahatça görebiliyorum. Benzer kişiler birbirlerini tanır. Bunun sona erdiğini sanıyordum ama fark ettim ki... duygularım henüz ölmemiş."

Birbirimize baktık. Garson gelip tatlı isteyip istemediğimizi sorunca iki tiramisu ve farklı aromalı dondurmalar istedik.

"Korkmalı mıyım yoksa rahatlamalı mıyım, bilmiyorum," dedi Oliver, garson mutfakta gözden kaybolurken. Gergin bir şekilde güldü. "O kaşıkla kafama mı vuracaksın?"

"Düşünmek için şekere ihtiyacım var. Bakalım doğru anlamış mıyım." Parmağımı ona doğrulttum. "Başka birine duygular beslediğini bildiğin hâlde bir kadınla yemeğe mi çıktın?"

Oliver alınmış görünüyordu. "Aynı şeyi sen de yaptın."

"Başka bir kadından hoşlanmıyorum."

"Ama Aiden ismini birçok kez tekrarladığını inkâr edemezsin," diye karşılık verdi.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Bu açıdan... haklıydı.

Oliver kollarını masaya koydu. "İyi niyetli olduğuma söz veriyorum. Beni harekete geçirmesi için birinin dürtmesine ihtiyacım olduğunu düşündüm ve radyoda sesini duyunca... bilemiyorum. Bu bir işaretmiş gibi göründü."

Bir işaret. Sihir. Evrenin insanı farklı yönlerle çekmesi. Bunu anlayabilirdim. Ben de tam olarak bunu umut etmiyor muydum?

"Gerçekten harika olduğunu düşünüyorum," dedi tekrar nazikçe. "Eğlenceli, zeki ve oldukça ateşlisin." Sözlerine inanmadığımı belirtircesine nefesimi verince Oliver güldü. "Gerçekten. Ama kalbim... kalbim başkasına ait. Sanırım seninki de."

Garson tatlılarımızı getirdi. Atlantik'in ortasında süzülüyormuşum ve o bir can yeleğiymiş gibi hemen tiramisuyu kendime çektim. Hislerimi bu kadar belli ettiğimin farkında değildim. Aiden bu yüzden mi bu kadar mesafeliydi? Barda kendimi küçük mü düşürmüştüm? Aşırıya mı kaçmıştım? Zihnimde Aiden'in tişörtünü kavrayıp dudaklarımı onunkilere yaklaştırdığıma dair puslu bir anı vardı. Aiden öpüşmediğimizi söylemişti ama... Aman Tanrım, bunu denemiş miydim? Onu zorla kanepeme yatırmadan önce beni red mi etmişti?

"Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordu dikkatle, masanın öteki tarafından. Yine aynı şeyi yapıyordum. Oliver'ın

karşısında oturmuş, Aiden'ı düşünüyordum. Oliver kaşığını eli-
ne alıp dondurmadan biraz aldı. Onu ağzına atmasını izlerken
hiçbir şey hissetmedim. Ne kadar yakışıklı olduğuna dair belli
belirsiz bir hayranlık duydum ama midem altüst olmadı. Hiçbir
şey olmadı.

"Seninle mi?" diye sordum.

Omuz silktilti. "Başka kiminle olabilir? İyi bir dinleyici oldu-
ğumu duydum ve garsonumuzun bizimle ilgilendiğini sanmı-
yorum."

Restoranın arka tarafındaki açık mutfığa doğru göz attım.
Garsonumuz parlak kızıl saçlarını iki yandan örmüştü ve elle-
rinde bir krema torbası tutan sevimli pasta şefiyle ilgileniyordu.
Kalabalık restoranın farklı uçlarında olmalarına rağmen bakışla-
rı mıknatıs gibi birbirine kenetlenmişti. Sırf kadının gidip onunla
konuşabilmesi için içimden daha fazla tatlı sipariş etmek geldi.

"Bilmiyorum," dedim yavaşça. "Bu kurallara aykırı değil
mi?"

"Hangi kurallar?" Oliver kaşlarını kaldırdı. "Bu randevunun
başarısız olduğuna çoktan karar verdik. Üzerine alınma." Oli-
ver küçük tiramisu kâsesini almak için masanın üzerine uzandı.
"Kuralları tamamen göz ardı etmemizin sakıncası yok."

Düşünceli bir şekilde tatlımı kurcaladım. Biriyle konuşup bir-
birine giren kablolarımın bazılarını çözmek güzel olabilirdi.

"Tamamen tarafsız bir dert ortağıyım. Bana güvenebilirsiniz."
Oliver ağzına bir lokma tiramisu daha atıp kirpiklerini kırıştıır-
dı. "Vay canına, bu çok lezzetli."

"Gerçekten öyle."

"İnanılmaz. Şimdi bana aklından neler geçtiğini ve hoşlandı-
ğın aşikâr olan o kişiye karşı neden hislerin olmadığını düşün-
düğünü söyle."

Çatalımı tiramisuya olması gerekenden daha sert batırdım.
"Tarafsız olacağını söylediğini sanıyordum."

"Tarafsız," diye bana katıldı. "Ama aptal değil."

Şaşkın bakışlarım karşısında gözlerini devirdi. "Otuz saniye-

den uzun bir süre ikinizi radyoda dinleyen herhangi biri aranızda bir şeyler olduğunu anlayabilir, Lucie. Aiden bana on altı kez yanlış isimle hitap etti.”

Grayson’ın kahvaltı masasında yanımda gülmesini, tamircideki iş arkadaşlarımı ve listelerini düşündüm. Ofisinde imalı bakışlar atan Maggie’yi. Jackson ve kusursuzca zamanladığı kesintileri.

Herkes biliyordu. Hepsi farkındaydı.

Tüm Baltimore karşılıksız bir aşk beslememe tanık olmuştu.

Tiramisudan bir lokma daha aldım. “Bu çok utanç verici.”

“Hiç de değil. Aksine sevimli. Birçok şeyin olmadığı kadar dürüst.”

“Aiden aynı şekilde hissetmiyorsa sevimli değil,” diye homurdandım.

Oliver hafif bir ses çıkardı. “O da aynı şekilde hissediyor.”

Öteki geceye dair görüntüler ağır çekimde bir korku filmi gibi zihnimde yanıp sönerken başımı iki yana salladım. Aiden’a müzik kutusunun önünde benimle dans etmesi için yalvarmıştım. Aiden beni kanepeye yerleştirmeye çalışırken tişörtünü tutup onu sertçe kendime çekmiştim. Onu evimde kalmaya zorlamıştım. “Bundan emin değilim.”

“Ben eminim,” diye karşılık verdi Oliver. “Bu randevuyu ayarlamak için beni aradığında Aiden’ın sesini duymalıydın. Denese bile bundan daha az kelime söyleyebileceğini sanmıyorum. Ve kapatmadan önce bana, ‘Uslu ol, aksi takdirde kıcını tekmelerim,’ dedi. Kelimesi kelimesine böyle söyledi.”

“Aiden öyledir.”

“Elbette.”

Başımı yana eğdim. “Hislerimi o kadar belli ettiysem, neden programı aradın? Neden benimle yemeğe çıkmak istedin?”

Oliver özlemle gülümsedi. “Çünkü beni bu histen kurtarabilecek biri varsa, onun sen olduğunu düşündüm, Lucie. Büyüleyicisin. Bence tüm şehir sana âşık.”

Bunu daha önce de duymuştum. Aiden’dan. Programlarımızdan birinden önce. Şaka yaptığını sanıyordum ama belki de...

"Geçen gece bir tekerleğin nasıl değiştirileceğini anlattım. Yirmi dakika boyunca."

"Büyüleyiciydi."

Derin bir nefes verdim. "Peki ya sen?"

"Ne olmuş bana?"

"Neden hislerinden kurtulmak istedin? Aklını bu kadar karıştıran o gizemli kız kim?"

Oliver yüzünü ekşitti. "Ah. Sanırım zor kısmı da bu. O erkek kardeşimin... eski kız arkadaşı." Dişlerimin arasından ani bir nefes aldığında Oliver'ın yanakları kızardı. "Sorunu görüyor olmalısın."

"Eyvah."

"Aşağı yukarı, evet. Hayatıma devam etmeye çalışıyorum elbette ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Peki ne yapacaksın?"

"Böyle hissederken ne yapabilirim?" Ellerini kaldırıp indirdi. Küçük kaşığını tiramisu kâsesinin içinde çevirip durdu. "Bunu ben seçmedim. Özellikle istemedim. Tanrı biliyor ki kendim için daha iyi olabilecek yetmiş beş milyon seçenekten birini seçebildim. Ama olan oldu. Kalbimdeki hisleri değiştiremem. Onu başka bir yere yönlendiremem. Öyle ya da böyle, sanırım bu işin sonuna kadar gideceğim."

Oliver için bu durumda iyiden ziyade *kötü* olasılık varmış gibi görünüyordu. Ama aradığını bulmasını umuyordum. Bu programın ve kendimi ortaya koyma kararımın en iyi yanlarından biri yalnızlığımın tek olmadığını keşfetmekti. Hem de hiç.

İçim şefkatle dolarken tiramisu kâsemi kaldırdım ve Oliver'ınkiyle tokuşturdum.

"Oliver, bu çıktığım en tuhaf randevu olabilir."

Kahkaha attı. "Benim de."

"Ama aynı zamanda en iyilerinden biri."

Oliver'ın gülümsemesi içtendi. "Evet. Benim de."

AIDEN VALENTINE: Umarım Lucie iyi vakit geçirir.

JACKSON CLARK: Bu gece bunu altmış yedi kez falan söyledin.

AIDEN VALENTINE: Eh. Umarım iyi vakit geçiriyordur.

JACKSON CLARK: Biraz daha enerjik ol, dostum. Daha istekli ol.

AIDEN

Anneme ikinci kez kanser teşhisi konulduğunda lise birinci sınıfa gidiyordum. Bir kez hastalığa yakalandığı için aynı şeyin bir daha başına gelmeyeceği gibi aptalca bir izlenime kapılmıştım.

Hastaydı. İyileşmişti. Bununla işimiz bitmişti. Sonsuza dek.

Bu yüzden annem tekrar yorgun düşmeye başlayıp baş ağrıları geri döndüğünde, iyimser yanımda bunun bir soğuk algınlığı olduğunu düşünmüştü.

Ama soğuk algınlığı değildi ve umuttan sorumlu yanımda tamamen sessizliğe gömülmüştü.

Berbat hissetmeme sebep olan şeylerden kaçınmak konusunda hep iyi olmuştum. *Düşüncelerini ve duygularını zihninin farklı bölümlerinde tutmaktan memnun*, demişti bana bir terapist gençken. Ama şimdi, her şeyi ardına kapattığım tüm ağır kapılar menteşelerini zorlamaya başlamıştı. Bir pislik gibi davrandığımı biliyordum ama buna nasıl son vereceğimi bilmiyordum. Bu kas hafızasıydı.

Radyo istasyonunun arka kapısı açıldı ve Maggie yanımda belirdi.

“Dışarısı on derece.” Ürperdi. “Neden otoparkta oturuyorsun?”

“Ayakta duruyorum,” diye homurdandım.

Maggie gözlerini kısarak bana baktı. “Lucie burada.”

Lucie'nin burada olduğunu biliyordum. Bu yüzden hava on derece olmasına rağmen otoparktaydım. Çünkü onun yanında otururken kendimi özenle nasıl kutularımda tutacağımı biliyordum.

"İçeri dönmelisin," dedi Maggie hiç olmadığı kadar nazik bir sesle. Omzuyla omzumu dürttü. "Onu bekletme."

"Bekletmem."

Ama şimdiden bekletmiştim. Birçok açıdan.

Sürekli bardaki gecemizi düşünüp duruyordum. Aklımdan *çıkınıyordu*. Yapışkan zeminin ortasında sağa sola sallanırken ellerimin kalçalarında oluşu ve Lucie'nin parmaklarının ensemdeki saçların arasında dolaşması. Karanlık oturma odasının ortasındaki kanepede bana uzanan elleri; elbisesinin neredeyse müstehcen şekilde uyluklarına sıyrılışı. Üşüyen ayaklarına çoraplarını giydirdiğimde hoşnutlukla iç çekişi. Uykusunda vücudunun bana doğru gevşemesi ve burnunun boğazımdaki çukura sokulması.

Oturma odasındaki kanepede eğri büğrüydü ve fazla küçüktü ama hayatım boyunca hiç bu kadar güzel bir uyku çekmemiştim.

Bu sadece hoşlanma. Çünkü birlikte çok fazla vakit geçiriyoruz. Geçip gider.

Bu ağızımdan çıkan en zayıf yalandı. O zamandan beri bunu düzeltmeye çalışıyordum.

"Kahretsin," dedim gökyüzüne doğru, tek yapmak istediğim Bronco'ya atlayıp ortadan kaybolmak olmasma rağmen radyo istasyonuna doğru döndüm.

Stüdyoya girdiğimde Eileen pencerenin öteki tarafında uyarı niteliğinde iki parmağını havaya kaldırmıştı. Ona başımı salladım, parmaklarını önce kendi gözlerine ve sonra bana doğru çevirdi; bu, ses yalıtımlı bir pencerenin ardından *Kendine gel, pislik demenin evrensel biçimiydi*.

Ona bakarak başparmağımı havaya kaldırdım.

Elimden gelseydi bunu yapardım.

Lucie kabinin kendisine ait tarafında sandalyesinde döndü.

Bu gece saçlarını omzunun üzerinde gevşek bir şekilde örmüş olması kişisel bir saldırı gibiydi. Farklı yerlere saklamama rağmen bulduğu kahvemden yudumluyordu ve yeterince derin nefes alamadığımı fark ettim.

"Demek gerçekten burada çalışıyor," dedi Lucie kısık bir sesle, gözlerini masadan ayırmadan. "Ben de merak etmeye başlamıştım."

"Burada çalışıyorum," dedim kapının kenarında durarak. Kalemleri düzenlemesini izledim. Sonra kulaklığını düzeltti. Henüz onu takmamıştı. Genellikle beni beklerdi.

Lucie gittiğinde tüm bu bilgilerle ne yapacaktım? Lucie'ye dair tüm bu küçük veri göstergeleri ne olacaktı? Kahvesini nasıl içtiği. Sandalyesine vücudunu nasıl yerleştirdiği. Rahatsız olduğunda kulağını nasıl ovuşturduğu. O hayatına geri döndüğünde ve ben hâlâ burada olduğumda, tüm bunlar nereye gidecekti?

Çünkü eninde sonunda Lucie gidecekti. Oliver ya da hayallerindeki adama uygun başka biriyle.

Lucie iç çekti ve sandalyesinde yarı dönüp omzunun üzerinden bana baktı. Onu en son gördüğümde üzerinde rahat pijaması ve bol bir *sweatshirt*le oturma odasındaki kanepede sere serpe uzanıyordu. O gün evinden ayrıldığımda kendimi bir şeylerin tam eşiğinde gibi hissetmiştim ve o zamandan beri her saati o âna geri dönmeye çalışarak geçirmiştim.

"Telefonun titriyor," dedi Lucie bana.

Gözlerimi kırptırdım. "Ne?"

"Telefonun. Sen dışarıdayken titreyip durdu."

O anda, mikrofonumun yanına bıraktığım telefona bir bildirim geldi. Bir kez titredi, sonra iki kez daha titredi.

"Ona yanıt verecek misin?" diye sordu Lucie.

"Ah." Elim saçımın arasında gezdirdim. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Onu kontrol etmeme gerek yok."

"Neden?"

"Çünkü onun kim olduğunu biliyorum." Şu anda on yedi

farklı yaprağın fotoğrafına bakmak istemiyordum. Avucumun sert kısmıyla göğsümü ovuşturarak ortasına yerleşen baskıdan kurtulmaya çalıştım. Tekerlek şeklinde bir salıncak yutmuşum gibi hissediyordum.

"Ah," dedi Lucie. Dikkatle yüzüme baktıktan sonra bakışlarını tekrar masanın köşesine çevirdi. Naneli çikolatalara kaşlarını çatarak baktı. "Anlıyorum," diye ekledi kısık bir sesle.

"Neyi anlıyorsun?"

Lucie dudağını ısırıdıktan sonra onu serbest bıraktı ve başını tavana doğru eğdi. Saç örgüsü omzunun üzerinden kayıp sırtından aşağı sallandı. "Bana bir açıklama borçlu değilsin," dedi yavaşça.

"Ne için?"

"Kiminle mesajlaştığın konusunda," dedi başıyla telefonuma işaret ederek. "Birinin sana ulaşmaya çalıştığı aşikâr."

"Evet," diye ona katıldım. "Dilediği zaman oldukça ısrarcı olabiliyor."

Lucie'nin yüzüne gölge düştü. "Öyle görünüyor."

Ona bakakaldım. Telefonum bardaklığın içinde iki kere daha titredi, içindeki birbirleriyle uyumsuz kalemler tıngırdadı.

Bu yüzden otoparkta uzun süre kalmıştım. Bu küçük odada aklımı kaybedecekmişim gibi hissediyordum. Lucie yanımdayken doğru düzgün düşünemiyordum. "Neler oluyor?" diye sordum yavaşça.

"Ben sadece," -parmakları kulağındaki küpelerin üzerinde dans ederken boğazım sıkıştı- "kredi skorunu merak ediyorum," dedi en sonunda.

"Neyimi?"

"Kredi skorunu. Birine borcun mu var, Aiden? Kumar bağımlılığın mı var?"

Onun yanımdayken bir kumar sorunum varmış gibi hissettiğim kesindi. Elimdeki kartlar neye benzerse benzesin, tüm fişlerimi masanın ortasına itip duruyordum.

"Kimseye borcum yok," dedim, neden bahsettiğimizi anlamı-

yordum. Telefonu alıp ekranın üzerinde parmağımı kaydurdum. "Pekâlâ, bu doğru değil. Jackson'a on yedi dolar borcum var ama bunu unutmasını umuyorum. İşte. Bak."

Telefonumu ona doğrulttum. Lucie gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"Ne?"

"Tahsilat acentası, mafya ya da aklından geçen her neyse, o değil. Mesajlarıma bak."

"Hayır. Hayır, bakmama gerek yok."

Lucie'nin kolunu tutup çektim. Parmaklarını açıp telefonumu avucuna bıraktım. "Al şunu," dedim tekrar. "Bak."

Lucie iç çekerken omuzları çöktü. "İstediğin kişiyle konuşabilirsin," derken sesi sertliğini kaybetti. "Ben... neden böyle tepki gösterdiğimi bilmiyorum."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakarken göğsümün ortasında bir balon gibi yükselen gerçeği fark ettim. Benzer kişiler birbirlerine çekilirlerdi ve şu anda Lucie ve ben aynı iblisin etkisi altındaydık.

"Lucie." Bu yayına resmi olarak geç kalmıştık ama dünyadaki tüm Berger kurabiyeleri benim olsa bile bu konuşmayı aceleye getiremezdim. Yanındaki sandalyeye oturdum. "Kıskanıyor musun?"

Lucie bana dik dik baktı. Odaya girdiğimden beri ilk kez bana direkt bakıyordu. "Hayır."

Hissettiğim rahatlamayla birlikte omuzlarım gevşedi. Neredeyse masaya yığılacaktım. Oliver'la dün geceki randevusunun nasıl geçtiği umurumda değildi çünkü şu anda yanımdaydı ve kiminle konuştuğum onu endişelendiriyordu. "Kıskanıyorsun."

"Kıskanmıyorum. Sadece endişelendim--"

"Yasadışı kumar bağımlılığım hakkmda. Evet, anladım." Onunla göz teması kurabilmek için başımı eğdim. Yemin ederim, hissettiğim şey her neyse, onunla bir jeneratörü çalıştırabilirdim. Aya gidebilirdim. Böyle hisseden tek kişi ben değildim. Mümkün değildi. "Neden otoparkta dolaşıp durduğumu bilmek ister misin?"

Lucie dudaklarını büktü. "Benden kaçıyordun."

Başımla onayladım. "Programdan önce seninle konuşacak kadar vaktimin olmasını istemedim. Randevunun nasıl geçtiğini duymak istemedim. Ağzından başka bir adamın ismi çıkarken yüzünün ışıldadığını görmek istemedim," diye itiraf ettim. Lucie ani bir nefes aldı. "Eğer kıskanıyorsan, ben de seni kıskanıyorum. Muhtemelen daha beter durumdayım."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. Yüzü göğsüme gömülü bir şekilde uyandığımdan beri her günü Lucie için uygun olmadığıma kendimi ikna ederek geçirmiştım.

Ama Lucie hoşuma gidiyordu. Ondan çok hoşlanıyordum.

Bu tutku geçmemiştir; aksine iyice şiddetlenmişti.

Telefonum tekrar titredi. Başımla ona işaret ettim.

"O annem," diye açıkladım. "Ailem Acadia Ulusal Parkı'nda bir yol gezisine çıktı ve babam bitkilerle çok ilgili. Tüm gün bana mesaj atıp durdular."

Lucie gözlerini benden ayırmadı. "Bitkiler mi?"

"Evet. Yıllar önce hobi olarak bahçecilikle uğraşmaya başladı çünkü-" Yutkundum. Çünkü annem hastane ve antiseptik kokusuna dayanamıyordu ve uyumasına yardımcı olan tek şey lavantaydı. Babam tüm ön bahçeyi onunla doldurmuştu -arka tarafta da bahçeler yapmıştı- ona demet demet lavanta getirip hastane odasının her yüzeyindeki vazoları doldururdu. Babamın o huzursuz enerjisiyle yapacak bir şeye ihtiyacı vardı ve bahçeciliğe karar verdi. "Bu onun için bir takıntıya dönüştü. Tüm gün bana fotoğraf yolladılar. Baksana."

Lucie ekranıma göz attı, ben de uzanıp ekranı kaydardım. "Ah, vay carına," dedi ailemle grup sohbetimiz belirir belirmez. "Şaka yapmıyormuşsun."

Sandalyemi onunkine yaklaştırdım. Kolçaklarımız çarpıştı. "Evet. Şu an mantar evresinde."

"Bunu görebiliyorum," diye mırıldandı Lucie ekranı aşağı kaydırırken. Farklı mantarların yaklaşık on altı fotoğrafı vardı. Çeşitli otlar ve eğreltiotlarının fotoğraflarını da göndermişti. Koyu yeşil

iğneleri bir araya toplanmış bir çam ağacının yakın çekim pozları. Annemle babamın bir derenin önündeki özçekim fotoğrafı; açısı biraz yamuktu ve babamın başparmağı fotoğrafın üst yarısını örtüyordu. Annemin gülümsemesinin kıvrımını görebiliyordum ve babamın kahkahasını neredeyse duyabiliyordum.

Lucie o fotoğrafta durup telefonu yüzüne yaklaştırdı.

“Annene benziyorsun,” dedi kısık bir sesle. “Gözleriniz aynı.”

Derin bir nefes verdim. “O benden çok daha iyidir.”

Program için ses kanallarını ayarlamakla meşgul olup zihnimin hoşlanmadığım anılara odaklanmasına izin vermemeye çalıştım. Çiçeklerle dolu bir hastane odası. Bembeyaz çarşaflar serili bir yatakta saçlarının arasında taç yapraklarla yatan annem.

Keşke göğsüm çöküyormuş gibi hissetmeden annemle konuşabilseydim ama endişe ve panik diğer her şeye sıkı sıkıya dolanmıştı. Hâlâ kendimi bundan nasıl çekip çıkaracağımı bilmiyordum. O kapıları açmaya çalışmamın üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki bunu nasıl yapacağımı unutmuş olmaktan korkuyordum.

Belki deneyebilirdim? Çok zor olduğunda bile Lucie deniyordu.

Belki deneyebilirdim.

“O, hımm... bu bir kutlama gezisi,” diye açıklarken kalbim gümbür gümbür attı. Kelimeler dilime tuhaf geliyordu. Daha önce bu konuda konuşmadığım için ne söyleyeceğimi bilmiyordum. “Annemin son kemoterapi seansında bunu planladılar. Doktorlar dört gözle beklediği bir şey olursa, ona iyi geleceğini söyledi.”

Monitörlerin arkasına yarı saklanmış inatçı bir kablonun ucuyla onayarak onu çıkarmaya çalıştım.

“Şimdi daha iyi mi?” Lucie’nin bana baktığını hissedebiliyordum ama gözlerine bakmayı reddettim. “Annen?”

Kabloyu tutup çektim ve masarın altındaki bir şey sarsıldı. “Evet. Şimdilik. Ama düşünmemeye çalışıyorum... Annem birkaç kez kansere yakalandı.”

Kabloyu çözüp monitörün arkasından geçirirken Lucie sessiz kaldı. Eileen ya da Maggie'nin gecikme için bir sebebe ihtiyacı olursa suçu bu kabloya atmaya hazırdım. İçimden ona kadar sayıp okyanusun üzerinde bir günbatımı, çitin üzerinden atlayan koyunlar ya da kaygı boynumun etrafında bir ilmek gibi dolandığında hastanenin terapistinin önerdiği her neyse onu hayal ettim.

Düşüncelerini ve duygularını zihninin farklı bölümlerinde tutmaktan memnun.

"Gitmek istemedin mi?" diye sordu Lucie en sonunda. Sesini duyunca telaşla atan kalbim biraz olsun sakinleşti.

"Nereye?"

"Acadia'ya." Lucie bana doğru uzanıp telefonumu uzun kollu tişörtümün ön cebine koydu. Yaptığım işi bıraktım. "Annenden bir mesaj gelmiş. Seni özlediğini ve seneye onlara katılmanı umduğunu yazmış." Gülümsedi. "Bence baban mantarları görmek için her sene bir gezi düzenleyebilir."

"Buna hiç şaşırıyorum." Zaten düzgün olan klavyeyi düzelterek not defterimde bir sayfa açtım. "Bu sene gidemedim. Çok fazla işim vardı." Lucie'ye kulaklığını verdim. Yayına yaklaşık altı dakika gecikmiştik. Maggie'nin henüz pencereden içeri dalmamasına inanamıyordum.

"Radyo istasyonunda mı?"

Başımınla onayladım. "Evet, yerime bakacak birini bulmak zor ve Maggie dinlenme oranları yüzünden beni suçluyor." Aslına bakılırsa, üç gündür hiçbir şey söylememişti ama bu güzel bir bahaneydi. "Zamanlama doğru değildi. Bu işi yürütemezdim."

Lucie başıyla onayladı. "Pekâlâ."

Uğultulu ve telaşlı hislerimi bir yana koyup aşına olduğum seslere odaklandım. Yanımda oturmuş, küçük bir naneli çikolatayı yavaşça paketinden çıkaran Lucie'nin farkında değilken, daha sonra yalnız kaldığımda onlara dönecektim.

"Sevimliydi," diye mırıldandım. Kendimi güçsüz ve korunmasız hissettiğimde, bana güzel gelen şeylerle dikkatimi dağıt-

mak kolaydı. Lucie'yle karşılaştığım ve dişçi aletleri hakkında ona uygunsuz bir yorumda bulunduğum andan itibaren, Lucie bana güzel bir şey gibi gelmişti. Karşıma çıkan en iyi şey gibi.

Lucie çikolatayı tutarak bana baktı. Kulaklığımı başıma taktım ve Eileen, "NİHAYET," diye bağırıp ondan geriye saymaya başladı.

"Ne sevimliydi?" diye sordu Lucie.

"Kıskanman."

Lucie gözlerini devirip naneli çikolatalıyı ağzına attı, dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. Parmak uçlarımda o gülümsemenin şeklini hissetmek istedim. Kenarını ısırmak istedim.

Korkarım ondan hoşlanmam delice bir tutkuya dönüşmüştü.

Artık bununla mücadele etmek istemiyordum. Mücadele edebileceğimi sanmıyordum.

"Seni kıskandığımı düşünmen çok sevimli," diye fısıldayarak karşılık verdi.

"Tereciye tere satma, Lucie Stone."

Kapının üstündeki kırmızı ışık yandığında Lucie hâlâ gülüyordu.

* * *

Profesyonel olmak için elimden geleni yaptım. Dinleyicilerden telefonlar aldık, telefonu kimsenin yüzüne kapatmadım ve programın ilk yarısı boyunca Lucie'ye dokunmak için sadece iki bahane buldum. Sonra arayanlardan biri ona randevusunun nasıl geçtiğini sordu ve dün gece Lucie'nin bir başka erkekle çıktığını hatırlayınca tüm vücudum kaskatı kesildi.

"Ah," dedi Lucie, kocaman bir gülümseme yüzünü aydınlatırken. İçimdeki bir şey baskı altında gerildi. "Çok iyi vakit geçirdim. Oliver harika bir adam."

Kulaklıklarımızın ucundaki dinleyici aniden nefesini tuttu. "Bu umut vaat ediyor! Onunla yeniden görüşecek misin?"

Kalemlerin bulunduğu bardağı devirdim. Lucie göz ucuyla bana bakarken dağılan kalemleri topladım.

“Hayır,” dedi Lucie yavaşça, gülümsemesini gizlemeye çalışsa da beceremedi. “Hayır, birbirimize uygun olmadığımıza karar verdik. Sanırım arkadaş olacağız.”

Hattın diğer ucundaki dinleyici hissettiğim rahatlamayı paylaşmadı. “Çok yazık.”

“Her neyse,” diye kabaca araya girdim. “Buna Lucie karar verir.”

“Sadece şunu söylüyorum,” diye sızlandı dinleyici. “Eğer sen bile kendine uygun birini bulamıyorsan, geri kalanımız için umut var mı?”

Lucie’nin yüzü kızardı. “Beni bir kıyaslama ölçütü olarak kullanman gerektiğini düşünmüyorum. Sıradışı bir durumum yok. Bence doğru kişi karşıma çıktığında bunu anlayacağım.”

“O hâlde, hâlâ çıkabileceğin birini arıyorsun, öyle mi?”

Lucie masanın diğer tarafından bana baktı. “Temkinli bir şekilde, evet. Ama sanırım kendi şartlarımda. Artık kitle kaynaklı seçimler yapmak yok. ‘Lucie’nin Aşk Yolculuğu’ sanırım mahrem olacak. Kendi kararlarımı kendim vereceğim.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu arayan.

Lucie düşünceli bir şekilde başını iki yana eğdi. “Artık yayında randevuya çıkabileceğim bir erkek arayacağımı sanmıyorum. Üzgünüm, Bay Lastik.”

“Bay Lastik bunun üstesinden gelebilir,” diye mırıldandım.

Artık oyunun yeni kuralları vardı. Kabinde oturup Lucie’nin onunla yemeğe çıkmak isteyen insanları eğlendirmesini izlemek zorunda değildim ama bunun her an olabileceğini bilerek yaşamak zorundaydım. Lucie’nin kalbi, Maya’nın haftalar önce radyo programını ilk aradığı zamanki gibi kapalı değildi artık. Mutlu sonuna erişmesine az kalmıştı. Bunu biliyordum.

Bu düşünce beni tam anlamıyla vahşileştiriyordu. Onu bu kabinde belirsiz bir süre boyunca tutmak istiyordum. Anlaşılan, onu fazlasıyla sahipleniyordum. Vaktini, kahkahasını ve gözleri kapanana dek genişleyen gülümsemesini.

“Aiden burada olmamı istediği sürece kalacağım. Kimseyi ra-

hatsız etmek istemiyorum.” Lucie suratını ekşitti. “Bir felaketi andıran aşk hayatımı takip etmediğiniz sürece ne kadar eğlenceli olacağımdan emin değilim.”

Kahretsin. Keşke bilseydi.

“Aiden kalmanı istiyor,” derken, kulağa tam bir aptal gibi geldim. Ama umurumda değildi çünkü Lucie’nin yüzü aydınlandı ve sandalyesinde kıpırdandı. “Kimseyi rahatsız ettiğin yok. Ayrıca dinleyicilerimizin senin müzik zevkini benimkinden daha çok takdir ettiklerine eminim.”

“Bu doğru,” dedi Lucie. “Programın aracılığıyla çıkabilecek bir erkek bulmamış olmam kimseyle çıkmayacağım anlamına gelmiyor.” Yanakları kızarıırken gözlerini masaya dikti. Naneli çikolata paketlerinden birini alıp katlayarak dünyanın en küçük kâğıt uçağını yaptı. “Sadece gözlerimi açık tutmam gerekiyor, sanırım. Geçen gece olduğu gibi.”

Altdudağımı ovuşturdum. Birdenbire yeşil bir elbise zihnimde belirdi. Sadece bir şarkı çalan bir müzik kutusu. Kollarını boynuma dolayan, sırtımda taşıdığım Lucie.

“Geçen gece mi?” diye sordum.

Lucie yavaşça gözlerini kırptırdı. Gülümsemesinin başlangıcında bana meydan okur gibi bir hâli vardı. “Ekildiğim geceyi hatırlıyor musun? Restorandan çıkarken sokakta biriyle karşılaştım.”

“Öyle mi?” diye sordum, sanki bana mesaj attığı anda Duck Duck Goose’a koşan ben değilmişim gibi. Bir pislik gibi kanepeimde oturup masanın ona ait tarafından çaldığım naneli çikolatayı yerken telefonuma bakmıyormuş gibi yapan ben değilmişim gibi. “Bundan daha önce bahsetmemiştin.”

“Evet,” dedi Lucie, artık daha kocaman gülümsüyordu. Gözlerine kadar ulaşıyordu. “Sanırım bunu bir süreliğine kendime saklamak istedim. Birlikte içki içtik.”

“Bir yabancıyla içki mi içtin?” Küçük masada dirseklerimiz çarpıştı. Oda daraldı. Aramızda dağılan her şey için fazla küçüktü. Aramızdaki duvar parça parça dökülüyordu. Sesimin tarafsız çıkmasına özen gösterdim. “Şüpheli görünüyor.”

“Değildi. Hoştu. Birkaç içki içtik ve ona nasıl Skee-Ball fırlatacağını öğretmeye çalıştım ama o oyunda oldukça kötüydü ve düşündüm ki-” Lucie dudaklarını ıslatırken birbirimize değen her yerin farkındaydım. Kulaklıklarımda nefesinin nasıl hırıltılı çıktığını duyabiliyordum. “Sanırım istediğim bu.”

“Skee-Ball oynamakta berbat olan, sokakta tanıştığın yabancı bir erkek mi?”

Lucie başını iki yana salladı. “Bunu önce hissetmek ve sonra düşünmek istiyorum. Ânu yaşamak. Beni neyin beklediği hakkında endişelenmek istemiyorum. Bir eş fikri yüzünden kendimi heba etmek istemiyorum.”

Kısa bir nefes verdim. “Öyleyse heba etme.”

“Etmeyeceğim.”

“Güzel.”

Lucie bana sırtıttı. Sanırım onu istemeye hakkı olan versiyonumu kıskanıyordum. Olduğum ve olmak istediğim kişi arasında parçalanıyordum.

“Onunla tekrar görüşecek misin? Şu Skee-Ball oynadığın gizemli adamla?”

“Bilemiyorum.” Lucie omuzlarını silkip küçük uçağıyla uğraşmaya geri döndü. Başparmağıyla katlardan birini kıvrıp yeniden katladı. “Benimle iyi vakit geçirip geçirmediğini bilmiyorum. Belki de benimle yeniden görüşmek istemiyordur.”

“Seninle yeniden görüşmek istediğine eminim.”

Lucie gözlerini bana çevirip bir başka küçük kanadı katladı. “O zamandan beri ondan haber almadım.”

“Belki geçerli bir sebebi vardır,” dedim boğuk bir sesle. “Ya da kendi içinde bazı şeyleri çözmeye çalışıyordur.”

Belki kendisini bir arada tutmaya çalışıyordur. Ya da sana istediğin her şeyi vermeye çalışıyordur.

Lucie kâğıt uçağını bitirip bana doğru attı. Ucu göğsümün ortasına çarptı ve kucağıma düştü. Tam isabet.

“Sanırım bunu göreceğiz,” dedi Lucie.

“Sanırım. Bu arada, görüşmemek üzere, Oswald.”

"Oliver," diye düzeltti Lucie, istemeye istemeye gülerek.

"Her neyse."

Birbirimize baktık. Kulaklarım, başım ve ciğerlerim parazitlerle doldu.

"Geç oldu," dedi Lucie. Gözlerini benden ayırmadan başını saate doğru çevirdi. "Programı bitirsek iyi olacak. Baltimore'un güzel insanlarına iyi geceler dilemek ister misin, yoksa bunu bana mı bırakıyorsun?"

"İyi geceler, Baltimore'un güzel insanları."

Lucie güldü ve ses iliklerimde titreşimlere yol açtı.

"Lucie." İsmiini söylerken sesim titredi. Kalbim göğsümün ortasında davul gibi gümbürdüyordu. "Seninle stüdyoda olmak her zaman bir zevk."

Lucie gülümsemesini omzuyla gizlemeye çalıştı ama yine de onu gördüm. "Benim için de öyle."

Kapanış konuşmasının geri kalanını yapıp akılcı olmaya çalıştım. Skorun çetelesini tutarken, mantığımın kenarında bir kısırga kopuyordu. Kendi kendime Lucie'ye şefkat göstermemin normal olduğunu söyledim. Her hafta üç geceyi birlikte geçiriyorduk. Ama hissettiğim şey şefkat değildi. Öyle olsaydı daha kolay olurdu.

Gülümsemesi başımı döndürüyordu. Hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum. En sevdiği pizzanın ne olduğunu, ne tür diş macunu kullandığını, yanaklarındaki o kırmızılığın göğsünün üst kısmına ulaştığında kaybolup kaybolmadığını ya da tüm vücudunun kızarıp kızarmadığını bilmek istiyordum. Bu arzuya engel olamadığım için marketten naneli çikolatalar alıyordum. Ellerimi Lucie'nin saçlarının arasına sokmak ve dudaklarını boynunda gezdirmek istiyordum. Hayallerimde onu bu masaya yatırıyordum. Diğerlerinde onu bir battaniyeye sarıp kızarmış ekmekle besliyordum.

Kenarda durmuyordum. Tamamen içine düşmüştüm.

"Program bitti," dedi Lucie, sesi kulaklığım yüzünden boğuk geldi. Kendi kulaklığını her zamanki gibi masada, küçük not

defterinin üzerine koymuştu. Geri döneceğine dair bir hatırlatma olması hoşuma gittiği için Lucie burada değilken onlara dokunmuyordum. "Sen...?" Kulaklığıma işaret etti.

Yutkundum. "Henüz karar vermedim."

Dudaklarında bir gülümseme dolaştı ve aramıza uzanıp kulaklığı çıkardı. Parmağı kulağımın kenarına değdi.

Kulaklığımı kendininkinin yanına koydu.

"Bu konuda konuşacak mıyız?" diye sordu Lucie tek kaşını kaldırarak. Lucie blöföme meydan okurken dudaklarına bakmadan duramıyordum.

Eileen beş dakika önce gitmişti ve koridordaki ışıkları söndürmüştü. Odayı sadece bilgisayar ekranının parlaklığı ve pencereden süzülen sokak lambası aydınlatıyordu. Yüzü gölge ve ışığın bir birleşimiydi.

Binada bizden başka kimse yoktu.

"Ben... henüz buna da karar vermedim."

"Bunu yapmaya devam edemeyiz, Aiden."

"Neyi?"

"Ne olduğunu biliyorsun," dedi nefesini vererek. Lucie'nin pek çok hâlini görmüştüm ama bunu ilk kez görüyordum. Gözkapakları ağırlaşmıştı. Yanakları pembeydi. Bu bir şey isteyen Lucie'ydi.

Sandalyemde ona doğru döndüm, bacaklarımız çarpıştı. Avuçlarını dizlerine koyup onu sabitledim. "Bu iyi bir fikir değil," dedim ona.

"Neden?"

"ünkü senin aradığın farklı bir şey."

Lucie'nin bakışları dudaklarıma kaydıkdan sonra tekrar bana odaklandı. Gözlerini hiç bu kadar koyu görmemiştim. *Tortula ruralis*. Yağmur yağdıktan hemen sonra yosunun aldığı renk gibiydi. Sonucunu hiç düşünmeden başparmaklarımla kot pantolonunun yumuşak kumaşı üzerinden kalçasını okşadım. Lucie bana doğru eğildi.

"Biliyorum. Ama düşünmeden duramıyorum--" Lucie cüm-

lesinin geri kalanında iç çekip beni izledi. "Sen de düşünmüş olmalısın, değil mi?"

Başımla onayladım. Sanki beynim sadece Lucie'yi düşünecek şekilde yeniden programlanmıştı. Onun hakkında her şeyi.

Lucie hafifçe başını iki yana salladı. "Belki-" Cümlesinin gerisini getirmek yerine çenesini sıktı. Gözleri benimkileri taradı.

"Ne?" diye sordum. Başparmaklarım yine dizlerinde dolaştı. Nefesini tutmasına sebep olan daha yüksek bir noktada durdum. Duymak istediğim tek şey güçsüz bahanelerdi, böylece onu bu masaya yatırabilirdim. *Bana bir sebep ver,* diye içimden yalvardım. *Lütfen. Benim için o seçimi yap.* "Belki ne?"

Lucie derin bir nefes verdi. "Belki de denemeliyiz." Dilini altdudağında gezdirdi ve vücudum alev aldı. Göğsümde kıvılcımlar patladı. "Sırf görmek için," diye ekledi Lucie bana doğru eğilerek, boynunun yan tarafını tutmak için elimi kaldırdığımda kirpiklerini kırptırdı.

Başımla onayladım. Teni çok yumuşaktı. Parmaklarımı iyice açtım. "Evet. Olabilir."

Lucie yüzünü benimkine doğru eğdi. Birbirimize yaklaşıyoruz, aramızdaki mesafe neredeyse yok oluyordu. Burunlarımız çarptı ve Lucie hafif bir ses çıkardı. "Yetişkin insanlar, değil mi? Bu--"

"--sorun değil," diye onun yerine cümlesini tamamladım. Belki bu çekime kendimi bırakırsam, bana bu kadar yoğun gelmezdi. Tıpkı bir kekin üzerindeki kremadan bir parmak almak gibiydi. Şiddetli isteği kesmek için biraz tadına bakmaktan farksızdı.

Eklemlerimi Lucie'nin çenesine bastırıp burnumu onun ki boynuna aşağı kaydurdum.

"Lucie," diye son kez denedim; mantığım tutkumla boğuşuyordu. Bana vermeye razı olmadığı bir şeyi ondan almak istemiyordum. "Aradığın kişi ben değilim," diye ona hatırlatmaya çalıştım.

Lucie dalgın bir şekilde hafifçe mırıldandı. "Aradığım kişi olmayabilirsin ama istediğim kişisin. Bu benim için yeterli. Kendi kararımı verebileceğime güvenebilirsiniz."

Diğer elimi Lucie'nin gövdesine doladım. "Bana durmamı söyle," diye fısıldadım.

*Sweatshirt*ümü yumruklarının arasına alıp buruşturdu. "Kesinlikle olmaz," diye fısıldayarak karşılık verdi.

Lucie bana biraz daha yaklaştı ve dudaklarımızın kenarları birleşip ayrıldı. Boğazımın gerisinde kısık bir ses takılı kaldı. Geri çekilmem gerekirdi. Flört etmeye, bakışmaya, dokunmaya ve bana her dönüp baktığında omuriliğimi parçalayıp tenimi çatlatan bu şiddetli arzuya son vermem gerekirdi. Lucie'nin dikkatini dağıtmaktan başka bir işe yaramıyordum, istediği yolda ilerlemesine izin vermek yerine onu sürüncemede bırakıyordum. Onunla öpüşmenin sonu iyi olmayacaktı.

Ama hiçbir zaman iyi olduğumu iddia etmemiştim ve haftalardır uslu duruyordum. Lucie'nin dudakları ismimin şeklini aldı ve tüm dizginlerim çözülüp ayaklarının dibinde toza dönüştü. Artık buna karşı koymak istemiyordum. Karşı koyamazdım.

"Kahretsin," diye fısıldayıp Lucie'nin dudaklarını benimkilerin üzerine çektim.

ARAYAN: Birinin senden hoşlandığını nasıl anlarsın?

LUCIE STONE: Ah! Hımm. Anlamıyorum... aslına bakılırsa, ipuçlarını okumakta çok kötüyüm. Anlaşılan öyleyim. Bu yüzden buradayım.

AIDEN VALENTINE: Burada olma sebebin bu değil.

LUCIE STONE: Değil mi?

AIDEN VALENTINE: Buradasın çünkü -onlara ne diyordun?- sersemlemlerle çıkıp duruyorsun.

LUCIE STONE: [kahkaha atıyor]

LUCIE STONE: Bu doğru. Böyle söylemiştim.

AIDEN VALENTINE: Ama bunun üzerinde çalışıyoruz.

LUCIE STONE: Evet. Evet, çalışıyoruz.

[duraksama]

AIDEN VALENTINE: Ama soruya yanıt vermek gerekirse, biri senden hoşlanıyorsa sana dokunmak için bahane arar. Muhtemelen o kişiyi sana bakarken yakalarsın. Ama öyle... ürkütücü bir şekilde değil.

LUCIE STONE: Hoş bir şekilde bakmayı mı kastediyorsun?

AIDEN VALENTINE: Sevgiyle bakmak.

LUCIE STONE: Gözlerinin içinin gülmesi gibi.

AIDEN VALENTINE: O ne?

LUCIE STONE: Gözlerinin içi gülmek deyimini hiç duymadın mı? Gözleriyle gülümsemek? Bak. Beni izle.

AIDEN VALENTINE: Seni izliyorum. Hiçbir şey yapmıyorsun. Bu senin her zamanki yüzün, Lucie.

LUCIE STONE: Sana bakarken gözlerimin içi gülüyor.

LUCIE

Aiden beni delicesine öpmeye başladı.

Bir an durması gerektiğini söylüyordu, bir an sonraysa dudakları benimkilerin üzerindeydi; elini örgümün arasına sokmuş, beni istediği açığa getiriyordu. Sertti ve canımı yakıyordu ama muhteşemdi; dudakları dudaklarıma karşı vahşi bir şekilde çalışıyordu.

Dilimi altdudağına dokundurunca kesik bir ses çıkarıp geri çekildi. Gözlerini sımsıkı kapatmış, yanakları kızarmıştı. Kulaklarının uçları da öyleydi.

“Bana durmamı söyle,” diye soludu tekrar ama dudaklarını ağzımın kenarına ve çenemin kıvrımına sürtüyordu. Kendisini dizginlemeye çalışıyormuş gibi küçük ve yudum yudum öpücükler konduruyordu. Sanki çok fazla şey almaktan korkuyordu.

Ama benden alabildiği kadarını almasını istiyordum. Tüm bunları ona seve seve veriyordum. Bana sahip olmasını istiyordum.

“Hayır,” dedim ve başımı yana çevirip dudaklarımla dudaklarını yakaladım. Yalvarır gibi hafif bir ses çıkardım ve Aiden inleyip beni kararlılıkla öptü.

Aiden dominant olmayı seviyor, diye içimden geçirirken öpücükleri iyice sertleşti. Dağınık ve çaresiz bir hâl aldı. Ellerinin arasından kaybolacakmışım gibi beni tutuyordu; sandalyeleri-

mizde dengemizi kaybedip kayarken kolaklarımız birbirlerine çarpıyordu. *Sweatshirt*ünü ellerimin arasına alıp sıkıca kavradım ve dudaklarının her baskısına evkle karşılık verdim.

“Aiden,” diye fısıldadım, vahşi bir ses daha çıkardı ve ağızımı onun için açana kadar başparmağıyla çeneme bastırdı. Diliyle ağızımın içine girdi, her nasılsa hâlâ oturmayı başardığım eski sandalyede vücutum sarsıldı ve kollarımı boynuna doladım. Aiden ellerinden birini yan tarafıma götürüp avucunu belimin çukuruna yerleştirerek gövde mi ona yaklaştırmamı sağladı.

Ama aı tuhaftı; karnımın derinliklerinde biriken gerginlik bana boş ve sıcak geliyordu ve Aiden beni yerimde tutarken dilediğim gibi hareket edemiyordum. Bıkkınlıkla dolu bir ses çıkardığımda Aiden geri çekildi; dudakları öpüşmekten şişmişti, bana baygın bir şekilde bakıyordu. Somurtkan yüzüme bakarken dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı.

İşte, diye içimden geçirdim. İşte buradasın.

“İyi misin?” diye sordu; iyi olmadığımı, daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ona sertçe baktım ve kahkaha attı; başını eğip burnumun ucuyla yanağımm kıvrımına bir öpücük kondurdu. *Bakalım nasıl olacak düşüncesinin sınırlarını zorluyorduk ama sonra kulağımmın arkasına uzun, ıslak öpücükler kondurmak için başımı yana çevirince bunu umursamadım.* Detaylar, etkenler ya da bu stüdyodan çıktığımda ne hissedeceğim umurumda değildi. Tek önemsedığım Aiden ve boynumdan aşağı doğru inen dudaklarıydı. Israrcı bir şekilde omuriliğimin altına bastıran avucuydu. Göğsüm onun kine yaslanmış, eziliyordu.

“Gel buraya,” diye boynuma doğru mırıldanırken başparmağıyla kazağımmın arkasını kaldırdı. Parmaklarının kalanı da onu takip etti; eli tenimi dağlıyordu.

Başının tepesine doğru gülümsedim. Gidecek bir yer yoktu. “Nereye?”

“Buraya,” dedi, dudakları köprücük kemiğimle meşguldü. Hareket etmemi sağlamak için beni tekrar çekti. “İşte böyle.”

Beni kendi sandalyemden onunkine geçirmesine izin verdim; dizim kalçasımdaki iki parmaklık yere güçlükle sığıdı. Sandalye altımızda sarsıldı ve Aiden başını rengi solmuş deriye yaslayıp beni sabit tutmak için güçlü kolunu etrafıma doladı. Omuzlarını kavrayıp onu tekrar öptüm ve bir ayağım hâlâ yerde olduğu için tuhaf bir şekilde havada asılı kalırken yana doğru eğildim.

“Yukarı, Lucie,” diye emredince tüylerim diken diken oldu. İsteğini hemen yerine getirdim ve bir battaniye gibi üzerine yerleşene dek diğer bacağımı da üzerine attım. Aiden hoşnutluğunu belirten bir ses çıkarttı; bacaklarımın arasındaki sızı şiddetlendi. “Güzel,” diye fısıldadı ve eli bir kez daha saç örgümün altındaki yeri bulup sıkıca çekti.

İçimde bir şey çözüldü, açıldı ve birdenbire yırtıcı bir hâle geldim. Onu öptüm, öptüm ve biraz daha öptüm. Kulağının altını emdim, dilimi çenesindeki sert kirli sakalında gezdirdim, ellerimi koyu saçlarının arasına sokup onu *istediğim* şekilde hareket ettirdim. Ağgözlü ve kontrolsüz hissediyordum. Son birkaç haftadır aklımdan geçen her düşünce –her iç çekme, gülümseme, Aiden yanımda otururken fark etmemeye çalıştığım vücudunun her hareketi– birbirine karışmıştı. Katlanarak artan fevri, ahlak-sız bir karar verme süreciydi.

Aiden dilediğini yapmama izin verdi; *sweatshirt*ünün yakası kenara kaymıştı ve sadece açığa çıkan omzuyla boynu arasındaki yumuşak, sıcak teni üzerinde fazla vakit geçirdiğimde sabırsızlanıyordu. Dilimle kolyesinin zincirini takip ettim, haşin bir ses çıkardı ve saçımı daha sıkı tutup beni ağzına doğru yönlendirdi. Şu anda bardaki o gece olduğumdan daha sarhoş hissediyordum. Onunla ve beni öpme biçimiyle sersemlemiştim.

Aiden yanlışlıkla saç örgümü çekiştirdi ve karnımın alt tarafına sıvı bir sıcaklık yayıldı. Vücudum onunkine karşı gevşedi ve kollarımı tembel bir şekilde omuzlarına doladım.

“Aiden,” dedim nefes nefese, gözleri stüdyonun loş mavi-yeşil ışığında dans ediyordu. Beni izlerken başı sandalyeye yaslanmıştı; sessizce düşünürken dilini dudaklarının kenarına götür-

dü. Saç örgümün ucunu yumruğuna doladığını hissettim, beni tekrar kendisine doğru çektiğinde yavaştı. Düşünceliydi.

Bir soru soruyordu ve vücudum yanıtını veriyordu.

Derin bir nefes alıp kalçalarımı aşağı indirdim. Kendimiz için belirlediğimiz sınırları hiç düşünmeden, içgüdüsel olarak yapılan bir hareketti bu. Vücudum çok gerilmişti ve tenimde dalgalar hâlinde ısıldayan sıcaklığın daha fazlasını istiyordum. Bacaklarımla arasını ısıtıyordu; kendimi bu çekime bırakıp tekrar kucağında ona doğru sürtündüm. Mantık ve sağduyu yarınki Lucie'nin sorunuydu. Şu anda herhangi bir konuda endişelenmeyecek kadar iyi hissediyordum.

Aiden'in gözleri kapandı, kirpikleri kızarmış yanaklarının kıvrımına serildi.

"Lucie," diye nefesini verdi.

"Aiden," diye fısıldayarak karşılık verip kalçalarımı tekrar hareket ettirdim. Bunu yapmamıza baylıyordum. Önce Aiden'in adımı söylemesine ve sonra benim onun adını söylememe. Her hecede sevgi dolu bir telaş ve nazik bir eğlence vardı. Bir çağrı ve yanıtı. Aklımdan çıkaramadığım şarkının nakaratı gibiydi.

Aiden hafifçe inleyip elleriyle beni durdurdu. Parmakları kalçalarımı sıkarken, başparmakları orada iz bırakıyordu.

"Durmamız," dedi hırıltılı bir sesle.

Boynunu öpmeye devam ettim. Haftalar önce düşündüğüm şeyde haklıydım. Kokusunun en güçlü olduğu nokta burasıydı. Kahve, çamaşır deterjanı ve naneli sakız karışımı gibiydi. "Durmamız mı?"

Ağzının içinde bir şey mırıldandı. "Evet?" dedi ama bu bir soru gibi çıktı. Sıcak tenine bir öpücük daha kondurdum. Saçımla tutan eli gevşedi ve avucu omurgam boyunca kıvrımlı bir yol izledi. "Herhalde?"

"Evet." İçimi çektim. Devam etmeme izin verirsem, durmam daha zor olacaktı. Aiden'in kalbi gümbür gümbür atıyordu ve kendi kalbimin de ona uyum sağlamak için yarıştığının farkındaydım. "Bu bir kerelik bir şey olmalı, değil mi?"

Aiden güldü. "Bu bana birkaç şey gibi hissettirmişti."

Kucağına tüneyecek şekilde geri çekilip avuçlarımı omuzlarına koydum. "Birkaç şeyden fazlaydı," diye ona katıldım.

"Ömrümden en az on beş sene gitti." Aiden iç çekti. Tekrar sırtımı okşarken gözlerimin üzerinde dolaşmasına izin verdim. Müthiş bir şekilde mahvolmuş görünüyordu. Ellerim yüzünden saçı darmadağın olmuştu ve dudakları şişmişti. Onu çekiştirip durduğum için *sweatshirt*ünün yakası yamuk duruyordu, köprücük kemiğinin çıkıntısı görünüyordu. Aiden'ın hep yakışıklı olduğunu düşünmüştüm ama bu şekilde güzel görünüyordu. Dağınık. Perişan. Çatlamış ve parçalara ayrılmış.

Derin bir nefes verdim. Keşke öpüşmemiz ondan daha az hoşlanmama sebep olsaydı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu Aiden.

"Nasıl?"

Aiden yutkundu. "Bir şey planlıyormuşsun gibi."

"Hiçbir şey planlamıyorum." Sadece yaptığım işi muhtemelen ilk ve son kez takdir etmeye çalışıyordum. Aiden haklıydı. Her ne kadar harika olsa da bu tekrar yaşanamazdı. Aiden'a karşı bu tutkumun son bulması gerekiyordu. Bana istediğim şeyi veremeyeceğini açıkça belirtmişti ve insanları zorlamak gibi bir alışkanlığım yoktu. Söylediklerine inanacaktım. Olmadığı biri olması için ona yalvarmayacaktım.

Beni istemesi için ona yalvarmayacaktım.

Avuçlarımı göğsünden aşağı kaydırıp *sweatshirt*ündeki harflerin kenarlarını takip ettim. "Sadece bir kerelikti," dedim tekrar ama buna inandığımı sanmıyordum. Aiden'm beni düzeltmesini, farklı bir şey önermesini bekledim ama bunu yapmadı.

"Evet," diye bana katıldı. Sırtımın alt kısmına koyduğu avucunu istemeye istemeye kazağımın altından çekti. "Evet," dedi tekrar, dişlerini altdudağına kenetleyerek suratını astı.

Güldüm. Bu konuda zorluk yaşayan tek kişi olmadığımı bilmek güzeldi. Aiden'ın kucağından kalktım ve kendisini toparlama biçimini fark etmemeye çalıştım ama eşyalarımı toplarken

yanaklarım yanıyordu. Aiden'in da kabinin kendisine ait tarafında aynı şeyi yaptığını duydum; belki tuhaf olması gerekirdi ama onunla bu alanı paylaşmak oldukça kolaydı. Makineleri kapattı ve esnemesini yumruğuyla gizledi; onu izlediğimi fark edince elini tembelce saçlarının arasından geçirdi.

"Hadi," dedi Aiden. "Seni arabana kadar geçireyim."

Otoparkın diğer tarafındaki Subaru'ma doğru yürüyüşümüz hiç bu kadar uzun ya da kısa gelmemişti. Radyo kulesinin tepesinde yanıp sönen kırmızı ışık gecenin bu saatinde her şeyin uhrevi görünmesine sebep oluyordu ve yıldızlar tepemizde bir battaniye gibiydi. Şehrin dışında, burada onları görmek daha kolaydı. Maya buna bayılırdı.

Arabamın yanında durup sanki on senedir sürdürdüğüm şey değil de bir kara delikten düşmüş bir şeymiş gibi ona baktık. Henüz bu gecenin bitmesini istemiyordum.

"Dinleyicilerimiz," diye söze başladı Aiden, sesi pürüzlüydü. Gözünün ucuyla bana baktıktan sonra tekrar arabama göz gezdirdi. Şoför penceresinde dalgalı ve bulanık yansımamızı görabiliyordum. Koyu renk başlarımız birbirine eğilmişti ve Aiden'in omzu benimkine çarpıyordu. Derin bir nefes verdi. "Dinleyicilerimiz yine de çıktığın kişileri bilmek isteyecek. Tabii onlar hakkında konuşmaya razıysan," dedi beceriksizce.

Sanki son yirmi dakika hiç yaşanmamış gibiydi, istediğim şeyin bu olması gerekirken göğsümde bir şey içe çöktü. Bu geceki programı bana hatırlatmasını istemiyordum. Özellikle de beni o şekilde öptükten sonra.

"Evet," diye ona katılıp ayarlarımı yeniden yapılandırmaya çalışırken bocaladım. Omuzlarımı silktim, açıklanamaz bir şekilde beş santim daha uzun hissettim. "Tüm cazip detayları paylaşabilirim."

Aiden camdaki yansımada kaşlarını çatı.

Arabamın kapısını açmak için döndüm ama Aiden elimi tuttu. Anahtarlarım parmaklarıma battı.

"Lucie," dedi, isminin etrafını ince bir şey sarıyordu. "Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum."

Teselli ikramiyesi almış gibi hissetmem Aiden'ın suçu değildi. En başından beri bana karşı dürüst olmuştu ama sanırım artık yorulmuştum. Birçok açıdan. Kalbim ve mantığım hemfikir olmakta her zaman zorlanmışlardı ama şu anda hiç olmadıkları kadar ayrı düşmüş görünüyorlardı.

Aiden'a gülümsedim ve öpücüklerimle alevlenen dudaklarının nasıl görüldüğünü hafızama kazımaya çalıştım. Ayak parmaklarımın ucunda yükselip yanağına bir öpücük daha kondurdum ve parmaklarımla elini sıktım.

"Sanırım iyi geceler dilemen gerekiyor."

* * *

Ön kapıdan içeri süzüldüğümde Mateo elinde bir kitap ve yanındaki sehpa da boş bir çay kupasıyla kanepemde oturuyordu. Onu görmeyi beklemediğim için anahtarlarım parke zemine düştü.

Onları almak için eğilirken alımda neon harflerle bir yazı yazıyormuş gibi hissettim:

RADYO İSTASYONUNDA AIDEN'LA ÖPÜŞTÜM.

Hemen altında daha ufak harflerle başka bir yazı yazıyordu:

ÇOK HOŞUMA GİTTİ.

Alt sağ köşede Sans Serif yazı tipiyle ve sekiz puntoluk harflerle başka bir şey yazıyordu:

AMA BUNU BİR DAHA YAPMASAM İYİ OLUR.

"Seni korkutmak istemezdim," dedi Mateo yavaşça doğrulurken. Kitabı boş çay kupasının yanına koydu. "Maya bu gece burada uyumak istedi."

Kaşlarımı çatarak merdivene doğru baktım. "Her şey yolunda mı?"

Mateo başıyla onayladı. "Her şey yolunda. Grayson sanat projesiyle uğraşıyordu ve Maya boya kokusunun başını ağrıttığını söyledi." Esneyerek kanepeden kalktı. "Ama aramızda kalsın, bence seni özlüyor. Kitaplarıyla vakit geçirerek kendini uyanık tutmaya çalıştığını fark ettim."

Kalbim sıkıştı. Radyo istasyonunda çok fazla vakit geçiriyordum. Ondan çok uzak kalmıştım. "Onu buraya getirdiğin için teşekkürler."

"Elbette." Mateo aramızdaki mesafeyi kapattı ve imalı bir bakışla kolumu sıktı. "Sakin başlama, olur mu? Kendin için bazı şeyler yapmayı hak ediyorsun."

Atkımı boynumdan çıkardım. "Ama Maya'nın bana ihtiyacı varsa..."

Yayın kabininde öpüşürken, barda Skee-Ball oynarken, yakışıklı bir erkeğin sırtında eve kadar taşınırken kızımın bana ihtiyacı varsa—

Mateo başını iki yana salladı. "Seni özlüyor ama sana ihtiyaç duymuyor. Son on iki senedir eksiksiz bir şekilde tüm sorumluluklarım yerine getirdin. Artık kendin için bir şeyler yapma vaktin geldi." Mateo sıcak kahverengi gözlerine bakmaktan başka seçeneğim olmayacak şekilde başını eğdi. Grayson'ın birçok kez Mateo'nun gözlerinin rengini *buzlu viskiye* benzettiği duymuştum. Bu uygun bir tanımdı. "Bir kez olsun annesinin kendi mutluluğuna öncelik verdiğini görmek istiyor. Böylece o da aynı şeyi yapmayı öğrenebilir."

"Bu," –duraksayıp sesimin kararlı çıkması için özen gösterdim– "bu gerçekten çok hoş, Teo."

"Aynı zamanda, doğru." Boynunu sağa sola doğru esnetip kitabını aldı. "Bu geceki programı dinledim. Sesin mutlu geliyordu."

Bir anda Aiden'ın saç örgümün altına soktuğu elini hatırladım. Vücudumu kendisine doğru çekerken çıkardığı hırıltılı sesini. Sandalyesinin gıcırdamasını ve bilgisayar ekranının ışığında görülen gülümsemesinin biçimini düşündüm.

Dudaklarımı birbirlerine bastırıp tenimin altını yakan sıcak ve ışıltılı hisse odaklandım. "Mutluyum," dedim yavaşça, bu hissin kaçıp gitmesinden korkuyormuş gibi yüksek sesle dile getirmekten çekindim. "Sanırım program bana iyi geldi."

Mateo bana katıldığını belirten bir şekilde mırıldanırken gülümsememek için kendisini tuttu. Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Grayson sana Aiden'ı oturma odasında bulduğunu söyledi, değil mi?"

"Elbette söyledi," dedi Mateo tekrar esnerken. Uykulu bir şekilde bana sırtıttı. "Ama en sevilen ortak ebeveyn olarak burnumu sokmayacağım."

"Teşekkür ederim."

"Bunu elindeki siparişi tamamladığında muhtemelen on bin sorusu olacak eşime bırakacağım. Ve sırf seni sorgulayabilmek için geç saatlere kadar uyanık kalan o meraklı kızımıza."

Ben kahkaha atarken Mateo inleyerek gerindi.

"Eve döneceğim. Gitmeden önce herhangi bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı iki yana sallayıp arka kapıya doğru onu takip ettim; kapı çerçevesine yaslanıp Mateo'nun arka bahçede ağır adımlarla ilerledikten sonra bir an önce tamir etmemiz gereken paslı kapıdan geçerek küçük arka verandalarındaki basamakları tırmanmasını izledim. Mutfığa girince bir kez daha el salladı ve ışıkları söndürdüm.

Üst kata çıkarken ev sakindi. Bir senfoni gibi hareket eden durgun sesler işitiyordum. Her kelimesini bildiğim bir şarkıydı. Parkeler ayaklarımın altında gıcırdadı ve ısıtıcı devreye girince koridorun sonundaki perili dolabın kapısı inleyerek aralandı. Sıcak hava, eski havalandırma sisteminden yukarı doğru gürüldedi ve kapının üstündeki vitray pencerede rüzgâr ıslık çaldı. Maya'nın odasına başımı uzattım; çarşaflara dolanmış küçük ama hızla büyüyen vücudunu ve battaniyelerin üzerine attığı kolunu görünce duygusallaşıp yumuşadım. İki yaşından beri böyle uyuyordu ve uyuduğu söylenemezdi.

Tavanında zikzak oluşturan ipe dizili ışıkları kapattım ve Maya yatağında dönerek örtülerin altında kıvrılmış bir yumru hâline geldi.

"Anne?" dedi uykulu bir sesle. Sesini bir hatıranın yankısı gibi, karanlığın içinden adımı binlerce kez çağırırken duymayı acaba hiç bırakabilecek miyim diye merak ettim. O zamanki Maya ve şimdiki Maya.

"Benim." Kapıdan içeri süzülüp yatağının kenarına tünedim ve bacağıma okşadım. "Bu gece burada mı uyumak istedin?"

Gözlerini açmadan, "Babam resim yapıyordu," diye yastığına doğru mırıldandı. "Çok fazla Fleetwood Mac dinliyor. Bir de programın nasıl geçtiğini bilmek isteim."

"Özel hayatımla fazla ilgileniyorsun," diye fısıldadım.

"Ardındaki deha benim," diye fısıldayarak karşılık verirken kelimeleri ağzında yuvarladı. Uzun bir süre duraksadı. "Elbette ilgileniyorum."

"Evet, sanırım ilgileniyorsun." Güldüm. "Program iyiydi." Sonrasında olan şey daha iyiydi ama kızımın bunu konuşmayacaktım. Maya anlaşılmaz bir ses çıkarınca sırttım. "İstemeye istemeye de olsa eğlendiğimi itiraf ediyorum."

"Gördün mü?" diye mırıldanıp örtülerin altında biraz daha kıvrıldı. "Ben bir dâhiyim."

"Gerçekten öylesin, evlat."

Yarında açık duran kitabı alıp kaldığı sayfayı işaretledikten sonra komodinine koydum.

"Aiden da memnun olmalı," diye mırıldandı Maya uykulu bir şekilde.

"Ne hakkında, tatlım?"

"Randevuların hakkında," dedi Maya yarı uykulu hafif bir sesle, muhtemelen rüya görüyordu. "Bu gece sizi dinledim. Bahse girerim, artık sana göre birini bulmak zorunda olmadığı için memnundur."

"Ah, öyle mi? Neden?" Parmaklarımı kızımın saçında gezdirip uzun saç tutamlarını yastığına açtım. "Benden bıktığını mı düşünüyorsun?"

Ağzı yastığına gömülü olduğu için, "Hayır," diye kelimeyi yarı fısıldayıp yarı yuvarladı. "Senden hoşlanıyor."

"Elbette benden hoşlanıyor. Sana bunu söyleyip duruyorum. Cana yakın biriyim."

"Hayır, senden *hoşlanıyor*."

"Romantik anlamda *hoşlanmak* mı?"

"Hı-hı. İnternet öyle diyor."

Maya çocukken uykusunda konuşurdu. Uyandığında telaşlı olurdu, bana küçük mavi gremlinlerin lavabonun altında bir koloni kurduklarını anlatırdı. Duşta baykuş insanların yaşadığını söylerdi. Bu da öyle bir şeydi.

"İnternet öyle mi diyor?"

"Evet. Kocaman, büyük, devasa dünya, anne." O kadar kocaman esnedi ki tiz bir ses çıkardı. "Herkes... ikinizin birlikte harika olduğunuzu düşünüyor. İyi. Şu anda da muhtemelen bundan bahsediyor olmalılar."

"Kimse şu anda konuşmuyor. Herkes uyuyor." Buklelerinden birini parmağıma doladım. "Senin de uyuman gerekiyor. Biraz dinlen. Beni sabah sorgulayabilirsin."

Maya yabanmersinleri, süzme peynir, şebeklerin ömrü hakkında bir şeyler mırıldanırken odasından çıkıp koridorun ilerisindeki kendi odama gittim, vücudum yorgun olsa da zihnimde birçok şey dolaşıyordu.

Programın zor bir dönemden geçtiğini biliyordum. Ben katıldıktan sonra dinlenme oranları iyiye gitse de Maggie'nin daha fazlasını istediğini biliyordum. Bu Aiden'in karakterine uymayan bir şey gibi görünüyordu ama o... programa devam etmem için beni öpmezdi, değil mi?

Bir ay önceki Lucie muhtemelen bu düşüncenin üzerinde dururdu ama *Kalp Çıkamazı*'na katılmaya başladığımdan beri özgüvenli olmak hakkında birkaç şey öğrenmiştim. Telefonumu cebimden çıkarıp ezberlediğim numarayı tuşladım. Daha fazla düşünmeden gönder tuşuna bastım.

LUCIE: İnternette bizim hakkımızda konuştuklarının farkında mısın?

Telefonumu yatağın kenarına bırakıp büyük beden bir tişört ve kalçasında delik olan siyah bir şort giydim.

Telefonum titredi ve ona bakmadan önce kendimi yüzümü yıkamaya ve dişlerimi fırçalamaya zorladım.

AIDEN: Hangi BİZDEN söz ediyorsun?

Gözlerimi devirdim.

LUCIE: Sen ve benden. Aiden Valentine ve Lucie Stone.

AIDEN: Evet, farkındayım. Neden? Bir şey mi gördün?

Hayır. Açıkçası, sosyal medya uygulamalarımın herhangi birini açmaya korkuyordum. Bu noktada cehalet mutluluktu.

LUCIE: Ne söylüyorlar?

AIDEN: Birçok şey.

Tanrım, bu adam! Sanki bilerek kalın kafalı davranıyordu. İki adım attıktan sonra geriye doğru depar atıp kendisini duygudan yoksun bir çalının üzerine fırlatıyordu.

LUCIE: Ne gibi şeyler?

AIDEN: Lucie.

LUCIE: Aiden.

AIDEN: Sormak istediğin şeyi direkt sormanı tercih ederim.

İç çekip yatağıma girdim.

LUCIE: Maya bir şeyler söyledi.

AIDEN: Uzun zaman önce kaybolmuş bir tarihi kalıntıyla mı ilgiliydi?

LUCIE: Indiana Jones kostümünü beğendiğinin farkındayım.

AIDEN: Elbette beğendim. İnanılmazdı.

AIDEN: Ne dedi?

Altdudağımı ısırdım, başparmaklarım tereddüt ediyordu. Gülünç davranıyordum.

AIDEN: Sabırsızlıkla duymayı bekliyorum, Lucie.

Derin bir nefes verip soruyu sordum.

LUCIE: Bu gece beni neden öptün?

Telefonum ânında avucumda çalmaya başladı. Neredeyse onu odanın öteki ucuna atıp başımı yastığımın altına gömecek ve uyuyormuş gibi yapacaktım.

Ama kendimin yeni ve gelişmiş bir versiyonu üzerinde çalışıyordum ve yeni Lucie ne kadar rahatsızlık verici olsa da telefon görüşmelerinden kaçmayacaktı.

İnleyerek yanıt tuşuna bastım. "Merhaba?"

"Dinlenme oranlarının artması için fahişelik yapmaya razı olacağımı mı ima ediyorsun?" diye sordu Aiden, selam vermek yerine.

İç çekerek yatağa yığıldım ve kolumu gözlerimin üzerine attım. "Hayır."

"Öyle görünüyor."

"Öyle bir şey yok," diye homurdanırken kendimi aptal hissettim. O öpücüğe dair hiçbir şey yapmacık ya da planlanmış gibi gelmemişti. Bunu biliyordum. "Sadece insanların bizim hakkımızda yorum yaptıklarının farkında değildim. O anlamda."

"Yerinde olsaydım, buna çok fazla kafa yormazdım." Arka planda kumaş hışırtısı duydum. Aiden'in kolunu başının arkasına koyarak yatağında uzanıp telefonunu kulağına koyduğunu gözlerimin önüne getirdim. Acaba yatarken ne giyiyordu? Kol-

yesi hâlâ boynunda mıydı? "İnsanlar bu tarz şeylerin etrafında bir hikâye oluştururlar. İşe ilk başladığımda yaklaşık altı ay boyunca insanlar Jackson'la benim gizli bir ilişki yaşadığımızı düşündüler."

"Peki gizli bir ilişkiniz var mıydı?"

"Hayır, Jackson tipim değil." Çarşafı tekrar hışırdadı. "Kahvemi çalan uzun bacaklı esmerleri tercih ediyorum."

Gülümsememek için dudağımı ısırdım. "Aiden."

"Lucie." Ahenkli bir şekilde ismimi söyledi, neşeli olduğunu anlayabiliyordum.

Ona bunu kesmesini söylemek istedim. Bunu yapmamalıydı. Ama kelimeler boğazıma takıldı. Aiden'in ilgisini çekmek güzel bir histi. Başparmağımı yorganımın kenarında gezdirdim. "O hâlde bu geceki öpücük, dinleyicilerin programla ilgilenmeleri için yapılmış detaylı bir planın parçası değil miydi?"

"Dinleyicilerimizin böyle bir şeyden haberi olmayacağına göre, bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum." Aiden telefonu tutuşunu değiştirmiş olmalıydı çünkü sesi daha yakından geliyordu. Daha sertti. "O öpücük başkaları için değil, ikimiz içindi."

"Güzel."

"Evet," dedi. "Güzel." Aiden birkaç saniye sessiz kalınca gözkapaklarım titreyerek kapandı. Nefes alışını dinlerken yanımda olduğunu hayal ettim. Bir kolunu yastığın altına soktuğunu, diğerini örtülerin altında kalçamın üzerine attığını, pasaklı ve uykudan sıcak basmış tenini ve bacaklarımızın birbirine dolandığını hayal ettim.

"Seni o kadar da iyi öpmemiş olmalıyım," diye homurdandı, midemi altüst ederek, "bana bu soruyu sorma ihtiyacı hissettiğine göre."

Yatağında iyice aşağı kayıp ayaklarımı salladım. "İyiydın."

Aiden alaycı bir şekilde güldü. "İyi mi?"

"Becerikli olduğunu söyleyebilirim."

"Ah, güzel. Böylesi daha iyi."

Tavana bakarak sırttım.

Aiden iç çekti. "Seni istediğim için öptüm, Lucie. Bir süredir bunu *istiyordum* ve sanırım... sanırım istemiyormuş gibi yapmaktan sıkıldım. Hoşlantım geçmedi. Geçseydi, ikimiz için de daha kolay olurdu ama... geçip gitmedi. Seni arabana kadar geçirdiğimde böyle söylemem gerekirdi ama sanırım beynimi stüdyoda bıraktım."

"Ben de." Parmak uçlarımı dudaklarımda gezdirdim. Gülümsememin kenarına hafifçe dokundum. "Hoşlantı meselesi," diye açıkladım. "Hepsi."

"Pekâlâ." Aiden nefesini verdi. "Anlaşıldı öyleyse. Artık daha önemli konulara geçebiliriz."

Yan tarafıma dönüp bacaklarımı göğsüme doğru çektim ve telefonu kulağımla yastığın arasına sıkıştırdım. "Ne gibi?"

"Üzerinde ne var?"

Yanaklarım kızardı ve kahkahamı yastığıma gömdüm. "Aiden."

"Ne? Bu platonik bir soru."

"Öyle mi? Hiç Jackson'a ne giydiğini sordun mu?"

"Her zaman, böylece birbirimize uyum sağlayabiliyoruz."

"Pekâlâ, o hâlde yanıt vermeliyim."

Aiden mırıldanarak, hemfikir olduğunu belirtti. "Yanıt vermemen kabalık olur."

Üzerimdeki bol tişörte baktım. Bazı lekeler on senedir çıkmamıştı. Maya'ya dokuz aylık hamileyken içine sığmayı başardığım birkaç tişörtten biriydi ve manevi değeri olduğu için onu atamıyordum.

Aiden hattın diğer ucunda sabırsızca boğazını temizledi. "Duymak için sabırsızlanıyorum, Lucie."

"Üzerimde bana birkaç beden büyük gelen, Kuzgunların 1997 sezonundan bir tişört ve siyah bir şort var." Yayındayken yaptığı gibi sesimi alçalttım. "Şortun kalça kısmında bir delik var," diye nefesimi verdim.

Aiden inledi. "Ayaklarında çorap var mı?" diye sordu.

"Hı-hı," diye doğrulayıp ayak parmaklarımı oynattım. "Örgü."

Aiden mutlulukla içini çekti ve karnımdaki o gergin sıcaklık tüm vücudum onunla dolana dek dışarı doğru baskı yaptı. Altına batırılmış gibiydim. Bunu ileri götürüp ona üzerinde ne olduğunu sormak istedim. Belki nefes alışındaki değişimi dinleyebilirdim. Kucağına oturup ellerimi saçlarının arasında gezdirirken olduğu gibi nefesi hızlanabilirdi.

Ama bu Aiden’la yanlış yönde atılan bir başka adım gibi geldi ve ne yaptığımızdan emin değildim. Umutlanmak ve en sonunda ağır bir hayal kırıklığına uğramak konusunda harikaydım.

Parmaklarımı karnımda gezdirdim. “Sanırım artık kapatma vakti geldi.”

“Evet,” dedi Aiden. Tereddütlü olduğunu telefonda duyabiliyordum.

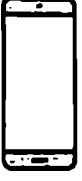
“Evet, muhtemelen.”

Bir süre, “daha fazlası” ve “belki” arasındaki boşlukta oyalandık.

“İyi geceler, Lucie,” dedi en sonunda.

“İyi geceler, Aiden.”

Rüyamda boğuk kahkahalar ve kurabiye kutularına gizlenmiş kahve çekirdekleri gördüm; Aiden’ın sesi kulağımda ve elleri kalçalarımdaydı.

MORETHANRATSHERE'İN YORUMU:

Bana mı öyle geliyor, yoksa program bu gece her zamankinden birkaç dakika erken mi bitti?

ORIOLESMAGIC28'İN YORUMU:

Üstelik geç başladı.

AIDEN

Lucie'yi öpmek bir hataydı.

Pişman olduğum için değil, onu öptükten sonra başka bir şey düşünemediğim için hataydı.

Stüdyoya adım attığımda gözlerim sandalyeme kaydı ve kucagımda otururken kalçalarını bana nasıl sürttüğünü hatırladım. Kahve kupamı doldurmaya giderken dilimde onun tadını aldım. Kulaklığımı başıma takınca parfümünün kokusu burnuma geldi. Ya da o şekilde kokmasına sebep olan şey her neyse; papatyalar ve metalik bir şey. Taze hava.

Lucie bir hayalet gibi bu odayı dolduruyordu ve onu öpmek, hissettiğim çekimi umduğum gibi dindirmemişti. Üzerine benzin dökmüştü ve şimdi göğsümde kontrolsüz bir yangınla ortalıkta dolaşıyordum.

Çenemi sertçe ovuştururken Maggie kapıdan içeri başım uzattı. "İyi misin?" diye sordu. "Programa hazır mısınız?"

Başımla onaylayıp önümdeki bilgisayarın ekranına bakarak Lucie'nin boynumda gezinen dudaklarını düşünmemeye çalıştım. "İyiyim," diye mırıldandım.

Maggie stüdyoya girip kapıyı arkasından kapattı. "Emin misin?"

Homurdandım, o ise iç çekti.

"Sorduğumu unut öyleyse, seni huysuz." Saçını kulakları-

nın arkasına sıkıştırıp kollarını göğsünde birleştirdikten sonra kapı çerçevesine yaslandı. "Seninle Lucie buraya gelmeden önce onun çıkış planı hakkında konuşmak istiyordum."

Elim klavyenin üstünde donup kaldı. "Çıkış planı mı?"

Maggie başıyla onayladı. "Evet. Randevularla işinin bittiğini söylemişti, değil mi? Muhtemelen bir ara normal hayatına dönmek isteyecektir."

"Evet," dedim yavaşça. Belki aptalcaydı ama Lucie'nin son gününü henüz düşünmemiştim. Bir kez bile. Boş gözlerle bilgisayarın ekranına bakmaya devam edince Maggie yüzümün önünde parmaklarını şıklattı.

"Ne?" diye irkildim.

Gözlerini kıstı. "Kendine gel."

"Kendimdeyim."

"İyice kendine gel. Neden kapalı bir kutu gibi davranıyorsun?" Kapı çerçevesinden uzaklaştı. "Lucie'nin buradan daha çabuk gitmesini mi istiyorsun? Mesele bu mu?"

Neredeyse yüzüne karşı gülecektim. Tam tersini istiyordum. Lucie'nin yanımdaki sandalyede oturmasını istiyordum. Boğuk kahkahasını duymak, gizli gülümsemelerini görmek istiyordum. Bu stüdyoda yalnız olduğum ve tek bir şeye inanmakta zorlandığım eski günlere dönmek istemediğim için bir çıkış planı hakkında konuşmak istemiyordum.

"Dinlenme oranlarımız artıyor," diye devam etti Maggie, içimdeki çöküşün farkında bile değildi. "Podcast listelere girmeyi başardı. Lucie'yi bir süre daha burada tutmak istiyorum ama insanlar seni yine sevmeye başladılar. Bunu umut ediyordum."

Gözlerimi kırptırdım. "Ne?"

"Sanki Lucie tependeki fırtına bulutunun yeniden başlatma tuşuna bastı. Onunla ilk konuştuğun andan beri bunu duyabiliyordum."

"Ben-" Ne diyeceğimi bilmiyordum. "Burada biraz manipüle edilmiş gibi hissediyorum, Mags."

Maggie pişman değilmiş gibi omuzlarını silkti. Cebinden bir

sakız çıkarıp ağzına attı. "Programın iyiliği için, dostum." Etrafındaki stüdyoya işaret etti. "Şu hâline bak. Burada olmaktan memnunsun. Eski Aiden geri döndü. Bir aydır ağzının içinde homurdandığını duymadım."

Ama duymak üzereydi. "Bana planın bu olduğunu söyleyebilirdin."

"Sana bunu söyleseydim, bu süre boyunca ayak diretirdin ve muhtemelen Lucie'ye kaba davranırdın. Bu, bir alana bir bedava kampanyasıydı. Lucie hak ettiği her şeyi aldı ve sen de daha az somurttun. Herkes kazandı."

Yüzümü sertçe ovuşturdum. "Ama onun için bir çıkış planı istiyorsun, öyle mi? Her şeyin plana uygun gitmesine rağmen?"

Maggie başıyla onayladı. "Her planın bir sonu vardır. Haklıydın. Lucie aradığı kişiyi bir radyo programında bulmayacak. Ona başarılı olması için ihtiyacı olan araçları verdik. Artık o sevimli kuşun yuvadan uçmasının vakti geldi." Maggie sakızını patlattı, yüzü yumuşadı. "Onun daha fazla vaktini almak istemiyorum. O meşgul bir kadın, Aiden."

Başımı salladım. "Evet. Evet, pekâlâ."

"Ayrıca o Orionlu pislik nihayet vazgeçti." Maggie'nin gözlerinde soğuk ve hesaplayıcı bir şey parlayıp kayboldu. Maggie'yi asla karşıma almak istemediğimden emindim. "Cooper West'i çıktığı cehennem çukuruna geri gönderdim."

"Cooper West kim?"

"İnsan olarak hayata gelen bozuk bir kök sebze. O tanıdığım en küstah ve bencil adam."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Pekâlâ?"

"Ama sorun değil çünkü artık benden korkuyor."

"Korkmalı," dedim ona. "Akli başında birçok insan senden korkuyor."

Maggie gözlerini devirip arka cebinden telefonunu çıkardı. Ekranını açıp aşağı kaydırmaya başlandı. Benimle işi bitmişti.

"Onunla konuşur musun?" diye sordu, bana yarı yarıya dikkatini vererek. "Programdan nasıl ayrılmak istediğini öğrenir misin?"

Biraz daha başımı salladım. Başım omuzlarımın arasından yuvarlanıp gidecekmiş gibi hissettim. "Evet, onunla konuşurum."

Jackson, Maggie'nin arkasında kapının girişinde belirdi, kaşlarını çatmıştı ve tişörtünün ön kısmından aşağı kahverengi ve ıslak bir şey kayıyordu. Maggie iki adım geri çekilince dosya dolabına çarptı ve telefonu yere düştü.

"Sana ne oldu böyle?" Jackson'ın tişörtüne işaret etti. "Bu da ne?"

"Delilah Stewart'ın işi," demeyi başardı Jackson dişlerini sıkarak. Elleri de kirlenmişti ve bir korkuluk gibi onları yanında tutuyordu. "O topluma karşı bir tehlike oluşturuyor. Aiden, burada yedek giysin var mı?"

"Evet, birkaç tişörtüm var." Jackson'ın sol gözü seğiriyordu. Masamın altındaki silindir çantama uzandım ve birkaç sene önce bir sokak partisinden aldığım BERTHA'NIN MİDYELERİNDEN YİYİN yazan tişörtü çıkardım. Üzerindeki her neyse ona değmesi için tişörtü dikkatle Jackson'ın boynunun etrafına koydum. "Sana saldırdı mı?"

"Grup yemeğinde oldu," diye homurdandı Jackson. Ellerini vücudundan iyice uzaklaştırdı. "Maggie, benim için kapıyla ilgilenir misin? Sanırım koridorda çikolatalı puding izi bırakıyorum."

Maggie telefonunu yerden aldı ve Jackson'la arasma yeterli bir mesafe koyarak yanından geçip stüdyonun kapısını açık tuttu. "İz bırakmasan iyi olur."

Jackson içini çekti. "Elimde değil."

İkisinin koridorda ilerleyip gözden kaybolmalarını izledim; Maggie halıfleks için giderek daha fazla endişeleniyordu. Arkamda ayak sesleri duydum ve her zamankinden on beş dakika önce gelen Lucie omzumda belirdi. Sanırım saatimi Lucie'ye göre ayarlamaya başlamıştım.

Yanımda durup tek kaşını kaldırarak duvarlardaki çikolatalı puding lekelerine baktı. Bir korku filminin setine benziyordu. "Bilmek istiyor muyum?"

"Sorsan bile açıklayabileceğimden emin değilim." Stüdyo-
nun dışında, duvarın küçük, pudingsiz bir kısmına yaslandım.
Lucie'nin yanakları soğuktan kızarmıştı, saçlarını salmıştı ve ku-
laklarını yumuşak bir bere örtüyordu. Ona bakarken kalbim ye-
rinden fırlamış gibi hissettim. Dudaklarına yerleşen gülümseme,
ben ona baktıkça kocaman oldu.

"Ne var?" diye sordu. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Sana bakmak hoşuma gidiyor," diye mırıldandım.

Gülümsemesi genişledi ve yüzünü eğip onu gizlemeye çalış-
tı. Ama yine de görebiliyordum. Onu hâlâ görebiliyordum.

"Bu gece erkencisin," diye dikkatini çektim, her şeyi koydu-
ğumuz sınırların içinde tutmaya çalışarak. Bir planım vardı. An-
laşılan, pek iyi değildi ama yine de bir plandı. Lucie'yi öpecek-
tim. O kaşintıyı giderecek ve bu saplantıyı geride bırakacaktım.
Ama şimdi karşımda duruyordu ve tek istediğim parmaklarımı
parmaklarına kenetlemektir. Çenemi tepesine koyup kollarımı
omuzlarına dolamak istiyordum.

Hâlâ onu arzuluyordum.

Plan işe yaramamıştı.

"Erken geldim." Lucie bana bakarken başını yana eğdi. Diş-
lerini altdudağına geçirdi ve ben de onun pembe dudaklarına
odaklandım. "Gidip bize... kahve hazırlamamı ister misin?"
Kaşlarını çatarak tekrar duvarlardaki puding lekelerine baktı.
"Ya da kâğıt havlu getirebilirim?"

"Hayır. Hayır, hiçbir yere gitmene gerek yok." Ona program-
dan nasıl ayrılmak istediğini sormam gerekiyordu ama doğru
kelimeleri bulamadım. Bulmak istemedim. Programdan ayrıl-
acağını düşünmek istemiyordum. Burada olmasından son derece
memnundum.

Ona biraz daha baktım.

Lucie gözlerini kısarak yüzümü inceledi. "Sen iyi misin?"

Hiç iyi değildim. Perişan hâldeydim ve yapacağımı söyledi-
ğim şeyi yapmıyordum. Maggie ve Jackson'ın gözden kayboldu-
ğu yöne doğru baktıktan sonra Lucie'nin elini tutup aksi yöne

doğru ilerledim. Girişin hemen yanında, Hughie'nin meditasyon süiti adını verdiği küçük bir malzeme dolabı vardı. Oraya doğru yürürken Lucie adımlarıma ayak uydurmak için acele etti.

"Aiden, ne—" Lucie tökezleyince yavaşladım. Sırtıma çarptı ve kolunu gövdeme dolayarak dengesini korudu. Tersten bir kucaklaşmaydı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu enseme doğru gülerek.

"Seninle konuşmalıyım," dedim ona ve dirseğimle dolabın kapısını açıp peşimden onu içeri çektim. Lucie tiz bir ses çıkardı ve kapı arkamızdan kapanıp bizi karanlığa gömerken tekrar kahkaha attı. Tam olarak göremiyordum ama ellerimin altında vücudunun kıvrımlarını hissedebiliyordum. Verdiği her nefesi hissedebiliyordum.

"Dolapta mı?" diye sordu, gülümseyen bir sesle. "Benimle dolapta mı konuşacaksın?"

Onu bir kez öptükten sonra tekrar öpmeyi istemeyeceğimi düşündüğüme inanamıyordum. Maggie'yle yaptığım konuşma beni telaşlandırmış ve harekete geçmeye itmişti. Lucie'nin buradaki vakti çok hızlı ilerliyordu. Bu kapılardan dışarı çıktığı anda onu tekrar göreceğimin garantisi yoktu.

Ona doğru yaklaşıncı Lucie yazıcı kâğıdı, kartuşlar ve Hughie burada ne yapıyorsa onun için bir sepet tütsünün olduğu metal rafa yaslanmak zorunda kaldı.

"Evet, seninle bir dolapta konuşmam gerekiyordu. Burada baş başa kalmamız mümkün değil."

"Neden baş başa kalmak istiyorsun?" dedi Lucie nefes nefese. Elimle ensesini kavrayıp sıktım. Lucie titrek bir nefes verdi.

"Seninle konuşmak için," dedim.

"Bu pek konuşmaya benzemiyor."

"Konuşuyoruz," diye mırıldandım. Parmaklarım ensesini tekrar sıktı. "Ağzımızdan kelimeler çıkıyor."

"Çok fazla kelime geçmiyor."

Tepemde bir saat tıkırdıyordu. *Çıkış planı* sözcükleri bozuk plak gibi kafamın içinde tekrar ediyordu. Lucie'nin parmakları-

mın arasından kayıp gitmesini istemiyordum. Onu tutabilmem için bana ait olup olmamasının bir önemi yoktu. Onu istemekten kendimi alamıyordum.

Zihnimde, uyumlu ve kontrollü bir şeyler söylüyordum. Ona nasıl hissettiğimi anlatıyordum çünkü nasıl hissettiğimi biliyordum ve bu durumu bir yetişkin gibi ele alıyordum. Gerçekçi beklentiler belirliyordum. Plana sadık kalıyordum.

Ama gerçek hayatta, Lucie'nin başındaki ponponlu yumuşak bereyi çıkarıp arkasındaki rafa attım. Alnımı onunkine yasladım ve "Seni öpmemi istemiyorsan, bana şimdi söyle," dedim.

"Bunu bir daha yapmayacağımızı söylediğimizi sanıyordum," diye nefesini verdi Lucie.

"Ben aptalın tekiyim," dediğimde güldü. Karanlıkta burnum onunkine çarptı. "Bir kerenin yeterli olacağını sandım."

"Değil miydi?"

Başımı iki yana salladım. Onu koridorda bir saniyeliğine görmek, bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu anlamam için yeterli olmuştu.

Lucie beni iki yanımdan kavrayıp avuçlarını göğüs kafesime koydu. "Benim için de yeterli değildi." Kıpırdayınca dilediğim gibi kollarımı etrafına doladım ve elim omurgasını sertçe okşadı. "Bence biraz daha öpüşmeliyiz. Belki bunu ikinci kez tekrarlamamız yeterli olur."

"İki kerenin yeterli olacağını sanmıyorum," diye mırıldandım.

"Haklısın," dedi. Karanlıkta dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyordu. "Öyleyse, üç kez olsun."

"Lucie."

"Aiden." İç çekti, sesinde bir gülümseme gizliydi. Ses omurgamdan aşağı bir roket hızında in-di. "Sorun değil. Beni yanlış yönlendirmiyorsun ve bana herhangi bir vaatte bulunmuyorsun. Hayatımın çoğunu insanların ihtiyaç duyduğu şeyleri yaparak geçirdim ama artık kendim için bir şey yapmak istiyorum. Durumunu net bir şekilde açıkladın ama her düşünce ve hissi analiz etmekten yoruldum. Bunun ne olduğunu biliyorum."

“Ne?” Bilmek istiyordum çünkü hiçbir fikrim yoktu.

Lucie ellerini aşağı indirip belime koydu. “Bardaki geceyi hatırlıyor musun? Sana hiç eğlenmediğimi söylemiştim.” Başım la onayladım. Lucie serçeparmağını *sweatshirt*ümün altına soktu, tenimde teninin soğukluğunu hissettim. Ürperdim. “Belki de bu sadece iki insanın eğlenmesinden ibarettir.”

“Eğlenmek,” diye tekrarladım.

Başıyla onayladı ve burnu yine burnuma çarptı. “Evet. İstedğim bu.”

Biraz daha birbirimize sokulduk, göğsünü göğsüme yaslamıştı. Her nefes verdiğimde Lucie nefes alıyordu. Zaman iyice ağırlaştı. Hangi yolu izlemem gerektiğini düşünürken üzerime yapışkan ve ağır bir şey gibi çöktü. Biri diğerinden oldukça karmaşıktı ama aynı zamanda içinde Lucie’nin olduğu yoldu.

Gerçekten de düşünecek pek fazla şey yoktu.

Lucie eğlenmek istiyordu.

Ve ona istediğini vermek istiyordum. Ona mutlu bir son veremeyebilirdim ama en azından bu kadarını verebilirdim. Onu eğlendirebilirdim.

“Pekâlâ,” dedim ona.

“Pekâlâ.”

“Güzel.”

“Evet,” diye fısıldadı, elleriyle tişörtümü çekiştirerek. “Güzel.”

Gülümseyip karanlıkta ağzını buldum. Onu dün gece yapmadığım şekilde yumuşak, hoş ve yavaşça öptüm. Lucie’yi öpmeyi düşündüğüm kadar kimseyi öpmeyi düşünmemiştim.

Ensesini sıkıp başını geriye ittim ve dudaklarımı dudaklarından çekip boynuna öpücükler kondurdum.

“Sormak istediğim bir şey var,” diye fısıldadı Lucie nefesini tutarak, nabzının yakınlarında hoşuna giden bir yer bulmuştum. Dişlerimi teninde gezdirirken Lucie’nin tırnakları tişörtümün üzerinden göğsümde yarım ay izleri çıkardı.

“Ne?” diye tenine doğru mırıldandım. Bu noktadan ayrılmayı hiç istemiyordum.

"Geçen gece," diye devam etti Lucie ama boynunu tekrar ısır-
dığım da dikkati dağıldı. Omuzlarından bir ürperti geçti.

"Aradığım da mı?"

Lucie başıyla onayladı. "Yatakta ne giydiğini sormam gerekir-
di. Bunu düşünüyordum ve..." Kazağının yakasına iki parmağımı
geçirip onu omzunun üzerine çekerken Lucie'nin dikkati dağıldı.
Burnumu hafifçe sutyenin askısına sürttükten sonra üzerine bir
öpücük kondurdum. Lucie derin bir nefes alıp başını yana çevir-
erek bana daha fazla yer açtı. "Benimle bunu paylaşmaman pek
adil görünmüyordu," diye yavaşça cümlesini tamamladı.

"Kalçasında bir delik olan kısa bir şorttan başka bir şey düşü-
nemem de pek adil değildi."

Lucie güldü. "Şortumun kısa olduğunu söylemedim."

"Şşt," diye fısıldadım. "Fantezilerimi bozma."

"Bence daha iyi fantezilere ihtiyacın var."

Öne doğru eğilip bir kez daha dudaklarını yakaladım. Alt-
dudağını emip dişlerimi hafifçe ona geçirdim. Yatağında beni
düşünmesi hoşuma gitti çünkü üç blok ötede ben de aynı şeyi
yapıyordum. Dudaklarına bir öpücük daha kondurup ellerimi
kalçasının kıvrımında dolaştırdım. "Orada beni mi düşünüyor-
dun? Yanında olduğumu mu?"

Lucie nefesini tutup başıyla onayladı. "Seni düşünüyordum,"
diye fısıldayarak itiraf etti. Yaralanmış gibi bir ses çıkardım ve
dizimi bacaklarının arasına soktum. Lucie'nin arkasındaki metal
raf titredi. "Üzerinde tek parça, tavşan desenli bir pijama vardı,"
diye nefes nefese kahkaha attı.

"Bence senin de daha iyi fantezilere ihtiyacın var," dedim sı-
nırtarak.

"Bilemiyorum. İşime yaramış gibi görünüyordu."

Lucie kulağının arkasında ürpermesine sebep olan noktaya
ulaşabilmem için başını eğdi. Onu metal rafa sıkıştırmamak için
vücutlarımızın duruşunu değiştirdim ama bu iyice birbirimize
sokulmamıza yol açtı. Bacağım bacaklarını aralanmaya zorladı
ve Lucie ağırlığını biraz daha üzerime verip hafifçe inledi.

Bu küçücük odada bir anda sıfırdan zirveye fırlamıştık. Tek istediğim kimse müdahale etmeden onunla konuşmaktı ama şimdi metal rafa doğru sallanıyorduk ve dudaklarım teninde morluklar oluşturmakla meşguldü.

“Merak ediyordum–” Lucie hoşça iç çekti ve kalçalarını dizime karşı salladı, farkında olmadan yaptığı bir hareketti, sürtünme peşindeydi. Tişörtümün arkasını yumruklarıyla sıkarak kendini durdurdu.

“Sana durmanı söyleyen olmadı.” Kıcını tutup tekrar hareket etmesine yardımcı oldum; bacağımın üzerinde yavaş, kusursuz bir baskıydı. Lucie kollarımın arasında ürperdi. “Konuşmaya devam et,” diye hırıldadım. “Anlat bana.”

“Bana nasıl dokunacağını merak ediyordum. Yanımda olsaydın,” diye fısıldadı. Karanlıkta sadece şekilleri ve kıvrımları seçebiliyordum. Şampuanının kokusu ve kesik nefesinin sesi vardı. “Bilemiyorum. Belki de... çok şey söylüyorum.”

Başımı iki yana salladım ve dürüstlüğünün karşılığında bir ödül olarak dilimle ağzının içine süzüldüm.

“Çok fazla değil. Ben de seni düşünüyordum.”

“Öyle mi?”

Başımınla onayladım.

Telefon görüşmemizden sonra yatakta uzanmış, sokak lambalarının ışığının tavanımda dans etmesini izlemiştim ve ellerimi saçlarımın arasında gezdirip Lucie’yi üzerinde o kahrolası tişört ve kahrolası şortla hayal etmiştim. Beynim çeşit çeşit yaratıcı yorumlar üretmişti.

Lucie bir kez daha bacağıma sürtündü, ellerini tişörtümün arkasında içeri sokup yukarı kayd ve avuçlarını tenime bastırdı. “Yatağımda olsaydın ne yapardın?” diye sordu Lucie kısık bir sesle.

Haftalardır bastırılmış duygu ve düşünceler, çıkardığı her küçük sesle hız kazanarak bir fikir kaleydoskopu gibi dışarı saçıldı. Yatağımda olsaydım, muhtemelen hâlâ orada olurduk. Yüzümü boynuna gömüp kalçalarını sıkıttım. “Sen bir baş belasısın.”

Lucie güldü. "O kadar iyi demek?"

"Öyle bir şey."

"Daha önce kimsenin beni *baş belası* olmakla suçladığını sanmıyorum," diye takıldı, hâlâ vücudunu bana sürüyordu.

"Öyleyse sadece benim için baş belası olmalısın."

"Bu hoşuma gitti. Sadece senin için öyle olmak." Lucie omuzlarını tutup daha sert bir şekilde süründü, boğazının arkasında bir inilti takılı kaldı. Keşke burada ışık olsaydı. Lucie'nin zevk peşindeyken nasıl görüldüğünü görmek istiyordum. Muhtemelen hiç bu kadar bencil olmamıştı. Kot pantolonumun içinde öylesine sertleşmişim ki canım acıyordu.

"Ben-" Lucie nefes nefese ve yorgun bir şekilde güldü. "Şu anda çok eğleniyorum."

Dudaklarımı kulağının ucuna değdirdim. "Sence bu şekilde doyuma ulaşmanı sağlayabilir miyim?"

Lucie'nin kalçaları duraksayıp irkildi, sonra daha sert bir şekilde süründü. "Açıkkçası, burada tüm işi ben yapıyorum."

Elimi kazağının altından içeri sokup yumuşak karnında başparmağımı gezdirdim. Elim göğüslerinin altına koyup bekledim, parmaklarımın tersi sutyeninin kumaşına zar zor değiyordu.

"Bu yaptığım kabalık."

Lucie yavaşça nefesini verdi. "Gerçekten öyle."

Başparmağımı göğsünün dolgun kıvrımında gezdirdim. Seni çok sıcağı. "Yardım etsem iyi olacak."

"Evet, lütfen," diye iç çekti. Sutyeninin kenarını göğsünün altında kalacak şekilde aşağı çekip onu avuçladım. Meme ucu avucumda gergin ve sertti, yüksek sesle inledim. Her yanı harikaydı.

Lucie hoş bir ses daha çıkardı ve geriye yaslanıp kalçalarını hareket ettirmeye başladı. Hareketlerine karşılık verdim, tuvalet kâğıtlarıyla dolu bir rafın önünde nefes nefese birbirimize sürünüyorduk.

"Acaba-" Sirtına kavis vererek gövdesini bana yaklaştırdı. sorusuna yanıt olarak başparmağımı meme ucunda gezdirdim. Deliye dönmüş gibi başıyla onayladı. "Evet. Evet, bu hoş."

Dışlerimi çenesinin üzerinde gezdirdim. "Hoş mu?" diye dudak büktüm. Başparmağımla geniş bir daire daha çizdim. "Sana yapmak istediğim hiçbir şey hoş değil, Lucie."

"Pekâlâ, farklı bir kelime kullanalım," dedi nefes nefese. "Bu gerçekten—" Meme ucunu iki parmağımın arasında sıkıştırdım ve cümlesi kısık bir iniltiye dönüştü.

"Bu gerçekten... ne?" Ağzının kenarına bir öpücük kondurdum. "Hangi kelimeyi kullanmalıyız?"

Aklıma en az on beş kelime geliyordu. *Müthiş, inanılmaz, harika. Yumuşak. Sıcak. Çok fazla. Yetersiz. Baş döndürücü.*

"Hoş," dedi hırıltılı bir şekilde çıkan kahkahayla.

Son birkaç haftada Lucie'nin çıkardığı birçok sesi duymuştum. Kahkahası, iç çekmeleri, gülünç biri aradığında boğazının derinliklerinden gelen neşeli sesler. Yorgunken boğuk gelen sesi ve adımı söylerken sessiz ve sesli harflerin kenarlarında dilini gezdirişi.

Lucie'nin çıkardığı seslerin âdeta uzmanı olmuştum ama sanırım bu sesler en sevdiğimdi. Elleri saçlarımın arasında ve açık ağzı omzumda, bacağıma sürtünerek orgazm olmaya çalışırken yaptığı müzik.

"Aiden," dedi nefes nefese, kalçaları daha hızlı ama özensiz hareket ediyordu ve başını geriye atarken ritmini kaybetti. Başını arkasındaki rafa çarpmaması için avucumla destekledim, sonra parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim çünkü bunu yapabiliyordum. Çünkü bunu yapmak istiyordum.

Vücudu gevşedi ve Lucie'nin saçının çekilmesinden hoşlandığını bilmek, omurgam boyunca yükselen parlak bir sıcaklık dalgası gibiydi.

"Kahretsin," diye ağzında geveledi. "*Aiden.*"

"İşte bu," diye fısıldadım. "Bu güzel, değil mi?"

Lucie başıyla onayladı. "İhtiyacı—" Hâlâ göğsüne dayalı duran elimin üzerine avucunu bastırdı ve onu kot pantolonunun ön kısmına doğru sürükledi. Başparmağım küçük metal düğmenin üzerinde gezinirken Lucie titrek bir nefes verdi.

"Hayır," dedim ona, bacağıma yukarı kaldırarak daha sert bir şekilde sürtünmesi için onu teşvik ettim.

"Ama- "

"Hayır."

"Belki biraz?" dedi Lucie nefes nefese, başımı onunkine yaslayarak iki yana salladım.

"Hayır," dedim tekrar. "Yapamam."

"Yapamaz mısın?"

"Islak mısın, Lucie?" Soru suçlayıcı bir şekilde ağızımdan çıkmıştı. Şu anda pek kibar davranmıyordum. Hem de hiç.

Lucie başıyla onaylayınca homurdandım çünkü yanıtı bir yumruk etkisi göstermişti. "O hâlde, hayır. Sana biraz dokunamam. Çünkü benim için ne kadar ıslandığını hissedersen, seni bu dolapta becereceğim."

Lucie'nin boğuk kahkahası enseme dolandı. "Bunda sorun göremiyorum."

"Seni bir dolapta becermeyeceğim," dedim, ondan ziyade kendi kendime. Çünkü bunu istiyordum. Kapının kolunun altına bir şey sıkıştırıp Lucie'nin kot pantolonunun küçük düğmesini açmak ve aklımdan geçen şeyi yapmak istiyordum. Dizlerimin üzerine çökmek. Onu ters çevirip kalçalarını kendime doğru çekmek.

Elimi onunkinin altından çektim ve umduğumdan daha sert bir şekilde başparmağımı tekrar meme ucunda gezdirdim. Kendime vurduğum dizginlerim fırtınanın ortasında kalan, kâğıttan yapılmış bir ev gibiydi. Kendimi tutmakta zorlanıyordum.

"Seni doyuma ulaştıracağım, geri kalanı daha sonra düşünerüz, tamam mı?"

Lucie başıyla onayladı. "Evet, lütfen. Bu-" Kollarını boynuma doladı. "İstediğim bu."

"Sana istediğini vereceğim. Ne istersen yapacağım."

Lucie kulaklarına inanamıyormuş gibi kısık bir kahkahayla üzerimde ürperdi; onu daha sıkı tuttum, bacağıma karşı uzun ve yavaşça sürtünecek şekilde yönlendirdim. Kendimi bir rüyada

gibi hissediyordum. Lucie her an beni masanın altından tekmeleyebilirdi ve irkilerek uyanabilirdim.

Ama bunu yapmadı ve ben de rüyadan uyanmadım; onu kendime doğru hareket ettirdim, en sonunda boğazının derinliklerinden küçük sesler çıkarmaya başladı, elleriyle beni sıkıca kavradı, kalçalarını her hareket ettirdiğinde bacağı penisime sürtünüyordu. Bu şekilde muhtemelen boşalabilirdim. Lucie'nin çıkardığı hoş sesler ve hafif bir sürtünmenin etkisiyle. Radyo istasyonunun süpürge dolabında.

"Aiden," diye sızlanıp boynunu boğazıma gömdü ve *evet*. Bu şekilde kesinlikle boşalabilirdim. Tırnakları enseme çiziyordu. "Lütfen, lütfen, lütfen."

Onu daha sert çektim, kazağının altındaki elim sutyeninin öteki kenarını da aşağı çekti. Başımı eğip kazağının ince kumaşı üzerinden ağzımı ona yasladım ve dişlerimi meme ucuna sürttüm. Ben de neredeyse onun kadar telaşlıydım; ellerim titriyordu, çılgın ve dizginsiz sesler çıkarıyordum. Kendimi iyice kaybedip kot pantolonunu dizlerine kadar indirdikten sonra onu metal raflarda domaltmadan önce Lucie'nin orgazm olmasına ihtiyacım vardı.

Lucie parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi, kısık bir sesle inledim. Vücudunun gerildiğini hissettim; son derece sessizleşti, keskin bir şekilde nefes alması dışında çıt çıkarmıyordu.

"İşte böyle." Alnımı onunkine yaslayıp bana doğru hareket etmesini izledim. "Çok yaklaştın, değil mi?"

Lucie telaşla başıyla onaylarken hâlâ beni tutuyordu. Onu kısık bir sesle susturup elimi bacaklarının arasına sokarak ona ihtiyacı olan zevki verdim. Titreyip vücudu kasılana dek avucumun sert kısmım ona sürttüm.

"Aiden," dedi boğuk bir sesle, dişlerini köprücük kemiğime geçirdi. Orgazmın ona hücum ettiğini hissedebiliyordum ama keşke onu görebilseydim. Keşke yanaklarının aldığı rengi görebilseydim. Gözlerinin baygınlaşıp baygınlaşmadığını ve kararıp kararmadığını bilseydim.

Bacaklarının arasına bastırđığım elimi durdurdum. Kalbi gümbürdüyordu, nefesi düzensizdi.

"İyi mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı, sonra biraz daha onayladı. "Evet, ah. Çok iyi. Teşekkür ederim." Kahkahası duyduğum en güzel sestti. Alnına bir öpücük kondurdum.

"Bugün bunu beklemiyordum," diye mırıldandı Lucie. Saçını sıkıca tutup hafif bir öpücük için ağzımı ağzına doğru yönlendirdi. Elim kazağının altından çekip kenarını aşağı indirdim ve elimden geldiğince onu düzelttim.

"Ben de beklemiyordum."

Gülümsemesinin kıvrımını hissettim. "Önceden planlanmış gibi görünüyordu."

"Hayır." Başımı iki yana sallayıp çenemi sıktım ve aramıza biraz mesafe koydum. Artık Lucie'ye o kadar odaklanmadığım için pantolonumun içindeki durumun farkına vardım. O kadar sertleşmişim ki zonkluyordum. Onu omurgamın dibinde hissettiğime yemin edebilirdim. İçimi çektim. "Bugün işte sertleşmeyi kesinlikle planlamıyordum."

Lucie kıs kıs güldü ve karanlıkta elini uzatıp kalın kot kuşaşının üzerinden beni okşadı. İniltiye benzer bir ses çıkardım. Parmaklarımı bileğine dolayıp onu sıkarak durdurdum.

"Şu anda olmaz," diye homurdandım. *Tanrım*. Lucie şu anda ellerini üzerime koyarsa kendimi utandırmamam mümkün değildi.

"Hiç eğlenceli değilsin."

Lucie'nin elini ağzıma götürüp avucuna bir öpücük kondurdum. "Yâyına geciktiğimize eminim. Maggie her an kapıları yumruklamaya başlayabilir." Şimdiye kadar yumruklamamasına şaşırmışım. Ama belki de Jackson'm puding meselesi sandığımdan daha ciddiyydi.

"İstemiyor musun—"

"Lucie." Dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Mesele istememek değil. Elbette istiyorum. *Bir süredir* bunu istiyorum. Ama

seninle birlikte yayın kabininde birkaç saat oturmam gerekiyor ve bu küçük odada başka bir şey yaparsak, bunu yapamayacağım." Öne eğilip dudaklarına hafif bir öpücük daha bıraktım. "Belki daha sonra eğlenebiliriz."

"Öyle mi?"

"Evet," diye fısıldarken emin değildim. Birdenbire on altı yaşında hoşlandığı kıza çıkma teklif eden bir oğlan gibi hissettim. "Tabii... sen de istersen."

Sen de benden hoşlanıyorsan, evetin etrafına daire çiz.

Gözlerim Lucie'nin saklamaya çalıştığı gülümsemesini seçecek kadar karanlığa alışmıştı. "Evet," dedi kısık bir sesle. "İstiyorum."

"Pekâlâ." Bir öpücük daha almama izin verdim. Sonra Lucie altdudağını emdi ve o bir öpücük vücudumla onu tekrar rafa bastırmama sebep oldu. Lucie güldü. İnleyip kışına hafifçe vurdum. "Dışarı geri dönelim."

Lucie kıpırdanarak yanımdan geçmeye çalıştı ve küçük dolabın içinde el yordamıyla yolumuzu bulduk. Dirseğim rafa çarptı. Lucie bir paspas kovalasına basınca sola doğru yarım metre kayd. Metal bir kâse tangırdarak yere düştü ve Lucie kocaman, neşeli ve soluksuz bir kahkaha attı.

Kapıyı açınca içeri ışık süzüldü. Lucie darmadağın görünüyordu. Saçı birbirine girmişti, kazağı bir omzunun üzerinden kaymıştı ve yanakları kızarmıştı.

"Dışarı," diye fısıldadığımda sıırıttı.

Kapıyı arkasından sertçe kapatıp kendimi tekrar malzeme dolabının karanlığına gömdüm. Öteki tarafta güldüğünü duyabiliyordum. Gülümsemem genişleyip ona uyum sağladı.

"Baş belası," diye kendi kendime homurdanıp yüzümü ovuşturdum. Ondan mı, kendimden mi, yoksa acı veren ereksiyonumdan mı bahsettiğimi bilmiyordum. Belki de gümbürdeyen kalbimden bahsediyordum.

Başım gerçekten büyük *beladaydı*.

LUCIE STONE: Skee-Ball oynadığım adamla tekrar konuştum.

Geçen gece beni aradı.

AIDEN VALENTINE: [öksürüyor] Öyle mi?

LUCIE STONE: Evet.

AIDEN VALENTINE: O hâlde iyi vakit geçirmiş olmalı.

LUCIE STONE: Kesinlikle öyle görünüyor.

[duraksama]

LUCIE STONE: Sen iyi misin?

AIDEN VALENTINE: İyiyim.

LUCIE STONE: Emin misin? Sanki—

AIDEN VALENTINE: Her şey yolunda. Sadece kahvemi döktüm.
İyiyim.

[boğuk hışırtılar duyuluyor]

AIDEN VALENTINE: O kadar memnun olma.

LUCIE STONE: Memnun değilim. Keyifliyim.

AIDEN VALENTINE: Kahve kupamı göremedim.

LUCIE STONE: Neredeyse bir saattir aynı yerde duruyor.

AIDEN VALENTINE: Ama onu göremedim. Onu... fark etmedim.

LUCIE

Klasik bir Chevy'nin kaportasına doğru eğilmişken telefonum gelen bir mesajla titredi. Yağ lekeli parmaklarımla onu cebimden çıkardım, ekranımın üst kısmına siyah bir leke bulaştı.

AIDEN: Affedersin, en sevdiğin pizzanın ananaslı olduğunu mu söylemiştin?

Kıkırdadım. Arabaları tamir etmek ve kahve makinesi ziyaretleri arasında Aiden'la mesajlaşıyordum. Çarşamba gecesini radyo istasyonunda olanlardan bahsetmekten özenle kaçınarak sohbet ediyorduk ama bu, telefonumda Aiden'ın ismini her gördüğümde puslu ve ateşli anıların zihnime hücum etmesine engel olmuyordu.

İnan bana, dostum, diye karşılık verdim. Bence benimle tartışmak için bahane arıyorsun.

Yanıtı gecikmedi.

AIDEN: Evet, haklısın.

AIDEN: Sinirlenmen hoşuma gidiyor.

İç çekip telefonu cebime geri koydum. Düşüncesizce bir öpücük malzeme dolabında patlayıcı bir âna ve sonra mesajlarla flört etmeye dönüşmüştü. Artık herhangi bir beklentim olmadığı için eğleniyordum.

Kamyonetin kaputunu kapatıp kemer köprüme sıkıştırdığım havluya ellerimi sildim. Belki de sorun buydu. Çok fazla plan yapmıştım. Çok fazla beklentim vardı. Aiden'a sihir istediğimi söylemişim ama bu fikrin etrafına sürekli kısıtlamalar koyuyordum.

Belki de asıl ihtiyacım olan eğlenmekti.

"Lu?" Harvey resepsiyon bölümünden garaja doğru başını uzattı. "Bir dakikan var mı? Chevy'nin sahibi bekleme odasında. Gitmeden önce arabasının durumunu bilmek istediğini söyledi."

"Hâlâ burada mı?" Chevy'nin üzerinde çalışmaya yaklaşık iki saat önce başlamıştım. Bu sabah servis alanındaki ilk müşteri-ydi ve kamyonetine yaslanıp sabırla beklemişti.

Hâlâ alttan aydınlatma istemiyorum, diye beni temin etmişti. Yanlış anlaşılmamak için söylemek istedim.

Harvey başıyla onayladı. "Rosie'nin sağ çıkıp çıkmayacağını bilmek istediğini söyleyip duruyor."

"Ona Rosie adını verdiğini unutmuştum." Çalışma alanımın üzerinden not panomu aldım.

Chevy Adam kollarını göğsünde kavuşturmuş, ön masaya yaslanmış olarak bir önceki gelişinde olduğu yerde bekliyordu. Onu ilk gördüğüm-den beri sakalını kesmişti ve geniş omuzları keten ceketinin altında çökmüştü. Kot pantolonunda boya lekeleri vardı ve dalgın bir şekilde resepsiyon masasına vururken iş botları *tak, tak, tak* diye ses çıkarıyordu.

Bunca zamandır burada beklediğine inanamıyordum.

El örgüsü kazaklardan hoşlanan ve ayda bir bakım yaptırmak için elektrikli *scooter*ıyla dükkâna uğrayan ufak tefek bir kadın olan Bayan Shirley, üzerinde çalıştığı atkıdan başını kaldırmaya tenezzül etmedi. Bakımlarını Harvey'nin vardiyası olduğu günlere göre planlar ve her defasında aynı sandalyeye oturup pencereden onu izlerdi.

"Adam oturmuyor," diye homurdandı Bayan Shirley. Şişleri birbirine çarptıkça metalik sesler çıkarıyordu. "Beni deli ediyor."

"O iyidir, Bayan Shirley. Şimdi gidip onunla konuşacağım."

"Güzel. Onu buradan gönder." Gözlüğünün üzerinden, masanın üstündeki garaja bakan pencereye bakışlarını çevirdi. Harvey, Bayan Shirley'nin elektrikli *scooter*ının önünde çömelmiş oturağıyla uğraşıyordu. Bahse girerim yine vidaları "kaybetmişti". "Manzaramı berbat ediyor," dedi Bayan Shirley.

"Harvey evli bir adam, Bayan Shirley."

Omuz silkti. "Bakmanın mahsuru yok, tatlım."

Chevy Adam başını kaldırdı, dudakları gerildi; mavi gözleri yumuşak ve kocamandı. Bugün daha az göz korkutucu görünüyordu. Daha ziyade üzgün bir köpek yavrusuna benziyordu.

"Durumu ne kadar kötü, Doktor?"

Gülümsemek yerine dudaklarımı düzleştirdim. Arabasını çok sevdiği aşikârdı. Bu çok sevimliydi. "Doktor değilim. Bir tımarciyim."

"Bebeğimin doktorusun," diye ısrar ederken yüzünde şaka yaptığına dair en ufak bir belirti yoktu. "Bana kötü haberi verebilirsin. Rosie yaşayacak mı?"

"Rosie yaşayacak."

Chevy Adam rahat bir nefes verip ellerini saçlarının arasında gezdirdi.

Sırıttım. "Gerçi çok fazla ilgiye ihtiyacı olacak. Sana tavsiye vermeme izin ver, sonra onunla ne yapmak istediğine karar verebilirsin. Alttan aydınlatma yok."

"Altan aydınlatma yok," diye kabul etti. "Ama diğer her şeyi yapacağım. Ne gerekirse."

"Yine de," dedim gülerek. Başımla köşedeki iki koltuğu işaret edip not panomu kaldırdım. "Bir bakalım. Kahve ister misin? Kahveye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Alkollü içeceğiniz var mı? Saatlerdir aklıma en kötü senaryolar geliyor."

"Kahveden başka bir şeyim yok."

"Pekâlâ." Gülümsedi, gözlerinin yanında çizgiler belirdi. "Ama ben alırım. Sen otur."

Ben notlarıma göz gezdirirken o da köşedeki kahve istasyonuna gitti. Kamyonetine yapılması gereken çok şey vardı ama yakıt pompası değişimi dışında hiçbir şey ciddi değildi. Şanzımanı iyi durumdaydı ve fren sistemi yeni değiştirilmiş gibi görünüyordu. Rosie'sine iyi bakılmıştı.

"Buyur." Bana küçük bir karton bardak verip yanıma oturdu. "Kahveni nasıl içtiğine dair tahmin yürüttüm. Şeker iyi bir fikir gibi göründü."

Aslında kahvemi şekerli sevmezdim ama bana bir bardak kahve getirmeyi düşünecek kadar nazikti, o yüzden şikâyet etmeden onu kabul ettim. Suratımı ekşitmeden bir yudum almayı başardım ve ona yapılması gereken tamirleri anlatmaya başladım. Gerekli olanları ve şahsi önerilerimi açıkladım; tahmini bir masraf belirtmeyi ve genel bir süre vermeyi ihmal etmedim. Beni dikkatle dinledi, gözleri kâğıt ve yüzüm arasında gidip geliyordu.

Sözlerimi bitirdikten sonra not panosunu göğsüme bastırdım. "Her şey göz önüne alındığında Rosie çok iyi durumda. Önünde seyahat edeceği çok yol var."

Chevy Adam büyük bir rahatlamayla başını geriye attı. "Tanrı'ya şükür. Amcam on altı yaşına bastığımda o kamyoneti bana verdi. Yıllardır ailemizde."

"Rosie gökyüzündeki büyük garaja gitseydi, sence seni aileden dışlarlar mıydı?"

Boğuk bir sesle güldü. "Hayır. Beni aileden dışlayacak kimse yok," diye rahatça yanıt verdi. "Artık sadece ben varım. Onlardan geriye sadece kamyonet kaldı." Gülümsemesi yumuşayıp nazik bir hâl aldı. "Cansız bir nesneyle duygusal bağ kurduğumun farkındayım ama o benim için çok önemli."

Koluna hafifçe vurdum. "Anlıyorum. Rosie emin ellerde, söz veriyorum."

Chevy Adam elini elimin üzerine koyup dikkatle yüzüme baktı. "Evet. Gerçekten öyle." Alnının ortasında bir kırışıklık be-

lirdi ve gözlerini kısıp beni inceledi. "Sana dair tanıdık bir şey var. Seni... bir yerden tanıyor muyum?"

Elimi adamın elinden çektim ve not panomun ön sayfasına döndüm. "Rosie'yi daha önce buraya getirmiş miydin?"

"Hayır, söylediğim gibi, bu bölgede yeniyim. Başka bir şey var. Bu—" Elini ağzının üzerine koyup düşündü. "Sesinle ilgili bir şey. Reklam müziği kaydetmiş olamazsın, değil mi?"

"Reklam müziği mi?" Güldüm. "Hayır. Böyle bir şey olmadı."

Adam dudaklarını büktü. "Sesin tanıdık geliyor."

Ayağa kalktım ve ellerimi bacaklarıma sildim. "Sanırım o seslerden birine sahibim."

Bayan Shirley bekleme odasının öteki tarafında bir homurtu çıkardı. Ona aldırmadım.

"Rosie hazır olduğunda seni ararım, tamam mı? Muhtemelen bir iki hafta sürer."

Chevy Adam benimle birlikte ayağa kalktı. Yüzüne iyice bakabilmek için başımı geriye çevirdim. Masanın arkasındayken adamın bu kadar uzun boylu olduğunu fark etmemiştim.

"Sabırsızlıkla bekleyeceğim. Teşekkürler," -gözlerini tulumumdaki yaka kartına çevirip sırtı- "Lu."

İki uzun adımda kapıdan dışarı çıktı, kapının üzerindeki çanlar peşinden şingirdedi.

"Hı-hı. O sinir bozucu adam senden hoşlandı." Bayan Shirley şişine bir ilmek daha doladı. İlgiyle pencereye bakıyordu. Özellikle de yan tarafındaki bir şeye bakmak için elektrikli *scooter*ı kaldıran Harvey'ye. Kolları beyaz tişörtünün altında gerilmişti, tulumunu belinde bağlamıştı. Bayan Shirley hoşnut bir ses çıkardı.

Not panomu ön tezgâha bırakıp doğru düzgün dokunmadığım kahvemi sütlüğün yanındaki lavaboya boşalttım. "Benden hoşlanmıyor."

"Hoşlanıyor."

"Sadece dedikodu yapmaktan hoşlanıyorsun."

“Anlaşılan o ki sen de her şeyden habersiz olmaktan hoşlanıyorsun.” Hardal rengi yünü tekrar şişine doladı. “Artık kızının aşk hayatına neden karıştığını biliyorum.”

Başka bir şey söylemek için ağzımı açtım –adamın benimle flört etmediğini, flörtleşmenin enseme bir elin nazıkçe tutması, mavi ya da gri gözlerin direkt bana bakması anlamına geldiğini söyleyecektim– ama bir havalı korna sohbeti ortadan ikiye böldü. Homurdandım.

O sesin ne anlama geldiğini biliyordum.

“Oraya gitsen iyi olacak,” dedi Bayan Shirley hoşnut bir sırıtışla. “Yoksa ceza alacaksın.”

Garajın kapısını ardına kadar açıp ayaklarımı sürterek Harvey, Angelo ve Dan’ın bir arada durduğu yere gittim. Dan, kapalı avucunda dört tane kurumuş spagetti tutuyordu.

“Pekâlâ,” dedi, ben ayaklarımı sürterek yaklaşırken. “Her zamanki kurallar geçerli. En kısa spagettiye çeken çekiciyi sürmek zorunda.”

Dükkândaki herkes çekici kamyoneti sürmekten nefret ediyordu. Eskiydi, Harvey’nin iki hafta boyunca torpido gözünde marine ettiği İtalyan usulü soğuk sandviç yüzünden belli belirsiz soğan kokuyordu ve direksiyonu takılıp duruyordu. Çekiciyi sürmek aynı zamanda, dar alanda hoparlörden konuşmanın kabul edilebilir olmadığını akıl edemeyen bir yabancıyla ön koltuğu paylaşma ihtimali olduğu anlamına geliyordu.

“Ama unutmayın,” dedi Dan ağırlığını bir ayağından diğerine verirken. “Çekiciyi her kim sürmek zorunda kalırsa, o gün erken paydos edebilir. Bu aslında sizin için iyi bir şey. Bu fırsat için yalvarmanız gerekir.”

“Zaten günün sonu,” diye dikkatini çektim. “Arabayı dükkâna getirdiğimizde herkes gitmiş olacak.”

“Evet.” Harvey göğsünün üzerinde kollarını kavuşturdu. “Eğer bu o kadar iyi bir fırsatsa, neden çekiciyi sürmek için gönüllü olmuyorsun?”

“Çünkü patron benim,” dedi Dan kaşını kaşıyarak. “Vazgeçilmezim.”

Harvey kıs kıs güldü. "Beyzbol sezonunda Orioles maçını yakalamak için erken çıktığında sana bunu hatırlatacağım." Başını iki yana salladı. "Vazgeçilmezmiş. Altmış üç senedir eline bir tane bile ingilizanahtarı almadın, yaşlı adam."

"Evet." Angelo cılız parmağıyla Dan'ın göğsünü dürttü. "İnsanlarla konuşmaktan hoşlanmıyorsun."

"Sen de hoşlanmıyorsun!"

Her çekici talebi aldığımızda aynı şey oluyordu. Üçü itişip kakışmaya ve birbirlerine hakaret etmeye varana kadar tartışıp duruyorlardı. Bugün buna ayıracak sabrım yoktu. Uzanıp kuru spagettilerden birini çeker çekmez inledim.

"Lütfen bana bugünkü spagettileri gerçekten küçük yaptığını söyle."

Dan başım iki yana salladı. Angelo hemen işinin başına döndü. Harvey sevinçle bağırdı.

"Süregelen korkunç şanssızlığına sempati duysam da Lu, buna çok sevindim."

Göğsüne bir yumruk indirmek üzereydim. "Fazla sevinme. Ben burada yokken Bayan Shirley'nin dikkatini üzerinden çekerek sana yardım eden biri olmayacak." Kuru spagettiye yüzüne attım. "Görünüşe bakılırsa *korkunç* şansa sahip olan tek kişi ben değilim."

* * *

Ben ve korkunç şansım yola koyulduk.

Çekici kamyoneti sürmek bir yolcu gemisini idare etmeye benziyordu, özellikle de Baltimore'un dar sokaklarında. Yassı taşlarla kaplı yollar beni sarsıyordu, radyo caz kanalına takılıp kalmıştı ve soğan kokusu hiç olmadığı kadar kötüydü. Kenara çekilmiş arabanın yanıp sönen uyarı ışığını görebileceğim şekilde yol ayrımına vardığımda, günüm resmen sona ermişti. Bir daha spagetti çekimine katılmayacaktım. Bu bana ve korkunç şansıma karşı taraflı bir oyundu.

Bir dahaki sefere bilek güreşi yapacaktık. Ya da taş, kâğıt, ma-

kas oynayabilirdik. Ya da duvarda asılı resimlerimize dart oku fırlatabilirdik.

Kamyoneti park edip sürücü koltuğundan atladım, neredeyse yüzüstü yolun ortasma düşecektim.

Çünkü kollarını göğsünde kavuşturarak arabasının arkasına yaslanmış, turuncu uyarı ışıklarının aydınlatığı vücudu tanıyordum. Beni metal bir rafa yaslayıp dizini bacaklarımın arasına sokan, sıcak ve ağır nefesini kulağımda hissettiğim vücudun aynısıydı. O vücudu rüyamda görsem bile tanırdım.

“Aiden,” deyince, hemen başını kaldırdı. Yüzünde yıkıcı bir gülümseme belirmeye başladı.

“Lucie,” diye karşılık verince kahkaha attım.

SUNUCU: Bu geceki programın yerini Baltimore Senfoni Orkestrası'nın canlı performansı alacak. *Kalp Çıkmazı* yarın her zamanki saatinde geri dönecek.

AIDEN

Lucie üzerinde lacivert bir tulumla çekicinin sürücü tarafındaki kapısından süzülerek indi; egzozun sebep olduğu bir hayal görmediğimden emin olmak için çaktırmadan dirseğimin içini çimdiklemek zorunda kaldım. Arabam dumanlar çıkarmaya karar verdiğiğinde kesinlikle bazı gazlar ya da o tür bir şey yaymış olmalıydı. Belki de beyin kimyama değiştirmişlerdi. Belki beni farklı bir gerçekliğe göndermişlerdi. Çekicilerle ilgili fantezilerim olduğunu bilmiyordum ama Lucie'nin çelik topuklu botlarla ve gelişigüzel bir şekilde cebine attığı bir çift eldivenle bana doğru yürüyüşünde farklı bir şeyler vardı.

"Baltimore'daki onca arayol dururken," dedi.

"Onca çekici arasından bu mu?" diye karşılık verdim, dört tekerli bir araç bangır bangır Usher çalarak yanımızdan hızla geçti. Acil olmayan hattı arayıp bir çekici istediğimde, kamyoneti gönderen yerin Lucie'nin çalıştığı tamirci dükkânı olabileceğini hiç düşünmemiştim. İnanmadığım evrensel güçler bana gülüyor olmalıydılar.

Lucie aramızdaki mesafeyi kapatıp önce arabamı, sonra beni süzdü. "Her şey yolunda mı?"

Başımınla onayladım. İş çıkışı saatinde, kalabalık bir ara sokakta saatte yirmi kilometre hızla giderken duman çıkarmaya başlayan bir arabayla ne kadar iyi olabilirsem o kadar iyiydim. Lucie burada olduğu için artık daha iyiydim.

Arabamın tepesine bir not panosu bırakıp ellerini kalçalarına koydu. Tulumunun fermuarı dikkatimi tamamen dağıtıyordu. Onu sadece yarısına kadar çekmişti ve altında gri bir tişört vardı.

“Radyo istasyonunda olman gerekmiyor mu?” diye sordugunda gözlerimi o küçük fermuardan ayırmak zorunda kaldım. Üniformasının açıklığına iki parmağımı sokup dizlerimizden boynumuza kadar birbirimize yapışana dek onu kendime doğru çekmek istiyordum.

Başımı iki yana salladım, Lucie’nin dudaklarının yukarı doğru seğirdiğini görünce tekrar salladım. “Bu gece değil. Baltimore Senfoni Orkestrası’nın canlı performansı var ve birkaç yerel kanalda onu yayınlıyorlar. Maggie her sene bizi de dahil ediyor.”

Geceyi kanepemde pizza yiyip *The Office*’in tekrar bölümlerini izleyerek ve Lucie’ye mesaj atmamaya çalışarak geçirmeyi planlıyordum. Ama günün geri kalanının nasıl gittiği düşünülürse, pes etmeden önce yirmi iki saniye dayanabileceğimden emindim.

“Şanslısın,” dedi Lucie, dalga geçer gibiydi. Sanki bana meydan okuyordu. Evet, çok şanslıydım. Şanslı, kederli ve acı verici bir şekilde takıntılı ben.

“İnsanlar şanslı olduğumu söylerler.”

Burnunu kırıstırarak homurdandı. Uzun saçını karmaşık bir topuz yapmıştı ve tek yapmak istediğim onu açmaktı. Bu kadının yanındayken bir dizi dürtüden ibarettim. Göğsümün ortasına ve dizlerimin arkasına yıldırım çarpmış gibi bir hisse kapılmıştım.

Etrafımızda manevra yapan arabalardan biri kornasını çaldı. Ona bakmadan ortaparmağımı havaya kaldırdım.

Lucie elimi çekti. “İndir o elini,” dedi neşeyle. Elim *sweatshirt*’ümün ön cebine soktum. Lucie başını eğerek hâlâ duman çıkaran Bronco’ma baktı. “Arabanın nesi var?”

“Çalışmıyor.”

Lucie’nin gülümsemesi genişledi. “Evet, bunu görebiliyorum.”

Ensemi kaşıdıktan sonra ince altın zincirimle oynadım. İç çekerek elimi indirdim. “Tuhaf bir ses çıkarıp ısınmaya başladı, ben de kenara çektim. Motor çalışmıyor.”

"Tuhaf ses neydi?"

"Ne?"

"Ses," dedi kaşlarını kaldırarak. Not panosunu kendisine yaklaştırıp notlar almaya başladı. Sayfanın üzerinde bir şeyler karalamasını izledim, el yazısı birbirine geçen bir dizi düzgün hattan oluşuyordu. Sayfanın üzerine *Aiden Valen* yazdı. *Teknisyen* kısmının hemen altına *Lucie Stone* yazdı.

"Neye benziyordu?" diye sordu tekrar.

"Ah... ses mi?"

Lucie başıyla onayladı.

Arabam yirmi dakika önce her ne sesi çıkardıysa çağıldayarak kötü bir taklidini yaptım. Lucie yüzünü koluna gizlemeye çalıştı ama omuzlarının titrediğini hâlâ görebiliyordum. Gözlerimi kıstım.

"Bana gülüyor musun?"

"Kesinlikle gülmüyorum," dedi, hâlâ not panosuna bir şeyler yazıyordu. *Aşırı ısınma*, diye yazmasını izledim. *Şanzıman*. "Gülecek ne var ki? Sana gülseydim, muhtemelen o sesi yeniden çıkarmamı isterdim."

"O sesi çıkarmam gerekiyor mu?"

Lucie gülümseyerek yüzünü bana çevirdi. "Şu anda değil ama belki daha sonra olabilir." Bir araba daha korna çalınca gözlerini devirdi. "Arabamı kamyonete bağlayacağım. Arabandan alman gereken herhangi bir şey var mı?"

Sadece ön koltukta, koltuk ısıtıcısıyla sıcak tutmaya çalıştığım pizza vardı. Onu almak için yolcu koltuğuna eğilirken Lucie arabamı kamyonete bağlamaya koyuldu.

Kaldırımın kenarında onu beklerken Lucie'nin elleriyle o ağır makineler arasında bir şey olduğuna karar verdim. Arabamın etrafında kendinden emin bir şekilde dolaşıyordu. Hızlı ve becerikliydi; tecrübeli ve rahattı. Tekrar çekiciye atladı ve bir eli yolcu koltuğunun başlığında, boynunu zarifçe arka cama doğru çevirerek onu arabamın tamponuna kadar yanaştırdı. Ona bakarken teninin tadını –kulağının altındaki boşluğu, hızla atan nabzını– hatırladım ve ağırlığımı bir ayağımdan diğerine ve-

rip Baltimore'un bir arasokağında aşırı heyecanlanmamak için Jackson'ı ve puding felaketini düşünmek zorunda kaldım.

Hem de elimde ılık bir pizza kutusu tutarken.

Lucie çekme çatalını aracın iskeletine sabitledikten sonra ön tekerin yanında çömeldi ve başımı eğip gri gökyüzüne baktım.

"Araban için mi endişeleniyorsun?" diye sordu, rahatsızlığı-mı makul bir şeye yorarak.

"Ne dedin?"

Çenemi göğsüme indirdim. Lucie arabamın ön tekerlek yuvarının yanından gözlerini kısarak bana bakıyordu. "Yok bir şey," dedim. "Önemli değil. İyiyim."

"Birazdan işim biter."

"Acele etme."

Lucie işini bitirince kaldırımında yanıma geldi, yanakları kızarmıştı ve burnunda bir yağ lekesi vardı. Başparmağımla onu sil-diğimde gülümsedi. Bir arı sürüsü yutmuş gibi hissettim. Bunu gülünç belirtiler listeme ekledim.

"Hadi," dedi Lucie. "Seni dükkâna bırakacağım."

Lucie'yle bu kadar yakın mesafede olmak güvenli değildi ama itaatkâr bir şekilde onu çekiciye kadar takip ettim ve yolcu koltuğuna yerleşip pizzamı dizlerimin üzerinde dengeledim. Ona bir can simidi gibi sarıldım; Lucie yanımdaki koltuğa oturup kapıyı arkasından kapatınca daha da sıkı tuttum.

Dükkâna giderken benimle sohbet etmeye çalıştı ama yanında nasıl var olacağımı anlamaya çalışmakla meşguldüm. Onu bir sonraki görüşümde kendime hâkim olacağımı düşünüp duruyordum ama bunu asla yapamıyordum. Önemsiz detaylardan anlam çıkararak bazı şeyleri çözmeye çalışıyordum. Ama hislerime dair hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Bunun ne olması gerektiğinden emin değildim.

Malzeme dolabında onu orgazma ulaştırdığımdan beri beynim aynı şeyleri tekrar edip duruyordu. Nefesi kulağıma vuruyordu. Kalçaları ellerimin altındaydı. Koridorda gözden kaybolmadan önce bana gülümsüyordu. Daha sonra stüdyoda attığı o kahkaha...

Daha önce bunu hiç yaşamamıştım. Sonrasını. Yanaklarının kızarıklığının yavaşça kaybolmasını izlemek, gözlerini bana çevirmesi, kabinde yan yana oturmuş az önce istasyonun mülkünü tahrif etmemiş gibi yaparken bakışlarını benden kaçırmaması...

Oturduğum yerde kıpırdanırken altımdaki deri gıcırda-
dı. Aklından hiç çıkmamak için ona her saat mesaj atıyordum. Oyun bahçesinde sırf ondan tepki alabilmek için saç örgüsünü çeken küçük çocuk gibiydim. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Daha fazlasını nasıl isteyeceğimi bilmiyordum. Kuralların ne olduğunu bilmiyordum. Bir sonraki adımların ne olduğunu bilmiyordum. Hiçbir zaman bunları çözecek kadar umursamamıştım.

Lucie, üçüncü kırmızı ışıktaki bir yerde havadan sudan sohbet etmeye çalışmaktan vazgeçti ve sessizlik durumu iyice kötüleştirdi. Birkaç kez söyleyecek uygun bir şey düşünmeye çalıştım ama zihnim bomboştu. Bir şeye ne kadar ulaşmaya çalışırsam, her şey o kadar uzağa sürükleniyor gibiydi.

Lucie tamirci dükkânının servis alanına park ettiğinde, pizza kutusunu kurtarılamayacak şekilde berbat etmişim ve Lucie kaşlarını çatarak direksiyondaki ellerine bakıyordu.

"Bana birkaç dakika izin verersen seni evine bırakırım," dedi, kamyonet hâlâ altımızda gümbürdüyordu. "Sadece arabayı çekiciden ayırmam gerekiyor."

"Bunu yapmana gerek yok."

"Aslına bakarsan var." Güldü ama zorakiydi. "Arabayı kamyonete bağlı bırakırsam kapı kapanmaz."

"Hayır, beni eve bırakmak zorunda olmadığını kastettim."

Dükkân terk edilmişti, ışıkları loştu. Lucie vardiyasının sonuna doğru beni almaya gelmişti. Muhtemelen evine dönmek istiyor olmalıydı.

Lucie başını salladı, gözleri hâlâ direksiyondaydı. "Sorun değil." Dudaklarını büktü, eğer yüzüme yumruk atabilseydim bunu yapardım. "Ön taraftan bir taksi tutabilirsin. Yarın sabah araban hakkında seni ararım."

Kapısını açtı ama koltuğundan aşağı inmeden uzandım. Kapının kolunu tutup sertçe kapattım. Avucumu cama dayayarak kolum önünde uzanmış bir şekilde durdum.

"Lucie."

"Ne?" Yüzünü bana çevirmemeye özen gösterdi. En azından bir buçuk metrelik dar alanda elinden geldiğince.

"Bana bak."

"Bunu gerçekten istemiyorum."

İç çektim. "Lütfen." Başparmağımla çenesine dokunmak için kapıyı bıraktım. "Bunu doğru bir şekilde yapmadığının farkındayım. Lütfen, Lucie."

Gözlerini aniden bana çevirdi. Yüzlerimizin arasmda iki parmak mesafe vardı. İrislerinin etrafını saran her yeşil tonunu görebiliyordum.

"Selam," diye nefesimi verdim ve beynimdeki diğer tüm düşünceler uçup gitti.

Lucie keyifsizdi, dudakları düz bir çizgi hâlindeydi. "Selam."

"Doğru şeyleri söylemiyorum."

"Bu sürekli oluyor, değil mi?"

"Çünkü beni altüst ettin," diye itiraf ederken içtenliğimi yüzümden görmesini umdum. Belki ona kendimi yeterince gösterirsem, bana neler olduğunu, nasıl daha iyi yapabileceğimi söyleyebilirdi. "Berbat hâldeyim, Lucie."

"Dolapta olanlar yüzünden mi?"

"Birçok şey yüzünden." Pizza kutusunun kenarı yanıma batıyordu. Radyodan parazit sesi geliyordu. Kamyonet altımızda gürüldüyordu ve bir kez daha durumun kontrolünü kaybetmiştim. "Malzeme dolabında olanlar yüzünden. Seni öptüğüm ve tekrar öpmek istediğim için. Ve burada oturmuş çok bariz olsa da kucagımda ananaslı bir pizza olduğu gerçeğini nasıl saklayacağımı düşünmeye çalıştığım için."

Lucie gözlerini bana dikti. Önce kucagımdaki kutuya, sonra yüzüme baktı. "Ananaslı pizzan mı var?"

Kendime kızarak başımla onayladım. "Evet."

"Pizzanın üzerinde ananasın iğrenç olduğunu söylemiştin."

"Öyle."

"O hâlde neden ondan aldın?"

"Çünkü en sevdiğin pizza olduğunu söyledin," diye itiraf ettim. "Ve en sevdiğin şeyin benim de en sevdiğim şey olmasını istiyorum."

Çünkü tezgâhın arkasındaki adam bana ne istediğimi sorunca, hiç düşünmeden "ananaslı" demiştim. Anlaşılan, beynim sadece bir şeyi düşünecek şekilde yeniden programlanmıştı ve Lucie bir çekicinin içinde şaşkın ve hoşnut bir şekilde yanımda oturuyordu. Bir şeyler hissetmeme izin vermeye alışık değildim. Bundan hoşlandığımı sanmıyordum.

"Bana öyle bakma." İnledim. "Onu saklamaya çalışmamın sebebi buydu."

"Sana nasıl bakıyorum?"

Dudaklarının kenarında gülümsemesiyle mücadele ettiği noktaya dokundum. Beceriksizce.

"İşte böyle," dedim ona. Elimi kucağıma indirdim.

"Affedersin, affedersin. Sadece—" Lucie sırtışını silmeye çalışır gibi parmak uçlarını dudaklarına sürttü. Kesinlikle işe yaramıyordu. "Ananaslı pizza konusunda gülünç bir şekilde sıkıntılı görünüyorsun."

"Çünkü bu utanç verici."

"Değil." Lucie'nin gülümsemesi genişledi. "Çok sevimli."

"Lütfen bana sevimli olduğumu söylemekten vazgeç."

"Sevimli," diye ekledi Lucie. İnleyerek tekrar koltuğuma yığıldım. Lucie bana yaklaşıp çenesini omzuma koydu. "Hâlâ benden hoşlanıyorsun."

Gözümün ucuyla ona baktım. "Elbette."

Lucie yüzüme bakıp kahkaha attı. "Bunun moralini bu kadar bozmasına izin verme." Dudaklarını düz bir çizgi hâline getirmeye çalıştı ama titrediler. "Benden ve ananaslı pizzamdan hoşlanıyorsun," dedi ahenkli bir sesle.

Kaşlarımı çatarak ona batım. "Bunu bilerek yapmadım."

“Elbette.”

“Sadece bir teoriyi test ediyorum.”

“Kesinlikle.”

“Muhtemelen iğrenç olmalı.”

Lucie gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

“Pizzayı kastediyorum. Sana karşı hislerimi değil.”

Denesem bile kulağa bundan daha aptal gelemezdim. Kimdi bu kişi? Neden beynim ve ağzım arasında bağlantı kuramıyordum. İnsanlarla sohbet ederek geçimimi sağlıyordum ama Lucie’yle yalnız kaldığımda mantıklı bir cümle kurmayı beceremiyordum.

Elimi saçlarımm arasında gezdirip avucumu enseme koyarak ona baktım. “Konuşmaktan vazgeçmemin daha iyi olacağını düşünüyorum,” diye fısıldadım.

Lucie’nin çenesi hâlâ omzumdaydı. Gözleri içtendi, gülümsemesi yumuşaktı ve çene hattında, muhtemelen daha önce gözümünden kaçan, kamyonetten bulaşmış bir yağ lekesi vardı. Malzeme dolabındaki Lucie’yi düşünüyordum ama aynı zamanda onu bu şekilde de düşünüyordum. Sessiz. Hâlinden memnun. Gözleri üzerimde.

“Lütfen susma. Konuşman hoşuma gidiyor.” Lucie dudağını ısırıldı. “Bir sır bilmek ister misin?”

Aptal ağzımı açmaya güvenemediğim için başımla onayladım.

“Ben de senden hâlâ hoşlanıyorum.”

“Öyle mi?”

Lucie başıyla onaylarken yanakları kızardı. Bir süre yüzünü koluma bastırdıktan sonra kamyonetin kendi tarafına geri çekildi. İçimden hemen onu yanıma geri çekmek geldi. “O malzeme dolabında olanlardan sonra aklını karıştıran bir şey mi var?” diye sordu Lucie şüpheli bir şekilde.

“Orgazm olana kadar bacağıma sürtünmeni mi kastediyorsun?”

Lucie’nin yanakları iyice kızardı. “Onun hakkında.”

Omurgamın dibine sıcak bir şey yerleşti. "Tüm dikkatimle seni dinliyorum."

Sesimi alçalttığımı fark edince gözlerini devirdi. "Sen gizli pizzanı saklamaya çalışırken bu gece bir planın olup olmadığını anlamaya çalışıyordum." Altdudağını ıslattı. "Bilirsin. Radyo istasyonunda olmayacağına göre."

Kolumu koltuğun arkasına uzatıp dağınık topuzundan çıkan bir tutam saçıyla oynadım. "Televizyon izleyip sana mesaj atmamaya çalışacaktım."

Bir gülümsemeyi daha bastırmaya çalışarak kucağına baktı. Belki de Lucie beni aptallaştırmıyordu. Beni sadece dürüst olmaya itiyordu. Onunlayken her şey yüzeye yakındı, ortaya çıkmayı bekliyordu. İyiydi. Tuhaftı. Ama iyiydi.

Lucie bana bakıp düşündü. "Belki biz-" Yerinde kıpırdanarak beni izledi. "Belki birlikte televizyon izleyebiliriz. Maya bu gece arkadaşında kalacak ve... birlikte pizza yiyebiliriz. İstersen. Yanında oturursam bana mesaj atmamaya çalışmak zorunda kalmazsın."

Ağzına bakmadan duramıyordum. "Öyle mi?"

Lucie başıyla onaylayıp bana yaklaştı. "Evet."

"Kulağa güzel geliyor ama sana bir soru sorabilir miyim?"

"Hı-hı."

"Neden bacağıma sürtünmek sana pizzayı çağrıştırdı?"

"Eh." Omzunu silkti ve kolu benimkine sürtündü. Bu rahatsız koltukta yine birbirimize yapışmıştık. Koltuğun yaylarından biri bacağıma batıyordu ama şu anda yerimden asla kınılmazdım. Lucie bana öyle bakarken bunu yapamazdım. "Ananaslı pizza tam anlamıyla orgazmik bir yiyecek."

Elimle başının arkasını kavradım. Başparmağımı boynunun uzun hattında gezdirdim. "Öyle mi?"

"Evet," diye Lucie nefesini verdi. "Gerçekten lezzetli."

"Bundan şüpheliyim ama pekâlâ."

"Ananaslı pizzadan nefret etmeyi bırak, onu sipariş eden sensin."

Sırtıp alrımı alnına yasladım. "Düşüncemi belirtme hakkımı saklı tutuyorum."

"Pekâlâ," diye fısıldadı Lucie kısık bir sesle. "Ama dünyanın altüst olduğunda bana gelip ağlama."

Burunlarımız birbirine değdi. "Ah, dünyalar kesinlikle altüst olacak. Ama kimsenin ağlayacağını sanmıyorum."

"Umarım." Lucie gülerken kendimi o sese sarabilmeyi dile-dim. Böylece içim boş ve hüznü hissettiğimde onu yanımda taşıyabilirdim. Artık neden bahsettiğimizi bile bilmiyordum.

"Evime gelmek istediğini söylemiştin."

"Evet." Lucie'nin gözleri parladı. "Evine gelebilir miyim?"

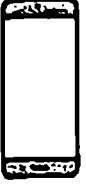
Lucie'nin tulumunun önündeki küçük metal fermuarla oynadım. Daha önce bir arabada kimseyle öpüşmemiştim. Birdenbire ölmeden önce yapılması gereken önemli bir şey gibi geldi.

"Evet." Dudaklarımız birbirlerine değer değmez ayrıldı. Çok kısıydı. Yetersizdi. Fermuarını bırakıp avucumu bacağının kıvrımına koydum. "Evet, gelmelisin."

"Harika." Lucie kollarımın arasından geri çekildi ve hafif bir bilek hareketiyle kamyoneti durdurmasını puslu ve baygın gözlerle izledim. Altımızdaki motor gürültüsü aniden kesildi ve Lucie sürücü koltuğundan indi. "Arabayı kamyonetten ayırdıktan sonra gidebiliriz."

Lucie gözden kayboldu.

Kamyonetin koltuğunda oturup Lucie'nin az önce olduğu yere bir ahmak gibi bakarak gülümsedim.

BALTI-MORON96'NIN YORUMU:

F anahtarında piyano konçertosu dinlemek istemiyorum. Aiden'ın Lucie'yle flört etmesini dinlemek istiyorum.

LUCIE

Kobalt mavisi kapısının üzerinde vitray penceresi olan küçük bir sıra evin önüne park ettik. Suyun üzerinde süzülen yelkenlerini açmış bir gemi resmedilmişti. Adresini belirtmek için üzerine altın rengi üç rakam boyanmıştı: 612.

“Eskiden burada bir yerde bir İtalyan pastanesi yok muydu?”

“Evet,” dedi Aiden. “Hemen bitişikteydi.”

Gülümsedim. “Hatırlıyorum. *Cannolilerine* bayılırdım.”

“Birkaç blok ötede yeni bir dükkâna taşındılar. Muhtemelen cüzdanım için verebilecekleri en iyi karardı.” Aiden dönüp tekrar bana bakarken gözleri yüzümde dolaştı. “Acaba hiç—”

“Birbirimizle karşılaşp karşılaşmadığımızı mı merak ediyorsun?”

“Evet,” dedi, gözleri benimkilerde bir şeyler aradı, sonra bakışlarını pencereye çevirdi. Bu romantik bir düşünceydi. İkimiz farkında olmadan birbirimizin yanından geçmiş olabilirdik. Romantizm ve gerçeklik arasındaki farkı tanımlamaya çalışıyordum ve sanırım bu daha çok hoşuma gitmişti. Aiden kucağında pizza kutusuyla Subaru’nun dar ön koltuğunda otururken dizleri neredeyse göğsüne değiyordu. “Sen içeri girmeden önce bir saniyeye ihtiyacım var,” dedi Aiden.

“Bir saniyeye mi?”

“Daha ziyade yedi dakikaya.” Aiden yolcu koltuğundan indi.

“Bu tuhaf bir şekilde net bir süre. Oyuncak bebek koleksiyonunu mu saklamaya ihtiyacın var?”

Aiden elini yolcu kapıma koyup pencereye doğru eğildi. Bronzlaşmış boynundaki altın zinciri gözüme ilişirken koyu saç sol gözünün üzerine düştü.

Biraz hüzünlü bir şekilde bana gülümsedi. “Tüm kirli çamaşırlarımı kanepenin altına tıkmaya çalışacağım ve fark etmeyeceğini umacağım.” Arabanın üstüne hafifçe vurdu. “Yedi dakika,” dedi tekrar.

Hızlı adımlarla basamakları çıktı, kapıdan içeri girip gözden kaybolurken kuru manolya yapraklarından yapılmış bir çelenk Aiden’in telaşıyla sağa sola sallandı. Çelenk Aiden’in asabileceği türden bir şeye benzemiyordu. Belki de onu babası vermişti. Aiden babasının bitkilere meraklı olduğunu –mantar keşfine çıktıklarını– söylemişti ama radyo istasyonu dışında Aiden hakkında pek fazla şey bilmiyordum.

Ama onu tanımayı umuyordum. Aiden hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umuyordum.

Örneğin, sürekli gözüme ilişen o kolyenin ucunda ne olduğunu. İstasyonda bazı şarkıları çalarken neden dalıp gittiğini. İstedğim şeyleri istediğim için hâlâ saf olduğumu düşünüp düşünmediğini ya da onun da aynı şeyleri isteyip istemeyeceğini.

Altı dakika yirmi üç saniye sonra küçük ön verandasında durmuş, kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda hâlâ bunları düşünüyordum. Kapı onu tıklatamadan ardına kadar açıldı ve Aiden saç darmadağın bir şekilde karşıma çıktı; avcı yeşili tişörtünün kollarından biri yukarı sıyrılmıştı. Biraz nefes nefeseydi ve geniş göğsünün tişörtünün altında yükselip alçalmasını hevesli bir ilgiyle izledim.

“Merhaba,” dedim göğsüne doğru. Birdenbire Aiden’in daha önceki versiyonunu anlayışla karşıladım.

“Eyvah,” dedi Aiden. Parmaklarını bileğime doladı, beni nazikçe içeri çekip kapıyı arkamdan kapattı. “Bu iyi bir bakış değil. Pizza istemiyor musun?”

“Evet. Elbette pizza istiyorum,” diye dalgınlıkla mırıldandım. Atkımı boynumdan çıkarıp Aiden’ın ceketinin asılı olduğu kancaya taktım. Bir süre birbirine giren eşyalarımıza baktım. “Sadece düşünüyordum.”

“Yine köpek reklamını mı düşünüyordun? Sana onlara ulaşacağımı, farklı bir şey kaydetmelerini rica edeceğimi söyledim.”

Geçen gece radyo istasyonunda Maryland Topluluğu’nun hayvan zulmüne karşı hazırladığı reklamı duyunca birdenbire gözlerim dolmuştu. On dakika boyunca kahve kupama doğru burnumu çekmiştim. Aiden buna dayanamamıştı.

“Onlardan yeni bir şey kaydetmelerini rica etmeni istemiyorum. Çok etkiliydi. Hayır. Düşündüğüm bu değildi.”

Aiden ceketimi çıkarmama yardım etti ve onu dikkatle ahşap tırabzanın üzerine koydu. Evi Baltimore’daki diğer sıra evlere benziyordu. Küçük bir antresi ve sol tarafta bir merdiven vardı. Dar bir koridor oturma odasına açılıyordu. Benim evimdeki gibi mutfağın evin arka tarafında olmasını bekliyordum. Aiden parmağını çenemin altına koydu ve ona bakana kadar yüzümü kendisinininkine doğru yönlendirdi. Gözleri yumuşaktı. Sabırlıydı. “İstemiyorsan kalmak zorunda değilsin. Pizzanı alıp evinde yiyebilirsin.”

Başımı iki yana sallayıp bileğini kavradım. “Kalmak istiyorum. Sadece–” Düşünceli bir şekilde altdudağımı ısırdım. Aiden’a birçok sırrımı söylemiştim ama o benimle pek bir şey paylaşmamıştı. Başımla göğsüne işaret ettim. “Kolyen. Onu hiç çıkarmıyorsun.”

Aiden kendisine baktı.

Parmağımın ucunu ensesindeki altın zincirde gezdirdim.

“Ah. Evet,” dedi. “Onu çıkarmaktan hoşlanmıyorum.”

“Ne o?”

“O, ah–” Çıkık elmacıkkemiklerinin üzeri kızardı. “Şans getirmesi için taktığım bir kolye.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Şansa inanmayan bir adam için fazlasıyla duygusal bir şey.”

"Şansa inanmadığımı söylemedim."

"İma ettin."

"Ne zaman?"

"Her sohbet ettiğimizde." Tok sesini taklit eder gibi ses tonumu alçalttım. *"Kader ve sihir kendimiz hakkında daha iyi hissetmemiz için zihinlerimizde uydurduğumuz şeylerdir. Tek gerçek görebildiklerimizdir, vesaire, vesaire, vesaire."*

Aiden kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslandı. Çıplak kollarında gerilen tişörtü dikkatimi dağıttı. Sık sık *sweatshirt* giymesi gerçekten bir suçtu. Pazularıyla yeterince vakit geçirmiştim.

Ağzının kenarında küçük bir çizgi belirdi. Sırtmamak için kendini zor tutuyordu ve bu işte pek iyi değildi. "Kulağa öyle mi geliyorum?"

Başımınla onayladım. "Evet." Bir kez göğsünü dürttüm ama elimi geri çekmeden onu hemen yakaladı. Parmaklarımı yukarı doğru götürüp birini altın zincirinin altına soktum. Tenine değdiği için ısınmıştı, zincirin ucunda asılı şey tişörtünün altında gizliydi. Gözlerimi gözlerine çevirip bakışlarımı ondan ayırmadım. "Bakabilir miyim?"

Başını salladı, diğer elimi kaburgalarından ayırmadan kolye ucunu dikkatle dışarı çektim. Neredeyse malzeme dolabında olduğumuz kadar yakındık ama dudaklarım dudaklarında değildi ve Aiden'in elleri hareketsizce iki yanında duruyordu. Zincirin ucunda boş bir halka görünce kaşlarımı çattım. "Bu bir anahtarlık."

"Evet."

Bir tür kolye ucu görmeyi bekliyordum. Ya da bir madalyon. Çocukluğumuzda, Grayson'ın annesinin evin her yanında çeşit çeşit aziz kolye uçları vardı. Onları her yere asardı. Fotoğraf çerçevelerine. Tavandaki vantilatörün ipine. Misafir banyosundaki lavaboya.

Ama Aiden'in bir kolye ucu ya da madalyonu yoktu. Sadece altın zincire geçirilmiş boş bir halkaydı. Bir sırt çantasında ya

da ev anahtarlığında bulunabilecek türden bir şeydi. Bir şeyi bir arada tutan başka şeydi.

“Beklediğin gibi değil mi?” diye sordu.

Aşırımış küçük halkayı inceleyerek başımı salladım. Metalin bazı kısımları solmuştu. Altın yerine gümüştü.

“Annem onu hastanedeki bir hediyelik eşya dükkânından benim için satın almıştı,” dedi kelimeleri söylemekte zorlanarak. Parmağımdaki halkayı alıp ona baktı ve başparmağını kıvrımlardan birinin üzerinde gezdirdi. “Üzerinde bir pusula vardı, sanırım? Belki de bir tekne? Unuttum. Ucuz bir şeydi ve çabuk düştü. Bir iki gün içinde.”

“Ama onu sakladın, öyle mi?”

“Evet, onu sakladım.” Kolye ucunu tekrar tişörtünün içine soktu ve bir kez üzerine vurdu. “Şans getirmesi için. Kolye ucu düştüğünde onu kot pantolonumun cebine atmıştım ve uzun bir süre... orada bıraktım.”

“Ne kadar uzun bir süre?”

“Üç hafta? Herhalde?”

“Onu unuttun mu?” Aiden başıyla onayladı. “Hayatının o noktasında çamaşır yıkamıyor muydun?”

“Ergendim. Elbette hayır.”

Ergendi ve annesi hastanede kanser tedavisi görüyordu, muhtemelen bu ilk değildi. Gözlerimin önüne başparmağını ucuz bir anahtarlığa sürten dağınık saçlı, uzun boylu, cılız bir çocuk getirdim.

Elini tuttum ve Aiden temkinli bir şekilde gülümsedi.

“Anahtarlık yanımdayken iyi haberler aldım. Yanımda yokken kötü haberler geldi. Bir keresinde onu evde bıraktım ve annem—” Aiden başını iki yana sallayıp gözlerini yere dikti. İki kez yutkundü. Elimi ne kadar sıkıştığının farkında olduğunu sanmıyordum. “O yüzden onu boynuma takmaya başladım,” diye devam etti. “O zamandan beri hiç çıkarmadım.”

Ona dikkatle baktım. *İyi haber neydi?* diye sormak istedim. *Kötü haber neydi?* Aiden’in kendini sarıp durduğu kâğıdın bir

köşesini kaldırmıştım ve geri kalanı da yırtıp atmak istiyordum. Yan tarafında parmaklarımı genişçe açtım, düzenli bir şekilde nefes alıp vermesini hissettim.

"Bu gerçekten çok tatlı."

Aiden çarpık bir şekilde güldü, ağzının sol tarafı diğer yanına kıyasla daha yükseğe kaydı. "Şaşırmış gibisin."

"Şaşırmadım. Tatlı bir adamsın."

Aiden hemen suratını astı. "Değilim."

Yan tarafını çimdikledim, Aiden bileğimi kavrayıp beni iyice kendisine doğru çekti. Beni yakınında mı istiyordu, yoksa onu tekrar çimdiklememe mi engel olmaya çalışıyordu bilmiyordum. Herhalükârdâ hoşuma gitti ve kollarının arasında gevşedim. Gözlerinde karanlık ve aç bir şey parlar parlamaz, onu dosyalarla dolu zihnindeki diğer sırların ve bastırılmış tepkilerinin yanına sakladı.

Aiden hakkında çok fazla detay bilmiyor olabilirdim ama onu genel hatlarıyla tanıyordum. Kuşandığı zirhın arasından en çok parlayan yanlarını. Aksini iddia etmesine rağmen nazikti. Düşünceli ve son derece eğlenceliydi. Kuru, huysuz bir tavırla olsa bile. Umut ve huzur dağıtmak istemeseydi, bir aşk hattı sunmaya başlamazdı. Bazen kenarları biraz pürüzlüydü ama önemsiyordu. Hem de içtenlikle.

Sadece bunu nasıl paylaşacağını bilmiyordu.

"Gözüm üzerinde," dedim ona. "Benden saklanamazsın."

Aiden'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Gerçekten saklanamam, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır." Kollarımı etrafına dolayıp onu sıktım. Çenemi göğsünün ortasına yaslayıp ona baktım. "Yedi dakika boyunca ne yaptın?"

Aiden'in gözleri dudaklarımdaydı. "Ne?"

Midem altüst oldu. Aiden'in bana bakışları hep hoşuma gitmişti ama sanki o malzeme dolabı farklı bir yanını ortaya çıkarıyordu. Ya da ona başka bir şey için izin vermişti, bilemiyordum. Sanki kontrolünü yitirmek üzereymiş gibi bana bakıyordu. Sanki beni en yakın düz yüzeye yapıştırmayı çok istiyordu.

Seks benim için her zaman idare eder olmuştı. Yıllar içerisinde birkaç oynaşma ve tuhaf rastlaşmalar, beni bunun belki de keyif almadığım bir şey olduğuna inandırmıştı. Bu sorun değildi. Neden hoşlandığımı ve neden hoşlanmadığımı biliyordum ve vücudumun ihtiyaçlarını giderebiliyordum. İdare ediyordum.

Ama sonra Aiden’la bir erzak dolabında ateşli bir on beş dakika geçirmiştım ve anlaşılan bu şekilde devam edemezdım. Çünkü bana, sadece şarap ve kurabiye gecelerinde Patty’den duyduğum şeyleri hissettirmişti. Hayatım boyunca hiç o kadar çabuk orgazma ulaşmamıştım, üstelik üzerimdeki kıyafetlerin hiçbirini çıkarmamıştım.

O ânı düşünmeden edemiyordum.

Aiden’ın bana başka neler hissettireceğini görmek istiyordum. Daha fazla eğlence istiyordum.

Omurgamdan yukarı doğru bir sıcaklık dalgası yayıldı. Sohbetimizin ucunu yakalamaya çalıştım. “Yedi dakikan,” diye tekrarlardım, Aiden’ın altdudağını ıslatmasını ilgiyle izlerken. “Burada ne yapıyordun?”

“Ah, şey.” Yanakları iyice kızardı. Çenesini bir kez kaşıdı. “Ee... şu anda biraz gülünç geliyor.”

Meraktan parmak uçlarımda yükselip omzunun üzerinden baktım. Holden görebildiğim tek şey kolunun üzerine *sweatshirt*ünü attığı barut rengi bir kanepenin köşesiydi. “Ne demek istiyorsun?”

Aiden başını geriye atıp tavana doğru bir şey homurdandı. Yeniden yere basıp merakla yüzüne baktım. İstemeye istemeye ananaslı pizza aldığını itiraf ettiği çekicide takındığı ifadenin ayırtıcıydı. Yaptığı şeye inanamıyormuş gibi görünüyordu.

“Şimdi bilmem gerekiyor.”

Aiden içini çekti. “Sana göstereceğim.”

“Bodrumundaysa ilgilenmiyorum.”

Aiden kımıldamadı.

“Bu bir şakaydı,” dedim. Öylesine hareketsiz duruyordu ki hâlâ nefes aldığından emin olmak için göğsüne bakmak zorunda kaldım. “Aiden?”

“Sana göstereceğim,” dedi tekrar, bu kez daha yavaştı ve her kelimeyi uzatan sesi kabullenmiş bir tondaydı. Elimi tutup geriye doğru kocaman iki adım attı. Parmaklarımla eklemlerinde ritim tutarak onu takip ettim. Ellerimizin birbirine kenetlenmesine öylesine odaklanmışım ki Aiden oturma odasının girişinde durduğunda fark etmeden vücudumun ön tarafıyla ona çarptım.

Birlikte projesine bakarken elimi sıkıca tuttu.

“Burada pizza yiyebileceğimizi düşündüm,” dedi dikkatle, gözlerini bana çevirdikten sonra bakışlarını tekrar kaçırdı. Bana az önce oturma odasının ortasında derme çatma bir *kale* değil, sanki bir boru bombası sunmuş gibi davranıyordu. Başıyla minderlere ve gelişigüzel serilmiş battaniyelere işaret etti.

Şimdi yedi dakika içinde ne yaptığını biliyordum. Eğreti bir çadır yapabilmek için bulabildiği tüm battaniyeleri ve –mavi deniz kaplumbağalarına bakılırsa– bir plaj havlusunu toplamıştı.

“Bir piknik gibi,” diye nefesimi verdim. Ona bakıp sııttım. “Söylediklerimi hatırlıyorsun.”

Karanlık bir odadaydım. Kulaklarımda kulaklık vardı. Ellerimde bir kahve kupası tutuyordum. Aiden yanımdaydı ve dizi benimkine değiyordu.

Böyle bir zahmete girmeye değer olduğumu düşünüyorum.

“Söylediğin her şeyi hatırlıyorum,” dedi Aiden kısıp bir sesle, bunu duymam gerekiyor muydu bilmiyordum çünkü serbest eliyle ağzım ovuşturup kaleye bakmaya devam etti. Bu arada yanında neredeyse patlayacaktım, mutluluk göğsümün ortasında şampanya baloncukları gibi yükseliyordu. Çikolata fabrikasında gazlı içeceği içen Charlie gibi hissediyordum. Neredeyse tavana doğru süzülecektim.

“Bu güzel bir kale,” derken gülmemek için kendimi tuttum.

Bu gördüğüm en kötü kaleydi. Kapının girişinde dururken minder duvarlardan biri yıkıldı ve tepesine gerdiği beyaz çarşaf yere düştü.

Aiden iç çekti. “Yalan söyleme.”

“Hayır, hayır. Gerçekten güzel.” İki elimi arkamda birleştirip

Louvre'da duruyormuş gibi onu inceledim. Bu kanepenin minderi *Mona Lisa*'ydı. "Bu lastikli bir çarşaf mı?"

"Sadece yedi dakikam vardı. Yargılarken bunu düşün."

"Yargılamıyorum." Bir minder daha devrildi. "Yedi dakika isteyen sendin. Benden –bilemiyorum– on beş dakika isteyebildin."

"On beş dakikanın durumu kurtaracağını sanmıyorum."

Başımı geriye atarak kahkaha attım. Kahkahalarım kıkırtılar hâlinde çıktı. Başka biri olsaydı, muhtemelen kendimi dizginledim ama o Aiden'di.

En sonunda kendimi kontrol etmeyi başarıp yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim. Aiden kollarını göğsünde kavuşturarak kapıya yaslanmıştı ve yakışıklı yüzünde sevgi dolu bir ifade vardı. Artık o küratördü ve ben duvardaki paha biçilmez parçaydım.

"Biraz pizza ister misin?" diye sordu Aiden.

Ellerimi yanaklarımdan indirip ona gülümsedim. "Gerçekten isterim."

* * *

Aiden geri kalan çarşafı indirdi ve ılık pizza kutusunu aramıza koyup minderlerin ortasına oturduk. Pizzanın iğrenç olduğunu söyledi ama bence uyduruyordu çünkü ikinci ve üçüncü dilimi aldı, hatta karton kutunun kenarından aldığı ananası bile ağzına attı. Tabagında esneyen parmaklarına ve bardağından içerken boynunun uzun hattına baktım ve çekiciden inip onun beklediğini gördüğüm andan beri aklımda dönüp dolaşan düşünceyi seslendirmek için yemeğin sonuna kadar bekleyebilmemle gurur duydum.

"Bence beni öpmelisin," dedim ona, bacaklarımı altına almış otururken. Aiden televizyon kanallarının arasında gezindiği sırada duraksadı, minderlerin üzerinde boylu boyunca uzanıyordu. Bana iyice bakabilmek için yumruğuna yasladığı başını çevirdi.

"Öyle mi?" diye sordu.

Başımla onayladım.

Hafifçe gözlerini kısıtı ama televizyonu kapatıp uzaktan kumandayı tüm çarşafların birbirine girmiş bir yığın hâlinde durduğu köşeye attı. Sol kolundan güç alarak doğrulurken ağzım kurudu.

“Daha sonra demiştik,” dedi gelişigüzel bir şekilde neşeyle.

“Öyle demiştik,” diye ona katıldım. Başımla onaylayıp gülümsememi idare edilebilir bir şeye indirgemek için elimden geleni yaptım. Aiden’la bunu yapmak giderek zorlaşıyordu ve neden denemeye çalıştığımdan emin değildim.

Bu düşünceyi evirip çevirerek inceledim. Duygularımı yatıştırmaya o kadar alışmıştım ki artık bana doğal gelmeye başlamıştı. Aiden’in aramızdaki mesafeyi kapatmak için önümde kımıldamasını izledim; kendimi göğsümün ortasındaki sıcak, yumuşak ve akışkan hisse bıraktım. Aiden’la birlikteyken kendimi kısıtlamama gerek yoktu.

Çünkü Aiden’la birlikteyken güvendedim. Konuştuğumuz ilk gece bana böyle söylemişti.

Gülümsememin yüzüme yayılmasına izin verdim. Aiden gözlerini kırptırdı.

“O kadar heyecanlısın demek?”

Onu tekrar çimdiklemeye çalıştım ama elimi tutup ağzına götürdükten sonra avucuma bir öpücük kondurdu. Nefesim kesildi ve iki koyu kaşı da yukarı kalktı.

“Ah, pek heyecanlı.”

“Kapa çeneni,” diye nefesimi verdim. Aiden’in dudakları sıcaktı, vücudu benimkinin yanında çok büyük görünüyordu; tenninin hafif naneli gibi kokmasını sağlayan o tıraş losyonunun ya da duş jelinin –ya da her neyse o– kokusu bu evde ve kanepesinin minderlerinde daha güçlüydü. Kendimi Aiden’in ortasında erimiş sımsıcak balmumu gibi hissettim.

Başparmağımın dibine yavaş bir öpücük daha kondurunca omuzlarım ürperdi. Aiden avucuma doğru sırttı, parmaklarımla ağzını kavradığımı hayal ettim. İçimden o nadir mutluluğun kanıtını tutmak geldi.

“Ağzımı teninde hissetmek hoşuna gidiyor, değil mi Lucie?”

Aiden yanıt vermemi beklemeden ağzını bileğimin iç kısmına götürüp nabzımın üzerine ıslak bir öpücük kondurunca dizlerim birbirlerine çarptı.

“Sanırım bu–” Dişlerini dirseğimin iç kısmında gezdirdiğinde inlememek için kendimi zor tuttum. “Sanırım bu iyi.”

Aiden mırıldanıp elimi sıktıktan sonra onu çekerek beni kolumu boynuna dolamaya teşvik etti. Ama teşvik edilmeye ihtiyacım yoktu; Aiden boynumu öperken parmaklarım saçına dolandı.

“İyiden daha iyisini yapabiliriz.” Aiden alnunu omzuma yasladı ve orada bir kez hafifçe salladı. Ellerinden birini sırtımın aşağısına koydu ve parmakları tişörtümün altına kaydı. Başparmağını kalçamın yumuşak kıvrımına bastırınca vücudum ona doğru atıldı. “Bana ne istediğini söylemelisin, tamam mı? Seni zorlamak istemiyorum.”

“Beni zorlamıyorsun,” diye mırıldanıp başımı yana eğerek bana sokulması için ona daha çok alan verdim. Kirli sakalı boynumda harika bir hisse sebep oluyordu. Bir iz bırakmasını umdum. Yarın aynaya baktığımda sevgisinin gölgelerini görmeyi umuyordum.

Hâlâ *neredeyse* ve *belki* arasında dolanıyor, malzeme dolabındaki dizginsiz tutku yerine yarı dokunuşlar sergiliyordu. Parmaklarımı saçlarının arasına sokup yüzünü görene kadar onu çektim. Gözleri kararmıştı ve daha fazlasını ister gibi *görünüyor*du fakat *bu* işin incelikleri hakkında emin olmadığım çok şey vardı. Birini arzularken, o kişinin de beni arzulamasını istiyordum.

Herhangi bir karışıklık olmasını istemiyordum. Aiden’in tereddüt etmesini istemiyordum.

“Aiden. Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum.”

Aiden bir dalgınlıktan sıyrılıyor ya da çok güzel bir rüyadan uyanıyormuş gibi uykulu bir şekilde gözlerini kırptırdı. Elimini saçlarının arasında gezdirirken, sırtıma koyduğu parmakları esnedi.

“Tamam,” dedi kısık bir sesle.

“Ne istediğim hakkında.”

Boğazından tuhaf bir ses çıktı. Âdemelmasının bir kez yükselip alçalmasını izledim. "Pekâlâ."

Altdudağımı ıslattım. "Nefesimi kesene dek beni öpmeni istiyorum." Tereddüt ettim ama sonra tamamen net olmaya karar verdim. Dürüst olacaktım. Tıpkı her zaman beni teşvik ettiği gibi. "Sonra beni minderlerden oluşan bu güzel kaleye yatırıp orgazma ulaştırmanı istiyorum. Mümkünse, birçok kez. Bunu daha önce hiç tecrübe etmedim ve bu kez denemek istiyorum."

Aiden'm gözleri imkânsız derecede karardı. "Denemek mi?" Başım la onayladım. "Sakıncası yoksa."

LUCIE STONE: Onu bana verir misin?

AIDEN VALENTINE: Neyi?

LUCIE STONE: Kurabiyeyi. Oradakini. Evet, aynen.

AIDEN VALENTINE: Elbette.

LUCIE STONE: Ve biraz daha kahve, lütfen. [kahkaha atıyor]

AIDEN VALENTINE: Sorun değil.

AIDEN VALENTINE: Bu gece koca bir istek listen var, değil mi?

LUCIE STONE: İstediklerimi dıle getirmekte hep iyi olmuşumdur.

AIDEN VALENTINE: [boğazını temizliyor]

AIDEN VALENTINE: Bu, ah. Bu önemli bir şey.

LUCIE STONE: Yani. Bazen. Her zaman değil.

AIDEN VALENTINE: Doğru.

LUCIE STONE: Başka bir konuya geçmemiz gerektiğini düşünüyorum.

AIDEN VALENTINE: Aynen.

AIDEN

Lucie beni dikkatle izliyor, parmakları kafatasımın dibinde hafifçe şekiller çiziyordu. Dikkat dağıtıcıydı ama az önce ağzından çıkan kelimeler kadar değildi.

“Sakıncası yoksa,” diye tekrarladım.

“Evet.” Diğer eli yanağımı avuçladı, parmakları çenemde genişçe açılmıştı. “İstediğim bu.”

“Hayır, sakıncası yok.” Boğazımı temizledim, sonra tekrar aynı şeyi yaptım. “Tamam.”

Lucie kaşlarını kaldırdı. “Tamam mı?”

“Evet. Tamam. Olur.” Belki birkaç dakika içinde doğru düzgün bir cümle kurabilirdim ama şu anda bunu yapamayacağım kesindi. “Hadi... bunu yapabilirim.”

“Öyle mi?”

Başımınla onayladım ve avucumu omurgasının ortasına sertçe bastırana dek elimi hareket ettirdim. “Evet. Buraya gel.”

Onu kaydırıp kucağımda dengede tutana dek güldü; üst bacakları kalçalarımın iki yanındaydı, kolları omuzlarıma dolanmıştı. Neredeyse malzeme dolabında olduğumuz gibiydik ama bu kez bizi bölebilecek kimse yoktu ve altında çoktan yarı sertleştiğimi hissettiğinde ağzının nasıl açıldığını görebiliyordum.

Yukarı doğru uzanıp altdudağını sertçe emdim. Lucie karın boşluğuma yerleşen bir inilti çıkarınca onu doğru düzgün öpebilmek için başımı eğdim.

Dudaklarımız birlikte çalışırken kucağımda eridi, vücudu gevşek ve rahattı; kalçalarımızdan göğüslerimize kadar birleşebileceğimiz şekilde dizlerini yana açtı. Ona bu şekilde dokunabildiğime, bunu istediğine hâlâ inanamıyordum. Bir elimi Lucie'nin kot pantolonunun arka cebine sokup kışını avuçlarken diğeriyle yüzünü kavradım, başparmağımı çenesine bastırıp ağzını aşağı çekerek açtım.

Kaybolduğumu hissedebiliyordum. Ağzının sıcak ıslaklığında ve bana doğru hafifçe kıpırdattığı kalçalarının pürüzsüz hareketinde... Kışına koyduğum parmaklarımı esneterek onu kendime doğru yönlendirdim, boynuna bir dizi iz bırakabilmek için elimden geleni yaptım. Dükkkânda tulumunu giydiğinde, boynunda bıraktığım morluğun yakasının üzerinde kalmasını umuyordum. Aynaya her baktığında onu görmesini istiyordum. Elimde tutamayacağım bu kadına karşı sahiplenici hissediyordum.

Lucie iki elini saçlarımın arasında yumruk yaptı. "Aiden," diye nefesini verdi. "Ne istiyorsun?"

Tenine doğru kahkaha attım.

"Söz konusu sen olduğunda," –köprücükkemiklerinin arasındaki oyuğu emdim– "birçok şey istiyorum, Lucie."

Saçlarımı biraz daha çekti ve en sonunda pes edip onu izlemek için başımı mindersiz kanepeme yasladım. Başparmaklarını elmacikkemiklerimden çeneme ve ardından boynuma indirdi. Parmakları tenimde dolaşıp dururken gözleri onları takip etti.

İlk kez, Lucie'nin de beni, benim onu arzuladığım kadar arzuluyor olabileceği ihtimalini düşündüm.

Kulağa her ne kadar gülünç gelse de.

"Bunun sadece benimle ilgili olmasını istemiyorum." Kalçalarını üzerimde sallarken kirpikleri titredti. Elim i uzatıp saçındaki tokayı çıkardım ve koyu kahverengi saçları omuzlarına döküldü. Bana gülümseyip tekrar kalçalarını hareket ettirdi. "Senin de ihtiyacın olan şeyi almanı istiyorum."

Almak.

Bu kelime tüm kaslarımın gerilmesine sebep oldu. Söz konusu Lucie olduğunda kesinlikle almak istiyordum. Saçlarının arasmda kenetlenen ellerimi gevşetip kaburgalarını kavradım, kendi kendime sakın olmamı söyledim. Ama sürekli nefes alıp vermek bir sorun gibi görünüyordu ve tüm vücudum titriyor gibi hissediyordum. Sanki hâlâ çekicinin içindeydim ve motorun gümbürtüsünü dişlerimde hissediyordum. *Almak, almak, almak.*

“Beni tekrar öp,” diye umduğumdan daha sert bir şekilde talep ettim. Belki kontrol Lucie’de olursa, altında titrememe sebep olan aciliyetin bir kısmını dizginleyebilirdim. Lucie dudaklarını benimkilere yasladığında kıpırdamadan durdum, saçları yüzlerimizin etrafında karanlık bir perde oluşturmuştu. Göğsümü dağlayan azılı acıyı hafifletmeye çalıştım ama sonra Lucie dilini ağzıma daldırdı ve kontrolümün bir parçası daha baskı altında çıtırdadı.

“Lütfen,” diye fısıldadı Lucie boynuma doğru. Dişlerimin arasından derin bir nefes almak zorunda kaldım. “İstiyorum–”

“Ben de istiyorum,” dedim ona ve sonunda göğsümün ortasındaki acımasız çekime teslim olup saçlarını avuçladım. Başını geriye çektim, boynunu sıcak bir şekilde yaladım ve kulak memesini emdim. Kucağmda kıpırdanırken kalçalarımı yukarı doğru ittim.

“Geçen gece malzeme dolabımdayken, sen...” Lucie kalçalarını tekrar hareket ettirdi, hâlâ utanç duygusunu hissetme kapasitem olsaydı utanç verici sayılabilecek bir ses çıkardım. “Daha önce hiç öyle hissetmedim.”

“Nasıl?” Lucie’nin kalçalarını kavradım ve onu oturma odasının zeminine saçılan minderlerin üzerine kolları başının üzerinde olacak şekilde serilene dek yatırdım. Vücudunu bir kedi gibi esnetirken ağzım kurudu.

“Çaresiz,” dedi nefessiz kalmış gibi. “Muhtaç. Ne düşündüğümü umursamıyormuşsun gibi bana dokundun ve bu hoşuma gitti.”

İnledim. O malzeme dolabında kendimi zar zor tutmuştum.

Ona karşı olması gerekenden daha sert davranmıştım. "Bana bunu söyleme."

"Neyi?"

"Sana emretmemden hoşlandığını söyleme."

"Patronluk taslamayı sevdiğini söylemiştin." Nefesi kesilmiş gibi kahkaha attı; başparmağım küçük metal düğmeyi bulana kadar kot pantolonunun bel kısmında gezdirdim. Onu açınca gri pamuklu bir iç çamaşırıyla karşılaştım. Otoriter olmamı istiyorsa, bunu yapabilirdim. Lucie'nin istediği her şey olabilirdim.

"Pantolonunu çıkar," dedim ona, elimi pantolonunun ön kısmından içeri sokup o küçük kumaş üçgenini takip ettim. İnce kumaşın üzerinden ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu hissedebiliyordum. Sabırsızlık içimde kükrerken diğer elimi kot pantolonun belinden içeri sokup onu aşağı çekim. "Kalçalarını kaldır, Lucie."

Tek kelime etmeden emrimi yerine getirip pantolonu uzun bacaklarından aşağı çekmeme yardım etti. Pürüzsüz ve soluk tenliydi, dizindeki morluğun üzerine bir öpücük kondurduktan sonra bacaklarının arasına sokuldum.

"Bacaklarını biraz daha ayır," dedim boğuk bir sesle, çıplak kalçasına hafifçe vurarak. Gözlerimi çıplak teninin üzerindeki kumaş parçasından ve önündeki küçük ıslak noktadan alamıyordum. "Bana yer aç."

Dizlerini biraz daha açtı ve karşılığında göbek deliğini öptüm. Keskin bir nefes alırken, başparmaklarımı kalçalarındaki ince bantların altına soktum.

"Beni izlemeni istiyorum, tamam mı?" İç çamaşırı bir dizinden sallanana dek onu aşağı çektim, istediğim yere ulaşmak için bu fazlasıyla yeterliydi. Ona başka bir pozisyon veremeyecek kadar sabırsızdım. "Seni doyuma ulaştırmamı izle."

Lucie dişlerini altdudağına geçirdi ve parmakları saçlarına dolanırken başıyla onayladı. O ellerinin ellerimde olmasını, beni dilediği şekilde çekip yönlendirmesini istiyordum ama bunun için vakit vardı. Bu konuda sabırlı olabilirdim.

Sabırlı olmak daha çok hoşuma gidiyordu.

Lucie, bacağıının iç kısmını öptüğümde yumuşak bir ses çıkardı. Ağzımı vajinasına yaklaştırıp sıcak dilimle onu yalayınca bir ses daha çıkardı. Parmaklarımı iç çamaşırının kumaşına dola-
yıp bacaklarını iyice araladım ve tadı dilime yayılınca boğazımın derinliklerinden bir inilti çıktı. Lucie'nin tadı harikaydı. Tüm gece burada kalabilirdim. Ağzım ve parmaklarımla onu kaç kez orgazma ulaştırabileceğimi görebilir, hoşuna giden her şeyi çözebilirdim. O benim içime nasıl işlediyse, ben de kendimi onun içine kazıyabilirdim. Diğer konularda iyi olmayabilirdim ama bu konuda iyi olabilirdim.

Başımı eğip onu tekrar öptüm; dudaklarını öper gibi klitorisini öpüyordum, uzun ve yavaş dil darbelerim, bacaklarının kulaklarımin iki yanında titremesine sebep oluyordu. Lucie kesik bir ses daha çıkardı ve vücuduna baktığımda tişörtünü çıkarmış olduğunu, çarşaf ve pantolonunun olduğu odanın öteki tarafına attığını gördüm. Üzerinde sağlam, kullanışlı bir sutyen vardı ama kumaşın üzerinden sertleşen meme uçlarını görebiliyordum. Göğüslerinin dolgunluğunu...

"Kahretsin," diye homurdandım ve aşağı uzanıp kot pantolonumun içinde kendimi düzeltirken, oturma odanın ortasında nasıl görüldüğümüzü hayal ettim. Lucie üzerinde sadece sutyeniyle kanepemin minderlerinin üzerine serilmişti. Ben ise tamamen giyiniktim ve ağzım Lucie'nin bacaklarının arasındaydı.

"Kendine dokun," dedim ona. "Seni yalarken izlememe izin ver."

Bu kez iniltisi vahşi ve yüksekti, vakit kaybetmeden bana itaat etti. Kumaşın üzerinden kendisine dokunmasını bekliyordum ama aksine, ellerini sutyeninin altından içeri soktu ve kumaşın altında parmaklarıyla meme uçlarını sıktı. Sertçe nefes verdi.

"Aiden," diye sızlandı.

"İşte böyle." Ağzımı tekrar ona bastırdım, bu kez daha dağı-
nıktım. Daha serttim. Lucie kalçalarını bana doğru hareket ettirdi ve ben dilimle çalışırken hızı belirlemesine izin verdim. Benden

ihtiyacı olan her şeyi almasına izin verdim; ona uygun bir ritimle kalçalarımı minderlere doğru hareket ettiriyor, rahatlamamanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Bir dahaki sefere üzerimde olmasını istiyordum. Dizleri başımın iki yanında olmalıydı. Yüzüme sürtünürken beni minderlere doğru bastırmalıydı. Ya da belki de onu kanepenin kenarına yatırırdım. Ellerimle onu iki yana açıp arkasından yerdim.

Lucie inleyerek orgazm olurken onu takip ettim; bacaklarını kapatmasına izin vermedim, onları tekrar açması için onu teşvik ettim ve onu minderlere bastırarak her ânından zevk aldım. Orgazmı şiddetli ve ağır bir şeye dönüşürken hıçkırığa benzer bir ses çıkardı; elinin tersini gözlerine bastırmuş, yüz hatlarına acı verici bir haz kazınmıştı.

Titremeleri dindiğinde klitorisini son kez nazikçe öptüm, sonra dizlerimin üzerinde doğrularak ona baktım.

Sutyeni çıplak memelerinin üzerine kaymıştı, saçları darmadağınktı ve gözleri parlıyordu. Yüzü kızarmıştı, göğsü yükselip alçalıyordu.

Daha önce kimseyi bu kadar çok istediğimi sanmıyordum.

Kemerimin tokasını çözdüm, deriyi köprülerden geçirdim. "Sen malzeme dolabından çıktıktan sonra kendime dokunmak zorunda kaldım. Bunu biliyor muydun?"

Lucie başını iki yana sallayıp baygın gözlerle bana baktı. "Bilmiyordum– bunu bilmiyordum," dedi nefes nefese. "Sen–"

"Yumruğumu becerip şu anda sana yapmak üzere olduğum şeyi düşündüm." Avucumu karnına bastırıp parmaklarımı genişçe açtım, başparmağım bacaklarının arasındaki oyuğa daldı. O kadar ıslaktı ki dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. *Kahretsin*, bu kadın... "O malzeme dolabında durup penisimi kavradım ve istediğim gibi elimi iç çamaşırının içine soksaydım neler olacağını düşündüm. Ne kadar ileri gitmeme izin vereceğini merak ettim.

1 Bir yardım kampanyası tişörtünü mahvettim. Onu tuvaletteki çöp kutusuna, bir sürü kâğıt havlunun altına gömmek zorunda kaldım. Yine de faydası olmadı."

Lucie kalçalarını kıpırdatarak beni istediği yere çekmeye çalıştı. Yavaş ve ölçülü bir şekilde onu okşamaya devam ettim, diğer elim kot pantolonumun fermuarıyla uğraşıyordu. "Neyin faydası olmadı?"

"Seni istediğim için o erzak dolabına geri döndüm. Kendime engel olamadım." Kulağa bir itiraf, bir özür gibi geliyordu. Mümkün olsaydı bile onu arzulamayı bırakacağımı sanmıyordum. Bu hisse bayılıyordum. Sanki Lucie'nin etrafa saçtığı gün ışığının keyfini çıkarıyordum.

"Ben de." Lucie inlerken parmakları bileğime dolandı. "Aiden. Lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Birden fazlasını istediğini söylemiştin, değil mi? Öyle değil mi?" Klitorisini okşayan başparmağımı hızlandırdım; özensiz ve sert olmak için kendime izin verdim. Elimini çevirip bir parmağımı içine soktum, sonra bir tane daha ekledim. Lucie'nin tüyleri diken diken oldu. "Bunu benden güzelce iste."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Kollarını başının üzerine koyup kendini benim için esnetti ve onu tekrar kıskırtan yavaş ve sistemli çalışmama teslim oldu. Başını yana eğip vücudu boyuncaca beni izledi.

"Lütfen, Aiden. Lütfen beni boşalt."

"Kahretsin," diye homurdandım, dirseğim altımda çöktü ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Yalvarmasını istiyordum ama o dolgun, şişmiş dudaklarından çıkan kelimelerin üzerimde nasıl bir etkisi olacağını fark etmemiştim. Bir parmağımı daha içine sokup hepsini öne doğru kıvırdım. Lucie'nin vücudu gerilip gevşedi.

"Güzel," dedim yan tarafını hafifçe okşayarak. "Hâline bak. Bunu kaldırabilirsin, değil mi?"

Lucie kollarını omuzlarıma dolayıp başıyla onayladı. Titremeye başladığını hissedene dek onu öptüm. Başını tekrar kanepe min minderslerine yasladı, uylukları elimi sıkıştırıyordu. Bu kez orgazm olurken gülümsedi ve boğazının derinliklerinden bir inilti koptu.

Lucie'nin boynundan başlayıp hızla inip kalkan göğsüne doğru yayılan kızarıklığa yaklaşıp, "İnanılmazsın," diye mırıldandım. Sutyenin askısına bir öpücük kondurdum. "Daha fazlasını ister misin?"

Başını salladı, elleri tişörtümün altında yavaşça yukarı ilerledi. Tişörtümü çekiştirince bir elimi omzuma götürüp onu ortasından tuttum. Ellerimiz orada bir süre mücadele ettikten sonra Lucie tişörtü başımın üzerinden çekip çıkardı ve kendi tişörtüyle aynı yöne doğru fırlattı. Dudaklarını ıslatarak bana bakıp avuçlarını göğsüme koydu. Boynumdan hiç çıkarmadığım kolyenin hatlarını takip etti ve o an şefkat, damarlarımda kükreyerek doluşan şehvetle mücadele etti. Ona kolyeyi bana şans getirmesi için taktığımı söylemiştim ve şu anda şansımın yaver gittiğini hissediyordum. Sanki dilemeye cesaret edemediğim her dilediğim gerçekleşmişti.

"Prezervatifin var mı?" diye sordu Lucie kısık bir sesle.

Başımınla onayladım. İki gün önce anlık bir dürtüyle köşedeki dükkândan naneli çikolatayla birlikte aldığım, açılmamış bir kutu prezervatif ilaç dolabımın alt rafında duruyordu.

Elimi bacaklarının arasından çekip karnında gelişigüzel şekiller çizdim. Parmaklarım hâlâ ıslaktı. Gözlerimi ondan alamıyordum. Lucie bacaklarını hareket ettirip diziyi yan tarafıma dokundu. "Gidip onları almak ister misin?"

Eğilip meme ucunu ağzıma aldım. Gösterdiğim ilgiden teni şimdiden morarmaya başlamıştı, bu hâlinin bir fotoğrafını çekip onu bastırmak ve çerçeveletmek istiyordum. "Hımm?"

Lucie bir kez daha elini saçlarımin arasına soktu ve burun buruna gelene kadar beni kendisine çekti. *Kahretsin*. Belki de otoriter olunmasından hoşlanan tek kişi o değildi.

"Prezervatifleri getir." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Lütfen."

Üzerinden kalkıp sendeleyerek merdiveni çıktım, Lucie'nin boğuk kahkahası arkamdan geliyordu. Banyodaki ilaç dolabını neredeyse duvardan sökecektim; prezervatif kutusunu alırken

telaşa kapıldığım için raflardan biri çöktü. Diş macunu, deodorant ve tarihi geçmiş bir şişe ibuprofen, ilaç dolabından çıkmış bir pinyata gibi yere saçıldı ama umurumda değildi. Lucie'nin yanına dönmek dışında hiçbir şeyi umursamıyordum.

Lucie sutyenini arkasına atmıştı, cırılçıplaktı ve darmadağın saçlarıyla minderlerden oluşan kalenin ortasında beni bekliyordu. O hâlini görünce en alt basamakta sersemlemiş gibi durdum.

"Vay canına," diye fısıldadım.

Saçını kulaklarının arkasına sıkıştırıp kıkırdağındaki metal halkalardan biriyle oynadı. "Sutyen pek seksi değildi." Suratını ekşitti. "Seni- seni beklemiyordum."

Ben de, demek istedim. Birdenbire karşıma çıktın ve neye uğradığımı şaşırdım. Lucie'nin *bu* geceyi kastettiğini biliyordum ama ben haftalar öncesini kastediyordum. Telefon hattında ateş püskürerek kükrediği ve beni Tanrı bilir neyle suçladığı geceyi. Güçlkle yutkunup gözlerimi kıvrımlarından ayıramadan kot pantolonunun fermuarını indirdim. Penisim patlamak üzereymiş gibi hissediyordum. Birini hiç bu kadar istememiştim.

"Sen-" Ne diyeceğimi bilemedim. Üzerimde sadece *boxer*ım kalana dek kot pantolonumu kalçalarından aşağı indirdim. Lucie'nin gözleri bir rota planlıyormuş ve notlar alıyormuş gibi vücudumda dolaştı. "Sutyen oldukça seksiydi."

Lucie olduğu için seksiydi. Gösterişsizdi. Son derece gerçekçiydi.

Ayrıca yardım kampanyası tişörtünü mahvetmem gerektiği bir sonraki sefer için tamirci/çekici kamyonet fantezime çok uygundu.

"Öyle mi?" Lucie'nin dudaklarında bir sırtış belirdi. "Onu tekrar takmamı mı istiyorsun?"

Başımı iki yana sallayıp minderlerin kenarına dizimi koyarak tepesinde durdum. Prezervatif kutusunu kenara attım, sonra elini tutup parmaklarımızı birbirine kenetledim. "Hayır. Böyle kal. Seni görmek istiyorum."

Altdudağım ısırıldı ve onu minderlere doğru yönlendirmeme

izin verdi; arkasına yaslanırken altımda bir çiçek gibi açtı. Eklemelerimi yanağında, boynunda ve dolgun göğüslerinin üzerinde gezdirdim. Oturma odamın loş ışığında teni neredeyse parlıyor gibi görünüyor, açık pembe ve mercan rengi fırça darbelerini andırıyordu. Bunu birçok kez –duşta, yatak odamda tek başıma– hayal etmiştim ama gerçeği çok daha iyiydi. Gerçek doğruydı.

Meme uçlarına dokunduğumda derin ve titrek bir şekilde iç çekti; içimden oylanmak geldi ama bunu yapmadım. Dolgun kalçalarına ve karnındaki hafif yara izlerine doğru devam ettim. Sevimli göbek deliğine ve bacaklarının arasındaki sıcaklığa. Kalçasını okşayıp elimi dizinin altına koyarak uzun bacakları arasında kendime yer açtım.

Ah, şu bacakları... Sırf bacakları hakkında aklımdan binlerce uygunsuz düşünce geçmişti.

“Bir şey söyle?” dedi Lucie, uzun süre ona bakınca. Gözlerimi gözlerine çevirdim. “Sessizsin,” diye açıkladı yine küpeleriyle oynarken.

Nutkum tutulmuştu. Son derece gerçekçi bir rüyanın ortasında olup olmadığımı anlamaya çalışıyordum. Kimse bana Lucie gibi bakmamıştı; sanki arzu, rahatlık ve şefkate karışmıştı. Gecenin bir yarısı edilen kısık sohbetler. Masanın altında birleşmiş dizler. Kalbimi hedef alan, naneli çikolata paketlerinden yapılmış küçük, kâğıt uçaklar.

Tıkırdayıp duran saatimiz bir başka boyuttaymış gibiydi. Lucie altımda çırılçıplak yatarken, benden başka biri için yaratıldığı gerçeğini kenara atmak oldukça kolaydı. Ve o kişiyi bulmasına yardım etmem gerektiği gerçeğini de.

Oturma odamın zemininde onu becermemem gerektiği gerçeğini de.

“Motor fonksiyonlarımı geri kazanmaya çalışıyorum,” dedim ona dürüstçe. *Seni ezberlemeye çalışıyorum.*

Lucie kahkaha atarken ona gülümsedim. Göğsümü onun ki ne yaklaştırdım, kolyem memelerinin arasında toplandı. Lucie

parmaklarını kolyenin ucundaki halkaya geçirip beni kendisine doğru çekmek için onu kullandı.

"Sunî teneffüse mi ihtiyacın var?" diye sordu hırıltılı bir sesle.

Dudaklarının yanındaki küçük çukura doğru gülümsedim. "Fena olmaz."

Lucie çenemi tutup beni öptü, başka bir şey yapmak istemiyormuş gibi beni kendisine yakın tutarak dilini ağzıma daldırdı. Altımda bacaklarını ayırdı, ayak bileğini uyluklarımın arkasına koydu ve vücudu bir sarmaşık gibi etrafıma dolandı. Onu *boxer*ımın üzerinden hissedebiliyordum; sıcak, ıslak ve karşı konulmazdı. Kalçalarımı onunkilere sürtüp inledim.

"Seni görmeme izin ver," dedi Lucie nefes nefese.

Dudaklarına uzun bir öpücük daha kondurduktan sonra önünde dizlerimin üzerinde doğruldum.

"Hadi," dedim ona, baygın gözlerle bana bakmasını memnuniyetle izledim. "Beni dışarı çıkar," dedim hırıldayarak.

Geri kalan taleplerim damağıma yapışıp kaldı. *Dokun bana*, demek istedim ona. *Sarıl. Bana senin de hissettiğini söyle.*

Lucie doğrulup ellerini kalçamdaki şeridin altına sokarak *boxer*ımı aşağı indirdi. Beni gördüğünde dudaklarını yaladı ve göğsümün ortasında kızgın, sahiplenici bir his belirdi. Bu şekilde baktığı tek kişi olmak istiyordum.

"Pekâlâ," dedi. Hafifçe kalçama dokundu ve parmaklarını karnımda gezdirip sıcak ve sert olduğum yere indirdi. "Pekâlâ," dedi tekrar.

Lucie elini penisime dolayıp sıktı, sonra uzunca bir kez okşadı. Onunla çok iyiydi. Ona sunduğum her meydan okumaya karşılık veriyor, beni her fırsatta şaşırtıyordu. Beni okşamaya devam ederken başımı geriye attım, tavana bakarken vücudum gerilip titredi. Üç kışkırtıcı harekete daha izin verdikten sonra bileğini kavradım.

Lucie dilini dişlerinin arasmda sıkıştırmış, koyulaşmış gözlerle bana bakıyordu.

"Beni istiyor musun?" diye sordum.

Lucie başıyla onayladı. "Evet."

"Öyleyse uzan."

"Böyle mi?" diye sordu Lucie, tekrar minderlere uzanıp bacaklarını iyice açınca ağzım kurudu. Bacağının iç kısmında ağzımın şeklinde bir morluk vardı.

"Evet," diye hırıldadım. "Öyle."

Parmaklarımı ayak bileğine doladım. Avucumu, kalçasını kavrayıp onu kendime çekene dek yukarı kaydardım. Penisimi ona bir kez sürttüm ve Lucie'nin kirpikleri titredi. Aynı şeyi tekrar yaptım ve ikimizden de birbirine benzer haz dolu sesler çıktı.

"Prezervatif," dedim dişlerimi sıkarak. "Bir prezervatif çıkar. Lütfen."

"Çok kibarsın," dedi kutuyla uğraşırken.

Ellerimi sıktım. "Dürüst olmak gerekirse, çok kaba olmak üzereyim."

Dişleriyle prezervatifi yırttı ve üzerime geçirdi.

"Üstesinden gelebilirim," diye fısıldadı. Onunla çılgınca sevişmemek için Orioles'ın ilkbahar takımının oyuncu kadrosunu düşünmek zorunda kaldım. Başının iki yanında kollarım titriyordu. Sırtımın alt kısmında nabzımın atışını hissedebiliyordum.

"Lucie," diye fısıldadım, içine girerken adının tadını dilimde hissetmek istiyordum. Mırıldandı, bacaklarını daha da açarak ellerini yanlarıma sürttü.

"Lütfen," dedi, sesi baldan daha tatlıydı; kontrolümün de direncimin de son kırıntılarını kaybettim. Haftalardır yanında oturmuş umut ediyor, arzuluyor, istiyordum ve şimdi Lucie burada, altımda, etrafımdaydı ve bana lütfen diyordu. Bacağını tuttum ve kendimi ona yerleştirirken yüzünü izledim; kalçalarım ileri ve geri hareket etti, her defasında biraz daha derine gidiyordum. Kendimi içine işlemem gerekiyordu ve ben bunu yaparken o beni izliyordu.

"Beni ne kadar iyi aldığına bak," diye mırıldandım, sesim kısık. Lucie izlemek için başını eğdi ve tamamen içine girip kalçalarımız birleştiğinde yumuşak bir ses çıkardı. "Ne kadar uyumlu olduğumuza bak."

"Ben—" Lucie derin bir nefes aldı. "Sen—"

Başımla onaylayıp gözlerimi sınıksıkı kapattım. Güzeldi. Hem de çok güzeldi. Kirli sakalım Lucie'nin boynunu çiziyordu. Parmaklarım bacağına morluklar oluşturunuyordu. Hareket edebileceğimi sanmıyordum. "Biliyorum."

Kalçalarımı hareket ettirmeye çalıştım ama aniden durdum. Lucie altımda kımıldadı ve hareketsiz kalması için dişlerimi köprücük kemigimin üzerindeki narin teninde gezdirdim.

"Bu hiç de kaba hissettirmiyor," diye fısıldadı kulağıma. Eli omurgamdan aşağı, kalçama doğru kıvrımlı bir yol izledi. Beni ileriye doğru hareket etmeye teşvik etti. "Aslında bu çok hoş hissettiriyor."

"Hoş." Bunu neredeyse bir küfürmüş gibi homurdanarak söyledim ve geri çekilip sert bir hamle yaptım. Lucie boğuk gibi bir ses çıkardı. Yarım kalmış bir kahkahaya benziyordu. "Yine o lanet olası kelime."

"O zaman bana başka bir şey göster," diye mırıldandı, başını minderlere yaslariken. Boynunun uzun hattı geriye doğru kavislenmişti, bir tabloda fırlamış gibi görünüyordu. Yıldızların arasındaki bir şey gibiydi. Kalçalarını hareket ettirip penisime doğru hamleler yaparken, müstehcen bir rüyanın parçası gibiydi. "Kendini tutmayı bırak. Bana hepsini ver."

"Öyle mi?"

Lucie başıyla onaylariken saçı altına sıkışmıştı. "Evet."

Dizlerimin üzerinde doğrulup kalçalarını kaldırdım ve parmak uçlarımı yumuşak kıvrımlarına batırarak onu sabitledim. "Buraya gel," diye emredip onu bacaklarını sırtıma dolamaya teşvik ettim. Kaba ve sert bir sürtünmeyle içine girdim. "Bana bunun hoş olduğunu söylemeyi ihmal etme."

Ama ona herhangi bir şey söyleme fırsatı vermedim. Çünkü vücudum konuşmanın kontrolünü devralmıştı; orgazma yaklaşan Lucie'nin iniltileri, sızlanmaları ve boşalmaya yakınken çıkardığı o tiz, nefes nefese iç çekişleri aramızdaki havayı dolduruyor, bana sualtındaymışım gibi hissettiriyordu. İliklerime kum dolmuş gibiydi. Tenimin altında şimşekler çakıyordu. Ba-

caklarım titreyene kadar üzerinde hareket ettim; onu kendime yakın tutmak için bir elimle kışını sıkıca kavırıyor, diğeriyle karının alt kısmına bastırıyordum, ta ki o da benim gibi titreyene kadar. Başparmağımı aşağı götürüp bacaklarının arasındaki hassas noktam üzerinde gezdirdim; Lucie gövdesini bana yaklaştırdı, omuzları minderlere baskı yapıyordu ve kalçaları bana doğru daha sert bir şekilde gidip geliyordu.

“Hâlâ hoş mu?” diye dişlerimi sıkarak sordum. Dizlerimin kanepelerine baskı yapan yerleri titriyordu.

“Çok hoş,” diye inledi Lucie. “En hoş.”

Nefes nefese kahkaha atıp memelerinin arasına bir morluk bırakmak için başımı eğip emdim. “Seni bekletmem gerekir,” diye tenine doğru mırıldandım. Kalçalarımı yavaşlatınca sızlandı. “Bu da hoş olur, değil mi?”

Lucie tırnaklarını kollarıma geçirdi. “Geri alıyorum. Hiç hoş değilsin.”

Boynuna bir öpücük kondurdum. Elimi çenesine dolayıp ağızla ağızını yakaladım. Lucie’yi sıkıca tuttum ve ben içinde hareket ederken beni izlemesini sağladım. “Değil miyim?”

“Hayır.” Lucie başını iki yana salladı, gözkapakları ağırlaşmıştı. “Gerçekten çok ama çok kötü birisin.” Elini bacaklarının arasında elimin üzerine koyup beni daha sert bastırmaya teşvik etti. Gözlerim kararmaya başladı.

Nezakete dair her şeyi kaybedip içinde hızla hareket etmeye başladım. Lucie onu yere doğru becerirken yarı kapalı gözlerle bana bakıyordu ve parmağım birleştiğimiz yerin üzerindeki o noktayı okşuyordu. Ağızımdan saçma sapan kelimeler dökülmeye başladı. Onunla sevişmeyi hayal ettiğim yerler. Radyo istasyonunda kazaklarının altına giydiği ince, beyaz tişörtlerden ne kadar nefret ettiğim ve onları ne kadar sevdiğim. Tulumunun beni çıldırtması ve fermuarını dişlerimle açmak istemem... Gülüşünü ne kadar sevdiğim. Kahkahasını. Adımı o kısık sesiyle söyleyişini... Kontrolde çıkmıştım, filtrem kalmamıştı, Lucie’nin çıkarıldığı her kesik sesle birlikte daha da yükseğe tırmanıyordum.

Lucie orgazma ulaşmadan önceki saniyelerde bunu hissettim.

Altımda kaskatı kesildi; kıpkırmızı dudaklarından adım sessiz bir nefes gibi dökülürken vücudu etrafımda kasıldı. Birkaç şiddetli, telaşlı darbe boyunca ben de kendimi ona –ona doğru– bıraktım ve Lucie’nin boğazından boğuk bir inilti koptu.

Boşalırken ismini mırıldandım, gözlerimin arkasında ve tenine bastırduğım avuçlarımın altında kıvılcımlar çıkıyordu. Kanepe’nin minderleri ayrıldı ve ortada bir yere sıkıştık. Lucie tırnaklarını omuzlarımda gezdirirken ürperdim. Bacaklarım tamamen uyuşmuş, boğazım kurumuştu.

“Haklıydın,” dedim kelimeyi ağzımda geveleyerek.

Lucie tepeme bir öpücük kondurdu. “Hangi konuda?”

“Bu hoştu.”

Kıkırdayıp yan tarafımı çimdikledi.

* * *

Anlaşılan, ananaslı pizza çok lezzetliydi.

Özellikle de oda sıcaklığında, çıplak Lucie bana yaslanırken tüketildiğinde.

Lucie bir parça ananas çalıp kenara atılmış çarşaflardan yaptığı battaniye yuvasına girdi. Seks ve domates sosu gibi kokuyordu.

Çenesini eline yaslayıp, “Pizzayı seveceğini biliyordum,” diye beni suçladı. Boynunda oluşmaya başlayan birkaç morluktan aşırı derecede memnundum.

Az önce aldığım koca lokmayı yuttum. “Pizza idare eder.”

“Dört dilim yedin.”

Beş dilim yemiştım ama buna dikkatini çekmeye niyetim yoktu. Hayatımda hiç bu kadar kusursuz bir an yaşamamıştım. Lucie bacağını üzerime atmıştı, açık teni beyaz çarşaflara sarılıydı ve pizzamın üzerindeki malzemelere el koyuyordu.

“İştahım açıldı,” dedim. Yüzü kızarıncı eğilip dudaklarımı yanaklarına değdirdim. Çünkü bunu yapabilirdim. Çünkü haftalardır kendi kendime bunu yapmamamı söylemiştim. Çünkü son on senedir kendime hiçbir şeyi istememem gerektiğini söy-

lüyordum ve Lucie uzanıp yakalamak için kendime izin verdiğim ilk şeydi.

Elini boynuma dolayıp sıktı. "Sanırım... artık gitmeliyim." Midem düğümlendi ve kulağının arkasındaki boşlukta hırıldadım. Gitmesini istediğim tek yer merdivenin tepesindeki yatak odamdı. Sonuçlar hakkında daha sonra endişelenebilirdim.

"Hayır."

Lucie güldü. "Hayır mı?"

"Bence kalmalısın," dedim ona, iki parmağımı çarşaflardan oluşan giysisine sokup onu çektim.

Yüzü utangaçtı. Gülümsemesi hoşnuttu. "Kalmamı mı istiyorsun?"

Başımınla onayladım. "Hı-hı." Çarşaf kucağında birikene kadar onu biraz daha aşağı çektim. Elimini göğsüne koyup avucumu onunla doldurdum. "Seni ikna etmeme mi ihtiyacın var?"

Kucağıma oturup kollarını omuzlarıma doladı.

"Sadece hoş olacaksan," diye kulağıma fısıldadı.

ARAYAN: Daha ne kadar programa devam edeceksin?

LUCIE STONE: Ah. Şey, aslında emin değilim. Sanırım bu Aiden'a bağlı.

AIDEN VALENTINE: Bana bağlı değil. Sana söyledim. Patron sensin.

LUCIE STONE: Bu küçük stüdyoyu benimle paylaşmaktan bıkmadın mı?

AIDEN VALENTINE: Hayır.

AIDEN VALENTINE: Peki sen bu küçük stüdyoyu benimle paylaşmaktan bıkmadın mı?

LUCIE STONE: Hayır.

ARAYAN: O hâlde kalacak mısınız?

LUCIE STONE: Hayır, hayır. Kalmayacağım. Sadece henüz ne zaman ayrılacağımı bilmiyorum.

AIDEN VALENTINE: İşte yanıtın.

ARAYAN: Bu bir yanıt... sayılmaz.

28

LUCIE

Mutfağımdaki kahve makinesine boş gözlerle bakıp varlığımı sorguluyordum.

Eve yirmi dakika önce gelmiştim ve pek bir şey yapmamıştım; Geçmişin Tatmin Edici Cinsel Maceraları Hayaleti gibi evin içinde dolaşıp duruyordum. Belki de Şimdiki Zamanın Azgın Hayaleti gibiydim? Bilemiyordum.

Seksin *böyle* olması mı gerekiyordu? Patty'nin seks yapmam için sürekli bana bağırıp durmasına hiç şaşırmamak gerekirdi. Hem iliklerime kadar yorgun düşmüştüm hem de sevinçten içim kıpır kıpırdı. Sanki on bin sene uyuyabilir ya da Chesapeake Körfezi boyunca yüzebilirmişim gibi hissediyordum.

Ön kapım ardına kadar açıldı ve basamaklarda yukarı doğru koşan ayak sesleri duydum. Maya dalgın bir şekilde seslenerek beni selamladı; bu sabah Aiden'a sadece bir kez teslim olduğum için memnundum. Çünkü kızım tezgâhta kâsesine Froot Loops doldururken mutfğa çaktırmadan girseydim ona bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

O sırada parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek birbirine giren tutamları açmaya çalıştım. Aiden bu sabah, birlikte duş almamızdan sonra beni banyosundaki tuvalet masasına eğmişti ve parmaklarını saçımın arasına sokup buğulanmış aynada bizi izleyebilmem için başımı geriye çekmişti. Birlikte hareket

eden vücutlarımızın puslu ve belli belirsiz hatlarını düşünürken ürperdim ve karnımın alt kısmına bir sıcaklık yayıldı.

Eğlence istediğimi söylemiştim ve Aiden vaadini yerine getirmişti. Hem de en az dört kez.

"Selam, Lu. Maya'ya üst kata çıkıp Albay Mustard bıyığını yıkamasını söyledim. Eve dönüş yolculuğu boyunca beni çok korkuttu. Dikiz aynasından ona her baktığımda, sanki arka koltukta küçük bir Danny McBride oturuyor gibiydi." Grayson başını kaldırmadan mutfığa girip telefonunda bir şeye bakarak buzdolabına doğru gitti. "Cindy'nin annesinin tam bir cadı olduğunun farkında mısın? Holünde en az altı tane 'Yaşa, Gül, Sev' tabelası saydım. Sadece holde. O banyolarda ne olduğunu Tanrı bilir. Bahse girerim, kurutulmuş çiçek aranjmanları vardır, üstelik eğlenceli olanlardan değil. Çocuğumuz üzerinde bırakacağı etki beni endişelendiriyor." Üst raftan bir yoğurt alıp kalçasıyla buzdolabının kapısını kapattı. "Bence artık elemeye başlamamız gerek— *aman Tanrım*, seks yapmışsın."

Kutuyu yere düşürünce yabanmırsinli yoğurt parkeye saçıldı. Grayson gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Aman Tanrım," diye nefesini verdi. "*Aman Tanrım*."

"Kes şunu," diye tıslayıp üst kata çıkan Maya'ya kulak verdim. "Kapa çeneni."

"Kesinlikle olmaz."

"Hiçbir şey olmadı," demeye çalıştım ama hiç inandırıcı değildim. "Ben sadece—"

"Sakın bana yalan söyleme, Lucille. Karşımda çarpık bacaklı bir şekilde duruyorsun ve üzerinde Aiden'ın iki hafta önce giydiğini gördüğüm *sweatshirt* var, ayrıca kahve kupası olmadan kahve hazırlamaya çalışıyorsun."

Tezgâha kahve damlatan kahve makinesine gözlerimi kırpıştırarak baktım. Küfredip kahveyi doldurabileceğim ilk şeye uzandım. Greyfurt şeklinde bir mısır gevreği kâsesiydi.

Grayson parmağıyla beni işaret etti. "Aiden'la seks yaptın."

"Ben—" Yalan söylemeyi düşündüm, sonra buna değmeye-

ceğine karar verdim. *Sweatshirt*ümün kolunu yanağıma sürüp başımla onayladım. "Evet. Evet, Aiden'la seks yaptım."

Grayson ellerini beline indirdi. "Ve?"

"Ve ne?"

"Nasıldı? Bekle, yanıt verme." Arka cebinden tekrar telefonunu çıkarıp onu kurcaladı. "Patty'ye mesaj atmalıyım."

"Patty mi?"

"Patty," dedi Grayson, kaşlarını çatarak konsantre olup hızla bir şey yazdı. Üst katta bir yerde Maya, yüksek sesle Olivia Rodrigo dinliyor, avaz avaz şarkıya eşlik ediyordu. Döşemelerden geçip direkt beynime işliyordu.

Parmaklarımla alnımı ovuşturdum. "Neden Patty'ye mesaj atıyorsun?"

Cümlemi bitiremeden ön kapım tekrar ardına kadar açıldı. Patty bir elinde bir şişe şampanya, diğerinde önlüğüyle mutfığa daldı.

Saat sabahın dokuz buçuğuydu.

Kaşlarımlı çatarak ona baktım. "Buraya koşarak mı geldin?"

"Elbette."

"Neden?"

"Çünkü Grayson şifremizi kullandı."

"Şifre ne?"

"Kayısı reçeli," dedi Grayson, yere çömelip patlayan yoğurdu silerken. Önce ona, sonra Patty'ye ve sonra tekrar Grayson'a baktım.

"*Kayısı reçeli* ne anlama geliyor?"

Patty şampanya şişesini tezgâha koydu. "Seks yaptığın anlamına geliyor, seni küçük sürük. Hadi. Annene tüm detayları anlat."

"Anlatmayacağım— seks yaptığım anlamına gelen bir şifre mi belirlediniz?"

"Diğer şeylerle birlikte," diye mırıldandı Grayson ve yoğurtla dolu kâğıt havluları çöpe attı. Tekrar heyecanla buzdolabına gidip bir şişe portakal suyu aldı. "Aiden'laymış," dedi Patty'ye.

Patty şampanya şişesinin tıpasını çevirmeye başladı. "Elbette,

Aiden'la. Her pazartesi, çarşamba ve cuma o ikisi arzu üzerine ustalık dersi veriyorlar. Baltimore'un yarısı nefesini tutmuş bir şekilde canlı yayında sevişmelerini bekliyor."

"Hı? Anlayamadım?"

Grayson üst dolaplardan üç kadeh alıp onları yan yana dizdi. "Boynunda bir morluk var."

"Boynunda *iki* morluk var."

"Karşınızda duruyorum," diye sözlerini kesmeye çalıştım. Aslında boynumda üç ve bacağımın iç kısmında bir morluk vardı. Onu düşünürken yüzüm kızardı, bu arada Patty ve Grayson yarım metre önlerinde durmuyormuşum gibi hakkımda konuşmaya devam ediyorlardı. *Kâsem*den dikkatle bir yudum aldım ve Aiden'ın dün gece uykusunda etrafıma nasıl sarıldığını düşündüm. Eli çıplak kalçamdaydı, diğer kolunu yastığının altına sokmuştu. Örtülerin altında vücudu zayıf ve rahattı. Mavi-gri gözlerini araladığında yastığın izleri yanağına çıkmıştı.

Uyanınca yaptığı ilk şey bana gülümsemekti.

Sonra beni yüzüüstü çevirip dizlerimi ayırmış ve bana yıldızları göstermişti.

Mısır gevreği kâsesinden yudumladığım kahveme neşeyle gülümsedim.

"Yüzüne bak," diye fısıldadı Patty, kadınlar gecesindeki bir dolarlık *shot*lardanmış gibi mimozasını kafasına dikti. Bardağı tezgâha sertçe koydu. "Penisi büyük mü? Kulağa penisi büyükmüş gibi geliyor."

"Patty. Bu evde çocuklar var."

"Bu evde sadece *bir* çocuk var ve şu anda avaz avaz 'Deja Vu'yu söylüyor. Konuşmamızın tek kelimesini bile duyamaz. Duysa bile, kadın erkek ilişkilerini ona açıkladığında yanındaydım." Patty duraksadı ve gözleri üzerimde dolaştı. "Kesinlikle kocaman bir penis seni yıkıp geçmiş gibi görünüyorsun."

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Maya eğitilmiş ve bilinçli diye annesi ve... penisler hakkında bir konuşmayı işitmesine gerek yok."

Patty kendisine bir kadeh mimoza daha doldurdu. Çok az portakal suyu ekledi. "Demek seni delip geçti?" Şerefime kadeh kaldırdı. "Aferin sana, kızım. Tanrım, seninle gurur duyuyorum."

"Bunu hak ettin, Lu." Grayson kadehini onunkiyle tokuşturdu. "Bu ânı bekliyorduk."

"Seks yapmamı mı bekliyordunuz..." Yüksek sesle *delinip geçmek* diyemedim.

"Eh, hayır. Tam olarak böyle söylenemez. Sadece mutlu olmana sevindim. Mutlu görünüyorsun." Grayson beklentili bir bakışla kahvaltı barında yanındaki tabureye işaret etti. "Gel ve bize her şeyi anlat."

"Hayır, teşekkürler."

Grayson kaşlarını kaldırdı. "Benimle bu yola girmek istiyor musun? Israrcı olabileceğimi biliyorsun. Tüm önemli detayları duyana kadar pes etmeyeceğim."

Pes etmeyeceğini biliyordum. Patty de vazgeçmeyecekti. İki si bir aradayken bir ağaç yonga makinesi kadar becerikliydiler. Mateo olmadığı için sayıca benden üstündüler. Kahve kâsemden beni güçlendirecek bir yudum daha alırken gözlerim ikisinin arasında gidip geldi.

Onu titizlikle tezgâha bıraktım. "Oraya gelemem."

"Neden?"

Bu sabah evinden çıkmadan önce Aiden'in başımdan geçirdiği *sweatshirt*ün geniş kollarının içinde ellerimi ovuşturdum. Aiden dudaklarımı öpüp kalçama bir tokat atmıştı ve eve dönene kadar gülümsemiştim. Boğazımı temizledim. "Çünkü şu anda ayakta durmak daha kolay."

Patty ve Grayson mutfağın öteki tarafından bana ağızları açık bir şekilde bakarken, ağızlarına götürdükleri kadehleri havada asılı kaldı. Sonra ikisi de kahkaha atmaya başladılar. Grayson o kadar güldü ki tabureden kayıp içkilerini içtikleri kahvaltı barının arkasında yere serildi.

Gülümsememi elimin arkasına gizledim.

Maya mutfağın kapısında belirdi, saç ıslaktı ve Albay Mustard bıyığından eser yoktu. Hiç tereddüt etmeden babasının üzerinden atlayıp kollarımın arasına doğru yürüdü ve her zaman kusursuzca oturduğu boşluğa yerleşti. Çenemi tepesine koyup onu sıktım.

"Dün gece eğlendin mi?" diye sordum, mutfağın öteki tarafındaki ciyaklamalara aldırmadan. "Kostümünü beğendiler mi?"

Maya başıyla onayladı. "Evet. Bıyığımı çok sevdiler ve katil oldum. Albay Mustard kütüphanede, elinde şamdanla." Tehlikeli bir nesneyi birinin başına indirir gibi yaptı. "O ikisine neler oluyor?"

Omuzlarımı silktim. "Kimbilir?"

"Sorun değil. Tahmin edebiliyorum."

"Ben de. Öğleden önce şampanya içiyorlar. Bunun babanı kıkırdattığını biliyorsun."

"Üzerindeki *sweatshirt* de onu kıkırdatıyor olmalı."

"Üzerimdeki *sweatshirt*ün nesi var?"

"Senin olmadığı belli. Kolları fazla uzun ve erkek bedeninde," diye Maya dikkatimi çekti. Kollarını indirip geri çekildi. "Üzerinde *Kalp Çıkmazı*'nın logosu var."

"Orada çalışıyorum. Belki de vardiyadan sonra almışımdır."

"*Kalp Çıkmazı*'nın logosunun altında *Aiden* yazıyor."

Ah, kahretsin. Kesinlikle öyle yazıyordu.

Maya'nın arkasında Grayson ve Patty daha çok kahkaha atmaya başladılar. Yanaklarım kıpkırmızı oldu. On iki yaşındaki kızım tarafından rezil ediliyordum.

"Sandığın gibi- biz sadece- "

"Artık senin erkek arkadaşm mı?"

"Benim-" Yardım etmesi için Grayson'a baktım ama barın yan tarafından fırlayan bacaklarından başka bir şey göremiyordum. Kıpırdamadan duruyordu ve yanıtlımı duymayı beklediğini biliyordum. Maya'ya bakıp iç çektim. "Bilmiyorum, tatlım."

"Neden?" Maya kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onun *sweatshirt*ünü giymen büyük bir adım."

“Evet, Lu,” Tezgâhımın öteki tarafında Grayson’ın gözleri belirdi. “Bu *ciddi* demek.”

Ona ortaparmağımı göstermemek için kendimi zor tutup tekrar kızıma baktım. “Bu o anlama mı geliyor?”

Maya başıyla onayladı. “Daisy Wagner, Luke Sinclair’in futbol formasını giymeye başladığında resmen çıkıyorlardı.”

“Daisy Wagner ve Luke Sinclair kim?”

“Liseliler,” diye yanıtladı Patty, şampanyasını hafifçe yudumlarken. Aşağı uzanıp Grayson’ın yerden kalkmasına yardım etti. Ona meraklı bir bakış attığımda omuzlarını silkti. “Yerel dedikodulardan fazlasıyla haberdarım. Maya dükkânda ödevini yaparken beni her şey hakkında bilgilendiriyor.”

Maya, her şeyi bilen küçük bir uzman gibi başıyla onayladı. “Bir erkek arkadaşının olmasını istediğim için o programı aradım, anne. Nasıl olduğu umurumda değil. Bazı şeyleri benden saklamana gerek yok.”

“Güven oyu için teşekkürler, evlat ama,” –omuzlarını tutup onu kendime doğru çevirdim– “senden hiçbir şey saklamıyorum. Aiden ve ben... birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyoruz.” Patty alaycı bir şekilde gülerken onu görmezden geldim. “Ondan çok hoşlanıyorum ama sanırım... sanırım beklentilerimi ana hatlarıyla belirlemeye fazla odaklandım. O ilk gece radyo istasyonunu aradığında, sihir istediğimi söyledim. Hatırlıyor musun?”

Maya başıyla onayladı. “Herkes hatırlıyor, anne.”

“Sanırım o bir yalandı.”

Grayson yavaşça şampanya kadehini tezgâha bıraktı. “Lu. Eğer Aiden’in olmanı istediği şeye uyum sağlamak için fikrini değiştiriyorsan–”

“Mesele bu değil.” Grayson kaşlarını kaldırıncaya omuzlarımı dikleştirip kendi kendime cesur olmamı söyledim. “Değil,” dedim tekrar. “Denemek istemediğimi söylemiştim ama sanırım denemeye korkuyordum. Sanırım kendi kendime sihir, havai fişekler, hayat değiştirecek bir şeyler istediğimi söyleyip duruyor-

dum çünkü bu asla yeterli olmamanın getirdiği hayal kırıklığına dayanmayı kolaylaştırıyordu." Grayson araya girmek için ağzını açtı ama ona aldırmadan hızla konuştum. "Kendi kendime daha iyisini beklediğimi söylersem, o derin yaralar kâğıt kesiği gibi geliyordu. Hiçbir şeyi kaçırmıyordum. Daha iyi bir şeyi bekliyordum. Mutlu sonumu bulacağımı bilmek bana umut veriyordu, anlıyor musunuz?"

"Evet, tatlım. Anlıyorum." Patty'nin sesi nazikti.

"Mükemmel olanı bekliyordum. Masal gibi bir sonu. Ama Aiden haklı." Gözlerimin ardında baskı artsa da yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Öyle bir şey yok. Çünkü bu herkes için farklı, değil mi? Aşk kusursuz değil, öyle işlemiyor. İsteddiğimi sandığım şeyleri istemiyorum."

Maya düşünceli bir şekilde gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ne istiyorsun?"

Aiden'in sabahki hâlini, uykudan karışan saçlarını ve belime doladığı kolunu düşündüm. Radyo istasyonunda paylaştığımız küçük masayı ve orada bana nasıl yer açtığını. Yassı taşlarla döşenmiş bir arasokakta adımı duyduğum ve Aiden'in sokak lambalarının arasında belirdiği ânu. Kalabalık bir kahvaltı masasında tek kelime etmeden bana uzatılan bir tabak kızarmış ekmeği. Üzgün gözlerini ve dikkatli gülümsemesini, kendisini gizlemesini. Karanlıkta, bir rüyanın sınırında fısıldayan o sesi:

Bence sen sihrin ta kendisisin.

Kahve kâsemi aldım. "Kusursuz bir şey istemiyorum; dürüst bir şey istiyorum. Benim olabilecek bir şey." Maya'nın elini tutup parmaklarımızı birbirine kenetleyerek sıktım. "Sanırım kendi sihrimi yaratma vakti geldi, evlat."

* * *

Radyo istasyonuna her zamankinden on beş dakika önce gittim ve Aiden'ı dinlenme odasında, kahvesini sakladığı Noel temalı kurabiye kutusuna sanki ailesine küfretmiş gibi dik dik bakarken buldum.

“Umarım başka biri kahveni çalmıyordur,” dedim kapıdan, ceketimi çıkarırken. Kutu Aiden’ın elinden kaydı, onu son anda yakaladı ve parmak uçları kutunun kenarında göçükler oluşturdu. Sırıttım. “O benim işim.”

Aiden’ın gözleri benimkilerle buluştu ve en sevdiğim çarpık gülümsemesini takınırken gözlerinin kenarındaki çizgiler içtenlikle belirdi. Günün büyük bir bölümü boyunca –lastikli çarşaf-
ların nasıl katlandığı, üzerine *ranch* sosu dökülmüş ananaslı piz-
za (iğrenç, kalsın) ve kahve kâsesinin faydaları gibi saçmalıklar
hakkında– mesajlaşmıştık ama onu görmek göğsümün ortasında
bir yerde şiddetli bir kimyasal tepkimeye sebep oldu.

Kapıdan uzaklaştım ve kendimi üzerine atmak gibi aptalca
bir şey yapmamak için kenara istiflenmiş peçeteleri düzenlemek-
le meşgul ettim.

Aiden boğazını temizledi ve kurabiye kutusunu bakmadan
arkasındaki tezgâha koydu. “Kimse kahvem çalmıyor.”

“Gücendin mi?”

“Henüz değil.” Dunkin’ Donuts peçetesini sabırla katlayıp
diğerlerinin üzerine koyuşumu neşeyle izledi. “Orada ne yapı-
yorsun?”

“Burada mı?” diye sordum.

Aiden başıyla onayladı.

“Ah. Ortallığı düzenliyorum.”

Bana bir adım yaklaştı ve mırıldanarak bu saçma sapan yap-
tığım işe ilgi gösterir gibi yaptı. “Hep dinlenme odasında daha
iyi düzenlenmiş kâğıt ürünlere ihtiyacımız olduğunu söyleyip
duruyordum.”

Başımınla onayladım ve sırtıttığımı görmemesi için dudaklarımı
birbirlerine bastırdım. Eklemlerini ön kolumda gezdirecek kadar
yakındı ve kazağımın altında tüylerim diken diken oldu. “Temiz
bir dinlenme odası,” –Aiden öne doğru eğilip burnunu boynu-
ma yasladığında hızla nefesimi tuttum– “elveriştir,” diye bece-
riksizce cümlemi tamamladım.

“Lucie,” dedi tok bir sesle ve gülümsemesini omzumla boy-
num arasına gömdü. Bir öpücükle ismimi vurguladı.

Ona biraz daha yer açmak için başımı geriye eğdim.

“Peçeteleri bırak.”

“Pekâlâ,” dedim gelişigüzel bir şekilde ve onları hemen bıraktım. Geri dönüştürülmüş kâğıttan kar taneleri gibi yere düştüler.

“Güzel,” diye Aiden kulağımın dibinde fısıldarken, bir elimle *sweatshirt*’ünü kavradım. Vardiyamızdan önce sohbet edebilmeyi umuyordum ama bu da iyiydi. Bu her neyse. “Dün gece evimde çıkardığın tüm sesleri düşünmemeye çalışarak seninle birlikte bir kabinde üç saat boyunca oturmak zorunda kalmadan önce seni öpmek istiyorum. Tamam mı?”

Aptallaşmış gibi başımla onayladım. “Evet. Kabul ediyorum.”

Kahkahasının göğsüne sıkıştığını görebiliyordum. Baskısının altında göğüs kafesi genişlemişti. “Harika. Buraya gel.”

Gerçi hiçbir yere gitmeme izin vermedi. Başımın arkasını kocaman avucuyla kavradı ve ağzımı kendisinininkine çekti. Öpücüğü şaşırtıcı şekilde tatlıydı. Altdudağımı hafifçe emip dişlerini geçirdi ve diliyle bana sataştıktan sonra geri çekildi. Omzumun üzerinden açık kapıya doğru baktıktan sonra gözlerini gözlerime çevirdi. İfadesinde bir şeyler titredi ve elini başımın arkasından indirdi.

Ama elini fazla uzağa götürmeden onu yakaladım. Maya’ya kendi sihrimi yaratmak istediğimi söylemiştim ve sanırım bu şekilde başlıyordu. Dinlenme odasında cesur olup Aiden’a ne düşündüğümü söyleyerek.

“Seni özledim,” dedim kısık bir sesle, itirafımın etkisiyle yanaklarım yanmaya başladı. Geçen gece vücudum her türlü uygunsuz şeyi yapmıştı ama bunu söylerken yüzüm kızarıyordu. Gülünç bir insandım. “Bunu söylemem muhtemelen doğru değil ama seni özledim.”

Aiden sessizdi ve ifadesi anlaşılmazdı. Kalbim göğsümde tekledi ve pişmanlığın beni yutmasına izin vermemeye çalıştım. Çok fazla. Çok erken. Bu oyunun kurallarını hâlâ bilmiyordum ve—

Aiden başparmağıyla hafifçe çeneme dokunup yüzümü yüzüne doğru çevirdi. Gözleri nazik, gülümsemesi yıkıcıydı; onu daha önce bu kadar güzel gördüğümünden emin değildim. Elimi boş anahtarlığının asılı olduğu göğsünün ortasına bastırdım. Bu kez bana şans getirmeliydi.

“Eğer bunu söylemen doğru değilse, o hâlde doğru şeyi istemiyorum,” dedi bana. “Ben de seni özledim.” Aiden ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve elini aşağı indirdi. Arkamdaki kapıya çaktırmadan bir bakış daha attı. “Nasıl– bunu nasıl oynamak istiyorsun?”

“Oynamak mı?”

Aiden başıyla onayladı. “Evet. Sana uyacağım. Neye razıysan.”

Denklemin bir kısmını gözümünden kaçırdığımı düşündüm. O sabah taktığım küpelerden birini çevirdim. Maya’nın doğum günümde bana aldığı küçük, kırmızı bir kalp şeklindeydi. “Neye razıysam mı?”

Aiden sabırlı bir şekilde tekrar başıyla onayladı. “Bunu daha önce konuşmamız gerekirdi ama dikkatim dağınıktı.”

Aiden’ın gözlerinin kararmasını, gözbebeklerinin mavi-gri gözlerinde kocaman olmasını izledim. Geçen sabah evinden dört denemede ayrılabilmişim ve elimi kaldırıp başparmağıma bulaşan çilek reçelini emerken kesinlikle sohbet etmiyorduk.

Titrek bir iç çektim.

“Evet, sanırım bu konuda konuşmadık.” Sallanıp ona baktım. Daha önce hiç mutfak masasında seks yapmamıştım. Bu... benim için yeniydi. Aiden da o ârı hatırlıyormuş gibi altdudağını ıslatıp bana baktı. “Sence... bilemiyorum. Normal davranabilir miyiz? Birlikteyken genelde nasıl davranıyorsak öyle yapabilir miyiz?”

Rol yapmak istemiyordum ama bunu kimseye açıklamak da istemiyordum. Şimdilik sadece ikimizin bilmesi hoşuma gidiyordu. Küçük sırrımızdı. Daha önce kendime ait bir şeyim olmamıştı ve Baltimore’daki herkes ve onların teyzeleri yorum yapmadan önce bir süreliğine Aiden konusunda açgözlülük yapmak istiyordum. Yayında bundan bahsetmek zorunda değildik, değil mi? Bu sadece bize ait bir şey olabilirdi.

Aiden ellerini ceplerine soktu. Bir şey söylemek ister gibi bir hâli vardı ama sonra tekrar kapıya baktı, elini çenesine sürttü ve bunu yapmayı zorla bırakmasını izledim.

Bana hafifçe gülümsedi. "Elbette," dedi. "Bunu yapabiliriz."

Koridordan sesler geliyordu. Jackson ve Eileen aynı anda üç konuda tartışıyor gibilerdi. Bize doğru yaklaşıncı cümlelerini seçebildim: "Old Bay her şeye yakışır, saçmalama," ve "Keşke hava durumunda *kum fırtınası* sözcüğünü daha sık kullansan," ve son olarak, "Merkür gerilemiyorsa, Aiden'ın tavrını nasıl açıklıyorsun?"

Sonuncusu beni güldürdü. Aiden gözlerini devirdi ama bir adım geri çekilip aramıza mesafe koyarken gülümsemesini gizlemeye çalıştığını gördüm. Jackson ve Eileen hâlâ tartışarak odaya girip köşedeki kahve demliğine doğru gittiler; Aiden ise o beni öperken elimden düşürdüğüm peçeteleri toplamak için eğildi.

Her şey her zaman olduğu gibiydi.

Aiden ve Jackson kahve hakkında tartışıyorlardı. Maggie ofisinden başlangıç saatini hatırlatmak için bağırdı. Yayın kabininde Aiden'ın yanındaki yerime oturduğumda vücudu masanın altından benimkine çarptı. Ona biraz daha yaklaşıp ayağımı ayağının arkasına koydum ve onun da her iki ayağını benimkine bastırması hoşuma gitti. Kucaklaşıyor gibiydik. Kahve içip arayanlarla sohbet ederken gözümün ucuyla onu süzüyordum ama en sonunda Aiden elini dizime indirip başparmağını kot pantolonumdaki yırtığın üzerinde gezdirdi. *Uslu dur*, dedi sadece ağzım oynatarak. Amaçsızca bir şeyler karaladığım not defterime bakıp mikrofona hızla nefesimi vermemeye çalıştım. Programın sonunda, Aiden beni arabama kadar geçirdi ve kulağımın altına bir öpücük kondurdu. Küçüktü. Çabuktu. Buna ek olarak bana göz kırpıp elimi sıktı. Bu bir sırды. Bir sözdü.

Ancak eve dönüp Aiden'ın *sweatshirt*ünü pijama niyetine giydikten sonra yorganımın altına girdiğimde, yüzündeki ifadeyi yeniden düşündüm.

Bir an için hayal kırıklığına uğramış gibi görüldüğüne yemin edebilirdim.

AIDEN VALENTINE: Bir sonraki bölümün sponsoru Matthew's Pizza. Salı günleri paket tartları yüzde elli indirimli almak için uğramayı unutmayın.

AIDEN VALENTINE: Ananaslarının çok güzel olduğunu duydum.

LUCIE STONE: Ah, demek artık pizzanın üzerinde ananas seviyorsun.

AIDEN VALENTINE: O noktaya geliyorum.

LUCIE

Akşam yemeğinden sonra bulaşıkları yıkarken bir şarkı mırıldanıyordum ve arkamda Maya, dün okuldan eve dönünce ayakka-bılarını her nereye attıysa onları bulmaya çalışıyordu. Pencere aralıktı, ev ödevinden sonra pişirdiğimiz kurabiyeler hâlâ sıcaktı ve göğüskafesimin altına sıkışan his her nefesimle birlikte genişliyordu. Havada süzölmek gibiydi ama daha iyiydi. Biraz sıkı bir kucaklaşma gibiydi.

Omuzlarımın üzerine atılmış hafif nane kokulu bir *sweatshirt*, benimkine sıkıca yaslanan bir bacak gibiydi.

“Ben bir dâhiyim,” dedi Maya suyu kapattığım anda, hoşnut ve biraz da küstah bir ifadesi vardı. Bu ifadeyi takındığında Grayson’a benziyordu ama bunu ona söylemedim. Anlaşılan, benzerlikler ne kadar güçlü olsa da on iki yaşındaki çocuklar anne babalarıyla kıyaslanmaktan hoşlanmıyorlardı.

Ellerimi kuruladım. “Evet,” diye ona katıldım ve dişlerini göstererek çarpık bir şekilde gülümsedi. Hızla geride bıraktığı çocukluğu bir anlığına belirip kayboldu. Sırtarak karşılık verdim. “Daha açık olmak ister misin?”

Maya parmağını yüzümün önünde çevirip ağzımın kenarını dürttü. “Bu,” dedi.

“Ne?” diye güldüm elini iterek.

“Ve bu,” dedi göğsümün ortasını dürterek. O kıpır kıpır, içi-

mi ısıtan duygunun yaşadığı yeri. "Planım için büyük beklentilerim vardı ama sanırım onları aştım."

Maya'nın planı. Radyo programı. Aşk hayatımı manipüle etmesi.

"Ne umuyordun?"

"Birkaç randevuya çıkmanı umuyordum," dedi Maya, topukları ezilmiş eski Converse ayakkabılarını giyerken. Ona bağcaksız ayakkabılar alacağımı söylemiştim ama anlaşılmaz bir sebepten ötürü ayakkabılarını parçalamakta ısrar ediyordu. "Babam olayı duyunca bir imaj değişikliği olmasını umuyordu." Gücenmiş gibi ufak bir ses çıkardım. "Bir grup adamın senin ilgini kazanmak için rekabet etmesi düşüncesi heyecan vericiydi. Bu kısım oldukça eğlenceliydi. İlk aşama kendine inanmamı sağlamaktı."

"Farklı aşamalar mı var?"

"İkinci aşama ücretsiz yemekler ve seni seven bir kitle yaratmaktı."

Alrumun kırışmaya başladığını hissedebiliyordum.

"Ve üçüncü aşama işi pişirmektir." Maya gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ne? Suratını ekşitme. Bu önemli bir hedefti."

Tanrım bana yardım et. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Bazı fikirlerim var."

"Onları nereden edindin?"

"Söylememeyi tercih ederim." Maya mutfağının ortasında varoluş krizi geçirmiyormuşum gibi omuzlarını silkti. "Devam edelim. Dördüncü aşama umut etmek ama beklentiye girmemektir."

"Öyle mi?" Üçüncü aşamadan sonrasını duymak istediğimden emin değildim. Beynim işi pişirmek demesine takılıp kalmıştı. Hem de kızımın ağzından çıkıyordu.

"Dördüncü aşama âşık olmaktır," dedi Maya, mutfak masasının altında bulduğu diğer ayakkabısı dikkatini dağıttı. Onu almaya çalışırken iki büklüm oldu. "Aiden bir sürprizdi," diye mırıldandı.

Boğazım sıkıştı, midem altüst oldu. Keşke hâlâ bulaşıkları

yıkıyor olsaydım, böylece ellerimi meşgul edecek bir şeyim olurdu. "Ne demek istiyorsun?"

Maya burnunu kaşıdı, sonra sırt çantasını aramaya başladı. "Programı aramadan önce birkaç araştırma yaptım. Çoğunlukla huysuzdu ama yardımcı olmaya razı olabilecek birine benziyordu. Hak ettiğin kişiyi bulmasına yardım edebileceğini düşündüm ama..." Bana sinsice baktı. "Sana kendisini çok çabuk kattı, değil mi?"

"Bilemiyorum. O kadar çabuk olmadı."

Maya çenesini aşağı indirip bana baktı. "Eminim öyledir, anne."

Eleştirilmiş gibi hissettim. "O benim için de şaşırtıcı oldu."

Hep böyle olmaz mıydı? En değerli ve narin şeyler kendiniz için yaptığınız planların arasında belirirdi. Kollarınızın arasında kıpırdanıp dururlardı ve dokuz ay boyunca içinizi ürperten bir paniğin ardından küçük parmaklarını başparmağınızın etrafına dolarlardı. Mutfağınıza dalıp sos ararlardı.

Gecenin bir yarısı gelen telefona bakarlardı.

Aiden ve benim etrafımıza dolanmış bir kurdele vardı. Onu çözmem biraz zaman almıştı ama şimdi ona asılıyordum.

"Her şey düşünüldüğünde, biraz dondurmayı hak ettiğimi sanıyorum," diye ekledi gelişigüzel bir şekilde.

Gözlerimi devirip gülümsememi gizlemek için elimden geleni yaptım. "Dün gece dondurma yedik."

"*Daha fazla dondurma,*" dedi sırt çantasını takıp saplarını düzeltirken. "Haftada en az üç kez."

"Annelerinin aşk hayatına karışanlar karşılığında bunu mu alıyorlar?"

Maya başıyla onayladı. "Bunu resmileştirelim. Asistanlarım asistanlarıyla iletişime geçecekler."

"Anlaşıldı." Saçını karıştırıp onu nazikçe arka kapıya doğru döndürdüm. Grayson'ın verandasında beklediğini görebiliyordum. Mateo mutfakta koşturup duruyordu, muhtemelen Grayson'ın bu gece pişirdiği yemeği kurtarmaya çalışıyor olmalıydı. "Babalarına iyi davran, evlat."

Maya hoplayarak basamaklardan inerken sırt çantası onunla birlikte sıçradı. Son basamakta durup yarı yarıya arkasını döndü; saçları omuzlarına dökülürken düşünceli görünüyordu. Kalbim göğsümün tam ortasında acı veren bir hayranlıkla çarptı.

“Bana sürekli ihtiyacın olan tüm sevgiye sahip olduğunu söyleyip duruyorsun. Ailemiz ve içindeki tüm insanlarla patlayacak kadar dolu olduğunu... Ama bir kez olsun hak ettiğin sevgiye senin de sahip olabileceğini düşündüm.” Maya gülümsedi. “Dördüncü aşama.”

Burnum sızladı. “Maya,” dedim boğuk bir sesle. Boğazımı düğümleyen sevgi yüzünden yutkunmak zorunda kaldım. Maya bana gülümsedi, sanırım anlıyordu. “Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?”

“Elbette, anne.” Güldü. Çitin öteki tarafında bir yerde Grayson’ın kahkahasının yankılandığını duydum. Mateo’nun da. Maya bahçenin öteki tarafına koşarken batan güneşte saçları arkasında süzülüyordu. Gökyüzünde iz bırakan bir kuyruklu yıldız gibiydi. “Aiden’a selam söyle!”

* * *

Onu görmeden önce sesini duydum, tok sesi radyo istasyonunun sessiz koridorunda gürlüyordu. Bronco’su hâlâ dükkânın arka köşesinde olduğu için bu gece onu eve bırakmamı isteyip istemediğini sormuştum ama Jackson’ın onu eve bırakacağını söylemişti. Anlaşılan, ayın son çarşamba günü herkes personel toplantısında buluşuyordu. Sanırım bu hâlâ devam ediyordu.

Aiden’ın kahvesini en son nereye sakladığını bulmak için dinlenme odasına baskın yapmaya karar verdiğim sırada ismimi duydum. Duraksayıp ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek kulak kabarttım. İsmimi koridorun ucunda tekrar işittim. Kapının ardına kadar açık olduğu Maggie’nin ofisinin yakınından. Kurabiye/kahve kutusunu bırakıp seçeneklerimi düşündüm. Konuşmaları gizlice dinlemek çocukçaydı ama merak içimi kemiriyordu. Kısa bir süreliğine dinlemeye karar verdim. Adım *geçmişti*. İki kez.

Sessizce kapıya yaklaştım.

"Ona söylemedin." Maggie içini çekti. "Aiden. Bunu bir hafta önce konuşmuştuk."

"Biliyorum," dedi Aiden isteksiz bir sesle. Karanlık stüdyonun camına baktım, Maggie'nin ofisinde ikisinin dalgalı bir yansıması vardı. Sadece ikisi vardı, o yüzden... belki de personel toplantısı değildi. Yansımadaki Aiden'ın elini saçlarının arasında gezdirmesini izledim. Elini ensesine koydu. "Konusu açılmadı."

"Konusu açılmadı mı?" diye sordu Maggie umursamazca.

"Hayır. Konusu açılmadı."

"Ne zaman açılacak?" Aiden yanıt vermeyince Maggie bıkkınlık dolu bir ses daha çıkardı. Ama tekrar konuşmaya başladığında sesi daha yumuşaktı. "Bana onu kabininde istemediğini söyledikten sonra birdenbire onu programdan atamazsın. Burada işlerin bu şekilde yürümesini istemiyorum, Aiden."

Mideme ağrı girdi. Aiden kabininden çıkmamı, programdan ayrılmamı mı istiyordu? Maggie'yle ne zamandır bu konuyu konuşuyordu? Bir haftadır mı? Daha uzun bir süredir mi?

Onun evinde kaldığım gecedan önce mi?

Bardaki gecedan önce mi?

Omuzlarımı gevşemeye zorladım. Hayır. Alelacele hüküm vermeyecektim. Aiden ona güvenmemem için bana bir sebep vermemiştii. Duymamam gereken bir sohbetin küçük bir parçasından herhangi bir varsayımda bulunmayacaktım.

"Ona doğrudan sorabilirsin," dedim görüş alanına girerek. Aiden aniden başını çevirdi. Gergin bir şekilde gülümsedim. "Çok makul olabileceğini duydum."

Aiden güçlükle yutkunurken boğazı yükselip alçaldı. "Lucie," dedi. Başka bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi. Yüzünde panik dolu bir ifadeyle bana bakmaya devam etti.

Maggie masasından kalktı. "Kahve hazırlayacağım."

Maggie kolumu sıkarak ofisinden çıkarken topuklu ayakkabıları koridorda tıkırdadı. Aiden ve ben göz göze geldik, elini kura biye kavanozuna sokarken yakalanmış gibi temkinli bir hâli vardı.

"Maggie kahve içmez," dedim en sonunda, aramızdaki bu tuhaf gerginliği bozmasını umuyordum.

Aiden başıyla onaylayıp sessiz kaldı. Onu okuyamıyordum. İki gün önce onu gördüğümünden beri mesajlaşıyor ve sohbet ediyorduk, her şey iyi gidiyordu ama belki de gerçek öyle değildi. Yanlış bir şey yapmış olabilirdim.

Kapı çerçevesinden uzaklaşıp odanın köşesindeki armut mindere yığıldım. Minder hafif bir ses çıkardı ve Aiden'ın yüzünde yumuşak ve neşeli bir ifade belirdi.

"Programdan ayrılmamı mı istiyorsun?" diye sordum.

Aiden gözlerini benden ayırmadan başını iki yana salladı. "Hayır."

"O hâlde neden Maggie—"

"Çünkü." Aiden tekrar ensesini ovdu, başparmağı kulağının altındaki oyuğa baskı yapıyordu. Derin bir nefes verip elini indirdi. Bitkin görünüyordu. Maggie'nin sandalyesinde tüm vücudu gergin ve darmadağınaktı. Sanırım tişörtünü ters giymişti. "Bunun hep geçici olması gerekiyordu, Lucie. Ve bunu kabul etmekte zorlanıyorum."

Kaşlarımı çatıttım. "Geçici olmasını mı kabul edemiyorsun?"

Aiden başıyla onayladı.

"Maggie kabininden çıkmamı istediğini söyledi," dedim yavaşça. "Duyduğum buydu."

Aiden gözlerini bana dikti. "Yanılıyor."

"Ah."

Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine koydu ve parmaklarını birbirlerine kenetledi. "Belki ilk başta öyleydi. Ama bu artık geçerli değil."

Hızla ve aniden göğsümün ortasına bir rahatlama yayıldı. "Umarım değildir."

Başını iki yana salladı. Botlarımızın yan tarafları birbirlerine değene dek ayağını öne uzattı. Maggie'nin loş ofisinde gözleri mücevher gibi parlıyordu, sürekli dokunduğu için saçları kararmıştı. "Senden vazgeçmekte zorlanıyorum."

“Sorun değil,” dedim boğuk bir sesle. “Benden vazgeçmeni istemiyorum.”

“Ama vazgeçmem gerekiyor.” Aiden ellerine baktı, botlarımız hâlâ birbirlerine değiyordu. Parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırmak istedim. Onu bu kadar yorgun kılan şey her neyse onu rahatlatmak istedim. “Bunu yapmalıyım,” dedi bu kez daha kısık bir sesle, sanki kendisini buna ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

“Programın geçici olacağını biliyorduk ama diğer şeylerin geçici olması gerekmiyor. *Kalp Çıkmazı*’ndan ayrılıyorum, Aiden. Ama senden—” *Ayrılmak istemiyorum*, demek üzereydim. Ancak ani bir utangaçlık boynuma dolanıp onu sıktı. Güçlkle yutkundum. “Bana mecbursun,” diye şaka yapmaya çalıştım.

Aiden yine de bana bakmadı. Koridorda bir yerde bir kapı sertçe kapandı. “Haftaya ne dersin?” diye sordu Aiden ayaklarımıza bakarak.

En sonunda gözlerimin içine baktı ve... bir kez daha saklanmıştı. Kendisini benden esirgiyordu, başladığımız yere dönmüştük ve sebebine dair hiçbir fikrim yoktu. “Son programın,” diye açıkladı.

“Ah.” Dudaklarımı birbirlerine bastırdım. “Evet. Elbette, evet. Sorun değil.”

“Pekâlâ.”

“Tamam.”

“Güzel.” Aiden başıyla onayladı, bir süre daha gözlerime baktıktan sonra bakışlarını birbirine giren ayaklarımıza çevirdi. “Bu... güzel.”

“Aiden,” diye fısıldadım, bu sohbetten hiç hoşlanmamıştım. “Neler oluyor?”

“Hiçbir şey.” Ellerime uzandı ve başparmakları eklemlerimin üzerinde dolaştı. “Sanırım yanımda oturmana alıştım. İdare ederim. Söz veriyorum.”

Elini sıktım. “Yanımda oturmak hoşuma gidiyor.”

Aiden hafifçe gülümsedi. “Evet. Benim de.”

* * *

Aiden'in melankolisi programa başladığımızda yok olmadı. Hatta, iyice kötüye gitti. Birkaç kez dalıp gitti. Her zamanki giriş anonsunun yarısını unuttu. Reklam arasına sorunsuz bir şekilde geçemedi. Birden yayın akışını kesip başparmağımı alnının ortasına bastırdı. Dizimle dizine çarptım; o an kolunu masanın altına indirdi ve beni bırakmaktan korkuyormuş gibi parmaklarımı yumuşak bacağıma bastırdı.

"Aiden," diye kısık bir sesle denedim, elimle mikrofonu kapattım. "İyi misin?"

"İyiyim," diye mırıldandı ama gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı. "Sadece başım ağrıyor, sanırım."

Kaşlarımı çatıttım. "Herhangi bir şeye ihtiyacın var mı?"

Aiden ağzının içinde bir şey mırıldandı. Jackson kollarını göğsünde kavuşturup endişeli bir ifadeyle pencerenin öteki tarafında belirdi. Ona bakıp omuzlarımı silkince kaşları iyice çatıldı.

"Aiden," dedim tekrar. "Sana bir şey getirebilir miyim? Bir ilaç?"

"Hayır." Aiden bana bakmadan klavyeyi dürttü ve Jackson'ı geçiştirir bir şekilde elini salladı. "Ben iyiyim. Hadi— hadi programı bitirelim."

"Eminsen," dedim yavaşça.

"Eminim."

Reklamlardan sonra telefon konuşmalarına geçmemiz gerekiyordu ama onu şarkı çalmaya teşvik etmeye çalıştım. Fakat Aiden her şeye ek olarak oldukça inatçıydı ve son reklam biter bitmez hemen telefon almaya başladı.

"*Kalp Çıkmazı*'na hoş geldiniz. Aiden ve Lu—" Aiden ismimi söylerken bocalayıp bana gözünün ucuyla hızlı ve anlaşılmaz bir bakış attı. "Lucie burada." Boğazını temizledi. "Bu gece sana nasıl yardımcı olabiliriz?"

Aiden'in tuhaf ruh hâli düşünüldüğünde, bu gece birine herhangi bir konuda yardımcı olabileceğimizi sanmıyordum. Yine de bir tane naneli çikolata açıp onu not defterinin köşesine koydum, kendi çikolatama da aynısını yapıp en iyi şekilde sonuçlan-

masını umdum. Aiden ikinci telefon görüşmesinden sonra, sanki iyi tavrı için kendisini ödüllendirmek ister gibi çikolata yemekten hoşlanırdı. Bekleyemeyecek kadar sabırsız olduğum için ilk görüşmeyi yarılarken kendi çikolatamı yedim.

Hattın diğer ucundaki dinleyici boğazım temizledi. "Emin değilim—" Adam gülerken sesi tanıdık geldi. Çikolatam elimde donup kaldım ve başımı yana eğip sesi nerede duyduğumu çıkarmaya çalıştım. "Lucie? Garajdan Lucie mi?"

Aiden'ın tüm dikkatinin üzerimde olduğunu hissettim. "Evet," diye yavaşça yanıtladım. Aiden'ın kısık gözlerine bakıp omuzlarımı silktim. Hiçbir fikrim yoktu.

Adam şiddetle ve hoşnut bir şekilde nefesini verirken çıkan ses kulaklarıma doldu. "Seni bir yerden tanıdığımı biliyordum," dedi neşeyle. "Benim, Colin."

"Ah." Hayatım boyunca *Colin* adında biriyle tanışmamıştım. "Merhaba."

Bir duraksama oldu. "Beni hatırlamıyorsun."

Suratımı ekşittim. "Hımm, hayır? Gerçekten hatırlamıyorum. Affedersin."

Colin iç çekerken Aiden yanımdaki sandalyede kıpırdandı. "Bir izlenim yarattığımı sanıyordum ama sorun değil. Rosie'nin babasıym. Chevy'nin sahibi."

Kahkaha attım. "Ah, selam! Evet! Seni hatırlıyorum. Rosie her an hazır olabilir. Seni arayacaktım."

"Ama ben seni aradım," dedi Colin neşeli bir sesle. "Çiçeklerimi aldın mı?"

Aiden'ın elindeki kalem ikiye bölündü ve siyah mürekkep not defterine aktı. Ona kaşlarımı çattım.

"Çiçekler mi?" diye sordum.

"Evet. Birkaç gül. Rosie gibi kıpkırmızı. Yaklaşık bir hafta önce gönderdim. İçinde bir kart olması lazımdı."

Kart yoktu. Dükkândaki herkes çiçekleri Harvey'ye vermeye karar vermişti. Söz konusu iş alanını süslemek olduğunda tam bir ahmaktı.

"Ah, evet. Çiçekler geldi. Ama kart yoktu." Tuhaf hissedip duraksadım. "Affedersin."

"Ah, sorun değil. Güzel bir kadın güzel çiçekleri hak eder."

"Ah. Hımm. Teşekkürler... teşekkür ederim." Kekeledim. Yüzüm kızardı. Aiden hâlâ sessizce not defterine bakıyordu. Kendimle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Cankurtaran simidim olmadan okyanusun ortasında duruyormuş ve Aiden yavaşça geçip giden bir geminin güvertesinden bana el sallıyormuş gibi hissettim. "Çalmamızı istediğin bir şarkı mı var yoksa..."

Masanın altından Aiden'ı tekmeledim. Sandalyesinde ırkildi. "Evet," diye keyifsizce kabul etti. "Rosie için bir şarkı çalmak ister misin?"

Colin kıkırdadı. "Sakıncası yoksa Lucie için bir şarkı çalınmasını istiyordum."

Eyvah. Aman Tanrım. Gezegenin beni bir bütün olarak yutmasını istedim. Yerkabuğunun içindeki magmayla birleşmek istedim. Sanırım Bayan Shirley haklıydı. "Colin, çok nazıksın ama—"

"Hangi şarkı?" diye sordu Aiden sözümü keserek.

"Audioslave'den 'Gasoline'. Bilirsin ya? Çünkü Lu bir araba tamircisi."

"Çok hoş," dedi Aiden duygusuzca. "Bay Lastik'in sponsorluğunda sunduğumuz Lucie'nin Aşk Yolculuğu için harika bir adaya benziyorsun."

Yüreğim ağzımda Aiden'a baktım. Elimle mikrofonumu kapattım. "Aiden. Ne yapıyorsun?"

Colin hattın diğer ucunda gergin bir şekilde güldü. "Demek istediğim, evet. Benimle ilgilenmesini umuyordum."

"İlgileniyor," dedi Aiden ve karanlık, çirkin bir şey, bir bıçak gibi kürekkemiklerimin arasına saplandı. Colin'le ilgilenmediğimi biliyordu. Bunu biliyordu. "Bekle biraz, Colin. Bu şarkıdan sonra sizin için bir randevu ayarlayacağız."

Aiden klavyesindeki tuşlara bastı ve şarkı başlamadan kulaklığı başından çıkardı. Bir gitar melodisi duyunca yavaşça kulaklığımı çıkardım.

Sessizlik yoğun bir şekilde aramızda uzadı. Aiden'in yapmaya niyetli olmadığı bir açıklama bekliyordum.

"Onunla ilgileniyor muyum?" diye sordum en sonunda, Aiden'in çenesini kaskatıydı ve dizlerini yukarı aşağı hareket ettirirken, bir yandan da kırılan kaleminden dökülen mürekkebi temizlemeye çalışıyordu.

"İyi bir adama benziyor," dedi Aiden dişlerini sıkarak, çöp kutusuna kirli peçetelerden bir yığın attı. Mürekkep, not defterine kara bir leke hâlinde yayılmıştı.

"Biriyle çıkmamı ayarlamaya mı karar verdin?" Sesimin titremesinden nefret ettim. Bana kendimi zayıf hissettiriyordu. Daha da kötüsü, bana kendimi aptal gibi hissettirmesiydi.

Aiden omuzlarını silkti. "Sana çiçek göndermiş."

"Ve?"

"Birinin sana çiçek gönderdiğini bana hiç söylemedin."

Çünkü o çiçeklerin bana yollandığını bilmiyordum. Daha önce kimse bana çiçek göndermemişti. "Ben--"

"Ortak noktalarınız var gibi görünüyor," diye devam etti Aiden, sesini yükselterek baskın çıkmaya çalışıyordu. "Konuşacak şeyleriniz var."

"Araba tamirciliği bir ilgi alanı olmaktan ziyade bir iş ama--"

"Colin senin için iyi bir seçenek. Doğru seçenek."

Başımı iki yana salladım. "Patronun ben olduğumu, kararı benim vereceğimi söylemiştin."

Aiden başıyla onayladı ve bu gece ilk kez benimle göz göze geldi. Ama bakışlarında ters bir şey vardı. Mesafeliydi. Temkinliydi. Kollarını göğsünde kavuşturup sandalyesine yaslandı. "Ben sadece seni doğru yöne doğru dürtüyordum. Bazen dürtülmeye ihtiyacın olur."

İrkildim. "Sen neden bahsediyorsun--" Sesim titredi. "Şu anda neler oluyor?" diye fısıldamayı başardım.

Aiden gözlerini dizlerime dikti. Bir anı kovanı yutmuş gibi hissettim, boğazımda gergin bir uğultu vardı. Güçlkle yutkundum ama Aiden yanıt vermeyince uğultu kötüleşti.

Elini kaldırdı ve başparmağını altdudağında gezdirirken hafifçe titrediğini fark ettim. Yanıt vermeden önce iyice düşünmesi de acı vericiydi. Göğsümün ortası çatırdadı.

“O senin için iyi,” diye tekrarladı.

“Bu sonuca nasıl vardın?” diye sordum, sızı yavaşça kendisini yakıcı bir şeye dönüştürüyordu. “Yirmi saniyelik telefon görüşmesinden ihtiyacın olan her şeyi topladın mı? Yoksa kısmen düzgün bir adam arar aramaz beni başından atmayı mı umuyordun?”

Aiden gözlerini gözlerime çevirdi. “Lucie—”

“Programdan ayrılmamı ve başka biriyle çıkmamı istiyorsun. Yanlış bir şey mi yaptım?” diye sordum. Aiden’ın ruh hâli tuhaftı. Duymamam gereken o sohbet. Ne istediğini bana söylememesi. Bana hiçbir şey söylememesi. Her şeyi ondan zorla, çekiştirerek ve dürterek almak zorunda kalmıştım. Bıkkınlığımı bastırmaya çalıştım ama yapamadım. Aiden’a karşı hayatım boyunca kimseye olmadığım kadar dürüst olmuştum ama o bana aynı şekilde karşılık vermiyordu. Hemfikir olduğumuzu sanıyordum fakat görünüşe göre, aynı görüşte değildik.

“Yanlış bir şey yapmadın,” dedi. Gözlerinin ardında öfke parladı. Bu gece onda gördüğüm ilk dürüst duyguydu. “Bunu istediğini söylemiştin.”

“Ne zaman?”

Aiden ellerini havaya kaldırdı. “En başından beri, istediğinin bu olduğunu söyledin. Romantizm, çaba ve sihir. Senin için bir şarkı çalmamı istedi. Sana çiçek göndermiş.”

“Audioslave’in *romantik* olduğunu düşünmüyorum, Aiden.”

Bana yıkıcı bir bakış attı. “Sevimliliğin sırası değil.”

“Aptallığın da sırası değil,” diye hemen karşılık verdim.

Aiden alaycı bir şekilde gülüp gözlerini devirdi. “Mantıklı davranıyorum.” Öne uzanıp klavyesinde üç tuşa daha bastı. “Burada kendimi öldürüyorum,” diye ağzının içinde mırıldandı. “Sana istediğini vermeye çalışıyorum ama sen—”

“Asıl kendine istediğini veriyorsun,” dedim dişlerimi sıkarak.

*Sweatshirt*ünün önünde iki elimi yumruk yapıp anlayana kadar onu sarsma arzusu çok güçlüydü. "Aptal rolü yapma. Bunu kendin için kolaylaştırıyorsun."

Aiden program yazılımının üzerinde yarı eğilmiş hâlde donup kaldı. Sözlerime devam ettim.

"İstediğim sensin, Aiden. Ama anlaşılmaz bir sebepten ötürü, bunu söylediğimde bana inanmıyorsun."

Aiden gözlerini kırıştırtarak bana baktı. "Ama demiştin ki—" Bir süre durup kendisini toparladı. "Bunun bir sır olmasını istediğini söylemiştin."

Başımı iki yana salladım. "Bunu hiçbir zaman söylemedim."

"Her şeyin aynı şekilde kalmasını istediğini söyledin."

"Seninle görüşmeyi, seninle birlikte olmayı ve seninle konuşmayı kastettim. Aramızda olanları radyoda açıklamamayı kastediyordum."

Aiden'in ifadesi dağıldı. "Eğlenmek istediğini söyledin."

"Sen eğlenmek istediğim tek kişisin. Birlikte bir şeyler yapmak istediğim tek kişisin. Bu eğlence olarak başlamış olabilir ama artık farklı. Değil mi?"

Yanıt vermesini bekledim. Aiden sessiz kaldı. Ağzını açtı, sonra aniden kapatıp tekrar açtı. Alnı hüsrarla kırıştı.

"Lucie," diye fısıldarken, ismim iki kırılgan heceye bölünmüştü. Genelde ismimi söylemesi hoşuma giderdi ama şu anda hiç hoşlanmamıştım. Bu duymak istemediğim bir cümlenin başıydı. "Sana uygun değilim."

Aiden bunu bir gerçekmiş gibi söyledi, sanki en başından beri bunu biliyordu. Bu ilişkinin asla yürümeyeceğini ve farklı şeylere inanan o saf kız olduğumu düşünüyordu. Midem bulandı ve gözlerimi kırıştırtarak ellerime baktım.

Daha önce de bunu yaşamıştım. Bu hissi biliyordum. Hislerimin örtüşmediğini fark ederken yaşadığım hayal kırıklığına aşınaydım. Çok kısa bir süre içinde çok şey hissetmiş ve varsayımlarda bulunmuştum. Durumu yanlış değerlendirmiş ve kendi umutlarımı başka birine yansıtmıştım.

Fakat Aiden'la işler farklıydı. Öyle olduğunu *biliyordum*. Hiç bir şeyi yanlış değerlendirmemiştim.

"Saçmalık," diye fısıldadım.

Aiden yerinde kıpırdanırken kumaşın hışırtısını duydum. "Lucie, dinle—"

Çenemi kaldırdım ve gözlerimin ardındaki baskıya aldırmadım. "Saçmaladığımı söyledim. Söylediklerin saçmalık. Sana inanmıyorum."

"Ben—" diye tekrar söze başladı ama cümlesini tamamlamasına izin vermedim.

"Hayır," diye çıkışıp sözünü kestim. Göğsümdeki sarsıntıya rağmen sesim sakin, kelimelerim yavaş ve belirgindi. "Bana kalırsa, kendi kendine istediğin şeyleri hak etmediğini söylüyorsun, böylece beklentilerini yönetmek daha kolay oluyor. Umursamazsan üzülmezsin, değil mi? Kendine kaç kez yalan söyledin, Aiden?"

Yüzü korumacı bir hâl aldı. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibiydi. "Bu konuda yalan söylemiyorum, Lucie. Sana istediğini veremem."

Başımı iki yana salladım. "Buna ben karar veririm. Sen değil." Sandalyemi kenara kaydurdum ve kalbim gümbürderken bir çikolata daha alıp onu dikkatle açtım. Bu sıradan işe odaklanmak, paramparça oluşuma odaklanmaktan daha kolaydı. "İşini sevmiyorsun. Aşka inanmıyorsun. Bana uygun olmadığını söylüyorsun." Son bir ay içinde ondan duyduğum her bahaneyi ve yan çizmeyi tekrarladım. "Böylesi daha kolay, değil mi?"

Aiden'ın gözleri parladı. "Buna kolay diyemem."

"Ama öyle. Senin için kolay. İyice kendini kaptırp incinme riskine girmeden şimdiden bitirmek daha iyi, değil mi? Kendini her türlü duygudan uzak tutmaya o kadar alışmışsın ki artık bunu yaptığının farkında bile değilsin. Aptalca bir hikâyeye kendini kaptırmak istemediğin için filmlerin kısa videolarını izliyorsun. Ailenle tatile gitmekten vazgeçtin çünkü onları uzaktan sevmek yakından sevmekten daha kolay. Benimle eğlenmeye razı oldun çünkü bu sana herhangi bir risk olmadığını hissettirdi. Ama sırf olabilecek-

lerden korktuğun için burada oturup hislerimi küçümsemeni dinlemeyeceğim.” Yüzüne bakarken Aiden’ın çenesi kasıldı. Dudaklarını birbirine bastırmasında bunu görebiliyordum. Benimleyken bile hâlâ korkuyordu ve her şeye rağmen denemeye isteksiz olması, neredeyse diğer her şey kadar canımı yakıyordu.

“Kendime o kadar kolay seni sevmeye izin verebilirim ki Aiden,” diye fısıldadım. Sözlerim ona bir buldozer gibi çarptı. Kirpikleri yanaklarında titredi. Yumruklarını sıktı. Ani bir nefes alıp onu ciğerlerinde tuttuktan sonra tekrar verdi. Bir an için boş bir anahtarlığı zincire geçirmiş ve ona “şans getiren kolye” diyen o çocuğu gördüm. Ardından gözleri kapandı ve bir kez daha hiçbir şeye inanmayan adama dönüştü.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Korkup kaçmayacağım. Bunun ne olduğunu biliyorum. Onu hissedebiliyorum,” dedim. Her dokunuşta, her kahkahada ve bana attığı her bakışta bunu hissedebiliyordum. Gülümsemeye çalıştım ama yine de sönük kaldı. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. “İkimiz için de cesur olabilirim. Kendi sihrimi yapabilirim. Sadece bana bunu yapmam için bir sebep vermelisin.”

Ağzı aralandı, sonra yeniden kapandı. Dehşete düşmüş gibi görünüyordu. Gözleri sonuna kadar açılmış, vücut hatları kaskatı kesilmişti. Gerçekten de benim bunu geçici bir şey olarak gördüğümü düşünmüştü ve bunu bilmek göğsümü sızlatıyordu.

Aiden aşka inanmaktan asla vazgeçmemişti. Sadece bunu nasıl yapacağını unutmuştu. Kendisini korumak için kalbinin etrafına bir kale örmüş ve bu arada anahtarı bir yerde kaybetmişti.

“Bana bir sebep ver, Aiden.”

Birbirimize baktık. Bir şey söylemesini bekledim ama sessizdi. Müzikçalar bir sonraki şarkıya geçti. Kulaklığımdan birlikte geçirdiğimiz ilk gece çalmasını istediğim Louis Armstrong’un uzaktan gelen cılız sesini duyabiliyordum. Neredeyse gülecektim.

Sanırım başladığımız yerde bitiriyorduk.

Son bir ay boyunca masanın kendi tarafımda bıraktığım eşyalarımı toplamaya başladım. Not defterimi. Çikolatalarımı. Birkaç

saç tokasını. Köşesine karaladığım en kötü gülen yüzün olduğu açık mavi yapışkan not kâğıdını. Tereddüt ettim, sonra onu çizdiğimde nasıl tok bir kahkaha attığını hatırladım ve eşyalarımın geri kalanıyla birlikte onu da aldım. Her şeyi çantama atıp sandalyemden kalktım.

“Lucie. Hayır.” Aiden bileğimi kavrayıp beni olduğum yerde tuttu. “Gitme.”

Tenime değen parmaklarına dikkatle baktım, başparmağı bileğimin içindeki narin damarların üzerinde dolaşıyordu. Sesindeki endişeyi duyabiliyordum. Bu bana karşı hisleri olduğuna işaret ediyordu ama yeterli değildi. Sözlerini duymaya ihtiyacım vardı. Kendi kendime daha azına razı olmayacağımı söylemiştim ve bu Aiden’a karşı hislerim için de geçerliydi.

“Bu gece son programım. Seni cezalandırdığımı düşünüyor olabilirsin ama–” İçimdeki titremeye rağmen dudaklarımı birbirine bastırıp kendimi toparladım. Cesur olacaktım. Cesur olabilirdim. “Gitmemi istememen kalmanı istemenle aynı şey değil. Seni istiyorum, Aiden. Başka birini değil. Ne olacağına sen karar ver, tamam mı?”

Onun için bunu kolaylaştırma arzusuna teslim olmadan elinden kurtuldum. Son âna kadar parmak uçları avucumdan aşağı kayıp eklemlerimin üzerinde gezindi. Sanki kendisine engel olmuyordu. Sanki o da elimi tutmak istiyordu.

“Hislerim değişmeyecek,” dedim ona kısık bir sesle. “Konuşmaya hazır olduğunda bana haber ver. Seni,” –yüreğim ağzımda yutkundum– “dinliyor olacağım.”

AIDEN VALENTINE: Colin? Hâlâ orada mısın?

COLIN PARKS: Evet! Buradayım.

COLIN PARKS: Beni on yedi dakikadır bekletiyorsun, dostum.

AIDEN VALENTINE: Eh, affedersin. Bir şey çıktı.

AIDEN VALENTINE: Lucie'nin gitmesi gerekti.

COLIN PARKS: Ah. Çok yazık.

[duraksıyor]

COLIN PARKS: Geri dönecek mi?

AIDEN VALENTINE: Sanmıyorum, Colin.

COLIN PARKS: Hâlâ o randevuya çıkmak istiyor, değil mi?

AIDEN VALENTINE: Sanırım bunu berbat ettim, Colin.

COLIN PARKS: Randevuyu mu yoksa...

AIDEN VALENTINE: Her şeyi.

AIDEN

Herkes gidene kadar stüdyoda kaldım.

Jackson onunla bir bara gitmem için beni on dakika boyunca ikna etmeye çalıştı; Maggie kollarını göğsünde birleştirip pence-
renin öteki tarafından bana dik dik baktı ve yumruğunu havaya
kaldırıp sessizce, *"Lucie'nin tarafındayım,"* diyerek dudaklarını
oylattı. Parmağımı göğsümün ortasına bastırıp, *"Ben de,"* dedi-
ğimde, Maggie'nin ifadesi yumuşadı.

O zamandan beri hareket etmemiştim, karanlıkta etrafımdaki
makinelere ışıklarının yanıp sönmelerini izliyordum. Burada ka-
lırsam, son birkaç saati kabul etmek zorunda kalmazdım. Bura-
da kalırsam, kendimi Lucie'nin tekrar o kapıdan içeri gireceğine
inandırabilirdim. Burada kalırsam, her şeyi tam olarak olması
gereken yerde tutabilirdim.

Kontrol altında. Dizginlenmiş. Bastırılmış.

Ama Lucie geri dönmedi ve bunların hiçbirini yapamadım.

Lucie haklıydı. Her konuda. İncinmemek için beklentilerimi
yönetiyordum. Kayıtsızlığımı tehdit eden her şeyden uzak duru-
yordum. Fakat ben farkında olmadan Lucie o çatlaklardan içeri
süzülüp kalbimin köşelerine yerleşti. Yüzünde bir gülümsemey-
le, kendim için yaptığım tüm planları berbat etti.

Sonra her şeyi mahvetmiştim.

Hiçbir şey söylemeyerek.

Onu bir başkasına iterek.

Lucie bana kalbini sunarken bu sandalyede oturmuş, tek kelime edecek kadar bile cesaretimi toplayamamıştım. Onu Duck Duck Goose'da eken pislikten farksızdım. Ya da onu ağlatan aşâğılık heriften. Sanırım ben daha kötüydüm. Ona benimle güvende olduğunu söylemiş, sonra kalbini kırmıştım.

Yüzümü ovuşturdum ve noktalar görünceye dek avuçlarımı gözlerime bastırdım. Bir saniyeye daha ihtiyacım vardı. Bir dakikaya daha, o zaman ne yapacağımı bilecektim.

Ama beklediğim o aydınlanma hiç gelmedi. Her zamanki gibi kaybolmuştum. Tereddüt ettikten sonra telefonumu çıkarıp tuşladım.

İkinci çalışta telefona yanıt verdi.

"Aiden?" Sesi uykulu geliyordu, arka planda çarşaf lar hışırdadı. Komodinindeki lambayı yakarken düşğmenin tıkırtısını işittim. "Her şey yolunda mı?"

Gözlerimi kapının üzerindeki saate çevirdim. *Kahretsin*. Gece yarısını geçiyordu. Stüdyonun karanlığında sandığımdan daha uzun bir süredir oturuyordum.

"Affedersin," dedim hırıltılı bir sesle, utanarak. "Her şey yolunda. Seni yarın ararım."

"Hayır, hayır. Sorun değil. Uyanığım." Arka planda boğuk bir ses işittim. Annem yatakta dönüp ona arayanın kim olduğunu sordu. Babam onu nazikçe susturduktan sonra koridordaki döşemelerin gıcırdadığını duydum. Gençliğimde annemin kesintili uykusunu bozmamak için hangi döşeme tahtalarının üzerinden atlamam gerektiğini bilirdim.

"Dinliyorum," dedi babam iç çekerek, evin batısındaki cumbalı pencerenin önündeki sedire oturduğunu tahmin ettim. Açılı pencerenin hemen önünde dalları cama sürten devasa bir meşe ağacı vardı. Gecenin bir yarısı o sedirde babamın kucağına tırmanırdım. Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirirken bana ağacın koruyucum olduğunu söyler, geceleri kollarını eve dolayıp hepimizi koruduğunu anlatırdı.

Hattın diğer ucunda babam esnemesini bastırdı. "Ne oldu, oğlum? Uyku mu tutmadı?"

"Hâlâ radyo istasyonundayım."

"Eve bırakılmaya mı ihtiyacın var?" Kumaş huşirtısı duydum. Gözümde terliklerini araması canlanınca kendi kendime gülümsedim.

"Hayır, baba, eve bırakılmaya ihtiyacım yok." Gerçi bir arabam yoktu ve bugün beni istasyona Jackson getirmişti. Bu, gelecekteki beni ilgilendiren bir sorundu. Gelecekteki ben için *bir başka* sorundu. "Ben—" Derin bir nefes verdim. "Size o yolculukta eşlik edebilirdim."

Aklımla kalbim arasından bir yerden, beklenmedik şekilde dökülmüştü bu sözler. Bazı şeyler hakkımda dürüst olabildiğimi bilmek güzeldi.

"Anlayamadım?" dedi babam.

"Acadia yolculuğuna," dedim ona. Boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Gelebilirdim. Anneme bunu yapamayacağımı söyledim. İş yüzünden."

"Radyo istasyonunda meşgul olduğumu biliyorum," dedi babam yavaşça. "Ama sorun değil. Belki bir dahaki sefere. Şu anda anneni bir başka botanik geziye ikna etmeye çalışıyorum. Her zaman gidebiliriz."

"Meşgul değildim. Vardiyalarımı bakabilecek başka birini bulabilirdim. Denemedim bile. Size o gezide eşlik edebilirdim."

Sert nefesler alıyordum, boğazım düğümlenmişti. Babam hattın diğer ucunda sessiz kalıp bana düğümlerimi çözmek için imkân tanıdı.

"Bunu yapıp durduğumun farkındayım. Beni her bir yere davet ettiğinizde bahaneler üretiyorum. Aile yemeklerinden kaçıyorum ve mesajlarınıza her zaman yanıt vermiyorum."

"Aiden—"

"Böylesi benim için daha kolay. Sanırım sizi daha az seversem —annemi daha az seversem— onu kaybetmek zorunda kalırsam canımın o kadar yanmayacağına kendimi ikna ettim."

Kelimeler güçlükle ağızımdan çıktı. "Bu yüzden kendimi sizden uzakta tuttum ve bunun i e yaramasını umdum."

On sene içinde    kanser te hisiyle nasıl ba  edeceğimi bilememi tim, o yüzden göz ardı etmeye karar vermiştim. Başımı kuma gömüp duygusal bağlılığa benzer her şeyden kendimi uzakla tırmı tım. Bu şekilde tahammül edilebilirdi. Bu sayede nefes alabiliyordum.

"Bunun nasıl üstesinden geldiğini bilmiyorum," diye sözlerime devam ettim. "Hâlâ nasıl dayanabildiğini anlamıyorum. Annemi çok seviyorsun ve bu--" Bir süre duraksamam gerekti. Dudaklarımdan titrememesi için onları birbirine bastırdım. "Sana bunu hiç söylemedim ama geceleri ağladığını duyabiliyordum. Paramparça olmu tun ve ben de paramparça olmak istemedim. Güçlü olmaya çalışıyordum ama sanırım her şeyi berbat ettim."

Hattın diğer ucunda babamın verdiği derin nefes yankılandı. "Ah, Aiden. Oğlum."

"  e yaramadı," dedim boğulur gibi bir sesle. Sol elimin eklemlerini alnımın ortasına bastırdım. "Ya da   e yaradıysa bile artık yaramıyor. Bunu nasıl d zelteceğimi bilmiyorum."

"Neyi düzeltmek istiyorsun?"

"Kendimi," dedim güçlükle. "*Kendimi* d zeltmeliyim."

Bu yanımda işlev gösterebilmek için mesafeye ihtiyaç duyuyordum. Birine bağlı olma düşüncesi beni çok korkuttuğu için bu yanımda fazla yaklaşmak istemiyordu. Lucie'yle a g zl  olmama izin vermiştim ve şimdi bunu nasıl sonlandıracağımı bilmiyordum. Denemi tim ama yapamıyordum. *Yapamıyorum*. Nasıl Lucie'nin ihtiyaç duyduğu kişi olacağımı bilmiyordum.

"Aiden." Babam içini çekti. "Sen bozuk değilsin."

"Bana  yle geliyor." Göğsümü ovu turdum. "Kendimi bozuk hissediyorum."

" ncinmi  olabilirsin." Arka planda ahşap gıcırdayınca pencerinin önündeki ağacın, kollarını etrafıma doladığını hissettim. "Her şey ilk kez olduğunda çok k   kt n. Bazen senden çok fazla şey beklediğimiz için endi eleniyorum."

Çıkardığım kulaklığıma gözlerimi kırpıştırarak baktım. Lucie'nin olması gerektiği, yanımdaki boş yere baktım. "Benden hiçbir şey istemedin."

Ona rica ettiğimi, bana bir şey vermesi için yalvardığımı hatırlıyordum. Bir görev, bir liste. Enerjimi yönlendirebileceğim herhangi bir şey. Babam bana bir kürek verip arka bahçedeki lavantayı yeniden dikmemi söylemişti. Bu ikimizin de aklına gelen en iyi fikirdi.

Ama hiçbir şeye yaramamıştı. Annemi iyileştirmemişti.

"Birden büyümen gerekti. Arkadaşlarınla vakit geçirmek yerine hastanelerde daha fazla vakit geçirdin. Kanser annenden çok şeyi alıp götürdü ama senden de birçok şeyi aldı. Olanları detaylı bir şekilde ele almanda sakınca yok, Aiden."

"Bunu nasıl başarıyorsun?" diye sordum boğuk bir sesle. "Korkmana rağmen onu nasıl sevebiliyorsun?"

Babam tok bir sesle güldü. "Onu sevmemek gibi bir seçeneğim yoktu, Aiden. Ne olursa olsun anneni sevecektim. Birlikte çektiğimiz her şeye rağmen asla farklı bir seçim yapmazdım. Bu her şeyi daha iyi kılıyor, değil mi? Her şeyin ne kadar geçici ve özel olduğunu bilmek. Aşk," –iç çekerken derin ve hırıltılı bir ses çıkardı– "aşk her zaman güneşli bir gün ve papatyalardan ibaret değildir. Bazen hastane yatakları ve sifıra vurulmuş saçlar anlamına da gelir. Ama bunu hiçbir şeye değişmezdim. Çünkü her şeyi onunla yaşadım."

"Benden daha cesursun."

"Hayır. Sadece daha fazla pratik yaptım," Babam duraksayıp düşündü. "Düzeltilmen gereken bir şey olduğunu sanmıyorum, Aiden. Sadece üzerinde uğraşman gereken bazı şeyler var."

"Nasıl?" diye fısıldadım.

"Eh." Gülümsemesinin şeklini hayal ettim. Ayışığında çarpık bir çizgi gibi olmalıydı. "Şöyle yapalım. Sen ve ben, konuşacağız. Ayda bir kereden daha sık. Daha önce hiç yapmadığımız kadar sık konuşacağız. Tercihen yaşlı babanın uyuduğu gecenin bir yarısında olmasın." Anlamlı bir şekilde duraksayınca gözyaşları

içinde güldüm. "Annen aradığında da telefona yanıt vereceksin ve grup sohbetine katılım göstereceksin. Pazar akşamları yemeğe geleceksin. Bizimle beyzbol maçlarına geleceksin. Terapiye geri dönüp biriyle konuşacaksın. Gitmeyi bıraktığını biliyorum," dedi imalı bir şekilde. "İhtiyacın olduğunda yardım isteyecek ve korkmadan sevmenin nasıl bir şey olduğunu öğreneceksin, tamam mı? Acele etme. Gereken çabayı sarf et."

Masanın öteki tarafında gözüme bir şey ilişti. İleri uzandım. Lucie'nin küçük kâğıt uçaklarından biriydi ve yarısı kabloların altında kalmıştı. Naneli çikolata kâğıdından yapıp kalbime nişan aldığı uçaktı. Katların birinin üzerinde başparmağımı gezdirdim. Dümdüz olana dek onu açtıktan sonra tekrar bir bütün olana dek onu yavaşça katladım.

"Ya berbat edersem?" diye sordum. "Ya yanlış şeyi yaparsam?"

"O zaman tekrar denersin. Doğru şeyi bulana kadar denemelisin."

On altı yaşına girdiğimden beri çıkarmadığım boş anahtarlık halkasının hemen altında kalbim gümbürdemeye başladı. Daha önceki konuşmalar fısıltılar hâlinde zihnime hücum etti.

Doğru şeyi istemiyorum.

Lucie sadece gerçek olanı istemişti.

"Tüm bunlar nereden çıktı?" diye sordu babam, yorgun sesinde neşeli bir ton vardı. "Bu gece biriyle ayarlamaya çalıştığın kadının bununla ilgisi olabilir mi?"

"Dinledin mi?"

"Ah, oğlum. Tüm Doğu Yakası bunu duydu." Babam duraksadı. "Pek akıllıca bir hamle değildi."

Evet, berbat etmiştim. Sadece sessiz kalarak değil, Lucie'yi benden başka biriyle birlikte olmaya teşvik ederek de. Yüzüne yalan söyleyerek onu incitmiştim. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum ama sırf kendimi korumak için onu uzaklaştırıyordum. Bana fazla yakınlaştığı için paniğe kapılmışım. Bu kadar basitti.

Bencildim.

Başımın arkasını kaşıyıp bacaklarımı uzattım. "Sana bunun Lucie'yle ilgili olduğunu söyleseydim, bir soruşturma başlatırmıydın?"

"Baban olarak buna hakkım var." Sesi yumuşadı. "Bu da işin bir parçası, Aiden. Denemeye başladığın yer burası."

Küçük uçağı tekrar elime aldım. "Pekâlâ." Onu odanın içinde uçurdum. "O hâlde, evet. Bu Lucie'yle ilgili."

Babam mırıldandı. "Bana neler olduğunu anlat."

Uzun zamandır ilk kez ona olanları anlattım.

* * *

Cumartesi günümü üzerimde eski bir eşofman altıyla kanepemde çürüyerek, göğsümde bir Çin yemeğı kutusuyla geçirdim. Minderleri yere serdim ve *Kıyamet Tapınağı*'nı sonuna kadar izledim, jenerik akmaya başlayınca filmi tekrar başlattım. Lucie farkındalığının kenarında süzülüyordu; vücut losyonunun izleri üzerinde yattığım minderdeydi. Stüdyoda bıraktığı saç tokasını bileğime takmıştım.

Ne yaptığını merak ediyordum.

Beni düşünmesini umuyordum.

Her şeyi çok fazla berbat etmediğimi umuyordum.

Pazar günü makul olmayan bir saatte uyanıp koşu ayakkabılarımı giydim ve gevşek bedenimi Jackson'ın evine sürükledim. Ön basamaklarında yığıldım ve Jackson'ın dışarı çıkmasını beklerken, kilit taşlarla döşeli sokağın ortasında güvercinlerin pizza kenarı için savaşmalarını izledim; bir yandan da uykudan bulanan zihnimdeki düşünceleri makul, üretken bir şeye dönüştürmeye çalıştım.

Bunun yerine, Jackson kapıyı açar açmaz kaba bir sesle, "Üzerindeki de ne böyle?" diyebildim.

Jackson bana bakmadı bile. Çoraplarını düzeltmek için eğildi, sonra omzundaki sırt çantasına benzer şeyin kayışlarını düzeltti.

"Bu bir matara." Başını geriye atıp pipetten bir yudum aldı. "Koşu esnasında susuz kalmamam için."

Sabah ışığında gözlerimi kısıtım. "Su şişesi diye bir şey var, biliyorsun."

"Ellerimi kullanmamı gerektirmeyen portatif şeyler de var."

"Görüntüsü--"

"Sakin o cümleyi tamamlama, Aiden. Sabahları nasıl olduğunu biliyorum. Şu anda hiç çaba harcamadan seni pataklayabilirim."

Bana hoşnutsuz bir bakış atıp koşu öncesi ritüelini tamamladı. Su şişesi-sırt çantası arası şeyin kenarında bir gökkuşağı çıkartması vardı ve onu oraya küçük kız kardeşlerinden birinin takıp takmadığını merak ettim, sonra ona kardeşlerini en son ne zaman sorduğumu hatırlamaya çalışırken duraksadım. Hayatıyla ilgili ona hiçbir şey sormayalı ne kadar uzun zaman olmuştu?

Kendimi baloncuklu naylona sararken bir pislik gibi davrandığım tek kişi Lucie değildi. Bu sabah buraya bazı şeyleri telafi etmeye gelmiştim. Sanırım buna Aiden Valen özür turu denilebilirdi.

"Neden kapımın önüne damladın?" Jackson ön kapısını kilitleyip kitlemediğini kontrol ettikten sonra hızlı adımlarla basamaklardan indi. Hâlâ kendimi dikey pozisyona almayı başaramamıştım. "Öğlene kadar ininden çıkmadığını sanıyordum."

"Sabahları koşmaya gidiyorsun."

"Evet. Ne olmuş? Bu neden burada olduğunu açıklamıyor."

"Sana katılabileceğimi düşünmüştüm."

Yıllardır koşuya çıkmamıştım ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Jackson şüpheli bir şekilde gözlerini kısıtı. "Sen koşmazsın."

Spor salonunda haftada beş kez yüzüyordum ve düzenli olarak ağırlık kaldırıyordum. Strese girdiğimde radyo istasyonunun yakınındaki parkta depar atıyordum, tabii bu sayılırsa. Son zamanlarda fazlasıyla tempolu yürüyüş yapıyordum. "Sana ayak uydurabilirim."

Jackson bir dakika boyunca beni sessizce süzerken dudakları

düz bir çizgi hâlini aldı. Yorgunluğumu ve bıkkınlığımı değil, iyi niyetli olduğumu görmesini umarak bana bakmasına izin verdim.

“Pekâlâ,” dedi Jackson en sonunda. Beni beklemeden yolda koşmaya başladı. “Gidelim.”

* * *

Anlaşılan, tempolu yürüyüş parkta sekiz kilometrelik tur atmakla aynı şey değildi.

Jackson bana acımadı, arkasında hırıldamaya ve zorlanmaya başladığımda bile formunu ya da temposunu hiç bozmadı. Parkın ortasındaki pagodanın etrafını ikinci kez dolandığımızda, yaklaşık iki metre gerisindeydim ve yere atılmış Royal Farms tavuk kutusuna takılıp patikanın dışına yuvarlandım.

Ayağa kalkmaya tenezzül etmedim.

Yerde yatıp tepemde sallanan dallara baktım. Jackson görüş alanımda belirdi, matarasının pipeti ağzının kenarındaydı ve terli saçını alnının gerisine itmişti. Aşağılık herif nefes nefese bile değildi.

Kaşlarını çatarak bana bakıp ellerini beline koydu. “Ne yapıyorsun?”

“Tavuk kutusuna takılıp düştüm,” diye ayakkabımın altına takılan beş parçalık yiyecek kutusuna işaret ettim. “Kim tavuk kutusunu öylece yere atar ki? Hem de kaldırırma.”

Jackson dönüp bakmadı bile. “Tavuk kutusunu kastetmiyorum. Burada, parkta ne arıyorsun?”

“Bilmiyorum, dostum. Seni takip ediyordum.”

Tanrım. Ne bacaklarımı ne de kollarımı hissedebiliyordum. Sırtımdan aşağı ter süzülüyordu. Bir daha asla ayağa kalkamayabilirdim. Patterson Parkı’nın yaya yolunun kenarı evim olabilirdi. Belki Noel’de pagodayı süsledikleri gibi beni de süsleyebilirlerdi.

Jackson ayakkabısıyla beni dürttü. “Sabahlardan hoşlanmazsın. Koşmaktan hoşlanmazsın ve insanlarla vakit geçirmekten

hoşlanmazsın, o yüzden tekrar soracağım. Burada ne arıyorsun?”

“Belki de hoşlanmadığım şeyleri yapmaya ihtiyacım vardır,” diye karşılık verdim, gereksiz yere kesik kesik soluduğum için nefesim boğuk çıkıyordu. Kollarımı yukarı kaldırdıktan sonra tekrar yere indirdim. “Ya da sürekli pislik gibi davranmayı bırakmam gerekiyordur.”

Jackson bana bakmaya devam ederek başının arkasını kaşıdı. “Sürekli bir pislik gibi davranmıyorsun.”

“Çoğunlukla,” dedim.

“Bazen,” diye düzeltti. Jackson iç çektikten sonra kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Beni ayağa kaldırırken inledim. Omzumdaki yaprağı kenara itti. “Bu iç gözleme sebep olan şey ne?”

“Lucie,” dedim, lafı dolandırmaya tenezzül etmeden. Çok yorgundum ve onu özlüyordum. “O beni ortadan ikiye yarı, Jackie. Daha iyi biri olmaya çalışıyorum.”

“Peki aniden sabah sporu yapma isteği nereden çıktı? Bu da mı daha iyi olma çabalarından biri?”

Başımla onayladım. “Öyle.” Yan tarafıma giren krampı esneyerek hafifletmeye çalıştım. Ya suya ihtiyacım vardı ya da iç organlarım patlıyordu. Sırt çantası birdenbire parlak bir fikir gibi göründü. “Bir süredir sana karşı iyi bir dost olmadım. Bu benim özür dileme biçimim.” Yutkundum. “Ayrıca bir plan yapmam için bana yardım etmeni umuyordum.”

Jackson elini uzatıp iki parmağını boynuma bastırarak nabzımı kontrol etti. Eline hafifçe vurup uzaklaştırdım.

“Affedersin, sadece hayati bulgularını kontrol etmek istedim. Az önce benden kendi rızanla yardım istedim.”

“Daha iyi biri olmaya çalışıyorum,” diye tekrarlarlarken dişlerimi sıktım. Daha iyi biri muhtemelen durduk yere arkadaşının suratının ortasına bir yumruk indirmezdi. Ama içimden bunu yapmak geliyordu ve Jackson sırttığına göre, o da bunun farkındaydı.

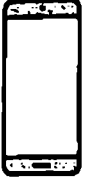
“Lucie’yi geri kazanmak için bir plana mı ihtiyacın var?”

“Görünen o ki evet.”

“Güzel.” Jackson omzuma vurup topuklarının üzerinde döndü ve koşarak uzaklaştı. “Bana bir *cruffin* alırsan, bunu konuşuruz.”

“Sen ve kahrolası *cruffin*lerin,” diye homurdandım.

Jackson’ın uzaklaşan sırtına bakarken derin bir nefes aldım ve peşinden topallayarak yürümeye başladım.

AIDEN VALEN'DAN LUCIE STONE'A GÖNDERİLMİYEN MESAJLAR

AIDEN: Sana bir sebep vermememe rağmen o kapıdan içeri girmeni bekleyip duruyorum.

AIDEN: Broadway'deki dükkânın ananaslı pizzasını denedin mi?

AIDEN: Seni düşünmeden edemiyorum.

AIDEN: Kahretsin, Lucie. Sanırım ben de kendime seni sevmeye izin verebilirim.

LUCIE

“Dün gece *Kalp Çıkmazı*’nı dinledin mi?”

Bu hafta herkesin en sevdiği soru buydu ve yanıtlım değişmedi.

“Hayır,” dedim, üzerinde çalıştığım tamir envanterinden gözlerimi ayırmadan. “Dinlemedim.”

Radio istasyonundan ayrılırken Aiden’a programı dinleyeceğime söz vermeme rağmen henüz bunu yapamamıştım. Evimde ters giydiğim pijamalarımınla dolaşıp çöpün yanında takılan bir panda gibi Frosted Flakes kutusundan yerken, Aiden’ın sakın ve büyüleyici sesini dinlemek istemiyordum.

Colin hafta başında kolunun altına sıkıştırdığı bir buket gülle Rosie’yi almaya gelmişti.

“Bu kez hiçbir karışıklık olmaması için,” demişti umutla.

Yüzümde dehşet verici bir ifade belirmiş olmalıydı ki Colin’in suratı asıldı ve anladığını belirtir gibi hafifçe *ah* dedi.

“Radyodaki adamla mı ilgili?” diye tahminde bulundu.

“Evet,” diye kısık bir sesle kabul ettim. Her şeyin onunla ilgisi vardı. Bana mesaj atmayan ya da beni aramayan adam. Bir haftadır tamamen sessizdi ve bunun canımı yakmaması için uğraşıyordum.

Ama Aiden hâlâ programı sunuyordu. Her gece. Maya, Grayson, Mateo ve Patty; hepsinin dinlediklerini biliyordum ama bunu benden gizleyecek kadar düşünceliydiler.

Fakat Harvey hiçbir zaman düşünceli davranmamıştı.

Angelo ve benim çalışma alanlarımız arasındaki bölmenin üzerinde kollarını kavuşturmuştu, ağzının kenarından bir kürdan fırlıyordu. Bugün müziği seçme sırası ondaydı ve *Bridgerton* dizisinin müzikleri çalıyordu. "Dancing on My Own"un yaylı enstrümanlarla kaydedilmiş versiyonu aslına bakılırsa oldukça rahatlatıcı ama aynı zamanda son derece kasvetliydi.

"Neden?" diye sordu.

"Ne neden?"

"Neden *Kalp Çıkmazı*'nı dinlemiyorsun?"

Gözlerimi ona çevirdim. "Çünkü dinlemek istemiyorum."

Bildiğim kadarıyla ailem ve Aiden dışında kimse neden programda olmadığımı bilmiyordu. Herkes günbatımında *aşk yolculuğuma* çıkmaya karar verdiğimi sanıyordu. Bazı günler Aiden ve benim son derece gerçekçi bir rüya olduğumuza kendimi neredeyse ikna edebiliyordum. Ama sonra kendimi Aiden'in ne yaptığını merak ederken yakalıyordum ve o aptala âşık olduğumu hatırlıyordum.

Bundan sonra olacaklar onun seçimiydi. Top tamamen onun sahasındaydı. Ve beklerken kendime eziyet etmeyecektim.

Acı verici bir şekilde iyimser kalacak ve avuç avuç mısır gevreği yerken kendimi işime verecektim.

Harvey boş bakışlarımı görünce ağzındaki kürdanı çıkarıp bana sırtıttı. "*Kalp Çıkmazı*'nı dinlemelisin."

"Hayır, teşekkürler."

"Gerçekten, Lu." Gözlerini kocaman açtı. "Programı dinlemelisin."

Envanter listeme döndüm. "Böyle iyiyim."

"Lucie," dedi Harvey. "Bence—"

"Hâlâ o Audi üzerinde mi çalışıyorsun?" diye sordu Dan, Harvey'yi yolumdan iterek. Not panosunu elimden alıp kaşlarını çatarak onu inceledi. "Bu bir Toyota için."

Not panosunu geri aldım. "Doğru. Audi arka tarafta, gitmeye hazır. Şu anda Toyota'yı bitiriyorum."

Tepemde bir yerde kısa, fısıltılı bir konuşma yapıldı. Yukarı bakınca Harvey'nin kafasının arkasına inen yağ lekeli bir havlu darbesinin son ânını yakaladım.

"Sorun ne?" Not panomu kenara koydum. "Toyota senin için miydi, Harvey?"

"Hayır, değildi," diye yanıtladı Dan. Harvey'ye, sorgulayacak ne vaktimin ne de enerjimin olduğu bir bakış attı. Harvey *Sadece işleri hızlandırmaya çalışıyorum*, der gibi ağzının içinde homurdanınca Dan iç çekip burnunun direğini sıktı. "Kimse senden böyle bir şey istemedi," diye mırıldandı.

"Toyota mı?" Bakışlarım Dan ve Harvey arasında gidip geldi. "Kamyoneti başkasına tahsis etmemi istiyorsan sorun değil--"

"Bahsettiğim bu değil," diye sözümü kesti Dan. "Senin için endişeleniyorum."

"Ne? Neden?"

Angelo kendi iş alanındaki Jeep'in altından tekerlekli platformuyla dışarı yuvarlandı. "Biri *galaktobourek*o'nu çalmış gibi görünüyorsun."

"Galaktik ne?"

"Önemi yok," dedi, gür beyaz kaşlarının altından baykuş gibi gözlerini kırıştırtarak. "Bir süredir keyifsizsin."

"Evet," diye ekledi Harvey, vurgulamak için altdudağını sarkıtarak. "Sen üzgün olduğunda hepimiz üzülüyoruz."

"Üzgün değilim." Sadece takılıp kalmıştım. İstemek, beklemek ve umut etmek arasında gidip geliyordum. Meşgul olmak düşüncelerimin dalıp gitmesine engel oluyordu ve olmak istediğim yer tam olarak buydu. "Endişelenmenize gerek yok."

"Audi altı günlük bir tamirdi," dedi Dan. "Onu yirmi dört saatte kısa bir sürede bitirdin."

"Angelo'nun geçen kış tamir ettiği Audi'den kalma parçalar hazır." Yüzümü buruşturdum. "Kim ona altı gün dedi?"

"Fed Hill garajındaki adamlar."

* İrmikli muhallebiyle hazırlanan, şerbetli bir tatlıdır, Laz Böreği olarak da bilinir. -çn

"Neden o adamların standartlarımızı belirlemelerine izin veriyoruz?" İnleyerek kalkıp ellerimi tulumuma sildim. Elim fermuara takılma hemen aklıma Aiden geldi. O gün çekicide otururken pizza kutusu kaburgama batıyordu. Beynim Aiden Valen'in Unutulmaz Hitleri konusunda hiç ara vermiyordu ve geri kalanım darbelere dayanmakta zorlanıyordu. Rüyada bir şeye takılıp düşmek ya da uyanmadan hemen önce irkilmek gibiydi. Aiden'ı düşününce tüm vücudum serbest düşüşe geçiyor, sonra gerçekliğin farkındalığıyla yerine geri çekiliyordu.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp ani bir nefes verdim. Tekrar açtığımda, Harvey ve Dan endişeli bir şekilde bana bakıyorlardı. Angelo arabanın altından çıkıp bakışlarıyla onlara katıldı.

"Annemin söylemekten hoşlandığı gibi--"

Elimi sallayarak geçiştirdim. Bugün Yunan atasözlerine katlanacak kadar sabrım yoktu. "Ben iyiyim."

Harvey bana doğru eğildi. "Yüzün biraz solgun görünüyor, Lu."

"Ben iyiyim," dedim tekrar. Öyleydim. İyiydim. Her şeyi parçalara ayırırsam, yol almam yeterince kolay olacaktı. Önce bu araba, sonra bir diğeri. Ondan sonra bir başkası. Keşke göğsümün içine uzanıp oradaki parçaları bir radyatör gibi onarabilseydim. Yeniden düzgün bir şekilde uğuldamaya başlayana dek her şeyi sıkıştırabilseydim.

Angelo, Harvey ve Dan'e katıldı ve üçü birlikte şüpheli bir şekilde karşıma dizildiler.

"Pekâlâ," -Dan şapkasını geriye itip parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi- "elimde sana göre bir iş var."

"Güzel." Ellerimi çırpıttım. "Yapacak bir şey harika olur."

Dan arka cebinden bir anahtarlık çıkardı. Onu bana attı.

"Aiden'in arabasını radyo istasyonuna götürmeme ihtiyacım var."

Anahtarları neredeyse ona geri atıyordum. "Ne? Hayır. Neden?"

Harvey öksürüğünü gizlemeye çalışır gibi bir ses çıkardı. Dan

ona ikaz edici bir bakış daha attı. "Çünkü tamiri bitti ve Aiden'a arabasını istasyona bırakacağımı söyledim."

"Onunla konuştun mu?" Aşırı hassas kalbimde bir kâğıt kesiği daha oluştu. Aiden hâlâ programı sunuyordu. Dan'ın telefonlarına yanıt veriyordu. Öyleyse neden bana ulaşmaya tenezzül etmemişti?

Bitmek tükenmek bilmeyen iyimserliğim zayıflamaya başladı.

"Maggie'yle konuştum," diye düzeltti Dan nazikçe, sanki bu detayın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Sert bir nefes verdim. "Kayıt formunda ona ulaşmanın en iyi yolu olarak radyo istasyonunun telefonunu yazmış. Telefonu Maggie açtı. Ona arabayı oraya bırakacağımızı söyledim."

Elimdeki anahtara baktım. Yengeç kısıkcı şeklinde bir şişe açacağı vardı, başparmağını bastırmaktan metalin üst kenarı aşınmıştı. Parmağımı ona bastırdıktan sonra iç çektim.

"Bunu benim yapmamı mı istiyorsun?"

"Angelo'nun bir randevusu var."

"Peki ya Harvey?"

"Bu akşam Sheila ile randevu gecesi," dedi Harvey, kürdanı yine dişlerinin arasına almıştı. Bana en iyi yavru köpek bakışını attı. "Lütfen Sheila'yla randevuma gecikmeme sebep olma."

Bıkkınlıkla nefesimi verdim. Sheila hayatımda yediğim en iyi patates salatasını yapan ve bir buçuk metrelik olmasına rağmen son derece heybetli bir kadındı. Sheila'yı hayal kırıklığına uğratmanın dehşeti Aiden'ı yeniden görecektim olmanın verdiği rahatsızlıkla kıyaslanamazdı bile. Anahtarlığı avucumun içine alıp metal tenime batana dek onu sıktım. Dan'e baktım. "Peki ya sen? Senin mazeretin ne?"

"Mazeretim yok," dedi. "Seni takip edeceğim, evlat. Seni eve bırakacak birine ihtiyacın var."

Dudaklarımı birbirine bastırıp ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Önce köşedeki Bronco'ya, sonra Dan'e baktım. "Hemen arkamda olacaksın, değil mi?"

Dan'ın bakışları yumuşadı. "Hemen arkanda olacağım."

* * *

Dan tamamen sallıyordu.

Arkamda değildi. Kamyonetine doğru iki adım attığını bile sanmıyordum. Aiden'in arabasını servis alanından çıkardığımda, Dan'ın Toyota'sı ortalıkta yoktu. Bana yetişmesi için hız limitinin saatte sekiz kilometre altında sürdürdüm ama bir adam kornasına basınca kaderime boyun eğdim.

Sorun değildi. Oraya gittiğimde bir Lyft çağırabilirdim. Aiden'a anahtarlarını verecek ve tüm hafta boyunca sessizliğinden başka bir şey düşünmemiş gibi gülümseyip kendi yoluma gidecektim. Olgun ve mantıklı bir yetişkin olabilirdim.

Ama Aiden'ın Bronco'sunda etrafım onunla sarılıyken kararlılığımı korumak zordu. Arabanın içi onun gibi kokuyordu. Kollarının arasında olmaktan farksızdı. *Sweatshirt*ünün cebinde bulundurduğu nane aromalı sakızın ve pek sevdiği pahalı kahvenin kokusunu içime çektim ve göğsümdeki sızıyı bir nefes hâlinde dışarı verdim.

Otoparkın önündeki kapıya yanaştığımda midem düğümlenmişti. Kırmızı ışığı yanan siyah güvenlik kutusuna ulaştım, sonra ağzımın içinde küfrettim. Giriş kartım yanımda değildi. Anlaşılan, onu cesaretimin geri kalanıyla birlikte Maggie'nin masasında bırakmıştım.

Aiden'ın ön panelini gözden geçirdim. Yarı buruşmuş pizza menüsü ve çok eski görünen bir yol geçiş bileti bardak tutucusuna sıkışmıştı. Giriş kartını hiçbir yerde göremedim.

"Elbette," diye homurdandım ve yan koltuğa uzanıp torpido gözünü açtım. İçindekilerin yarısı dışarı döküldü. Bir çift kulaklık ve katlanmış bir parça kâğıt. Arabanın kullanıcı el kitabı. Yarısı yenmiş bir paket Andes marka naneli çikolata. Her şeyi içine itmeye çalıştım ama Aiden'ın yıpranmış kâğıttaki el yazısı dikkatimi çekti.

Meraklandığım için onu aldım ve dizlerimin üzerinde açtım.

Naneli şikolatalar

Papatyalar

Gazlı meşrubatlar

Hindistancevizi aromalı dudak nemlendiricisi

Noel kurabiyeleri, şu ağızda dağılanlardan

~~Sarı starburst şekerleri~~

Pembe starburst şekerleri

Turuncu şişedeki kahve kreması

Onu tekrar tekrar okudum. Bu bir listeydi, en sevdiğim şeylerin bir listesiydi. Programda bahsettiğim ve bahsetmediğim şeyler. Aiden bunları fark etmiş olmalıydı.

Otoparkın kapısı ardına kadar açıldı ve kâğıdı aceleyle katlamaya çalıştım, onu torpido gözüne sokarken kalbim gümbürdüyordu. Yolun geri kalanını sersemlemiş bir şekilde sürdüm. Maggie'nin girişte durmuş, kollarını göğsünde kavuşturarak beni beklediğini zar zor fark ettim. Parlak topuklu ayakkabıları aramızdaki mesafeyi hızlı adımlarla katederken motoru durdurdum.

"Neredesin sen?" diye sordu Maggie, sürücü koltuğundan iner inmez. Benim yerime kapıyı kapatıp dirseğimden tuttu ve beni otoparkta sürükledi.

"İşteydim?" Maggie bizi ön kapıdan lobiye doğru yönlendirirken ona ayak uydurmaya çalıştım. "Dan, Aiden'm arabasını bırakmamı söyledi. Neler oluyor?"

Arkamızdan çarparak kapanan kapıya özlemle baktım.

"Aiden burada değil," dedi Maggie, topuklu ayakkabıları yerde tıkırdıyordu. "Ve saat altıyı sekiz geçiyor."

"O-" Bizi koridora yönlendirirken omzumu kapıya çarptım. "O iyi mi?"

"Aiden iyi. Çatısındaki oluğa giren bir kuşla ilgili bir mesele çıkmış--"

"Ne?"

"--arabasının olmadığım unutmuş ve bu yüzden Jackson tek başına sekiz dakikadır yayında." Maggie saatine bakıp suratını buruşturdu. "On dakikadır. Aiden gelene kadar kabine girmene ihtiyacım var."

"Ne? Hayır. Artık programa katılmıyorum."

Maggie stüdyonun önünde durdu. Pencereden Jackson'ın ellerini kullanarak konuştuğunu görebiliyordum. Çılgın ve panik dolu gözlerini bana dikti. "*Yardım et,*" der gibi dudaklarını oynattı.

"Beş dakikadır volkanik yıldırımlardan bahsediyor. Maryland'de yaşıyoruz, Lucie. Burada yanardağ yok."

"Eyvah."

"Yayına girmene ihtiyacım var." Maggie hafifçe sırtıma dokunarak beni ilerlemeye teşvik etti, avucunu kürekkemiklerimin arasına bastırıp beni itmek istediğini biliyordum. Maggie'yi daha önce telaşlı görmemiştim ama şu anda kesinlikle öyle görünüyordu. "Lütfen."

"Şimdi mi?"

Başıyla onayladı. "Hemen şimdi. Bize yardım edebilecek tek kişi sensin."

Kahretsin. "Ne hakkında konuşmamı istiyorsun? Program planı genellikle Aiden'da olur."

"Ne istersen onun hakkında konuşabilirsin." Biraz daha güçlü bir şekilde tekrar sırtıma vurdu. "Volkanik yıldırım olmadığı sürece."

Kapıdan içeri girer girmez Jackson rahatlamış gibi hırıltılı bir nefes verdi ve Aiden'ın sandalyesinde dönüp iki eliyle beni yanına çağırdı. "Lucie burada! Ah, Tanrı'ya şükür, Lucie burada. Endişelenmeyin, millet. Hava olayları hakkında daha fazla kafanızı ütülemeyeceğim." Kahkahası çılgınca, neredeyse manik bir tondaydı. "Lucie geldi."

“Evet, buradayım.” Omzuna hafifçe vurup yanındaki sandalyeye yerleştim. Benim sandalyemdi, bir haftadır burada olmamama rağmen kabinin dışına çıkarılmamıştı. Aiden tercih ettiğim kalem bardağını da aynı yerde tutmuştu. Dinlenme odasından aşırđđđđđđ plastik Orioles bardağıydı.

Bunun bana kendimi bu kadar iyi hissettirmemesi gerekiyordu.

Yedek kulaklığı taktım. Odanın sesi boğuklaştı ve yerime demir attım. Sadece ben ve sevdiğim şehir vardı. Gerginliğimin bir kısmı kayboldu. “Merhaba, millet. Uzun zaman oldu.”

Jackson öne doğru eğilip alnunu masaya yaslandı, vücudu rahatlayıp gevşedi. “Bana yardım ettiğın için teşekkürler, Lucie.”

Sırtını sıvazlayıp gülümsedim. “Sorun değıl. Umarım birkaç dakika içinde Aiden,” –ismini söylerken bocalayıp hemen kendimi düzelttim– “buraya gelmiş olur. Maggie çatısındaki oluğa giren bir kuştan bahsetti.”

Jackson başını çevirip gözlerini kıstı. “Ne dedi?”

“Bir kuş? Maggie, Aiden’ın çatı oluğuna bir kuşun girdiğini ve acil bir durum olduğunu söyledi.”

“Kuştan haberim yok.” Jackson gözlerini başımın üzerine çevirdi. Dönüp baktım. Maggie pencerenin öteki tarafında çılgınca el kol hareketleri yaparken bir anda sakın bir gülümsemeye geçti. Ya çok detaylı düşünülmüş bir eşek şakasının ortasıındaydım ya da uykusuzluk beni etkilemeye başlamıştı. Jackson boğazını temizledi. “Ah, bu doğru. Aiden kuş meselesiyle meşgul. Doğru.” Duraksayıp bana göz kırptı. “Birkaç telefon alalım mı?”

Bilincimin etrafında dolanan bir şey vardı. Birçok insan birçok konuda ısrarcıydı. Göremediğim bir parça olmalıydı. Yerinden çıkmış ve aksayan bir şey.

“Elbette,” dedim, gözümün ucuyla onu izleyerek. “Olur.”

Jackson ağzının içinde bir şey mırıldanıp tereddütle bir tuşa bastı.

“Kalp Çıkmazı’nda Lucie’yle birliktesin–”

“Aman Tanrım!” dedi hattın diğer ucunda biri, sesin şiddeti sandalyemde irkilebileceğim kadar yüksekti. “Çok uzun zaman–

dır seninle konuşmayı bekliyordum! Dostum! Nerelerdeydin? Neden programdan ayrıldın? Tam güzelleşmeye başlamışken! Yemin ederim, Aiden'la arandaki uyum--"

Görüşme aniden kesildi. "Hay aksi," dedi Jackson, eli klavyenin üzerinde dolaşıyordu. "Görünüşe bakılırsa hattan düştü."

Silme tuşunun yanında duran başparmağına imalı bir şekilde baktım. "Hattan düştü demek?"

"Hattan düştü," diye tekrarladı Jackson. Titreyen iki parmağını şakağına bastırıp alnının ortasına doğru sürükledi. Gözlüğü burnundan aşağı kaydı. "Bir başka dinleyiciyi deneyelim."

Jackson başka bir dinleyici bağlamak için bir tuşa bastı ve kendimi yine tiz bir ses duymaya hazırladım. Aksine, parazitin içinde tanıdık bir sesin süzüldüğünü işittim.

"Anne?"

İki büklüm dururken bir anda doğruldum ve beni ona yaklaştıracakmış gibi avuçlarımı kulaklığıma bastırdım. "Maya?"

"Anne! Merhaba!"

"Selam," dedim kısaca. Radyo istasyonunu aramak yerine fen ödevini yapıyor olması gerekirdi. "Telefonundan bu numarayı engellediğimi sanıyordum."

"Endişelenme. Bu görüşmeyi gözetim altında yapıyorum. Babam yanımda oturuyor." Arka planda Grayson'm boğuk sesini duyunca rahatladım. "Her şey yolunda. Nasılsın?"

"Ben--" Yan gözle Jackson'a baktım. Sandalyesinde neredeyse tamamen dönmüştü ve yüzünü tam olarak göremiyordum. Sırlar, sırlar. "Şaşkınım."

"Şaşkın olacağını tahmin edebiliyorum," dedi Maya. "Bugün birçok tuhaf şey oluyor, değil mi?"

Jackson durduk yere öksürüp iyice arkasını döndü. Adam baskı altındayken felaketti.

"Öyle denebilir."

"Sanırım gezegenlerin dizilişiyle ilgili bir sorun var. Babam bu sabah arabada bundan bahsediyordu."

"Tabii." Gözlerimi kıstım. "Öyle olmalı. Neden şu anda radyo istasyonunu arıyorsun?"

"Çünkü tavsiyeye ihtiyacım var." Duraksadı. "Orada olmanı beklemiyordum. Vay canına. Ne tesadüf."

"Tabii." Arka tarafta Grayson'ın kıs kıs güldüğünü duyabiliyordum. "Ne hakkında tavsiyeye ihtiyacın var?"

"Bir arkadaşım hakkında. Bir sorunu var."

"Ne tür bir sorun?"

"Sana bunu birazdan kendisi anlatacak ama önce söylemem gereken bir şey var."

"Nedir o?"

"Seni seviyorum."

Kalbim göğsümde üç katına çıktı. "Ben de seni seviyorum."

"Pekâlâ, güzel. Bunu unutma, olur mu? Aklının en ön sırasında kalsın. Şimdi telefonu arkadaşşıma veriyorum. Görüşürüz!"

Maya telefonu tavsiyeye ihtiyacı olan her kimse ona verirken tekrar parazit sesi duyuldu. Boğuk bir konuşma, bir arabanın kapanan kapısı ve asfaltta ilerleyen bot sesleri duydum.

Ciğerlerim sıkıştı, nabzım göğsümde gümbürdemeye başladı. Beynim neler olduğunu anlayamadan kalbim onun sesini tanıdı.

"Merhaba," dedi Aiden, sesi boğuk ve pürüzlüydü. Yanımda oturuyormuş gibi kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Sanki dizlerimiz birbirine değiyormuş ve arkamızda bir demlik kahve varmış gibiydi. Sanki her şey değişmiş olmasına rağmen hiçbir şey değişmemişti. Aiden boğazını temizledi, eliyle ensesini kavramış bir şekilde durduğunu rahatlıkla gözlerimin önünde canlandırabiliyordum.

"Uzun zamandır dinliyorum ama ilk kez hattın diğer ucundayım," dedi. Sesinde tereddütlü bir tebessüm vardı. Tıpkı gülümsemesi gibi, kelimelerinin kenarlarını çarpıtiyordu. "Bana birkaç tavsiye verebilmeni umuyordum."

AIDEN VALENTINE: Bana şans dile, Baltimore.

LUCIE

Ânında zihnime sorular hücum etti.

Ne konuda tavsiye istiyorsun? Neden Maya'ylasın? Kendi radyo istasyonunu mu aramak istedin? Başını bir yere mi çarptın? Oluğuna gerçekten kuş mu sıkıştı?

Neden beni aramadın?

Bunun yerine derin bir nefes alıp, "Nasıl yardımcı olabiliyim?" diye sordum.

Aiden telefonun diğer ucunda hafif bir ses çıkardı. Hoşnut ya da rahatlamış gibiydi. Belki de ikisinin bir karışımıydı. Yüzünü göremediğim için söylemek zordu.

"Pekâlâ," dedi. Duraksaması bir ömür kadar uzun sürdü. Keşke arabasında bulduğum naneli çikolataları yanıma alsaydım. Hoşuma giden şeylerin buruşmuş ve yıpranmış listesini de alabilirdim, böylece beni düşündüğüne dair somut bir kanıtım olabilirdi. En sonunda Aiden sert bir nefes verdi. "Bu bir aşk hattı, değil mi?"

"Teorik olarak."

"Bu konuda bir sorum var. Romantizm hakkında."

"Pekâlâ..." dedim yavaşça.

"Âşık olmak nasıl bir his?"

"Ne?" derken nefesim kesildi. Başımdan aşağı buz gibi su dökülmüş gibiydi. Kâğıt hamurundan yapılmış kalbime inen bir

yumruk gibi. Jackson endişeli bir şekilde bana doğru dönerken sandalyesi gıcırdadı.

“Bir kadın var,” dedi Aiden. Duraksayıp düşündükten sonra tekrar söze başladı. “Hiç kalbin saatte bir milyon kilometre hızla atarak uyanmana rağmen anlam veremediğin bir rüya oldu mu? Sadece belli belirsiz bir izlenim edinmeyi kastediyorum. Tam olarak hatırlayamadığın bir anı ya da–” Bıkkınlıkla nefesini verdi. “Bunu doğru düzgün dile getiremiyorum,” diye homurdandı.

“Öyleyse tekrar dene,” dedim ona.

“Deneyeceğim,” dedi. “Bunu yapacağım.”

Dörtmala atan kalbim sakinleşti. Bir umut ışığı belirdi. Aiden’den bana bir sebep vermesini istemiştım ve bu kez bana bir sebep veriyormuş gibi hissettiriyordu. En azından uğraşıyordu.

“Hayatım boyunca,” diye devam etti Aiden dikkatle, sesi daha yumuşaktı. *Bekle*, diyordu. *Dinle*. “Çok fazla hissetmemek için elimden geleni yaptım. Hissetmek neredeyse her defasında canımın yanmasına sebep oluyordu ve artık üzölmek istemiyordum. O yüzden hissetmemeye karar verdim. Ama sanırım bir noktada bu seçim, nasıl bırakacağımı bilmediğim bir alışkanlığa dönüştü. İyi şeylere inanmayı bıraktım. Hiçbir şeye inanmıyordum.”

Hastane koridorlarında dağınık saçlı, boş bir anahtarlığı sıkıca kavrayan bir çocuğı hayal edince boğazım düğümlendi, zorlukla yutkundum. Aiden iyi şeylere inanmayı bırakmamıştı. Sadece nasıl inanacağını unutmuştu.

“O yüzden umuyorum ki,” dedi ve bu kez sesinin titrediğini işittim. Umut etmek Aiden için her zaman zor olmuştu. “Bana yardım edebilirsin.”

“Hangi konuda?”

“Âşık olmanın nasıl bir his olduğunu anlat bana.”

“Bu konuda yetkin olduğumdan emin değilim,” diyebildim.

“Aslında,” dedi diye konuşmaya başladığında sesindeki şefkati duyabiliyordum. Başparmağını çeneme koyup yüzümü yüzüne doğru çeviriyordu. “Bu konuda yetkin olan tek kişi sensin.”

“Bunu nereden çıkarıyorsun?”

“Göreceksin.”

“Pekâlâ,” diye fısıldadım. Ona güvenmeye karar verdim. Aiden her ne yapıyorsa, sonunda kalbimin yerle bir olmayacağına güveniyordum. “Şu anda nasıl hissediyorsun?”

“Öncelikle, ananaslı pizza yiyorum.”

O kadar çabuk ve şiddetli bir kahkaha attım ki içim sızladı.

“Ananaslı pizza en iyisidir. Bunun endişelenmen gereken bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Pizza konusunda endişelendiğimi söyleyen kim?” diye sordu Aiden tembelce.

“Anlaşıldı.” Sabun köpüğü gibi bir kahkaha daha patlattım. “Başka neler oluyor?”

“Sürekli o kadını düşünüyorum. Ne yaptığını merak ediyorum. Ondan çaldığım lastik tokayı bileğime taktım. Onun bundan haberi yok,” diye ekledi sonradan hatırlamış gibi ve içimdeki umut ışığı iyice parladı. Göğsümün ortasında bir güneş patlaması gibiydi.

“O kadının en sevdiği şeylerin listesini torpido gözünde bulunduruyor musun?”

Aiden neşeli, küçük bir ses çıkardı. “Evet. Evet, unutmamak için bunu yapıyorum.”

“Başka?”

“Gülerken sanki... tüm vücuduyla gülüyor. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Mutluluğuna sıkı sıkıya tutunuyormuş gibi ellerini birbirlerine kenetliyor. Onu yakalamaktan korkmuyormuş gibi.” Aiden duraksadı, nefesi ahizeye esinti gibi çarptı. Arka planda, asfalt üzerinde çtırdamaya benzer bir ses duydum. Her neredeyse, ileri geri yürüyor olmalıydı. “O kahkahayı hak eden türden bir adam olmak istiyorum. Onu kazanan.”

“Bunun hak etmekle ilgisi yok,” derken boğazım kasıldı. “Biri sana bir şey verirse, ona sahip olursun. Onu kazanmana gerek kalmaz.”

“Bekle,” dedi Aiden. “Birkaç şey daha var.”

“Tamam,” diye fısıldadım.

“Bir keresinde bana artık yetinmek istemediğini söylemişti ve sanırım benim yaptığım şey buydu. Hayatım boyunca, başa çıkması daha kolay olduğu için kasıtlı olarak her şeyi bozdum. Bu kadınla da aynı şey oldu. Ona tamamen teslim olursam yaşanacaklardan korktuğum için kendime sadece ondan küçük yudumlar alma izni verdim. Ama ben... insanlar etrafımızdayken onu öpmek istiyorum. Elini tutmak istiyorum. Pazar sabahları evinde krep yemek ve Indiana Jones kostümlerinin yapımına yardımcı olmak istiyorum. Ailesinin benim de ailem olmasını istiyorum.”

Gözlerim yandı. Gözlerimi kırptım ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Daha önce hiç kimse beni her şeyimle istemişti. Beni ve Maya’yı. Kendim için kurduğum aileyi.

Aiden’ı görmek istiyordum. Onu *görmeliydim*.

“Ne dersin?” diye sordu Aiden, sesi daha önce hiç olmadığı kadar utangaç ve kendinden emin değilmiş gibi geliyordu. Aiden duygularını belli ediyordu. *Nihayet*. “Aşk böyle bir his mi?”

Aiden’in sorusuna aldırmadım. Buna telefonda yanıt vermek istemiyordum.

Bunun yerine, “Neredesin?” diye sordum.

* * *

Aiden arka otoparkta, telefonunu yarı yarıya havada tutarak durmuş, dikkatli gözlerle sessizce arka kapıyı izliyordu. Bir kasırga gibi kapıdan dışarı fırladığımda rahatladığını gösteren bir ifade takındı. Sanki onu görmek istediğimden emin değildi. Sanki her ihtimale hazırlıklıydı.

Arka köşede, yolcu koltuğunun camına küçük bir suratın yapışmış olduğu arabayı görmezden geldim ve botlarımın ucu onunkilere değene dek ona doğru ilerledim. En sonunda Aiden gözlerime bakabilmek için başını eğmek zorunda kaldı. Otuz saniye önce kapatmış olmama rağmen telefonunu hâlâ kulağına doğru tutuyordu. Sohbetin bu kısmı bize özeldi. Başka kimsenin duymasına gerek yoktu.

“Ciddi misin?” diye sordum.

Aiden başıyla onayladı. “Her kelimesinde ciddiylim.” En sonunda telefonu indirip arka cebine koydu. Bileğine taktığı lastik tokamı görünce kalbim tekledi. “Ama biraz yalan söylemiş olabilirim. Sorumun yanıtını zaten biliyorum.”

“Öyle mi?”

“Evet,” dedi neşeli gözlerle. Elini uzatıp parmak uçlarını yanağında gezdirdikten sonra enseme kavrayıp başparmağını kulağımın altına koydu. Beni sadece ona bakacak şekilde sabit tuttu. “Âşık olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum çünkü sana âşığım.”

Bir anda nefesimi verdim. Başparmağı kulağımın altındaki boşluktan yanağıma ilerledi ve gözyaşlarımdan birini yakaladı. Sanırım ağlamayı kesmemiştim.

“Emin misin?” diye sordum.

“Başka ne olabilir?” dedi Aiden kısık bir sesle. Saygılıydı. Muhtaçtı. “Bu hafta olanlar için üzgünüm. Doğru kelimeleri bulmak için acele etmek istemedim. Bunu doğru düzgün yapmak istedim.”

“Doğru kelimelere ihtiyacım yok. Sadece senin sözüne ihtiyacım var.” *Sweatshirt*ünü kavradım. “Bir daha beni böyle bekletme. Kusursuz olmasa bile bana nerede olduğunu söyle.”

“Tamam,” dedi sessizce; bu söz birbirimizde açtığımız yaraların üzerine yapıştırılan bir bant gibiydi. Hafifçe güldü. “Her zaman benden daha cesur oldun.”

“Radyo istasyonunu arayan sendin.”

“Bunu sen başlattın,” dedi Aiden kısık bir sesle. “Başladığımız şekilde bitirmemiz gerektiğini düşündüm, yanlış mı?”

Yüzümü buruşturduğumu hissettim. “Bitirecek miyiz?”

Aiden yavaşça gülümsedi. Her yeri altın rengine boyayan günbatımı gibi, gülümsemesinin gözlerinden başlayıp dudaklarına inmesini izledim. “Alakası yok, Lucie.”

Onu öpmeyi o kadar çok istiyordum ki bunu kürekkemiklerimin arasına bastırılan bir avuç gibi güçlü bir şekilde hissettim. Onun göğsünden benimkine uzanan ip sıkıca gerildi.

“Şimdi ne olacak?” diye titreyen bir sesle sordum, ona soku-
lup burnumu boynunun kıvrımına yasladım. Aiden güldü ve
kocaman elini başımın arkasına koydu.

“Senin de beni sevmeni umuyorum.”

“Seviyorum.” *Sweatshirt*ünün üzerinde bir yerde burnumu çek-
tim. Muhtemelen ona sümüğümü bulaştırıyordum ama umurum-
da değildi. Birinin beni, Aiden’ın istediği gibi isteyebileceği hiç aklı-
ma gelmemişti. Fark edileceğimi, takdir edileceğimi ve tapılacağımı
hiç düşünmemiştim. Ama o tüm bunları yapıyordu. Beni görüyor-
du. Beni istiyordu. Beni *seviyordu*. “Seni çok seviyorum.”

Aiden mırıldandı, göğsündeki titreşim benimkini sarstı. Saçı-
mın üzerindeki eliyle beni daha sıkı tuttu. “Daha önce böyle his-
setmeme izin vermemiştim,” diye itiraf etti usulca. “Bu konuda
antrenmansızım ama elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz
veriyorum.”

“Sana destek olacağım.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı. Ellerimi *sweatshirt*ünün altına
soktum, vücudunun hatlarını hissetmeme izin verirken Aiden
içini çekip yanağını başımın tepesine yasladı. “Seni öyle güzel
seveceğim ki, Lucie.”

Bu ânı sonsuza dek tutabilmeyi umarak gözlerimi sımsıkı ka-
pattım. Kusursuz değildi. Alakası bile yoktu. Rakunların kane-
pesinin altında bir şeyler takırdıyordu. Ergen kızım ve iki babası
otoparkın köşesine park etmiş arabadan bize bakıyorlardı. Ba-
harın ilk fırtınalarından biri yaklaşıyordu ve hava nemli olduğu
için saçım muhtemelen gülünç görünüyordu.

Ama benimdi. Tüm kusurlarıyla birlikte bu an bana aitti.

“Şimdi seni öpebilir miyim?” diye sordum. Aiden’ı kendime
doğru çektim. “Lütfen?”

Aiden kelimelerle yanıt vermedi. Saçlarımın arasına soktu-
ğu elini enseme götürüp kavrayarak başımı geriye doğru eğdi;
sanki bunu bekliyormuş gibi dudakları dudaklarıma kapandı.
Sanki bunca zamandır otoparkta elinde telefonla dururken beni
yeniden öpeceği dakikalar için geri saymıştı.

Kollarımı boynuna doladım, onu daha yakına çekmeye çalıştım. Çaresiz ve hevesli olduğumu, ona sahip olmak için sabırsızlandığımı hissettim. Aiden öpüşmemizin açısını değiştirdi ve dudaklarıma doğru "yavaş ol" diye mırıldanarak beni sakinleştirdi, ardından sıcak bir iniltiyle dilini ağzımda gezdirdi. Ona sokulup öpücük ağır, derin ve ıslak bir hâl alana dek beni dilediği şekilde öpmesine izin verdim; iki avucum da göğsündeydi ve kalbinin gümbürtüsü benimkiyle kusursuzca uyumluydu.

Arkamızda bir yerde bir araba korna çaldı. Camın yumruklanmasına benzer boğuk sesleri ve radyo istasyonunun bir yerlerinden yükselen tezahüratı duyabiliyordum.

Aiden geri çekildi, yanakları kızarmıştı. Her geçen saniye büyüyen, şefkatli bir gülümsemeyle bana baktı.

"Selam," diye fısıldadı.

"Selam." Gülümseyerek karşılık verdim.

"Haftalar önce aradığın için gerçekten minnettarım."

"Teknik olarak, arayan ben değildim."

Gözlerini devirip kollarını etrafıma doladı. "Her neyse işte," dedi.

Gülümseyip alnımı omzuyla boynu arasındaki boşluğa yasladım. Kusursuzca sığıdığım yere.

"Yanıt vermene sevindim." Sırıttım. "Bay Lastik buna çok sevinecek."

JACKSON CLARK: Pekâlâ, Baltimore. Lucie otoparkta.

Pencereden onları izliyoruz ve şu anda konuşuyorlar.

Konuşuyorlar. Konuşuyorlar.

MAGGIE LIN: Kendini tekrarlamak zorunda değilsin.

JACKSON CLARK: Ben sadece canlı gelişmeleri sunuyorum–

Aman Tanrım. Öpüşüyorlar. Bir öpüşme gerçekleşiyor, millet.

MAGGIE LIN: Biliyordum.

JACKSON CLARK: Bunu bilmiyordun. Aiden'in ondan nefret ettiğini sanıyordun. Bunun olacağını bilen bendim.

MAGGIE LIN: Pekâlâ, biliyordun.

[duraksıyorlar]

JACKSON CLARK: Vay canına, gerçekten hızlarını alamamış gibi görünüyorlar, değil mi? Aiden'in elleri–

MAGGIE LIN: Bu kadarı yeter.

MAGGIE LIN: İyi geceler, Baltimore.

JACKSON CLARK: Vay canına. Burası herkese açık bir otopark.

MAGGIE LIN: İyi geceler, Baltimore.

MAGGIE LIN: Baltimore'un romantizm programı *Kalp Çıkmazı*'nın bir sonraki bölümünde görüşmek üzere.

AIDEN

"Şimdiden nasıl bu kadar kalabalık olabilir?" diye mırıldandım, Skullduggery'nin önündeki kuyruk blok boyunca uzanıp köşeyi dönüyordu. Lucie'nin ön verandasından keyifsizce oraya baktım.

"Cruffin varsa hep böyle kalabalık oluyor," dedi Maya, çenesini başımın üstüne yaslayıp kollarını omuzlarıma dolamıştı. Sabahları onu sırtımda taşımamı tercih ediyordu ve dinazor şeklindeki ev terlikleri haricinde ayakkabı giymeye pek yanaşmıyordu. Onunla herhangi bir konuda tartışmaya hevesli değildim. Lucie'nin, bizi verandada, Maya bana bir koala gibi sarılmış hâlde bulduğunda, sevgi dolu ama bıkkın bir göz devirmeyle "kör nokta" adını verdiği zayıf noktamdı bu.

"Kıskanma," dedim ona, omzunu omzumla dürterek. "Seni de sırtımda taşıdım."

Şubat sonundaki o buz gibi geceyi, çıplak bacaklarını avuçlarımın altında tuttuğumu hatırladım. O gece onu o kadar çok arzulamıştım ki içim sızlamıştı.

Lucie ışıltılı gözlerle bana bakarken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Öne doğru eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum. Maya sırtımda tiz bir sesle bağırdı.

"İğrençleşmeyin! Burnunuzun dibindeyim."

"O hâlde gözlerini kapat," diye mırıldandı Lucie. Geri çekilip gözlerini kızına dikti. "Arka kapının anahtarı hâlâ sende mi?"

Maya ofladı. “Elbette bende. Bugün *cruffin* günü, anne. Aptal değilim.” Maya topuklarını yanlarıma vurdu. “Yürü, soylu küheylan.”

İsteksizce bir kişneme sesi çıkardım ve Lucie’nin kahkahası bir kurdele gibi etrafıma dolandı.

Pazar günlerimiz böyle geçiyordu.

Çok sayıda battaniyenin olduğu bir yatakta, Lucie üzerime serilmiş, kulağı göğsümün üzerinde ve parmaklarım onun saçlarına dolanmış hâlde uyanıyordum. Anlaşılan, uykumda bile sahiplenici pisliğin tekiydim. Genellikle uzun boylu ve zayıf bir vücut odamıza daldı ve *cruffin* yemek için yolun karşısına giderdik. Bazen Jackson kız kardeşleriyle birlikte bizimle buluşurdu ve kızlar Aragorn, Legolas ve genç kızların konuştuğu diğer şeyleri konuşarak üst katta gözden kaybolurlardı. Bazen sadece Lucie ve ben olurduk; ne kadar kalabalık olursa olsun Patty’nin bizim için her zaman saklamayı başardığı köşedeki masaya yerleşirdik.

Kalabalığın arasından sıyrılarak her zamanki masamıza ilerledik ve yerleşirken Maya omzunun üzerinden ejderhalar hakkında bir şeyler söyleyerek üst kata çıktı. Lucie onun gidişini sevgi dolu ama biraz hüzünlü bir gülümsemeyle izledi.

Masanın altında bacağını sıktım. Ne de olsa eski alışkanlıklar zor bırakılırdı.

Bana dönünce dudaklarının kenarını öptüm. Çünkü bunu istiyordum. Çünkü bunu yapabilirdim. Bunu yapmaktan korkarak o kadar çok zaman geçirmiştim ki ne kadar çok şey kaçırdığımın farkında bile değildim.

Lucie başını yana çevirdi ve gözleri kapalı, dudakları aralık bir şekilde bana bir kez daha ağzını sundu. Parmaklarımı saçlarının arasına gömüp onu kendime doğru çektim ve ona yavaş, ateşli ve ıslak bir öpücük verdim. Tıpkı hoşuna gittiği gibi.

Lucie mırıldanarak geri çekildiğinde gözleri hâlâ kapalıydı. Başparmağımı gözlerinin altındaki çillerin üzerinde gezdirdim.

“Her zamankinden mi istersin?” diye sordu Lucie.

“Lütfen.”

Lucie tezgâha doğru gözden kaybolurken arkama yaslandım. Jackson’ın aylar önce beni sürüklediği yerin Patty’nin mekânı olduğunu anlamam utanç verici bir şekilde uzun zaman almıştı. O gün Jackson moral konuşması yapıp kendimi toplamamı söylemişti. Skullduggery gibi bir ismi unutabildiğime inanamıyordum ama ortalıkta başsız aşk tanrılarının olmaması kafamı karıştırmıştı.

Kafedeki hareketliliğin beni bir battaniye gibi sarmasına izin verip Lucie’nin masaya dönmesini bekledim. Günün ilerleyen saatlerinde akşam yemeği için anne babamın evine gidecektik. Maya ve babam saatlerce arka taraftaki bahçeye sızacak, sonra yanakları kızarmış ve dizleri çamur içinde geri döneceklerdi. Lucie annemin ocakta bir şey pişirmesine yardım ederken ben salataı berbat etmemek için elimden geleni yapacaktım; bana gülüp kendi aralarında fısıldaşacak ve biraz daha güleceklerdi. Ben de hayatım daha önce hiç olmadığı kadar dolu olduğu için kalbimin yerinden fırlamasına engel olmaya çalışacaktım.

Lucie yanıma oturunca kolumu omuzlarına doladım.

“Seni özledim,” diye saçlarına doğru mırıldandım.

Bana hem bıkkın hem de memnuniyet dolu bir bakış attı. “Sadece üç dakikalığına seni yalnız bıraktım.”

“Seni üç dakikada da özleyebilirim,” dedim ona. Burnumla kulağını dürtüp bacağındaki elimin daha yukarı çıkmasına izin verdim. “Üç dakikada birçok şey yapabilirim.”

“Bilmez miyim?” Mutlulukla iç çekerek başını omzuma yasladı. “Duygusal bir adam olup çıktın, Aiden Valen.”

“Sanırım öyle oldu.” Önümüzdeki boş masaya baktım. Maya birazdan gelip *cruffini*ni isteyecekti. O ve Jackson hamurişlerine olan düşkünlükleri sayesinde derin bir bağ kurmuşlardı. “Siparişimiz henüz hazır değil mi?”

Lucie başını iki yana salladı. “Bugün çok kalabalık. Patty hazır olduğunda beni çağıracak.”

“Bunu nasıl–”

Patty birdenbire kafenin yan tarafındaki tezgâhta belirdi. Kendisini yukarı çekip kahve barının her iki tarafını sabitleyen ağır ahşap kirişlerden birini tuttu; kulaklık takmış darmadağın görünen bir adama çarpmaktan son anda kaçındı.

“Brooks Robinson,” diye bağırırken, sesi bir sis düdüğü gibiydi. “Brooks Robinson için bir sütlü kahve, bir sade kahve ve beş *cruffin* hazır.”

Lucie yanımdan kayarak koltuktan kalkmaya başladı. Elimi bacağına koyup onu durdurdum.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

Lucie gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “Siparişimizi almayla.”

“Sen Brooks Robinson değilsin.”

Yanakları kızardı. “Ah. Elbette değilim. Ama o beyzbolun en iyi üçüncü kalecisiydi. Bu onun için bir saygı duruşu.” Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. “Hemen dönerim.”

Lucie tekrar koltukta kaydı ve gitmesine izin verirken göğüs kafemin altında bir şey sıkıştı. Aylar önce bu kafenin öteki tarafında otururken Patty’nin Brooks Robinson’a seslendiğini duymuştum. Lucie burada mıydı? Farkında olmadan birbirimizin yanından mı geçmiştik? Hayatımı değiştiren –dikkatle ve sessizce tüm yırtıklarımı ve kaba noktalarımı yamalayan– kadın erişim alanımdaydı ama bunun farkında bile değildim.

Yüzümün önünde bir tabak *cruffin* belirdi. Tek kelime etmeden birini aldım. Lucie ve ben ne zamandır birbirimizin yörüngesindeydik? Gecenin bir yarısı o telefonu kabul etmeden önce onunla tanışma şansını kaç kez kaçırmıştım? Lucie sihir istediğini söylemişti ama daha iyi bir şey bulduğumuzu düşünmüştüm. Gerçek bir şey. Ama anlaşılan, işin içinde biraz sihir de vardı. Bir çeşmeye atılan bozuk paralar gibi bırakılmış ekmek kırıntıları, beni ona götürmüştü.

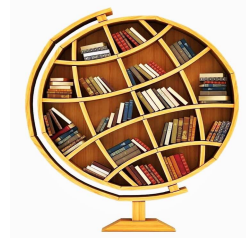
“Yüzündeki o ifade de ne?” Lucie parmağını yanağımın kıvrımında gezdirip ağzımın kenarını aşağı çekti. Parmağını hafifçe ısırduğымda güldü. “Ne düşünüyorsun?”

Bacağının üst kısmını kavradım ve göğüslerimiz birbirine değene dek onu kendime doğru çektim. Onu, ikimizi ve bu ilişkiyi düşünüyordum. Evinin karşısındaki bu küçük kafeyi ve neredeyse karşılaşacağımız her yeri. Doğru zaman, doğru yer, doğru an. Elinin elime nasıl oturduğunu ve kalbimin nasıl ismiyle uyumlu bir ritimde attığını düşünüyordum. *Lu-cie. Lu-cie. Lu-cie.*

Neredeyse gerçekleşecek olanları, ihtimalleri ve varsayımları... Evrenin kusursuz bir an için hizalanıp Lucie'yi bana vermesini. *

Fena hâlde şanslıydım.

Onu kendime çekip dudaklarına sert bir öpücük kondurdum.
"Seni düşünüyorum."

TEŞEKKÜRLER

On dört yaşındayken *Sevginin Bağladıkları*'nı ilk kez izledim. Sihir hakkındaki o meşhur monolog sırasında yatağında oturduğumu ve birdenbire gözyaşlarımın aktığını hatırlıyorum. Tıpkı Meg Ryan gibi. O filme dair birçok şey ruhuma hitap ediyordu ama sanırım beni en derinden etkileyen kısmı, aşka yazılan, içten aşk mektubuydu. *Sevginin Bağladıkları* sadece romantik sevgiyle ilgili değildi. Kaybedilen aşk, ilk aşk, en yakın arkadaşına duyulan sevgi, ebeveyn ve çocukları arasındaki sevgi ve kişinin kendisini sevmesini anlatıyordu. Daha iyisini hak ettiğinizi fark etmek ve bunun neye benzediğini çözebilecek kadar güçlü ve cesur olmakla ilgiliydi.

Bu kitabı yazarken amacım buydu. Aşka yazılmış bir aşk mektubuydu. Ve bir yazar olmam için bana ilham veren Nora Ephron'a bir teşekkür niteliğindeydi.

Her zamanki gibi, bu kitabı mümkün kılan birçok insan var. Gerektiğinde nazikçe başımı okşayan temsilcim Kim Lionetti. Bitmek tükenmek bilmeyen hevesleriyle bu hikâyelere hayat veren Berkley'deki ekibim Kristine, Mary, Kristin, Chelsea ve Anika. Çalışmaktan müthiş onur duyduğum Pan Macmillan'daki yaratıcı ve hoş ekibim Kinza, Chloe ve Ana.

Bana her gün aşkın her hâlini gösteren kocama teşekkür ederim. Evren kusursuz bir an için hizalandı ve seni bana verdi. Fena hâlde şanslıyım.

Evren aynı zamanda bana Annie'yi verdi. Zihnimi o kadar

yakından tanıyor ki bu kadar iyi anlaşılmıyordu korkutucu olabiliyordu. Annie bir köşede düğünleri çözmeye yardımcı olurken aynı anda daha fazla Jackson yazmam için bana bağırıyordu, kitaplarım var olmazdı.

Arkadaşım demekten onur duyduğum o harika yazarlara teşekkür ederim. Kelimeler korkutucu olduğunda elimi tutanlara. Sarah, Chloe ve Hannah. Teşekkür ederim. Durmaksızın beni destekleyenlere de teşekkür ederim, özellikle de Adri ve Katie'ye. Size tahmin edemeyeceğiniz kadar minnettarım.

En önemli teşekkürü sona saklamayı seviyorum. Bu kitabı alan, bu hikâyeye şans veren okurlarıma teşekkür ederim. Aşka, aşk hikâyelerine ve barındırdıkları sihre inandığınız için teşekkürler. Bu toplulukta var olmak, tekrar tekrar aşk hikâyelerine sığınmak ve aşkın şaşmaz sihri ve gücüne inanmak harika, değil mi?

Sizlerle hikâyelerimi paylaşmaya devam etmek için sabırsızlanıyorum.